KASTAŞ • İKİNCİ DÜNYA HARBİ BELGESELİ

CHARLES FOLEY

hitler'in harika komandoları

İkinci Dünya Harbi Belgeseli

●

HİTLER'İN HARİKA KOMANDOLARI

●

Nefes Kesen Komando Harekâtı

Yazan :
CHARLES FOLEY

Çeviren :
İBRAHİM ARTUC

Yayınlayan • KASTAŞ A.Ş.
Kapak resim • Aykut Özbay
Kapak baskı • Birleşmiş Reklâmcılık
Baskı - dizgi • Ünal Matbaası
Cilt • Zafer Ciltevi
Birinci baskı • Ekim 1983

CHARLES FOLEY

İKİNCİ DÜNYA HARBİ BELGESELİ

hitler'in harika komandoları

KASTAŞ YAYINLARI
Başmusahip Sokak Talas han 16 - 101
Cağaloğlu — İstanbul
Tel. : 520 59 70

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

SUNUŞ

Yazar Charles Foley bu eseriyle İkinci Dünya Harbinin pek dokunulmamış bir başka yanını ele almakta, Skorzeny'nin komutası altında Alman Özel Komando Birliklerinin gerçekleştirdikleri akıl almaz başarıları bizlere iletmektedir.

Bunları okurken insan, korkusuz komando Skorzeny'nin yaptığı veya yapmayı düşündüğü şeyler karşısında heyecana kapılır. Sanki bir «Kurgu - Bilim» âleminde yaşıyor veya insanın yüreğini ağzına getiren bir «Macera filmi» seyrediyormuş gibi olur. Çünkü okuduklarınız, gerçekten alışılmışın dışında, olağanüstü olaylardır. Ve bu birbirinden atak girişimler, bir çok askerin daha önce bakmaya tenezzül etmediği, bir çok cesur insanın yapmaya korktuğu bir değişik mücadele alanında gerçekleştirilmiştir. İkinci Dünya Harbinde olduğu gibi daha önce de pek aydınlanmamış olan bu özel savaş alanında bazı uğraşlar verilmiştir ama, yalnız Skorzeny'dir ki bu tür döğüşmenin önemini kavramış, onu prensiplere bağlamış ve planlı bir ça-

lışma ile birbirinden değerli sonuçlar ortaya koymuştur. Yani Skorzeny, bu çeşit uğraşın, gelecek savaşlarda önemli bir yer tutacağını eylemleriyle kanıtlamış ve kapalı gözlerin açılmasını sağlamıştır.

İleriyi gören cesur komutanların emrinde özel bir eğitimle yetiştirilmiş, yetenekli, gözü pek, teknik olanakların her türlüsü emrine verilmiş bu gibi birliklerin önümüzdeki bir savaşta yapamayacağı görev, burnunu sokamayacağı iş kalmayacağa benzemektedir. Bir avuç komandonun cüsseleriyle orantılı olmayan çok büyük işler becermeleri karşısında insan hayretten donakalacaktır. Çünkü olaylar göstermiştir ki, bir köprü ayağına yapılacak sabotajla kesin sonuçlu bir savaşın gidişi değiştirilebilir. Bir kutu kibrit, bir karargâhı tutuşturup yakabilir. Yerinde dinlemesini bilen bir kulak, uzak bir hava keşfinden daha fazla şeyleri öğrenebilir.

Bir savaşta hayati önemdeki askeri üsler, atom merkezleri, roket rampaları, büyük santraller ve fabrikalar, önemli sivil ve asker kişiler bu gibi özel birliklerin doğal hedefleri olacaktır. Bu hedefler yer altına saklanıp birbirinden uzak yerlere dağıtıldıkça, bunların tahribi için kullanılacak roket ve uçakların etkisinin azalmasına karşın bu özel birliklerin önemi artacaktır. Çünkü insan denen en büyük silah, makinadan çok daha güvenli olarak ve yaklaşması radar veya başka bir şeyle tesbit edilmesi mümkün olmadan rahatlıkla taarruz edebilir, bir dehlizden karşımıza çıkabilir, bir ağaçtan atlayıp gelebilir, caddelerde diğer şüphe edilmeyen yüzlerce insan arasında yürüyebilir.

Eğer en büyük silah «insan» ise, bunun mer-

misi de «Baskın» dır. Bize bu gerçeği yadsınamaz biçimde gösteren de Skorzeny'nin inanılmaz eylemleridir. Skorzeny tam bir başarı ile kanıtlamıştır ki, bir asker, bir ordu ve hatta bütün bir millet yeteri kadar bir süre için şaşırtılabilir ve baskına uğratılabilir. Yeter ki tam yerine, hiç hatırlarından geçirmedikleri değişik bir usülle ve yıldırım hızı ile darbeyi indirebilesiniz.

Skorzeny normal savaş metodlarını alt üst etmiş, bu bakımdan da bütün dünyanın hayret ve ilgisini çekmiştir. Kuşkusuz, burada böyle görevler için bir teşkilat kurulmasını isteyen, onlara erişilmez sanılan tehlikeli hedefleri gösteren ve her türlü desteği sağlayan Hitler gibi bir yarı delinin hakkını teslim etmek lazımdır. Çünkü Hitler olmasaydı, belki ne Alman Özel Komando birlikleri ve ne de bir Skorzeny olmayacaktı.

Bu kitaptan çıkarılabilecek en önemli sonuç: Dikkatlerin bu tür düzensiz savaşlar üzerine toplanması olmalıdır. Unutulmamalıdır ki hiç bir savaş, bir evvelkine benzememiştir. O halde gelecekte yepyeni düzeylerde ve yepyeni metodlarla sürdürülecek harplerde, Skorzeny-vari vur kaçların önemli bir yeri olacak gibi görünmektedir. Skorzeny'nin İkinci Dünya Harbinde gerçekleştirdiği ve bütün dünyayı dehşet ve heyecana düşüren olaylardan sonra artık hiçbir büyük komutan, hiçbir politikacı veya devlet adamı öyle eskisi gibi derin bir uykuya dalamayacaktır.

Skorzeny'nin maceraları, klasik tarzda yetişmiş insanların aklını karıştırıyormuş. Varsın, olsun. Gelecek; tutucu ve statik insanların değil,

düşünceleri yeni buluşlar peşinde koşan araştırıcı kimselerindir.

Bir İngiliz olan Yazar Charles Foley, bu kitabıyla, savaş bittikten sonra bir yığın döküman inceleyerek ve memleketler ötesinde Skorzeny'yi arayıp bulup uzun uzun konuşarak belgesel bir eser ortaya koymuştur. İkinci Dünya Savaşındaki Alman komandolarının bu unutulmaz öykülerinin ve büyük başarılarının bir Alman tarafından değil de, o savaşta Almanya ile döğüşen milletin yazarı bir İngiliz tarafından kaleme alınmış olmasının, bu esere daha da hoş bir hava verdiğine kuşku yok.

İbrahim ARTUÇ

Birinci Kısım

SAVAŞ, GÜL SUYU İLE YAPILMAZ
«Skorzeny'yi arıyorum»

Harpte bir kahraman on askere bedeldir.

S. Lauro

33 yaşındaki bir yedek subay binbaşı, silah altına alındıktan iki yıl sonra İkinci Dünya Harbinin ortalarına doğru, hiç akılda hayalde olmayan yüksek bir mevkiye çıkmıştı. Onu bu mevkiye kimse atamamış,O, bulduğu bir delikten içeri dalarak bu yere çıkıp oturmuştu.

Daha bir yıl önce savaşan milyonlarca asker arasında sıradan bir kimseydi. Yani, meçhul bir askerdi. Silah altına alındıktan bir süre sonra o da, Hitler'in koca Avrupa ve Afrika'ya yayılmış darma dağınık orduları içinde oradan oraya sürüklenmiş ve savrulmuştu. Fakat iki yılın sonunda sıradan bir askere nasip olduğu hiç görülmemiş bir makama sıçrayıp oturuvermişti. O, 1000 yıllık iktidarı planlanan Reich'ın (*) yenilmeye başladığı bu talihsiz günlerinde parlayan ümidi olmuş ve ondan, kendisine verilen akıl almaz görevleri yapması istenmişti.

Naip Horthy'nin Sovyetlerle ayrı bir ateşkes anlaşmasını imzalamasından sonra Macaristan'ı

(*) Alman iktidarı ve parlementosu.

Alman cephesinde tutmak gerekiyordu. Bu işin üstesinden gelecek kişi olarak akla gelen O idi. Bu görevi alınca da gerçekten kendisine güvenenleri haksız çıkarmayacak ve Naibin şatosunu basıp onu kaçıracaktı. Bu sayededir ki Macar orduları sonuna kadar Alman cephesinde kalarak Alman askerleriyle beraber Sovyet ordularına karşı dövüşeceklerdi.

Ardennes'lerde (*) cereyan eden savaş esnasında Müttefik cephesi gerisinde karışıklık çıkartmak mı isteniyordu? Yine akla gelen O idi. Yine aynı kişi seçkin Alman askerlerinden bir «Özel Komando Bölüğü» teşkil ederek düşman hatlarında öyle bir kargaşa meydana getirecekti ki, Baş komutan General Eisenhower bile kendi karargahında bir hafta, bir tutuklu gibi kapanıp oturmak zorunda kalacaktı.

Apenin'lerin tepesinde yüksek duvarlarla çevrilmiş bir şatoda hapsedilmiş Mussolini mi kurtarılacak? Sahnede yine O vardı. Duçe'nin böylece iktidarı kaybetmesinden sonra, Napoleon gibi, 100 gün daha saltanat sürmesini ancak O'nun gibi akıl almaz işler adamı sağlayabilirdi. En müthiş olayların bile unutulduğu şu sıralarda yani harpten sonraki onuncu yılda, hâlâ Mussolini'nin kaçırılması konuşuluyorsa bunda bir sebep aramak lazımdır. Gerçekten kaçırma olayı tıpkı bir tiyatro oyunu gibi tertiplenmişti ve göze alınan tehlike çok büyüktü. Hepsinden önemlisi de böyle bir hareketin yapılmasının herkes için imkânsız görünmesiydi. Öyle ya, dağın başında, kale gibi bir otelin taş duvar-

---

(*) Avrupa çıkarmasını yaparak Almanya'ya doğru ilerleyen Müttefik Kuvvetlere yöneltilen Alman karşı taarruzu.

ları ve demir parmaklıkları ardında, tepeden tırnağa silahlı muhafızların kuş uçurtmadığı bir yerden koskoca bir Mussolini nasıl kapılıp kaçırılabilirdi? Zihinleri karıştıran ve insanı bir rüya âleminde imişçesine hayrete düşüren de bu idi. Bu zafer fırtınası ile adeta yer yerinden oynamıştı. Hani Hiroşima'ya atılan ilk atom bombası nasıl dünyayı yerinden oynatmışsa ondan önceki bu olay da aynı müthiş etkiyi yaratmıştı. Ve haberi duyan herkesi şoke etmişti. Berlin, Viyana, Roma, Tokyo ve diğer merkezlerden «Flaş haber»ler peş peşe dünyaya yayılıyordu. Ve bu haberlerde olayın kahramanı OTTO SKORZENY de meşhur oluyordu. Evet Otto Skorzeny ve bir avuç figüran... Akıllara durgunluk veren ve havsalaya sığmayan bir olayın kahramanları.

İşin önemini o sıralarda en iyi değerlendirenlerden biri, kuşkusuz, Winston Churchill'di. Eski bir devlet başkanının «Duçe'nin» kaçırılmış olmasından daha çok, kaçırılması harekâtı dikkatini çekiyordu. Harekâtın meydana çıkardığı tehlike, insanın tüylerini diken diken edecek bir konu idi. Ve asıl dikkate alınması gerekli husus da buydu. Churchill Avam Kamarasında olayı «Bu şayanı hayret ve korkunç dünya harbinin inanılmaz harekâtı» diye açıklıyordu. Ve devam ediyordu: «Mussolini'nin sıkı bir koruma altında ve güvenli bir yerde bulunduruldugu hakkında elimizde yeterli bilgi vardı. Bütün bunlara rağmen nasıl kaçırabildiği, büyük bir soru olarak zihnimizi yormaya devam edecektir..» Churchill, olağanüstü durumları görüp kıymetlendirebilecek, hayran olduğu bir şeyi de —Dost veya düşman olduğuna bakmaksızın— çekinmeden açıklayacak bir yaradılışta idi. Konuşmasını şu söz lerle bitirdi: «Baskın çok büyük bir riskti ve bü

yük bir cesaret ve maharetle yapılmıştı. Bu olay bize, modern bir savaşta bu gibi harekâtın sık sık yapılabileceğini ve bunun gibi akla hayale sığmaz işlerle her zaman karşılaşabileceğimizi açıkça göstermektedir.»

Churchill gibi klasik tarzda yetişmiş ve değişmez kurallara bağlı insanların düşünemeyecekleri şeyler, Hitler gibi bir sokak ihtilalcisi için pek âlâ fikir yürütmeye değer ve uygulanabilir işlerdi. Hitler'in iktidara tırmanırken, Almanya gibi bir toplumda başardığı işler ve sonra İkinci Dünya Savaşı içinde ortaya koydukları bunun sayısız delilleriydi. Ve Hitler, harp talihinin kendi aleyhine döndüğü sıralarda, bu gibi düşünülemez işleri büyük bir beceri ile yürütecek bir kimseyi de bulmuştu. Görenek ve geleneklerin dar çerçevesinde yetişmiş nice asker ve politikacıların «yok canım, böyle şey olmaz» diye dönüp bakmayacakları işi delice bir cesaretle, fakat ince bir planlama ile yapacak birine kavuşmuştu Hitler. Otto Skorzeny'e... Ve bu da ona, talihinin kararmaya başladığı kasvetli günlerde zaman zaman parlayan bir ışık, bir ümit olmuş, bununla —geçici de olsa— yüreğini serinleten bir teselli bulmuştu.

Skorzeny de bu nedenle tarih sahnesine çıkabilmiş, o da Führer'in kişiliğinde kendisi gibi olmaz işler düşünen büyük bir koruyucuya kavuşmuştu. Gerçi, birbirini takdir eden bu iki insan çok az ve daima resmi şekilde buluşuyorlarsa da bu, Hitler karargahındaki yetkililer tarafından gene de Skorzeny'ye gereken ilginin gösterilmesine yetiyordu. Ve bu sayede Skorzeny, başkalarının elinde bürokratik kayalarda parçalanması muhakkak olan birçok konuları, sırma a-

poletli bu yüksek rütbeli personel arasından sıyırıp çıkarabiliyordu.

Skorzeny, Alman Özel Kıtaları Şefi olduğu zaman savaş kaybedilmek üzereydi. «Artık sonun başlangıcı göründü» dendiği ve hayat - memat derdine düşüldüğü karanlık saatlerde o her türlü riske seve seve atılmaya hazır bir haldeydi. Gittikçe koyulaşmaya başlayan karanlık, onun, olmazı olabilir hale getiren ışığı ile aydınlanmaya başlamıştı.

Gerçekte Almanyanın yıkılışını önlemek mümkün değildi. Sonunda beklenen şey oldu ve kendisini sorguya çeken harbin galibleri tarafından, savaşın uzamasına sebep olmak gibi akıl almaz bir bahaneyle suçlanarak tutuklandı. Bu, ne büyük ordulara komuta etmiş bir asker, ne de büyük bir politikacı olmayan bir kimseye karşi şimdiye kadar örneği görülmemiş şekilde öne sürülen bir iddia idi. Hatta Skorzeny, Hitler gibi, kendi düşünceleri uğruna dünyayı ateşe vermeye hazır bir sadizme de sahip değildi. O, milyonlarca insanın yaptığı gibi vazifeye çağrıldığında silahı eline almış ve elinden geldiğince de memleketi için döğüşmüştü, işte hepsi o kadar. Almanya harbi kaybedince de kaçıp saklanmayı düşünmeden gelip teslim olmuştu. Ne Cenevre anlaşmalarının dışında bir savaş suçu işlemiş, ne de bir insanlık suçuna karışmıştı. O, sadece bir asker olarak askerlik görevini yapmıştı. Evet o sadece görevini yapmıştı. Bunun sonunda ister istemez şu soru da akla takılıp duruyordu: Eğer onun geliştirdiği planlar, yüksek komutanlar tarafından yeterince desteklenseydi ve istediği bütün yardımları alabilseydi acaba durum ne olurdu?

Skorzeny, harpten sonraki sorgulamalarını

müteakip serbest kaldığında, kendisini Moskova'ya kaçırmak için Rus ajanları tarafından iki teşebbüs yapıldı, fakat başarılamadı. Bunun üzerine Skorzeny, bu tip ajanların güçlükle ulaşabilecekleri bir yere uzaklaştırıldı. Hatta Rusların daha savaş bitmeden, bu roman kahramanı düşüncelerine sahip insandan faydalanmayı düşünmüş olmaları bile mümkündü. Her ne kadar Rusların elinde bir çok Alman Generali ve hatta 1-2 tane Mareşali varsa da, bu adam onlardan çok başka özelliklere sahipti. Askerlerin düşünemeyecekleri şeyleri yapan, makina kuvvetine ve kalabalıklara karşı bir avuç insanla iş gören eski masal kahramanları tipinde bir adam... Harpten sonra Ruslar, işe yarayacak bütün insanları toplayıp memleketlerine götürüyorlardı. Atom ve roket bilginlerini, teknokratları, Skorzeny gibi olağanüstü insanları toplayabilmek için geceli gündüzlü bir faaliyet gösteriyorlardı.

Müttefik Kuvvetler baş savcısı tarafından Skorzeny «Avrupanın en tehlikeli adamı» olarak ilan edilmişti. Ruslar, onun hilelerini elde etmek ve onun düşüncelerinden faydalanabilmek için her türlü fedakârlıktan kaçınmamak kararındaydılar. Eğer Ruslar onu, kendilerine hizmet için kandırabilseydiler bizim liderlerimiz şimdi onların muhtemel hedeflerini teşkil edeceklerdi. O zaman yoldaş Skorzeny belki de Beyaz Saray'a, Pentagon'a (*) veya Quai D'orsay'a (**) hava indirme akınları tertiplemekle meşgul bulunacaktı.

Aslı aranırsa Skorzeny konusu benim, bir yazar olarak, hiç de aklımda yoktu. Ta ki bir tesa-

---

(*) Amerikan Milli Savunma Bakanlığı binası.
(**) Pariste, Bakanlıklar bölgesi.

düf onu ön plana çıkarıncaya kadar da böyle sürdü.

Bir sonbahar günü öğleye doğru bir arkadaşımla Pall Mall (*) caddesindeki kafeteryada oturmuş muhabbet ediyorduk. Etraf sisliydi ama karşı taraftaki Carlton kulübü yine de iyi kötü seçiliyor ve Alman hava bombardımanlarının korkunç izlerini taşıyan çirkin manzarası ile dikkatimizi çekiyordu. Gotik tarzındaki binanın sol ön cephesi büyük bir bomba isabetiyle yıkılmış ve o haliyle onarılmayıp bugüne kadar bırakılmıştı. Konuşmamız hava bombardımanlarına, oradan hava akınlarına ve oradan da dönüp dolaşıp Skorzeny'ye kadar geldi. Arkadaşım «istersen anlatayım» diyordu. «Ulaşmak istediğimiz, fakat cesaret edemediğimizden kaçırdığımız öyle şanslar vardır ki, Skorzeny bunları görmüş ve elde etmiştir. O, normal savaş metodlarının dışına çıkmış, bu bakımdan da dikkatleri üstüne çekmiştir. Harpten sonra Müttefikler onu asmaya çalıştılar. Ben onun beraatında, küçük oranda da olsa, yardımcı olduğumuzu sanıyorum.»

Bunları söyleyen arkadaşım, harpten sonra da orduda kalmak suretiyle arkadaşlarına bir sürpriz yapmış bulunan çok genç komutanlarımızdan birisiydi. Zeki oluşu, savaş alanında astlarına güven verişi, kurmay toplantılarında ve üstleriyle yaptığı görüşmelerde durumu çabucak kavrayarak doğru sonuçlara ulaşması onu büyükleri ve küçükleri tarafından sevilir bir insan yapmıştı. Şimdi bu anlattıklarından, Skorzeny hakkında gerçek duygularını dile getirdiği ve ona karşı bir sempati beslediği sonucunu çıkardım.

(*) Londra'da.

Arkadaşım «Onunla hiç görüşmüş değilim» diye devam etti. «Sonradan, onunla ilgili mahkemeye karışmamız da pek usüle uygun sayılmazdı. Harbin zaferimizle bittiği ilk ay içerisinde Versailles'da, değişik cephelerden gelen ve ödüllendirilmeleri gerekli bir avuç Müttefik subayı bir araya toplamışlardı. Belki hatırlayacaksın, bunların arasında ben de vardım ve Paris'teki Müttefik Yüksek Karargâhını ziyaretimiz sırasında seninle karşılaşmıştık. İşte o sıralarda, Skorzeny'nin Almanya'da Müttefikler tarafından tutuklandığı ve Eisenhower'i öldürmek başta olmak üzere bir sürü ipe sapa gelmez suçla itham edildiği kulağımıza çalındı. Bunları ve buna ilaveten yeni suçlamaları duydukça bayağı içerliyorduk. Bir sürü işler arasında İngiliz komandoları da Libya muharebe sahasında Rommel'in karargahını basarak onu kaçırmaya teşebbüs etmemişler miydi? Bir çoğumuz günlük savaş bildirilerine girmeyen bazı buna benzer şeyler yapmış ve bu yüzden ödüllendirilmemiş miydik? Hepimiz Skorzeny'nin maceraları hakkında az çok birşeyler biliyorduk ve hepimiz doğrusu onu beğeniyor ve ona gıpta ile bakıyorduk. İstihbarat hizmeti onun hakkında özel bir dosya yayınlamıştı. Bize öyle geldi ki, bu insanın asıl suçu, onun muvazzaf büyük rütbeli askerlerin hoşlanmadığı bir sahada başarılı faaliyetlerde bulunması ve değişik halk topluluklarıarasında sevilmiş olmasıydı. Bu sebeple orada toplanmış olan subaylar Harbiye Nezaretine(*) bir mektup yazdık. İşi garantilemek için bir sureti de General Eisenhower'e gönderdik. Mektupta: Eğer Alman Komando Şefi olarak Al-

(*) İngiliz Savunma Bakanlığı.

bay Skorzeny görevini yaptığından dolayı cezalandırılacaksa, biz de tutuklanmamızı rica ediyoruz. Bu gibi işlerden dolayı biz de suçlu sayılmaya ve aynı şekilde işlem görmeye hazırız, deniyordu.»

Arkadaşım devam etti: «Bizi tutuklamadılar. Fakat epeyi zaman sonra suçlamaların bir kısmından vaz geçildiğini ve sonunda Skorzeny'nin beraat ettiğini öğrendik. Talihi açık olsun. Savaş, gülsuyu ile yapılmaz. Harbin kazanılması için doğal olarak uluslararası kurallara uymak şartiyle, akla gelen her çareye başvurmak gerekir. Skorzeny'nin yaptığı da buydu.»

Havadan sudan başlayan bir arkadaş sohbetinin bizi getirip bıraktığı bu nokta, benim için pek ilgi çekici oldu. Konunun orijinalliği karşısında biraz da heyecanlandığımı itiraf etmeliyim. Bu heyecan daha ziyade, yeni bir konu bulmuş yazar heyecanıydı. Hele konuşmanın sonuna doğru arkadaşımın normal bir şeyden bahseder gibi «Skorzeny'nin harbin sonuna doğru kullandığı bu metodlar, gelecek harpte bizim tarafımızdan mutlaka kullanılması ve bunun için de şimdiden ciddiyetle üzerinde çalışılması gerekli bir konudur.» sözü merakımı ve heyecanımı büsbütün arttırdı.

Ondan sonradır ki, Skorzeny'yi ve onun, «Kuraldışı» fikirlerini ve metodlarını merak etmeye başladım. Acaba ne olmuştu? Acaba hala sağ mıydı ve şimdi ne yapıyordu? Hafızamı yokladığımda ve bu isim etrafında düşüncelerimi yoğunlaştırdığımda birşeyler duymuş olduğumu hatırlamaya başlamıştım. Ama bunlar o kadar birbirinden kopuk ve bölük pörçük şeylerdi ki bana hiç bir şey ifade etmiyordu. Bunun üzerine ben de hiç vakit kaybetmeden bir araştırıcının

yapması gerekli ilk şeyi yaptım ve Londra Kütüphanesine giderek günlerce olayların yaşandığı zamanın gazetelerini tek tek gözden geçirerek, notlar çıkararak çalışmaya başladım.

Gazetelere Paris'ten gelen raporlarda General Eisenhower'i öldürmeye teşebbüs suçlaması vardı ve bu nedenle de kendisinden «Katil» diye bahsediliyordu. Savaşın sona ermesiyle birlikte Skorzeny'i yakalamak için Müttefiklerin bütün polis ve istihbarat örgütleri seferber olmuşlardı. Skorzeny, gazetelerin yazdığına göre, Kurt Adam'ların şefi olarak ateşkesten sonra da savaşa devama yemin etmiş ve Danimarka'ya geçmişti. Ama 1-2 gün sonraki gazeteler kocaman başlıklarla «Skorzeny yakalandı» haberini veriyorlardı. yakalanma anını gösteren fotoğraflarda Skorzeny kelepçeli olarak görülüyor ve bir sürü heyecan uyandıran haberler alt alta sıralanıyordu.

Daha sonraki günlerde bu heyecan uyandıran «Skorzeny canavarı»na ait haberler gittikçe azalıyor ve sonunda beraat ediyor, fakat serbest bırakılmak için «Çok tehlikeli bir insan» oluşunun engel olduğu anlatılıyordu. Tutuklu ise, doğal olarak salıverilmesi gerektiği görüşündedir. Ve nihayet günün birinde gazeteler yine büyük başlıklarla şu haberi veriyorlar «Skorzeny kaçtı...»

Bundan sonra gazetelere değişik bir eğlencenin çıktığı gözleniyor: Skorzeny'yi yakalamak.

Bir Fransız gazetesi Kaçağın, Manş denizinde Londra'ya giden bir gemide görüldüğünü bildirmektedir.

Bir diğer gazete muhabiri Skorzeny'i Buenos Aires'de görmüştür.

Peron kendisine Falkland adalarının ele geçirilmesi vazifesini vermiştir.

Bir diğer gazete haberine göre falan gün Avusturya'da Hitler'in cesedini ararken görülmüştür.

Ve yine şu gün Roma'da gizli bir Nazi-Faşist meclisini idare ettiğine dair güvenilir kaynaklardan bilgiler alınmıştır.

Tam bir sene buna benzer haberlerin gazete sayfalarını işgâl ettiği görülüyor, sonra bir Amerikan mecmuası şöyle bir haber yayınlıyor: Örümcek gizli adıyla çalışan bir casus şebekesi Birleşik Amerika'ya ajanlar göndermiştir. Şebekenin başı Skorzeny'dir.

Nihayet bir Fransız gazetesi bu defa artık yanılmaya imkân olmadığını belirterek, en tehlikeli adamın tam boy ve başı önünde bır resmini yayınlayarak dikkat çekici bir ihbarda bulunuyor: Canavar Paris'dedir ve güpegündüz Champs-Elysée caddesinde dolaşmaktadır.

Fransız parlementosunda kıyametler kopuyor. İş, katil bir Nazi'yi korumak iddiasıyla hükümetin başına büyük işler açacak hale geliyor. Bazı Naziler saldırıya uğruyorlar. Partiye körü körüne bağlı bir kısım ayak takımı kimseler caddelere dökülüyor, Figaro gazetesinin merkezine hücum ediyorlar. İsyanı bastırmaya gelen polis, etraftaki kahvelerden ele geçirilen sandalye ve masalarla göstericiler tarafından bir temiz dövülüyor. Başkentte düzen geri getirilinceye ve ortalığın yatışmasına kadar Skorzeny yine ortadan kayboluyor. Bir Londra gazetesi acele Paris'e uçakla iki muhabirini gönderiyor. Bu muhabirler Paris'ten başka diğer bazı şehirleri ve ülkeleri hatta Afrika'da bazı yerleri dolaşıyorlarsa da birşey öğrenemeden elleri boş

dönüyorlar. Ve ben böylece, bir kaç ay öncesine kadar şu veya bu şekilde gazetelerden takip ettiğim bilgilerin sonuna gelmiş oldum. Çünkü 3 ay öncesinden beri bu ele geçmez kaçak hakkında gazetelerde artık hiç bir bilgi yoktu.

Peki, bu bizim ahbap nerede olabilirdi? Güney Afrika'daki dostlarından soruşturdum. Buradaki Alman kolonisi Skorzeny hakkında hiç birşey bilmiyordu. Fransız otoriteler ise onun artık Fransa'da olmadığı hakkında kesin iddia sahibiydiler. İtalya veya Almanya'da olsa, onu tanıyanların gözünden kaçmayacaktı. Küçük memleketlerde ise yabancı bir kimse derhal dikkati çekerdi. Böylece, bulunması ihtimalinin en yüksek olduğu yer olarak İspanya kalıyordu.

İspanya'ya gitmek için vize işlemlerini yaptırırken bir gazete imdadıma yetişti ve tahminimde yanılmadığımı bana gösterdi. Gazetede yayınlanan fotoğrafta Skorzeny bir yemek masasında görülüyordu. Muhabire göre resim Madrid'te bir restoranda çekilmişti. Ve resimle birlikte haber, nerdeyse gazetenin birinci sayfasını baştanbaşa kaplıyordu. Üstelik Skorzeny'nin öbür yanında elinde çatalıyla Doktor Schacht'da görünmekteydi. Hitler'in meşhur Maliye bakanı ve «Ekonomi sihirbazı» Schacht. Başlıkta kocaman harflerle şu soruluyordu: «Yine ne fesat hazırlıyorlar?» Fakat kanımca muhabir aldanıyordu. Çünkü Doktor Schacht, hayatı pahasına da olsa Nazilerle ilgisini kesmeye çalışmaktaydı. Ama, bu gibi teferrüatın şimdi önemi kalmamıştı. Pasaportuma İspanya vizesi yapılmış ve ertesi gün de İspanya'ya doğru yola çıkmıştım bile.

Bence Skorzeny'nin saklanmasının inandırıcı bir sebebi yoktu. Okuduklarımdan edindiğim kanaata göre, kendisinde katı şekilde bir ırkçılık

veya sadist duygular mevcut değildi. Görünüşe göre, savaştan önce nasıl tanınmaz bir kimse ise yine öyle olmak, kendi halinde sakin bir hayat yaşamak istiyordu. Ama bunun yolu herkesten kaçmak ve saklanmak olamazdı. Bilakis ortaya çıkmak ve her türlü iddia ve söylentiyi ortadan kaldıracak şekilde dünya kamu oyunun karşısına geçerek konuşmak, daha uygundu. Bu suretle gölgede kalmanın doğuracağı her türlü spekülasyonu önlemek ve merakları gidererek, konuşmaya hazır ağızları kapamak mümkün olacaktı.

Bindiğim uçak benzin ikmali için Bordeau hava alanına indiği zaman aklıma cüretli bir fikir geldi: Kamu oyunu Skorzeny hakkında aydınlatmak için Doktor Schacht'dan daha iyi bir yardımcı nerede bulunabilirdi? Nürenberg'deki savaş suçluları mahkemesinde beraat ettikten sonra Doktor Schacht ile görüşmüştüm. O zamandan beri kendisi, ekonomik çareler önermek üzere bir hükümet başkentinden diğerine göç etmekle meşguldü. Eğer Skorzeny'i tanıyorsa, beni onunla tanıştırabilirdi.

Fakat Doktor Schact'ı bulamadım. Ben Madrit'e indiğim günün sabahı o da Paris'e uçmuştu. Beni Madrit'teki dostlarım, Skorzeny'nin yakın arkadaşlarına götürdüler. Bunlar maksadımı anladıktan sonra, Skorzeny'nin şu anda nerede olduğuna dair herhangi bir şey açıklamadan sadece «Skorzeny'e durumu bildirecekleri»ni söyleyerek beni ümitlendirdiler. Yanlış anlamayı önlemek için açık kalpliliğimle kendilerine «Arkadaşları ile tanışmak maksadiyle Londra'dan buraya geldiğimi, kendisi benimle görüşmeyi kabul ederse çok memnun olacağımı» bildirdim. Bir kaç saat sonra, aracılık edenlerin bile şaşakal-

dıkları şekilde davetim kabul edilmişti. Hatta Skorzeny «Eğer istiyorsa, halka açık herhangi bir yer de buluşabileceğimizi» sözlerine eklemişti. Gizli bir buluşmadan ziyade, Madrit'in üç meşhur lokantasından biri olan Horcher'de ve bütün şehirlilerin yemek vakti olan 14.30 da buluşmamıza razı olmuştu.

Elimde içki kadehi olduğu halde randevu saatinden sonra da yalnız başıma yarım saat kadar oturmak zorunda kaldım. Ben de bundan yararlanarak birbirleriyle koyu muhabbete dalan Markizler, General Franco hükümetinin çok nazik bakanları, ziyaretçi Rhur Baronları ve Horcher'in sürekli müşterileri olan Amerikalıları seyrederek vaktimi hoşça geçirmeye çalıştım. Merakımın gittikçe artmaya başladığı bir sırada, takriben saat 15.00'e doğru bir gölge oturduğum bölmeyi kararttı. İri yarı birisi masamın önünde durdu ve sakin bir sesle «Nasılsınız» dedi. «Arabam arızalandığı için geciktim, özür dilerim. Skorzeny emrinizdedir.»

Skorzeny'nin sesi pürüzsüz ve bas bir sesti. Benim şimdi oturduğum bu küçük loca için değil de daha geniş bir alan için uygun gelirdi herhalde. Ayağa kalktığımda konuşmamın bir vızıltı gibi kalacağını anlamam için fazla akıllı olmama gerek yoktu. Üstelik 1.80 metrelik boyuma rağmen onun yanında küçük kalmıştım.

Skorzeny'yi nasıl bir insan olarak karşımda göreceğimi ben de bilmiyordum. Gazeteler ondan bahsederken bir «Dev»e benzediğini ısrarla belirtmişler, eski Şikago gangsterlerini hatırlattığını ve yüzünde bir yara izi olduğunu yazmışlardı. Ben, bütün bunlara rağmen normal bir insanla karşılaşacağımı zannediyordum. Fakat şimdi elimi avucunun içine almış dev gibi bir

insanla karşı karşıya idim. «Yüzü yaralı Skorzeny» onun için tam yerinde bir deyimdi. Yüzünde sol şakağının üstünden dudağının kenarına kadar oradan da çeneye doğru uzanan çizgi şeklinde bir yara izi vardı. Hayatında geçirmiş olduğu maceralar, yüzünden okunmaktaydı. Hafif gri bir elbise giymiş, gür siyah saçlarını muntazam bir şekilde fırçalamıştı. Tavrında biraz mahcubiyet var gibime geldi. İster istemez bir bayanın onun için «Fevkalade bir hayvan» dediğini, bazı kimselerin de ondan «İnsan yiyen bir kaplan» diye bahsettiklerini düşündüm.

Ev sahibi olarak bizzat lokanta sahibi Herr Horcher bize yer gösterdi ve beyaz örtülü bir masaya oturduk. Lokanta sahibi, Berlin'den Madrit'e gelmeden önce, Mareşal Göring'in ahçısıymış. Şimdi de özellikle «Albayı» için hazırladığı kendi buluşu olan enginar göbeklerini, mayonezli istakoz ayaklarını meydana çıkarmıştı.

Çok meşhursunuz dedim, güldü. Biraz şarap içtik ve konuşmamızı ilerlettik. Misafirim İngilizceyi gayet normal konuşuyordu, bu da bizim için yeterliydi. Şakacı ve nüktedan bir tabiata sahip olan bu insan, aynı zamanda keskin bir zekâya da malikti. İşte, ismi sanki beynelmilel bir gangster ve katil gibi kullanılan, «Dahi» bir Alman. Skorzeny'nin gerçekten, haşin bir dış görünüşü vardı.

Bir süre sonra kendisine, gazetecilerden uzak durmasına rağmen beni hemen kabul etmesinden cesaret bulduğumu söyledim. İşi alttan alması ve herkesten çekinmesi nedeniyle takipten kurtulamadığını kabul etti. Olayların üzerinden bu kadar zaman geçmiş olmasına karşın söylentilerin ve gazete haberlerinin devam et-

mesi kadar gülünç birşey olmadığını söyledi. Ben de bunun üzerine, artık siyaseti değiştirmenin zamanı geldiğini, şu kedi-fare oyununu bıraktığı takdirde hakkında yapılan bütün dedikoduların ve gürültülerin duracağında ısrar ettim. Nihayet bir gün dünya kamu oyuna nasılsa hesap vermek zorunda kalmayacak mıydı? O halde bunu neden şimdi yapmasın?

Bu sırada Herr Horcher bir süt kuzusu domuz rostosu göndermişti. Skorzeny güldü ve «Aldırış etmeyin» dedi «Kimsenin yüzüne bakmaktan utandığım yok. Fakat sessiz durursam, dedikoducuların hakkımda konuşacak şeylerinin azalacağını sanıyorum» diye ekledi. Salon kalabalıktı, fakat şarap insana başka bir rahatlık veriyordu Skorzeny'ye harbin bir devamı olarak kılıcı bırakıp kaleme sarılmasının birçok kimse tarafından çok daha anlayışla karşılanacağını belirttim. Harbin acı dönemlerinin artık sona ermiş olduğunu ve söyleyeceklerinin bu bakımdan çok yararlı olacağını ekledim. Hala tereddüt ediyordu. Kendisi tutuklandığında bir kısım Albay ve Generalden meydana gelen Müttefik subaylarının onu kurtarmak için İngiliz Savunma Bakanlığına ve Eisenhower'e yaptıkları başvuruyu anlattım. Bunun üzerine gözleri ışıldadı. Özellikle bu olayın onun üstünde çok olumlu bir etki yarattığı belli oluyordu.

Saat 17.00 olmuştu. Bu saatte artık dünyanın hiçbir tarafında, hatta İspanya'da bile, kadeh elde masa başında oturulmazdı. Skorzeny «Harpte emir ve komuta altındaki insanların yaptıklarından veya bugüne kadar kendi yapmış olduğum işlerden utanç duymuyorum.» dedi. «Öğrenmek istediğiniz herşeyi size söyleyeceğim. Ama ilkin şu hususlarda bir açıklığa kavuş-

mamızı isterim: Politika ile ilgim ve ilişiğim yok. Naziliğin tekrar dirileceğine inanmıyorum. Tarih, kanımca geri dönmez, zaten ben de dönmesini istemiyorum. Harp yüzünden değişen hayatıma ve mesleğime tekrar kavuşabilmem için senelerin geçmesi lâzım. Bu şartlar altında hakkımda ne bilmek istiyorsanız size anlatabilirim.»

Bu, benim için ne büyük bir başarı idi. Adeta kulaklarıma inanamıyordum. Düşünebiliyormusunuz, İspanya'ya iner inmez Skorzeny'yi bulmuş ve hemen ertesi günü karşı karşıya gelip konuşmuş ve 1-2 saat içinde anılarını yazmak konusunda anlaşmaya varmıştık.

Bu konuşmadan sonra akşam yeniden buluşmak üzere ayrıldık. 4 saat sonra bana verdiği adresin kapısını çalıyordum. Burası beyaz boyalı, hizmetçilerin geleni görebilmesi için kapısında parmaklıklı küçük bir delik bulunan orta büyüklükte bir villa idi. Karşılıklı içkilerimizi yudumlarken Skorzeny kolundaki saati çıkararak bana verdi ve «Mussolini zamanından kalmadır.» dedi. Zarif bir altın saatti ve arkasında Napoleon'un isminin baş harflerini yazdığı stilde büyük bir «M» harfi ve kurtarıldığı tarih olan 12.9.1943 tarihi kazınmıştı. Skorzeny bu saati Mussolini'nin kendisine nasıl verdiğini anlatarak, tutuklanmasından sonra «Hatıra soyguncuları»ndan kurtarabildiği tek şey olduğunu söyledi. Ve ekledi «Artık çalışmaya başlayabiliriz. Neyi öğrenmek istiyorsunuz?»

İşte hatıraları tesbite böylece başlamış oldum. Evvela ilk askerlik anılarını ve silahlarla arkadaşlığının ilk günlerini sordum. Ertesi gün

Siyesta(*) saatinde gökdelen otelimdeki odamın balkonunda buluştuk. İspanya uykuda iken, Madridi kuş bakışı seyrederek savaş senelerinden bahsettik. Çok kuvvetli bir hafızaya malik olduğunu ispat eden birçok olaylar, rakamlar, tarihler ve isimler söyledi. Söyleşimiz tatlı bir sohbete döndü. Ben de onu sıkmayacak ve bir sorgulama havası vermeyecek şekilde davranıyordum. Yavaş yavaş sadece ne yaptığını değil, aynı zamanda her hareketin arkasındaki düşüncelerini de incelemeye başladım. Bu konuşma o gün epeyi zamanımızı aldı. Skorzeny'nin başka işleri vardı. Böylece birkaç gün sonra onun işlerinden arta kalan saatlerde buluşur olduk. Her konuşmamızdan sonra ayrıldığımızda, sıcağı sıcağına notları bir düzene sokup üzerinde çalışıyordum.

Daha Skorzeny ile buluşmadan evvel onun anılarının birçok esrarı çözeceğini biliyordum ve bu «Olağandışı düşünceleri olan adam» dan çok yararlanacağımı tahmin etmiştim.

İtalyan Veliahtı Umberto'ya karşı yaptığı herakât, bizim ilk olayımızı teşkil etti. Umberto ile birlikte Kral Emanuele ve bütün saraylıların Roma'dan çıkartılması olayı çok dikkat çekiciydi. Yine kıyafet değiştirerek Paris'e nasıl gittiğini ve ufak bir hareketle Mareşal Petain ve diğer Bakanların nasıl esir edileceklerini öğrendim. İşin sonu yaklaştıkça odanın içinde gezinen Skorzeny'nin adımları da sıklaşıyordu. Prensip daima «Ya hep, ya hiç» ti. Anlattığına göre New York denizaltılarla bombardıman edilmeliydi. İnsanların yönettiği bombalar, yağmur gibi

---

(*) İspanyolların öğle yemeğinden sonraki uyku zamanları.

Londra üzerine yağmalıydı.. Ve konuşmamız böylece, not defterlerim, Manş denizinden Kiyef'e ve Moskova kapılarından Budapeşte'ye kadar çeşitli insanlar ve olaylarla doluncaya kadar, devam etti.

Özetle Skorzeny, Komandoculukla ilgili maceralara Özel kıtaların Şefi olduktan sonra başlamıştır. Mussolini'nin kurtarılmasından sonra olaylar çok hızlı bir şekilde gelişmiş ve o da buna paralel olarak kısa zamanda tümen komutanlığına kadar yükselmiştir.

Kitabımı teşkil eden olaylar, önemli maceralar bir sıraya sokularak ve küçük vakalar atlanarak derlenip toplanmıştır. Hikâyelerin çoğunda Skorzeny'nin kişisel rolü aynen gösterilmiştir.

Skorzeny'nin anılarını tesbit ettiğim sıralarda bir İngiliz istihbarat subayı, Elçiliğimizden beni yakından tanıyan biri aracılığı ile benden yeni bir haberin araştırılmasını rica etmişti. Bu habere göre Skorzeny, İngilizler aleyhine olmak üzere Mısır hükümetine yardım etmek için oraya bir grup Alman subayı göndermişti. Skorzeny benim kapalı şekilde ağız yoklamalarıma, açık şekilde ve kestirmeden cevap verdi: «Hayır, doğru değil...» Ben de aynı kanıdaydım. Ve aracılık yapan Elçilikteki arkadaşıma şöyle söyledim: «Şimdiye kadar okuduklarımdan ve konuşmalarımdan edindiğim bilgiye göre, Skorzeny, kişisel olarak yönetmediği hiç bir harekâta katılmamıştır. Skorzeny daima adamlarıyla beraber gitmiş ve onları yakından sevk ve idare etmiştir. O çok iyi biliyordu ki, siz ne kadar en ince detayına kadar mükemmel planlar yaparsanız yapın, eğer o işin başında bulunmazsanız, hataları önleyemezsiniz. En doğru hareket, ast-

larınızın başında bulunmak ve beni takip edin demektir. Bu bakımdan Skorzeny'nin söylediğine aynen katılıyorum ve onun başında bulunmadığı bir işi yapmayacağına inanıyorum.»

Nitekim sonradan bu olayın doğru olmadığı anlaşılmış ve kanaatımda yanılmamış olduğumu görerek ben de sevinmiştim.

İkinci Kısım

ZAMANINDA YAPILAN BLÖF
«Skorzeny, kendini bulmaya başlıyor»

Blöf, harlı bir ateştir. Yerinde ve zamanında kullanamazsan seni yakar.

L. Menchim

Skorzeny profesyonel bir asker değildi. Üstelik kendisi ne bir Prusya asilzadesi, ne de askerliği benimseyen bir yaradılışta idi. Askerliği oldum olasıya düşünmemiş ve ona karşı bir ilgi duymamıştı. Harpten önce Almanya'ya güçlükle ayak basabilmiş bir Avusturyalıydı ve silah altına alınıncaya kadar da, av tüfeği hariç, eline herhangi bir silah almamıştı.

1939 Sonbaharında başlayan harp, ilkin Polonya'yı silip süpürmüş, fakat ne olup bittiğini anlayamadan kısa zamanda sona ermişti. Sonra tekrar patırtının duyulması için uzun kış aylarının geçmesi gerekmişti. Durmuş gibi görünen savaş, 1940 baharında birden alevlenmiş, Danimarka-Norveç derken oradan Batı cephesine atlamış ve kızıl kıyamet kopmuştu. Hollanda, Belçika ve arkasından İngiliz kuvvetleriyle desteklenen koskoca Fransa —kağıttan yapılma şatolar gibi— Alman kuvvetlerinin yumrukları altında peşpeşe devriliverm işlerdi. Yani anlayacağınız, bizim Skorzeny daha bir kurşun bile

atamadan, en kuvvetli düşman Fransa da çökmüş gitmişti. Yaradılış itibariyle haşin ve hırslı bir karaktere sahip olmayan Skorzeny, kendisi de cephede savaşan arkadaşları arasında bulunamamaktan ve kahramanlık taslayacak bir macera yaşayamadan savaşın bitmiş olmasından dolayı hiç üzüntü duymamış, aksine sevinmişti. Ona göre harp artık sona ermiş sayılırdı, kendisine ne vazife verildiyse yapmıştı. Artık herkesle birlikte o da yuvasına vicdan rahatlığı ile dönebilirdi

Skorzeny'nin gençliği huzur içinde geçmişti. Oldum olası zaten kavga, gürültüden hoşlanmazdı. Herhangi bir konuya karşı aşırı bir düşkünlüğü de yoktu. Asi değildi, kötü bir alışkanlığı olmamıştı. Burjuva bir ailenin çocuğuydu. Anne tarafından ataları, geleneklerine uyarak, hemen hemen hepsi orduya girmişti. Bunlar, Habusburg Krallığının burma bıyıklı, sırma apoletli, sert bakışlı subayları idiler. Çapraz düğmeli elbiseleri ve yüksek tüylü şapkaları ile garnizon içi vazifelerde çalışmışlar veya Türklere ve Tatarlara karşı at koşturmuşlardı. Ailesinin üç yüzyıl öncesine kadar şeceresi, Doğu Pomeranya'nın Skorzeny köyünde herkes tarafından bilinir ve söylenirdi. Hatıralar hala bu yerde canlıdır, zaten Skorzeny de adını bu köyden almıştır.

Otto Skorzeny'nin çocukluğu, o sıralarda enflasyon ve pahalılığın kasıp kavurduğu Avusturyanın bu bölgesinde geçmiştir. İlk tereyağını tadışını bugün bile aynı heyecanla hatırlamaktadır. «Yağı da pek beğenmiştim. Babam, bazı şeylerin eksikliği insana zarar vermez, demişti. Hatta, rahat bir yaşam sürmemenin, haya-

tı daha iyi anlamak yönünden faydaları bile vardır.» diye eklemişti.

Yukarıdaki basit gibi görünen olay, Skorzeny'nin karakter yapısını da belirler. O, genellikle kanaatkâr bir insandır. Yoklukları ve zorlukları sabırla karşılamasını bilir, buna tahammül kabiliyeti de vardır. İyi şeylerden fazlaca hoşlanınca «Haydi, bir kadeh brandi daha buyur.» diye kendisine has heyecanlı bir şive ile bağırır, ama siz de ona içki ikram ederseniz fazlaca içmekten kaçınır.

Skorzeny'nin üniversite öğrenciliği yıllarında düello henüz yasaklanmamıştı. Skorzeny ister istemez gençlik heyecaniyle bazı düellolara mecbur olmuştu. İşte bu düellolardan birinde bir kılıç darbesiyle sol yanağından yaralandı. Bu yarayı korkmadığını isbat için olacak, hiç anestezi yaptırmadan diktirdi. Ağrı sızı arasında ve biraz da aceleyle yapılan bu ameliyat sonunda yara izi onun devamlı misafiri oldu. Onu biraz çirkinleştiren ve bazı gazetecilerin «Gangster», «Katil» demelerine yol açan bu görüntü, çocukluk ve gençlik yıllarının bir hatırası olarak sürüp gitmektedir. (Uğruna düello edip yaralandığı Viyanalı güzel dansöz, bir iki hafta sonra, kimsenin adını bile duymadığı bir zengin ve yaşlı adamla evlenip gitmişti.)

Skorzeny böyle ufak tefek kan kayıplarının, çocuklara adam olmayı öğrettiğine kanidir. «Kılıçla edindiğim acıya katlanma hissi, bana korkudan çekinmemeyi öğretmişti. Düelloda nasıl düşmanın başına vurmak için aklınızı çalıştırıp duruyorsanız, harpte de aynı işi yapıyorsunuz. Savaş sırasında da gösterişle veya sağa sola sıçramalarla kaybedecek vaktiniz yoktur. Hedefinize vuracağınız yeri kararlaştırmalı ve

kestirmeden oraya hamle etmelisiniz.» demektedir.

Skorzeny, genellikle duygusallıktan uzak kalmıştır. Okulda iken matematik, Fizik ve Kimya gibi müsbet ve fen bilimlerini diğerlerine tercih etmiştir. Üniversiteyi bitirirken verdiği diploma tezinin konusu, Dizel motorlarının hesap ve üretimi idi. Savaşa giderken yanlarında ciltlerle şiir kitabı götüren bazı İngiliz komandolarının aksine o, edebiyat ve güzel sanatlara karşı aşırı bir ilgi duymamıştır.

Kahramanlara tapmak adeti yoktu ve politikayı, zamanını boşa harcamak olarak kabul ederdi. Henüz yirmi yaşlarında iken ani bir kararla, eğer Almanya ile birleşirse Avusturya ekonomik çöküntüden kurtulur düşüncesiyle, Nazi Partisine yazılmıştı. Fakat politik faaliyetlere katılarak ne bir nutuk söylemiş ne de her hangi bir parti bürosunda çalışmıştı. Üstelik, Nazilerin düelloyu yasak etmelerini hatalı bulmuş ve bunu yüksek sesle arkadaşlarına söylemek budalalığını bile göstermişti. Bunlar yoksa, kendi inançlarını silah elde savunmaya hazır değiller miydi? Pek hoşlanmamasına rağmen sporu sevmesi nedeniyle, Parti spor kulübünün sağladığı otomobillerle otomobil yarışlarına katıldı ve altın madalyalar kazandı.

Skorzeny, kendisini dünyanın tanıyacağı Skorzeny yapan olayların ilkini bu sıralarda yaşadı. 1938 ilkbaharında Avrupanın tehlike bulutları ile gölgelendiği bir sırada Avusturya'da Hükümet düşmüştür. Hitler'in desteği ile seçilen yeni Şansölye, Viyanada Başbakanlık binasının balkonundan meydandaki kalabalığa bir söylev vermektedir. Kalabalık heyecanlı ve sinirlidir, her an bir olay çıkabilir. Şansölyelik

binasının yan tarafındaki caddede bulunan topluluk arasında Skorzeny de vardır. Kendisi buraya, bu patırdılarda güvenliğin sağlanmasında polise yardıma çalışan Viyana Jimnastik Kulübünün daveti üzerine gelmiştir. Hoparlörün uğultusunu dinlerken Şansolye binasının yan kapılarından birinden büyük bir araba çıkar. Arabada Avusturya Cumhur Başkanı Miclas vardır. O sırada Jimnastik Kulüp Başkanı Skorzeny'ye seslenir:

«Miclas, Cumhur Başkanlığı sarayına gidiyor. Saray muhafız kıtasiyle, Nazi partisi görevlileri arasında bir çarpışma çıkabilir. Cumhur Başkanından önce saraya yetişmeye bak. Ve çıkabilecek bir çarpışmayı önle. Bu görevi, Şansölye'nin emriyle yaptığını söyleyebilirsin. Yanına bulabildiğin arkadaşları da al ve çabuk ol.»

Skorzeny otomobile atlayıp, 3 arkadaşını da yanına alarak hızla yola koyulur. Ama bu sırada Nazi Partisinin militanları otomobilleriyle Cumhur Başkanının arabasının arkasına takılmışlar ve onu koruma görevine başlamışlardır bile. Skorzeny bu kalabalıkta gerilerde kalmıştır. Sarayın önüne geldiği zaman Cumhur Başkanı kapıdan içeri girmektedir. Tabancalı ve kolları pazubentli Naziler de otomobillerinden inmektedirler. Skorzeny hızla bunları yararak geçer, içeriye girince Cumhur Başkanı Miclas'ın merdivenlerden yukarı çıkmakta olduğunu görür ve merdivenin orta yerinde Cumhur Başkanına yetişir. Tam o sırada yukarıdan aşağıya inmekte olan bir muhafız Teğmen ile peşindeki erlerin koşmaya başladıklarını görür. Teğmen «Olduğun yerde dur, yoksa ateş ederim» diye bağırmaktadır. Etraf, elleri tabancalı ve ateş etmeye

hazır bulunan Muhafız Kıtası erleriyle doludur. Skorzeny ve Cumhur Başkanı iki ateş arasında kısılıp kalmışlardır. Silahların emniyet mandalları açılmış, ateşe başlanılmak üzeredir. Skorzeny, aklına gelen ilk cümleyi yüksek sesle haykırmaya başlar:

«Saçmalamayın... Sakin olun diyorum size!...»

Ortalık birdenbire sessizleşir. Ama Cumhur Başkanının sesi duyulur:

«Bu da ne demek?.. Sen kimsin be şeytan herif?!...»

Skorzeny yeni bir kargaşaya fırsat vermeden soruyu hemen cevaplar. Sesi yine yüksek, fakat korkusuzdur:

«Sayın Şansölye tarafından görevlendirildim Parti görevlileriyle beraber zât-ı âlinizin güvenliğini sağlamakla vazifeliyiz. Askerlerimizle bir çarpışmayı aklımızın ucundan bile geçirmiyoruz.»

Sonra Teğmene dönerek haykırır:

«Herhangi bir ateşten ve çarpışmadan kişisel olarak siz sorumlu olacaksınız!?»

Gerçekten tam zamanında söylenmiş ve hedefini bulmuş sözler... Cumhur Başkanına karşı saygılı ve yatıştırıcı, Teğmene karşı ise korkutucu ve caydırıcı sözler...

Evet, blöf tutmuştur. Teğmen, kişisel sorumluluk duygusu ile gerilemiş ve cesaretini kaybetmiştir. Beklendiği gibi olur ve hiçbir taraf silahını ateşlemez. Şansölye ile konuşmak üzere telefona giderlerken bir mütareke yapılmıştır. Şansölye evvela Cumhur Başkanı ile, sonra Skorzeny ile konuşur ve kendisinin akıllı hareketine teşekkür eder. Şimdi iki taraf ta Skor-

zeny'nin vereceği emri beklemektedir. Skorzeny, Teğmenin Sarayın iç güvenliğini, süvari kıtasiyle birlikte Parti militanlarının da dış güvenliği sağlamalarına karar verir. İş hallonulmuş, fırtına dinmiştir. Herkes işinin başına dönmüş, ortalık huzura kavuşmuştur. Bu küçük macera Skorzeny'ye, böyle durumlarda yapılması gerekli iş hakkında bir tecrübe kazandırmış, aynı zamanda kendisine karşı bir güven duygusu uyandırmıştı. Öyle bir tecrübe ve güven ki, orada Skorzeny, başarı ile başarısızlık arasındaki kıl payı farkı görmüş, ip üzerinde yürüyen canbazın heyecanını yaşamıştı.

Skorzeny bir asker olarak elde ettiği bütün başarılarda, şiddete karşı kendi yapısında mevcut olan nefretten faydalanmıştır. Bu suretle nahoş olayların daima gülünç taraflarını görebilmiş ve halka karşı daima dostça davranmıştır. Hatta Rusya seferinde bir Nazi eri için nasıl davrandı ise dillerinden anlamadığı kızıl erler, İvan(*) lar için de aynı şekilde hareket etmiştir. Bu bakımdan onun, karakteri ve ruh yapısı «Yaralı yüzlü Skorzeny» ile anlatılmak istenen katil kişilikli insanla hiç bağdaşmaz. Hatta o, harpten önce eşi ile balayını geçirdikleri yerlerde tanışıp dost olduğu Fransız ve İngilizleri zaman zaman hatırlayarak «Acaba silah altına alındılar mı, acaba savaşta yaralandı veya öldüler mi?» diye harp süresince düşünüp üzülmüştür.

Bu sıradan askeri, Skorzeny'yi, böyle kudretli kılan ve emri altındakileri kendisine bu derece bağlayan hangi kıvılcımdır? Hangi görün-

---

(*) Rus eri.

mez kuvvet onu böyle aşağılardan alarak ta yukarılara kadar çıkarmıştır? O, başarıdan başarıya koşmuş, madalyalar almış, rütbeler kazanmıştır. Fakat esaslı bir fırsatın belirdiği bir sırada elini uzatıp o fırsatı yakalamada isteksiz davranmıştır. (Harbin sonuna doğru Skorzeny, Berlin'in berisinde Oder nehri bölgesinde bir tümene komuta etmiş ve kendisine general rütbesi verilmişti. Fakat bu iş için doldurulması gerekli evrak hazırlamaya vakit bulunamadığından Albay olarak kalmıştır.) Düşüncesine göre rütbe ve makam şekilden ibaretti. Asıl olan, görevin ve verilen işin yapılmasıydı.

O, biraz da dik kafalıdır. Gerektiğinde doğru bildiğini çekinmeden üstlerine söyleyebilecek medeni cesarete sahiptir. Yaltaklanma, hiç anlamadığı kötü bir huydur. Zamanı geldiğinde Nazi Partisine bile karşı çıkacak, Hitler'in karşısında bile yeterince eğilmeyecektir. Oder nehri bölgesinde savaşırken üstlerine karşı dikilmiş ve işi Divanı harbe düşecek kadar ileriye götürmüştür. Doğrusu aranırsa Skorzeny, üstlerinin hoşgörüsünden büyük ölçüde yararlanmıştır.

İkinci Dünya Harbi başladığı zaman Skorzeny, kendisinin de küçük bir payla ortak olduğu bir Viyana inşaat firmasında harıl harıl çalışıyordu. Harple birlikte askere alınacağını bildiği için sivil uçuş kursuna katıldı ve pilot olmak üzere Hava Kuvvetlerine başvurdu. Yaşının büyük olduğu cevabını aldı. Gerçekten de o sırada yaşı 31 di. Pilotluğu beklerken kendisini, Viyana'daki ulaştırma deposunda 5 aylık bir eğitim yapmak üzere gönderilen acemi bir er olarak buldu. Buradan da, Kara ordusu ile yan yana savaşan ve fakat Himmler'in özel birlik-

lerinden ayrı bir statüye tabi olan Zırhlı SS birliklerinin topçu Alayına, topçu subay adayı olarak gönderildi. 21 Şubat 1940 da yeni alayına hareket edeceği sırada, mutlu bir rastlantı olarak kızı Weltraut dünyaya geldi. Çocuğu iri ve güzel bir kızdı. Bu sevinçle Skorzeny, neşeden uçarak Adolf Hitler'in Berlin'deki SS Alayına katıldı. Babası kendisini uğurlarken «İstersen bir madalya kazan ama bu, asilzadelerin haçlı madalyaları gibi olmasın.» demişti.

Berlin'e gidince, orada tuğla yığını halindeki çirkin binaları, güzel Viyana yapılarıyla kıyaslayarak Prusya'lıları kızdırdı. Kendisine talim yaptıracak çavuşu da orada tanıdı. Eğer Skorzeny kışlada çok şey öğrendiyse, bu onun öğretmenlerinden çok, kendi gayreti sayesinde olmuştu.

«Subayların ve öğretmen çavuş ve onbaşıların, eğitime gelen askerlere karşı ne kötü muamele ettiklerini, kişisel istekleri nasıl inatla kırdıklarını ve kişilikleri nasıl yok ettiklerini yakından gördüm. Bana kalırsa, bir askerin modern bir savaşta yapacağı vazifeler için gerekli şeyler, bu bize yapılanların tamamen tersidir.» diyen Skorzeny, teşebbüs kabiliyetinin ve insiyatif gücünün önemini vurguluyordu. Erler gibi subayların da katı çerçevelerle kendilerini sınırlandırmalarına bir mana veremiyordu. Kendi insiyatifiyle iş yapabilme, gerektiğinde en büyük sorumlulukları dahi cesaretle yüklenebilme şarttı... Eğitimlerde bu ruhun aşılanması lâzımdı. Yoksa, katı ve şekle bağlı robot insanlar geliştirilmiş olurdu.

Fransa'nın yenilmesinden sonra ve silah bırakışmasının hemen ertesinde, çavuş rütbesinde bir subay adayı olarak birliği ile Fransa'ya gön-

derilen Skorzeny, kendisini Hollanda'da, İngiltere çıkarması için yapılan tatbikatların içinde buldu. Ağır tanklar gemilere bindirilmek üzere sıralanmışlardı, fakat ordunun elinde bunların ağırlığına dayanacak rampa yoktu. Skorzeny, görevli subaya, buna bir çare bulabileceğini söyledi ve hemen işe koyuldu. Civarda bu işi yapabilecek bir Hollanda fabrikasını zaten gözüne kestirmişti. Fabrika müdür ve işçilerine güler yüzle yanaştı. Onlara tatlı sözlerle beraber likör ve çikolata da ikram etti. Ve aynı gece gönüllü bir takım işçinin başında sabaha kadar çalışarak rampaları hazırladı. Sabahleyin erkenden rampayı gören Alman komutanının hayretle açılan gözlerini hala hatırlamaktadır.

Birkaç zaman sonra birliği ile bir başka bölgeye intikal ederken bir top çekicisi kamyonun iki tekerleği birden patladı. Elde yedek lastik de yoktu. Skorzeny arabası ile geriye dönüp askeri depo komutanından tekerlekleri vermesi için ricada bulundu. Depo komutanı as-subay üst makamlardan emir getirmedikçe veremeyeceğini bildirerek ayak diriyordu. Bunun üzerine Skorzeny, depoyu top ateşiyle yıkmak blöfü dahil, her türlü baskıyı kullanarak zorla istediklerini aldı. Birliği ile tam zamanında emredilen yere ulaştı ama, cezadan da kurtulamadı. Üç hafta kadar sonra izinden geri çağrılarak Generalin huzurunda siygaya çekildi ve bir ihtar cezası ile yakayı sıyırdı.

1941 Nisan ayında Skorzeny, Yugoslavya'da eski hükümetin devrildiğini, yeni hükümetin ise Almanya ile yapılan anlaşmayı kabul etmediğini işitti. Alman orduları Nisanın bu yağmurlu günlerinde şiddetle havadan ve karadan Yugoslavya'ya saldırdı. Kuzey cephesinde harbi top sesle-

riyle açanlardan biri de Skorzeny'nin birliği idi. O akşama doğru Skorzeny, hayatındaki ilk savaş ölülerini gördü ve bu manzarayı hayatı boyunca unutamadı. Savaş, korkunç bir şeydi. Genç insanlar, bir hiç uğruna istemeden ve bilmeden birbirlerini öldürüp duruyorlardı.

Harbin üçüncü günü Skorzeny bir takım askerle civar tepelere keşif vazifesiyle gönderildi. Karşılaştığı büyük bir düşman kuvvetinin kendisine doğru yaklaşmasını sessizce bekledi, sonra ileriye çıkarak yüksek sesle «Sarıldıklarını ve kan dökülmemesi için teslim olmalarını» bildirdi. Bu blöfü de başarı kazanmıştı, düşman teslim oldu. Üçü subay olmak üzere 60 tutsakla vazifeden dönen Skorzeny üstteğmenliğe terfi ettirildi. Günlük ordu bildirisinde adından takdirle bahsedildi ve bu, bir tetik çekilmeden elde edilen başarı, onda unutulmaz izler bıraktı.

Yugoslavya sert darbeler altında ezilmiş ve 30 tümenlik hatırı sayılır bir ordu imha veya tutsak edilerek bir devlet daha ortadan kaldırılmıştı. Hem de tamı tamına onbir günde. Ve hayrettir, bu savaşta Almanların kaybı sadece 150 ölü, 15 kayıp ve 400 yaralıdır. Hani barış zamanı 1:2 günlük bayram tatilinde trafik kazalarında veya diğer olaylarda kaybedilen insan sayısı kadar birşey.

İş, yalnız Yugoslavya ile kalmamış, Führer orduları aynı tarihte Yunanistan'a da taarruza geçmişlerdi. Mussolini kuvvetlerini rezil eden Yunanistana iyi bir ders verilmeli veYunan kuvvetlerini takviye için gönderilen İngiliz birlikleri de süpürülerek Balkan'lar itaat altına alınmalıydı. Alman orduları, Yugoslav kuvvetleri gibi Yunan ve İngiliz kuvvetlerini de kısa zamanda ezerek istilayı tamamladılar. Burada da

ikinci bir Dunkerque faciası yaşayan İngilizler bütün silah ve araçlarını bırakmak şartıyla ancak 40.000 askerini Yunanistandan çekebilmişti. Bunların bir kısmı Girit adasına çıkarak, burayı savunan Yunan kuvvetlerine katıldı.

Ama, Alman selini durdurmak ne mümkün. Bu coşku önünde deniz de bir engel değil. 20 günde Yunanistan'ı bir baştan bir başa çiğneyen Alman orduları 10 günde hava indirmesiyle Girit adasını da ele geçiriyor ve tarihte ilk defa bu kadar büyük çapta bir hava indirmesiyle, bu kadar büyük bir harekât gerçekleştirmiş oluyorlardı.

1941 Nisan ve Mayıs aylarındaki bu operasyon sonunda, daha önce el atılan Romanya ve Bulgaristan'dan sonra savaşla ezilen Yugoslavya ve Yunanistan ile birlikte bütün Balkanlar —Türk toprakları hariç— Gamalı Haç'ın emri altına girmişti. Şimdi Güney yanını da emniyete alan Hitler, asıl düşmanına -Rusya'ya- yüzünü dönebilirdi.

İşte şimdi Skorzeny de, birliği ile birlikte bir trenle, Rusya'ya doğru yolculuğa çıkmıştı.

Üçüncü Kısım

RUSYA BOZKIRLARI
«Skorzeny Doğu cephesinde»

Rusyada mesafe - zaman - sayı ölçüleri, buradakilere hiç benzemiyor.

Napoleon

Polonya ovalarından uğuldayarak geçen asker yüklü trenler, ortalıkta birşeyler dönmekte olduğunu düşündürüyordu. Kompartımanları dolduran neşeli Alman erleri «İngiltereye karşı yürüyüş » şarkısını söylüyor ve Batı'da deniz sayesinde ellerinden kurtulan İngilizlerin, Doğu'da canına okuyacaklarını düşünüyorlardı. Duyduklarına göre Ortadoğu'ya ulaşmaları için Rusya ve Türkiye, Hitler'e kendi topraklarından geçip gitmek üzere gerekli izni vermişti, onlar da işte yola çıkmışlardı. Artık bir yandan Hindistan, diğer yandan Mısır avuçlarında sayılırdı. Büyük İskender'den şu kadar yüzyıl sonra Führer orduları, Dünya seferine başlıyordu. Rommel'in panzerleri zaten Nil'e doğru yürümekte değil miydi?...

Ama Sovyet hududuna ulaşmadan iki istasyon evvel Skorzeny'nin de içinde bulunduğu trenler durduruldu ve bu coşkulu sefer yarıda kesildi. Hani ya Hindistan ve Ortadoğu seyahati ne oldu? Şimdi adeta bilinmeyen kimselerden

korkar gibi gündüzleri saklanarak, geceleri yürüyerek hareketlerine devam ettiler. Askerler ilkin bu işe bir mana verememişlerdi ama, kendilerinden daha önce gelerek mısır tarlalarının ve ot yığınlarının gerisinde mevzilenmiş tank ve topları gördükçe birşeyler sezinler gibi olmaya başladılar.

Vay canına, yoksa......?!...

Bataklıklarla dolu geniş Bug nehrinin Batı kıyısındaki ileri karakollardan, nehrin karşı yakasındaki ağaç kulelerde gezinen Rus nöbetçileri gözüküyordu. 21 Haziran gecesi kendilerine durumu kısaca anlatan general şöyle söylemişti:

«Düşmanımız Rusya'dır. Yarın sabah saat 05.00 de taarruza başlıyoruz. Almanya'nın, hatta yalnız Almanya'nın değil bütün Avrupa'nın kaderi şu anda bize bağlıdır. Başarısızlığa uğramayacağız. Bugün vatan sizden sonsuz bir fedakârlık ve gayret bekliyor. Birkaç hafta içerisinde Moskova'da geçit töreni yapacağız.»

Bu, başarılabilirdi de... Fakat Genelkurmay, değerlendirme ve hesaplamalarda ve özellikle de Sovyet insanı hakkındaki kıymetlendirmelerde hatalara düşmüştü. Skorzeny diyor ki:

«Bizim bugün bile, Batı ülkeleri olarak Sovyetlerle yeni bir harbi düşünmeye başladığımız şu sıralarda takkeyi önümüze koyup, hesapları yeniden gözden geçirmemiz ve nasıl bir toplumla karşılaşacağımızı dikkate almamız lâzım. Gaddar Ruslar Napoleon'un büyük ordusunu dağıtıp geriye püskürmüştü. Buna rağmen Hitler Rusları küçümsemiş ve Almanya bu hatasını milyonlarca ölü ve sakatla ödemiştir. Ve üstelik bizim, bu yanılgıya karşı gösterecek hiç bir mazeretimiz de yoktur.»

«Bazı askerler size Rus seferinden bahseder-

ken iyi şeyleri, yani işin cilalı tarafını anlatır. Bunlar, Ay'ın hep parlak yüzünden bahsedenlerdir. Peki karanlık tarafından ne haber?.. Sizi temin ederim ki bunlar doğruyu söylememektedir. Rusya içlerine ordular göndermiş olan büyük komutanlar bile bugün hala o konular açıldıkça ürküntü ve paniğe uğramaktadırlar. Ben Doğu cephesinde iken, sebepsiz bir korkunun ve abartılmış bir ümitsizliğin bölüklerden başlayarak ta üst kademelere kadar süratle tırmandığına şahit olmuşumdur.»

Irk üstünlüğü safsatasına kapılmamış olan Skorzeny arkadaşlarının Rusları nasıl aşağıladıklarını ve sonra bu duygunun nasıl korkuya dönüştüğünü görmüştür. Onsekiz ay sonra Doğu cephesinden geriye alındığı zaman manen ve maddeten bir hayli yorgun düştüğünü anlamıştır. Sonuç olarak Skorzeny «Topyekün harp» denince neyin kastedildiğini en iyi bilen ve onu uygulayan milletin Ruslar olduğu kanaatindedir.

Başlangıçta Alman orduları, kötümser düşünenleri yalanlarcasına büyük bir hızla ileriye atılmış ve önünde durulması imkânsız bir sel gibi Rus steplerine yayılmıştı. İlk günler Alman askeri talimnamelerinde yazılı esasları satır satır uygular gibi ordular büyük bir düzen içinde plan gereği yürüyor, kara ve hava kuvvetleri omuz omuza en güzel işbirliğini sergiliyordu. Hitler'in Panzer tümenleri, Führer'lerini mahcup etmemek istercesine pervasızca dalıyor, önüne geleni devirerek, ezip geçerek saldırıyor ve düşman cephelerini peşpeşe parçalayıp Gamalı Haç'ı hergün biraz daha Doğu'ya taşıyordu. Skorzeny günde 50 mil, haftada 300 mil yol almıştı. Ele geçirilen tutsak sayısı Minsk'de

300.000, Smolenesk'de 200.000, Kiew bölgesinde 600.000 rakamına ulaşarak muazzam bir yekûn teşkil ediyordu. Gökler zafer naralarıyla çınlıyor, Alman radyo spikerleri «Ruslar ondört günde yenilgiye uğratılmışlardır» diye yayın yapıyorlardı.

Skorzeny birliği ile birlikte, 1918 de Bolşeviklerin Almanlarla barış anlaşmasını imzaladıkları Brest Litovsk şehrine giriyordu. Gerçi bütün dünya, bu şehrin Almanların eline geçtiğini duymuştu, Skorzeny de öyle işitmişti ama, gelin görün ki bir avuç İvan hala bunun farkında değildi. Berlin ve Varşova'dan gelen asker yüklü trenlerin uğrak yeri olan şehrin tren istasyonuna yakın büyük bir binayı savunmaya hazırlanmış olan bu Rus askerleri, durmadan etrafa ateş açıyorlar ve gidiş gelişi zorlaştırıyorlardı. Tabii sonunda bu kendini bilmez askerler, gittikçe daralan çember karşısında binanın bodrum katına çekilmeğe zorlandılar. Teslim olma tekliflerini gene reddedince de bodruma su verildi. Ruslar fareler gibi boğulurken bile köşe kapmaca oynarcasına döğüşmeye devam ettiler.

Wehrmacht(*) orduları Moskova'ya doğru önlerine geleni silip süpürerek ilerlediler. Skorzeny Minsk yakınlarında, «Zafer yolu»nun üzerindeki bir köprüyü savunma cüretini gösteren bir Rus bölüğünün, nasıl küstah bir cesaretle döğüştüğüne şahit olmuş ve bu da onun hatıraları arasında önemli bir yer işgâl etmişti. Evet bu düşman bölüğü, üstün Alman taarruzları karşısında ezile ezile adım adım gerilemek zorunda kalmış ve sonunda geçilmez bir bataklığa sıkıştırılarak son erine kadar yok edilmişti. Edil-

---

(*) Alman Kara Kuvvetleri.

mişti ama, azgın selin karşısında ölümü göze alarak dikilmesiyle de, ilerleyişi yarım gün geciktirmiş ve muradına ermişti.

Skorzeny bir de Godora şehrinin elekrik santralini unutamıyordu. Kendi birliğine, bu şehirdeki elektrik santralini, tahrip edilmesine fırsat vermeden ele geçirmek ve çalıştırmak görevi verilmişti. Skorzeny birliği ile büyük bina bloklarının üst yanından dolaşarak santrale ulaşmış ve sağlam olarak ele geçirmenin sevinci ile içeriye girdiğinde önemli makina kısımlarının sökülüp götürülmüş olduğunu, bir kısmının da onarılmayacak şekilde kırılıp dökülmüş bulunduğunu görmüştü. Evet, Almanlar ve herkes için Rusların artık beli kırılmıştı ama, Rusların hiç de aynı kanıda olmadıkları anlaşılıyordu. Ve galiba harp, onlar için daha yeni başlıyordu. Harap santral binasının merdivenlerine yaslanan Skorzeny, bir taraftan hiddet içerisinde gözleriyle yıkıntıları tarıyor ve acı acı bunları kafasından geçiriyordu.

Alman orduları ilerleyip ana yurtlarından uzaklaştıkları oranda Rus gerilla faaliyeti de canlanıyordu. Ana cadde dışında hareket eden ikmal araçları birden kayboluyor, ikmal konvoyları zaman zaman yollarını şaşırıyor, bunları bulmak için gönderilen birlikler geri dönmüyorlardı. Skorzeny, Alman haritalarının bazı yanlışları bulunduğunu ve bunlara göre ölçülen mesafelerin de her zaman doğru olmadığını keşfetti. Rusya arazisi ölçüye sığmayan bir genişlikteydi ve bu göz alabildiğine uçsuz bucaksız ovalarda düşman adeta kaybolmuştu. Düşman erleri kendilerine birer avcı çukuru kazmış ve hemen hemen neredeyse bir keskin nişancı olup çıkmışlardı. Düşman tankları, top-

ları ve araçları —geceleyin faaliyete geçmek ü-zere— toprağa gömülmüş ve ağaçlıklar arasına gizlenmişti. «Eşek Arılarının Yuvası»na ne zaman dalacağınızı bilemezdiniz. Almanlar ilerledikçe bunlardan binlercesine rastladılar. Ruslar aniden meydana çıkıyor, yapacağını yapıyor ve sonra tekrar kayboluyorlardı.

Nihayet Moskova'nın güney doğusunda Smolensk bölgesinde Rus ordusu gerçek yüzü ile ortaya çıktı. Skorzeny Moskova radyosundan şu tehdidi dinlediği zaman, asıl kuvvetlerinin 100 mil ilerisinde Jelnja'da SS Alayının karargâh mevzilerinde bulunuyordu:

«Sovyetler Birliği kahramanı Timoçenko, Smolensk bölgesindeki Sovyet ordularının komutanlığına atanmıştır. Hitler'in harp köpekleri kısa zamanda imha edileceklerdir.»

Tahkimat yaparak yere gömülmek sırası şimdi Almanlara gelmişti. Tarlalar arasından saldıran yeni bir cins canavar da işte bu sıralarda türedi. Bunlar Stalin'in T—37 tanklarıydı. T—34 den büyük olan bu ejderhalar, Alman panzerlerinin canına okuyor ve ortalığı ezip yıkıyordu. Komuta kademesinin çaresizliği karşısında erlerin birşeyler yapması gerekmişti. Aradan çok geçmeden Skorzeny'nin erleri benzin şişeleri ve yanmış paçavralarla 30 tonluk tanklara saldırmağa başladılar. Bazan bir benzin şişesi, onun yetmediği yerlerde namludan içeri atılan bir el bombası koca ejderhayı iş göremez hale getirmeye yetiyordu. Bu, insanın makinaya karşı savaşı idi ve çoğunlukla zafer insan gücünde kalıyordu. Böylece bir Rus tankı hareketsiz kalınca, tankta bulunan İvan'lar —eğer ölmemişlerse— tankı terkedip teslim olmuyorlar, tabanca elde döğüşerek birkaç Alman öldürmeyi deni-

yorlardı. Skorzeny, tank mürettabatından başka diğer Rus askerlerinin de aynı şekilde göz kırpmadan ölüme atıldıklarını görüyor ve bu duygularla harbin geleceği hakkında korkuya kapılıyordu. Skorzeny, kendi toplarının ve cephedeki Alman makinalı tüfek ateşlerinin altında orağın biçtiği başak hesabı yerlere serilen, ama daha üzerinden bir saat bile geçmeden yeniden taarruza kalkan Rus piyadelerini görüyordu. Görüyordu ve kara kara düşünceler, kendisini şüphenin gölgeli çukurlarına sürüklüyordu. Zordu, askerlerinin işi... Zafer, hiç de ucuz değildi.

O kış, yağmur mevsimi erken başlamıştı. Yollar çamur deryası halini almış, yol dışı ise tamamen bir bataklık manzarasına bürünmüştü. Bırakın ağır bir tank veya topu, araçlar, motosikletler ve hatta insanlar çamurlar içine saplanıp kalıyordu. Çamurla ittifak etmişcesine Rus mukavemeti de kırılmaz bir hal almıştı. Aslında Ruslar ömürleri boyunca çamurla sıkı fıkı bir arada yaşıyorlar ve dolayısıyla onun dilinden anlayıp hakkından da gelmesini biliyorlardı. Bu da onlara ek bir avantaj sağlıyordu. Allahtan bu hal uzun müddet devam etmiyor, yağmurların dindiği günler ortalık yeniden kuruyor ve Zafer Ordusu, ağır aksak da olsa, yeniden yürümeye başlıyordu.

Fakat 1941 yılının bu son aylarında kar yağmaya ve ortalık gittikçe soğumaya başlamıştı. Isı, sıfırın altında 20 ve hatta 30, 35 santigrata kadar düşmüştü. «General Çamur»dan kurtulan asker bu sefer kış belâsına uğramıştı. Araçların benzini donuyor, tanklar çalışmıyor, hatta yağı donan silahlar ateş etmiyordu. 3:4 ayda Rus seferini sona erdirmeyi planlayan ve buna bel bağlayan Yüksek Komutanlık, kış elbise ve teç-

hizatını birliklere dağıtmakta geç kalmış, ne yapacağını şaşırmıştır. Zafer ordusu şimdi, İvan'lar çekilirken herşeyi tahrip ettiklerinden, yangın yerine dönen bu sonsuz steplerde titreşip durmaktadır. Od yok, ocak yok, her taraf sonu gelmez ve tükenmez bir beyazlığa bürünmüş. Maazallah, bu havalarda yaralanmaya da hiç gelmez. Adam kan kaybından gider.

İşte bu gürültü arasında Führer orduları Moskova kapılarına ulaştı. Herkese işgalde nasıl hareket edeceği bildirildi, son talimatlar verildi. Skorzeny'nin görevi gene büyük bir elektrik santralinin ele geçirilmesiydi.

Moskova da ne kadar yakın. Hani 3:5 adım daha ilerlesen nerdeyse Kremlin'in kulelerini göreceksin.

Allah, allah, o da ne? O, yamaçlardan aşağıya doğru inen kayaklı, kızaklı Rus askerleri mi yoksa?!. Ya şu taraftakiler, hani fırtınaya tutulmuşcasına karları havalara kaldıranlar, kazak süvarileri olmasın?.. Evet, hiç hayrete lüzum yok, bu gelen onlar. Ruslar 100 tümene yakın taze bir kuvveti adeta yoktan var edip Almanların karşısına çıkarmışlardı. Batılı Lojistikçilerin hiç anlamadıkları ve ömür boyu da anlayamayacakları bir işi başaran Ruslar, bu kuvveti binlerce kilometre uzaktan ta Sibirya'dan, haddinden fazla yüklenmiş tek hatlı Trans-Sibirya demiryolunu kullanarak taşımışlardı.

Almanlar geri sürüldüler, Hurrucane uçakları tarafından bombalandılar. Birçok birlik dağıldı, bazı panik hareketleri de meydana geldi. Genellikle ilk şaşkınlıktan sonra askerler tekrar kendilerini topladı. Dehşet dolu bu günler hakkında Skorzeny şöyle demektedir: «Erlerimiz, kendilerinden istediğimiz her şeyi yapmaya hazır-

dılar. Eğer muvaffak olamadılarsa bu sadece biz subayların zâfından ileri gelmiştir.» Şayet bu büyük Rus karşı taarruzu bir felaket halini almamışsa bu, sert tedbirlerle çekilmenin yasaklanması sayesinde ve Alman askerinin örnek disiplini nedeniyle olmuştur. Dağılan birlikler ilk fırsatta yeniden toplandılar ve yeni takviyelerle desteklenerek mevzilendirildiler.

Cepheden gelen dalgalar halindeki Rus taarruzları yetmiyormuş gibi, çekilen birlikler ve ikmal konvoyları, gerideki destek birlikleri, ulaştırma hatları, velhasıl hareket eden veya etmeyen bütün Alman cephe gerisi, sanki bir kısım hayaletin darbelerine uğruyordu. Skorzeny açıklamasına devamla şöyle söylüyor: «İşte böyle, Rusya'ya gidersiniz, büyük zaferler kazanırsınız, yüzlerce mil ilerlersiniz, tutsaklarınız sel gibi geriye doğru akar, ovalar ve ormanlar düşman tankları ve araçlarının leşleriyle dolar. Ama bir de yenilip de çekilmeye başladınız mı bütün bunlar dikilip karşınıza çıkar.»

«Neden böyle olmuştur? Çünkü yüzlerce tutsak geriye götürülürken kaçıp ormanlara saklanmıştır. Geceleyin hatlarımızdan sızarak bu kaçaklara yerli komutanlar gönderilmiştir. Tahrip olduğu için terkedilen her türlü silâh ve araç gizlice tamir edilmiş ve kullanılmaya hazır hale getirilmiştir. Gerilerde yumuşak kar üzerine düşman uçakları özel birlikler atmışlardır. Bu özel birliklerin erleri ayaklarının kırılmasına aldırış etmeyerek uçaklardan paraşütsüz atlamışlardır. Ve böylece de gerinizde evvelce var olmayan vurucu bir düşman kuvveti ortaya çıkmıştır.»

Onun gördüğü Ruslar inanılmaz mesafe-

lere yürümekte, ıslak ve paçavra gibi elbiseler içerisinde uyumakta ve dara düşünce ağaç köklerinden yiyeceğini sağlamaktadır. Herşeyi hazmeden midelere sahiptirler. Skorzeny, çoktan ölmüş bulunan atın etini keserek yürüyüşüne devam eden ve bu kokmuş çiğ etle karnını doyuran tutsaklar görmüştür. Aslında bu gibi yokluğa ve açlığa dayanma kabiliyeti, iyi bir yetenektir ve kutlanmaya değer bir şeydir. Örneğin Almanlar su sağlamak için düşman arazisinde 10:20 mil içerlere araç göndermeye mecbur kaldıkları halde, Ruslar pekâlâ bataklıklardaki veya mermi çukurlarındaki birikmiş sularını içmekle yetinmişlerdir. Skorzeny, büyük bir taarruzdan önce düşman birliğinin hemen hemen hiç aracı bulunmadığını fakat cepane ikmalinde de bir sıkıntıya düşmediklerini öğrendiğinde hayretini gizliyememiştir. Tutsaklardan duyduklarına göre, cephe gerisindeki köylüler kadın, erkek, çocuk hep birden ayaklanmışlar ve eldenele vererek cepaneyi ta cepheye kadar getirmişlerdi. Benzin, variller yuvarlanmak suretiyle ulaştırılmıştı. Yiyecek ve barınma sıkıntısı yüzünden halktan binlerce insan ölmüş, fakat Rus ordusu vazifesini yapmaya devam etmiştir.

Viazma'daki Alman zaferinden sonra Skorzeny'nin erleri, esirleri, ağır yaralı arkadaşlarını topluca gömmekten zorla alıkoymuşlardı. Tutsaklar arasında ağır yaralılar arkadaşları tarafından arabaya atılıyorlar, kalanlar da yürüyerek yollarına devam ediyorlardı. Skorzeny, omuzundan yaralanmış olan bir Rus kadın askerinin yarasının pek kaba bir şekilde sarılmış olduğunu bugün bile hatırlamaktadır. Bu kadın asker, kendisini üzgün bakışlarla süzen

Skorzeny'ye nefret dolu bir bakışla karşılık vermişti. Bu kadın askerin arkasında, bir bacağı diz kapağından kopmuş ve yara bandının alt tarafında bacak yerine bir sopa bağlanmış topallayan bir Rus onbaşısı yürüyordu.

Bu savaşta merhamete veya dehşete kapılmaya yer yoktu. Skorzeny Simolensk yöresinde hemen yakınına düşen bombadan bir şans eseri yara almadan kurtulmuş, fakat kendisine yakın bulunan iki Rus köylüsü yaralanmıştı. Diğer köylüler, yaralılara yardım için değil, onların elbise ve ayakkabılarını almak için koşuşturmuşlardı. Skorzeny birgün, kulübenin birinde ihtiyar bir Rus karı kocaya rastlamıştı. Kadının söylediğine göre kocası çalışamaz bir durumdaydı, fakat kadında, kocasını ölüme terketmek üzere dışarıya sürükleyecek takat yoktu. Ve kadın Almanlardan bunu yapmalarını rica ediyordu. Diğer bir evde de, bir Rus askerinin uyumakta olduğunu hayretle görmüşlerdi. Asker telaşsız ayağa kalkmış ve dışarı çıkarak duvarın önüne dikilmiş, Almanların kendisini vurmalarını beklemişti. Skorzeny'e göre bu, ataları tarafından günümüze kadar söylene gelmekte olan «Asyanın esrarı» idi. «Ruslar da Avrupalıdan çok Asyalı idiler. Bize Ruslar, diğer bir cins ve daha çok da basit bir Avrupalı olarak tanıtılmıştı. Bu sebepten gerçekleri görüp anladıkça hayretler içinde kalıyorduk. Nasıl ki Amerikalılar da, Kore'de Yalu nehrini geçip saldıran Çinlileri birdenbire karşılarında görünce ve kendileri gibi mükemmel savaştıklarını anlayınca aynı hayrete düşmüşlerdi. Gerek şimdiki Amerikalıların ve gerekse Rusya seferindeki biz Almanların düştüğümüz şaşkınlık, 700 yıl önce

Cengiz Han ordularının istilasına uğrayan Avrupalıların şaşkınlığından daha az değildi.»

Skorzeny'nin gördüğü Rus askeri sadece sert, duygusal hareket etmeyen, kurnaz bir kimse değil, aynı zamanda süratle harekete geçebilen, teknik sahada bir hayli yüksek kabiliyet gösteren bir insandır. Hiç şaşırmamıştır, gereğinde bir yedek parçayı diğerinin yerine kullanmış, kamyonların yürütülmesi için lâstiklerin içlerini samanla doldurmuştur. Gizleme ve aldatmada, bataklık nehirlerin akıntı tarafında kurulan ve sadece geceleyin kullanılıp gündüzün yerleri bulunamayan «Görünmez köprüler» gibi şeylerin yapılmasında çok ustadır. Rus uçaklarının ve tanklarının ufak tefek birçok parçalarının olmaması, onları bu konularda daha bulucu ve azimli yapmıştır.

Harbin son senelerinde işler tamamen tersine dönmüş ve roller değişmiştir. Bu sefer Kızıl Ordu kendi usul ve taktiklerini Almanlara tatbik etmeye başlamış, buna karşı tedbirler düşünüp çare aramak işi Almanlara düşmüştür. Kızıl Ordu, kendisinin canına okuyan yıldırım harbi ve Zırhlı birliklerin oynak harekâtı usullerini biraz daha geliştirerek Almanlara uygulamış ve eski Çırak, Ustasını birçok sahalarda geride bırakmıştır. «Şurası yadsınamaz bir gerçektir ki, harbin sonlarına doğru Almanların, Ruslara artık öğretecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Aksine şimdi söz sırası Stalin'de idi ve bizim ondan öğreneceklerimiz vardı.»

Skorzeny, Sovyetlerin yenilemiyeceğini düşünenlerin fikirlerine katılmamaktadır. Hitler'in kendisine gereğinden fazla güvenmesinin cezasını çekmiş olduklarına inanmakla beraber, Rusların şimdi yürütmekte oldukları

«Soğuk Harp» den dolayı bir korkuya kapılmanın yersizliğine işaret etmektedir. Nitekim ilk kış aylarındaki Moskova kapılarından yapılan çekilmeyi takiben Almanlar, Rus kuvvetlerini tekrar silip süpürmüşlerdi. Eğer Ruslara Amerikan ve İngiliz yardımı sel gibi akıtılmasaydı Alman başarılarının devam edeceğine kuşku yoktu. Ruslar mağlûp edilebilir, ama bunu, Rusları gayet iyi tanıyan ve son harbin mükemmel şekilde analizini yapan ve tekniğini geliştiren milletler yapabilir.

Evet Skorzeny 1941 yılının Haziran ayından, 1942 yılının Aralık ayına kadar 1.5 yıl gâh tepelerinde kazan kaynatan kavurucu yaz güneşi altında, gâh ilikleri donduran Sibirya kışının kar ve buzları arasında, ama her zaman sonu gelmez uçsuz bucaksız alanlarda döğüşüp durdu. Eski Polonya topraklarından başlayarak Merkez bölgesinde Minsk ve Smolensk üzerinden ta Moskova önlerine kadar Sovyet topraklarını adım adım yürüdü. Coşkun nehirler geçti, sonu görünmez ormanları bir uçtan bir uca katetti. Yürüdü, döğüştü, gene yürüdü. O, 1941 kış felâketini bütün korkunçluğu ile yaşadı. İnsan denen varlığın ne dayanıklı bir nesne olduğunu kendi nefsinde deneyimlerle anladı. Kış geceleri donmamak için samanların dibine kendini gömdüğü geceleri, bulabildiği avuç büyüklüğündeki bir tüylü hayvanın yün parçasını yüzüne gözüne sürerek ısınmaya çalıştığı zamanları unutmadı. Bu zafer yürüyüşü Skorzeny'nin hayatında çok önemli izlenimler bıraktı. Azim ve iradenin ne büyük kudret olduğunu anladı. Vurmayı, vururken bile korunmanın ihmal edilmemesi gerektiğini öğrendi. Zaman ve mesafenin ne olduğunu, aralarındaki ilgiyi sezinledi. Bir

hayvan iç güdüsü ile yokluğa karşı nasıl çareler bulunduğunu gördü, kendi kendine deneyip öğrendi.

Evet bütün bu deneyimlerle yüklü Skorzeny şimdi, 1942 Aralık ayının son günlerinde, bütün Alman milletinin Stalingrad'da kuşatılan Von Paulus ordusunun felâketiyle ayağa kalktığı bir sırada Viyana'daki evinde hasta yatmaktaydı. Viyana'ya bir Demir Haç nişanı ve kendisini senelerce uğraştıracak bir yara ile dönmüştü. Hayallerini ve zafere olan güven duygularının çoğunu şimdi gerisinde, Rus bozkırlarında bırakmıştı. İçi buruk, hisleri karışıktı. Kalbinin bir tarafında küllenmiş duran ümitler zaman zaman yeniden alevleniyor, bazan karamsarlık bir karabasan gibi hasta yatağında üzerine bütün ağırlığı ile abanıyordu. Ama hayır, koca Alman milleti ve yenilmez orduları ayakta ve dimdikti. Hitler vâdettiği üzere Paulus'un Stalingrad'da sarılan ordularını kurtaracak, Büyük Ordu yine zafer marşlarıyla Doğu'ya doğru yürüyüşüne devam edecekti.

Skorzeny, böyle düşünmeye başladığı anda kendi kendine gülümsemekte olduğunu, karşısındaki aynadan görerek şaşırmıştı. Ama bu duygulara kapılmamak da mümkün mü idi? Kendi kendine söyleniyordu: «Haydi kalk artık Skorzeny. Bu yorgunluğu ve karamsar düşünceleri sök, at. Bu kış da geçiştirilir, Paulus askerleri de kurtarılır. Yeter ki son ve senin gibiler zafere olan inançlarını kaybetmesinler».

Evet, iyi hoş ama, Skorzeny'yi zaman zaman sıkan bu görünmez duygular da neyin nesiydi?..

Dördüncü Kısım

KOMANDOLAR TOPLANIYOR
«Skorzeny sahnede»

İhtiyaç nerede ise birinci öncelik de onda olmalı.
V. N. Carlton

Skorzeny'nin şanslı bir kimse olduğu inkâr edilemez. Daima görünmez bir el onu kötülüklerden korumuş ve tepeye çıkan yolda önünü temizleyerek, yolunu açarak ona destek sağlamıştır .Nitekim bu talih, onu Rusya cephesinden geri getirmiş ve Berlin'deki «Yalnız yurtiçi hizmeti görebileceklere mahsus» bir büroya yerleştirmişti. Öyle bir yer ki, tam o sırada Başkomutanlık Komando harekâtı yapacak «Özel Birlik»ler kurmaya karar verecek ve bunun komutanı için de, cephedeki muvazzaf subaylardan daha çok cephe gerisinden birisini görevlendirmeyi tercih edecekti. Personel seçiminde rol oynayan subaylardan biri de Skorzeny'nin Üniversiteden arkadaşı olacaktı.

Hitler'i böylece özel birlikler kurmaya ve onu özel bir savaşa iten nedenlerin başında bugüne kadar İngiliz komandolarının gerek Manş kıyılarında ve gerekse Libya'da yaptıkları harekâttan çok, Kazablanka'da alınan karar gelmekteydi. Kazablanka konferansında Roosevelt ve Churchill «Almanya kayıtsız şartsız teslim

oluncaya kadar savaşa devam edecekleri»ni yüksek sesle bütün dünyaya hakırıyorlardı. Yani Almanya için ya kemende boynunu uzatmak, ya da sonuna kadar çarpışmaktan başka bir yol kalmamıştı. Katı ve insafsız bir karar.

Berlin, Müttefiklerin, Alman milletini mahvetmek ve dünyadan silmek niyetini vatandaşlarına ilân etti ve onları saflarını sıklaştırmaya ve cellâtlarının hakkından gelmek için azimle döğüşmeye çağırdı.

Nasıl şey bu? Kazablanka'da, Reich'ın 1943 yılının ilk aylarında idam fermanı ilân edilirken Avrupanın hepsi Mihver kuvvetlerinin elinde değil miydi? Her ne kadar Stalingrad'da Paulus ordusu Ruslar tarafından tutsak edilmiş, Rommel Libya'da İngilizlere yenilmiş ise de ta Manş'tan, Kuzey Denizin'den, Ege kıyılarına kadar her yerde Gamalı Haç dalgalanmıyor muydu? Avrupa Rusyası, Wehrmacht'ın çizmeleri altında eziliyor ve Okyanuslarda hergün tonlarca düşman gemisi Alman torpilleriyle deniz dibini boylamıyor muydu? Havalar'da Göring'in plotları pervasız dolaşıyor ve menzilinin erişebildiği yere kadar istediklerini mutlaka elde etmiyor muydu? E peki, Roosevelt ve Churchill'in durup dururken bu meydan okuyuşları ne demekti? Skorzeny «Bu gibi dönüm noktalarında, damarlarında kan taşıyan herkes için tutulacak ancak bir yol vardı: Vatanı ve geleceği için sonuna kadar döğüşmek» diyordu. Hitler'in de düzenli savaşın dışında çarpışmak gereksinimi duymasının nedenini bu olaya bağlamaktadır.

Skorzeny bu atanmadan önce, bulunduğu geri hizmetten muharip bir birliğe geçebilmek imkânını aramıştı. Ve 3 ncü SS Tümenine tayinini yaptıracağı sırada kötü bir dizanteri hastalı-

na yakalanmasaydı bunda başarılı da olacaktı. Fakat kader, ona mutlaka Komando görevi yaptırmak istiyordu ve bundan kurtuluş yoktu. İşte kader-kısmet denen bu göze görünmez kudretin bir oyunu olarak Skorzeny kendisini harbin 4 ncü yılında, bu göreve atanmış buldu. «Doğrusu şaşırdım» diyor Skorzeny. «Böyle bir şeyi rüyamda görsem inanmazdım. Böyle bir iş için benden çok daha lâyık ve profesyonel subaylar vardı, bu işi meslek edinenler vardı. Gerçeği itiraf etmeliyim, Atanmamdan bir süre sonra dahi hala bir yanlışlık olabileceğini düşünüp durdum».

Aslında bu işe Komando'culuk demek de doğru olmaz. Bu iş, bilinen Komandoculuğun ötesinde özel bir akıncı görevi idi. Vurup kaçacak, normal bir askeri komando harekâtının dışında, casusluk faaliyetleri dahil, her türlü gizli ve tehlikeli görevleri yürütecekti. Bütün bunlara karşın bu göreve yeni bir ad uydurulacağına yine de «Komando» ismini vermek daha uygun görünüyor. Biz de bu harekâtı, bir komando harekâtı olarak adlandıracağız.

20 Nisan 1943 te üstteğmen Skorzeny, Almanyada mevcut ve ileride kurulacak bütün özel kıtaların başına getirildi ve görevinin bu kadar büyük ve sorumluluğunun bu kadar ağır olmasına rağmen ancak Yüzbaşılığa terfi ettirildi. Bir Hollandalının komuta ettiği bir komando bölüğü, tabur diye isimlendirilerek Skorzeny'nin emrine verildi. Ayrıca ikinci bir taburun da kurulmasına başlandı. Skorzeny ile irtibatta olan, istihbarat ve sabotaj personeli yetiştiren üç eğitim okulu daha vardı. Skorzeny ilerdeki aylarda bu okullardan bir hayli yararlanacaktı.

Yeni Yüzbaşı, görevi alır almaz ilkin biraz

çekingen, fakat zamanla daha bir yakından kendini işe verdi. Bir taraftan teşkilâtını kurmaya, diğer taraftan yeni görevinin gerektirdiği bilgileri toplamaya koyuldu. Personel tamamlanmaya ve özel komando birliği yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladıkça heyecanı artmaya ve ısındıkça hızlanan bir atlet gibi daha hızlı koşmaya başladı. İşler biraz ilerledikten sonra da bir gün Hitler'in gizli teşkilât şefi Amiral Canaris'e takdim edildi. Amiral Canaris, gizli bakışlarla bu yüzü yaralı, sakin görünüşlü ve hislerini belli etmeyen Yüzbaşıyı uzun boylu süzdü. Sorular ve yanıltmalarla enine boyuna tarttı. Sonunda memnun kalmış olacak ki ne kızgınlığını belli eden bir harekette bulundu, ne de onu görevinden almaya teşebbüs etti. Çünkü Canaris'in istemediği bir kimsenin bu yerde kalması, o günkü şartlar içinde mümkün değildi, bunu herkes gibi Skorzeny'de bilecek kadar bu işlerin içindeydi. Evet, Skorzeny tam üç saat Amiralle birlikte kalmış ve ayrılırken de kendi isteklerinden çoğunu elde etmişti. Yine bu görüşmede yardımcıları ismen seçilmiş ve atamaları kararlaştırılmıştı. Canaris ile bundan sonraki karşılaşma ve buluşmalarında Amiral, Skorzeny'ye hep destek olmuş ve onu mesleğinde yetiştirmeye özel bir gayret sarfetmişti.

Hitler'in en yakınlarından biri olan Canaris'in bu büyük desteğine karşın, Genelkurmayın kırmızı zırhlı pantolonlu Generalleri Skorzeny'yi direktif ve emirlerle adeta bunaltıyorlar ve ona nefes aldırmıyorlardı. Amiral Canaris'in telâşsız ve sakin haline karşılık, askeri makamların odalarında nerdeyse fırtınalar esiyor, peşpeşe şimşekler çakıyordu. Skorzeny bu kâğıt, emir ve brifink bombardımanlarından serseme dön-

düğü zaman kendisini Canaris'in yanına atıyor ve onun sakin limanında fırtınalardan uzak kalarak kendine geliyor ve yeni bir güçle göreve devam cesaretini buluyordu.

Skorzeny'nin bu yorucu günlerde asıl destekçisi, arkadaşı Karl Radl'dı. Karl Radl, kendisinin liseden arkadaşıydı ve öğrencilik yıllarından beri neşeli ve huzurlu halini hiç kaybetmemişti. Skorzeny göreve yeni başladığı sıralarda kendisine Berlin'de rastlamış ve Emir Subaylığına almıştı. Skorzeny bu buhranlı günlerde Radl'dan tahmin edemiyeceği kadar büyük yakınlık ve destek görmüştü. Radl «Amma da işi büyütüyorsun be Skorzeny» diye çıkışıyordu. «Bırak bu gibi teferrüatla ben uğraşayım. Sen hele biraz şöyle dinleniver». Gerçekten de Skorzeny'nin az sonra sinirleri yatışıyor ve işi berbat etmekten sakınmış oluyordu.

Radl, bir hukukçuydu. Baroda da hizmet yapmıştı. Harp başlayınca askere alınmış, sakin ve hoşgörülü tabiatına, sağlam hukuk mantığı da yardımcı olunca bütün karışık meselelerin üstesinden gelmeye başlamıştı. Nitekim Skorzeny'nin patlamaya ve üst makamlara isyan etmeye hazır hale geldiğinde katalizör vazifesi görerek onu yatıştırmış, esnek yazılarıyla üst makamları da kırmadan işleri sükûnetle geçiştirmeyi başarmıştı. Oynak zekâsı ve sağlam muhakemesi ile Radl, adeta asabi yaradılışlı Skorzeny'nin koruyucu meleği olmuş ve onu zamansız kaza ve belalardan korumuştu. Skorzeny'de bürokratik problemleri, gözü arkada kalmadan, Radl'a bırakmış ve kendini fikren yeni görevine hazırlamaya fırsat bulmuştu.

Hayatında ilk kez Komando meseleleri ile yüz yüze gelmiş olan Skorzeny, kendi ordusu-

nun ve düşman ordularının o güne kadar bu konuda neler yapmış olduklarını öğrenmek için gerekli istihbarat ve bilgileri istemekle işe başladı. Genelkurmaydan kendisine titizlikle hazırlanmış kocaman bir dosya gönderdiler. Dosya, İngilizlerin St. Nazar'a, Dunkerque ve Lofoten'e yaptıkları akınlarla başlamakta, ayrıca Akdenizdeki deniz ve Libya'daki çöl akıncılarının faaliyetlerini açıklamakta idi. Bu bilgiler, muharebe sahalarından verilmiş birçok raporları ve tutsakların ifadelerini de kapsıyordu.

Baş Komutanlık bu harekâtı «Taciz taarruzları» ve «Amatör çalışmaları» adları ile yayınlamıştı. Gizli raporlar, işe çok çeşitli bir şekil veriyordu. Skorzeny bunları okudukça görüşlerinin değiştiğini ve aradıklarını bulmuş olduğunu görüyordu. Ufukları genişliyor, önünde geniş bir alan açılıyordu. İşe yavaş yavaş girdikçe sisler içinde belirsiz duran fikirler ve düşünceler daha bir berraklaşıyordu. Kazablanka konferansı nasıl onun üzerinde harekete geçirici bir etki yarattıysa, bu okudukları da aynı heyecanla onu sarsıyor ve yürüyeceği yolu aydınlatıyordu.

Skorzeny, Komando okulunu Berlin'den pek uzak olmayan Friedenthal'deki av köşkünde kurmuştu. Bu köşk, ormanların çevrelediği yemyeşil bir parkın ortasındaydı. Burada kısa zamanda gerekli diğer baraka ve hangarlar kuruldu. Eğitim programları ve taktiklerin geliştirilmesi üzerinde çalışmakta olan Skorzeny, bir taraftan da devamlı olarak, İngilizlerin bu alanda kazandıkları başarılar ve uğradıkları başarısızlıkları düşünmekteydi.

Elindeki dosyada en faydalı bulduğu raporlardan birisi, cephenin 200 mil gerisine denizaltılarla taşınan İngiliz Komandolarının Libya'da

Rommel'i kaçırmaya çalıştıklarını anlatan raporđu. Bu olayda Komandolar yanlış istihbarat yapmışlardı: Bir defa Rommel, Komandoların baskın yaptıkları binadan taşınalı epeyi olmuştu. İkincisi, o tarihte zaten Rommel Libya'da değildi, Başkomutanlık ve Hitler ile görüşmek üzere Roma üzerinden Almanya'ya gidiyordu. Skorzeny, İngiliz Komandolarının bu başarısızlığını artık hiç unutmayacak ve harekâtı yönetecek insanın bizzat gidip istihbarat yapmasının ve gözleriyle görmesinin en doğru iş olduğunu kendisine prensip edinecekti.

Skorzeny, yeni görevi dolayısiyle artık istihbarat raporlarını alıyor ve İngilizlerin Alman işgali altındaki yerlere zaman zaman paraşütle ajanlar, telsiz araçları ve patlayıcı maddeler attığını biliyordu. Ajanların ve malzemenin bir kısmı Almanların eline geçiyordu. Skorzeny bu ajanlarla konuşma imkânını elde etti ve onlardan çok yararlandı. Örneğin, bu ajanlardan, İngilizlerin malzeme ikmali için kullandıkları şifreyi öğrenmiş ve bu yolla onlardan bir sessiz makinalı tabanca elde etmeyi başarmıştı. Ayrıca sabotaj ve yıkıcı faaliyetler hakkında İngilizlerin kullandıkları taktikleri öğrenmişti. Skorzeny, sessiz tabancayı hemen denemiş ve kanalda yüzen bir ördeğe büro penceresinden ateş etmiş, fakat oradan geçmekte olan erlerden hiçbirisi başını çevirip bakmamıştı bile. Skorzeny bu denemeden çok memnun kalmış, bu sessiz silâhın önemini gayet iyi anlamıştı. Kendi birliklerine bu silahtan temin etmek için fırsatı zamanında değerlendirmek üzere vakit geçirmeksizin yetkilileri Friedenthal'e davet etmiş ve onlarla birlikte yürürken 10:12 metre geriden gelmekte olan kendi adamlarına bu makinalı tabanca ile bir şar-

jör ateş ettirmişti. Yetkililer ilkin buna inanmamışlar, fakat deneme tekrarlanınca şaşırıp kalmışlardı.

Ama gelin görün ki, Skorzeny'nin bütün uğraşlarına ve günlerce her kapının ipini çekmesine rağmen bir türlü bu sessiz silahın yaptırılması mümkün olmadı. Skorzeny bunun üzerine susturucusuz olarak Sten makinalı tabancaya razı oldu ve İngilizlerin bu güzel tabancasını alıp yetkili generallere tek tek gösterip tanıttı, bulunmaz niteliklerini yorulmadan herkese anlattı. Gerçi yakın muharebe silâhı olan bu tabancanın uzak mesafeye sağlıklı ateş edemediğini kabulleniyordu ama, yakın muharebede çok iyi iş gördüğü de bir gerçekti. Üstlik çamura bile düşse yine ateş edebilen dayanıklı bir silâhtı. Alman makinalı tabancaları hem daha nazikti, hem de daha pahalıydı. Generaller bu teklifi de reddettiler. Evet, Alman makinalı tabancaları daha pahalıydı ve biraz da nazikti ama, daha iyi idi. Skorzeny bu ve buna benzer problemlerle harbin sonuna kadar karşı karşıya kalacak ve çok kere bu anlayışsızlık karşısında isyan etme raddelerine varacaktı.

Personel, silah, araç eksikliklerinin tamamlandığı ve diğer yandan eğitimin pekiştirilmeye çalışıldığı bu sıralarda Skorzeny, Baş Komutanlıktan ilk görevini aldı. Bu görev, İran aşiretlerinin ayaklandırılarak İran'da Almanlara taraftar bir idareyi iktidara geçirmek ve Rusya'ya yapılan İngiliz-Amerikan yardımını kesmekti. Bu, çok büyük çaplı bir harekât olmakla beraber ve kendisinin dar olanaklarını bir hayli aşmasına rağmen Skorzeny yine de korkmamış ve heyecanla hazırlığa koyulmuştu. İşte, yeteneğini gösterebilmesi için kendisine bir fırsat ve-

rilmişti, şimdi mazeretler bulmanın zamanı değildi, bilakis iş becermenin sırasıydı.

O sıralarda İran, Güneyden İngilizler, kuzeyden Ruslar tarafından işgal edilmişti. Her ne kadar iktidardaki Şah ve Hükümeti İngiliz yanlısı idiyseler de, halk idareden hiç memnun değildi. Genellikle yolsuz ve dağlık geniş İran arazisinde hükûmetin otoritesi zayıftı ve dağ aşiretleri adeta kendi başlarına buyruk yaşıyorlardı. O halde iyi bir planlama ve örgütlenme ile hükûmete karşı olan aşiretler ve dini şeyhler zamanla kazanılabilir ve hükûmet devrilmezse bile Rusya'ya yapılan ikmal ulaştırması baltalanabilirdi.

İlkin Farsça bilen birkaç ajan ve istihbarat subayı Tahran'a gizlice sokuldu. Bundan sonra bazı aşiret bölgelerine de sızarak faaliyet derinleştirildi. Diğer yandan aşiretlere gerekli silah ve araçları paraşütle atmak için lüzumlu hazırlıklar yapıldı. Hatta Almanya ve işgal altındaki bazı antika dükkânlarından, aşiret reisleri ve din adamlarına hediye edilmek üzere antika eşyası ve silahlar bile toplandı. Ama sıra tatbikat safhasına geldiğinde, askeri yetkililer tarafından İran'a ulaşacak menzilde uçak bulunamadığı mazereti ileri sürüldü, daha önemli problemlerin ortaya çıktığı söylendi ve o kadar heyecanla şu kadar zamandır sürdürülen çalışmalar ziyan edilip gitti.

Bir süre sonra buna benzer bir olay daha yaşandı. Yüksek Komutanlık'tan Skorzeny'e, Ural dağları gerisindeki Rus sanayi bölgesinin tahribi için hazırlıklara başlaması emredildi. Skorzeny bu bölge hakkında ele geçirilmiş olan bütün istihbarat raporlarını gözden geçirdi, hava fotoğraflarını ve haritaları uzun uzun inceledi,

yüzlerce Rus esiri ile konuştu. Sonunda kuzey endüstri bölgesine enerji sağlayan iki önemli elektrik barajını tahrip etmek üzere bir plan hazırladı. Bu planın başarılı olması halinde Sovyet harp sanayii çok ağır bir darbe yemiş olacak ve aylarca belini doğrultamayacaktı. Plan geliştikçe ve hedefle yapılacak iş aydınlandıkça Skorzeny ve arkadaşlarının heyecanı artıyor, kollar daha başka bir hevesle sıvanıyordu. Öyle ya, uçakların, tümenlerin ve generallerin aylarca uğraşarak yapamayacakları bir işi bir darbe ile gerçekleştirmek her kula nasip olmazdı.

Ama o da ne?!.. Planın tam olgun hale getirilmesine yakın Himmler'den, başka bir hedefe taarruz emri gelmesin mi!.. Yine Ural'lar bölgesinde fakat, planlanan hedeften çok daha değişik bir yerde olan Magnitogoroks'a taarruz edilecekti. Himmler, hazırlıkların en kısa sürede bitirilmesini ve kendisine harekâtın başlama tarihi hakkında tahmini de olsa hemen bilgi verilmesini istiyordu. Skorzeny, neye uğradığını şaşırmıştı. İlkin, bu anlaşılmaz çelişkiler karşısında isyan etmeyi ve Amiral Canaris aracılığı ile Hitler'e şikâyetini duyurmayı düşündü. Ama bunun işleri karıştırmaktan ve kendisinin «Tu kaka» olmasından başka bir sonuç vermeyeceğini kısa zamanda anladı. Himmler'in kendisine gidip durumu anlatmayı denedi. Fakat Himmler'i yakından tanıyanlar onu bu fikrinden de döndürdüler. Çünkü Himmler, söylediğinden kolay kolay dönmeyen inatçı bir kimseydi. Öyleyse «Bu işin yapılamayacağı»nı belirten olumsuz bir cevap vermek daha mı uygun olurdu?.. Radl ve Schellenberg, ricalarla Skorzeny'nin bu teşebbüsünü de önlediler. Schellenberg şöyle diyordu:

«Üst makamların verdiği emir ne derece saçma olursa olsun, doğrudan doğruya onu reddetmek veya karşı çıkmak doğru değildir. Bilakis onu kabul eder görünmeli ve hemen gösterişli hazırlıklara girişmelisiniz. Soruldukça veya zaman zaman kendiliğinizden, planın gelişmekte olduğunu belirtmelisiniz. Ama arada bir bazı güçlüklerin çıktığını ve başarı şansını azaltacak faktörlerin belirmeye başladığını da —Karşı tarafı heyecanlandırmayacak şekilde yumuşata yumuşata— söylemelisiniz. Ve emri veren makamın başlangıçtaki şevk ve hevesini kırıncaya kadar, belli etmeden bu taktiğe devam etmelisiniz.»

Bu Makyevelli politikası ile Himmler'in emrinin unutturulması işi tam 8 ay sürmüştü. Sürmüştü ama, onca emek verilen ve yapılabilirlik şansı yüksek olan asıl plan da bu arada kaynayıp gitmiş ve önemli bir fırsat Skorzeny'nin heves ve ümitlerini birlikte sürükleyerek küller altında kalmıştı.

Bu ümitli arayışlar ve düş kırıklıkları arasında teşkilâtın kurulması işleri yürüyordu. Zaman oldu Skorzeny, bir Komando Taarruzunun, flimlerdeki gibi bağıra çağıra büyük bir gürültü ile yapılan Kızıl Derili baskınlarına benzediği hakkındaki yanlış kanaatleri silmek için uğraş vermek zorunda kaldı. Zaman oldu, bu işin bir Mata Hari casusluk olayı olmadığını sabırla açıklamak için ter döktü. Bu eski kafalılara anlattı ki: Komando harekâtı da diyebileceğimiz bu özel harekât, büyük bir istihbarat ve planlamaya dayanan ve çok dakik olarak gerçekleştirilmesi gereken bir askeri operasyondur. Taktik ve tekniğin kol kola bir saat hassasiyetiyle çalışması ve bütün ihtimallerin gözden kaçırıl-

maması lázımdır. İşte bütün bunları yapacak bir karargâh ve birlik kurulmalı ve üniformadan, şoför ehliyetine, patlayıcı maddelerden akaryakıta, silâhtan yiyeceğe kadar bütün ikmal maddelerini sağlayacak Lojistik subaylarına sahip olmalıdır.

Kurmay Başkanı başta olmak üzere bütün personel gönüllülerden seçilmişti. Bu insanlar genç ve atletik yapılı ve aynı zamanda kültürlü kimselerdi. Özellikle teknik ihtisası olanlar tercih ediliyordu. Skorzeny büyük bir gayret sarfederek dört ay gibi kısa bir sürede Friedenthal'de teşkilâtının çekirdeğini kurdu ve temel direkler üzerinde çatısını çattı. Karargâh istediği gibi çalışıyor, küçük guruplara ayrılmış birliği teknik ve taktik eğitimini tamamlıyor, kendisi daha sakin bir kafa ile plan ve prensipler üzerinde çalışma olanağını buluyordu. Bu dağ havası ve yeşillikler arasındaki sakin ve sessiz çalışma, Skorzeny başta olmak üzere bütün personele iyi gelmişti. Skorzeny her geçen günde biraz daha güvenli hale geldiğini hissediyor ve yoktan kurduğu birliğinin bir çocuk gibi kollarında günbegün büyüyüp serpildiğini gördükçe gurur duyuyordu. Bu dört ay sonunda Skorzeny ayakları üstünde doğrulmuş, dengesini bulmuştu. Şimdi, başta kendisi olmak üzere birliğinin verilecek görevlere hazır olduğunu hissediyordu.. Gelecek, onlara büyük sorumluluklar yükleyeceğe benziyordu ve sanki tarih, eline gerçekleri şaşmadan yazan kalemi almış, onların hareketlerini gözetlemeye başlamıştı.

Bu günlerde, yani 1943 yılının sıcak Temmuz günlerinde cepheler, Skorzeny'nin serin ve sükûn dolu dağ havasından çok daha değişik bir manzara gösteriyordu. Çünkü, onların hava-

sı kan ve barut kokularıyla yüklüydü. Çarpışanlar için acı ve gözyaşı dız boyu idi. İki taraf için de bu iş bir ölüm - kalım meselesiydi. Her kim ki kollarını biraz gevşetirse yenik düşeceğini ve düşmanının ayakları altında ezileceğini, tuzla buz olacağını gayet iyi biliyordu.

Skorzeny'nin Rusya'dan döndüğü 1942 Aralık ayından bugüne kadar geçen 7:8 ay içinde Rus cephesinde neler olmamıştı neler?.. Paulus'u kurtarmak için Manstein'in giriştiği kış taarruzu bir hayli ilerlemesine rağmen başarılı olamamış ve Aralık ayının dondurucu soğuklarında Stalingrad steplerine takılıp kalmıştı. Sonunda 2.5 aylık kahramanca ve insan üstü bir gayretle döğüşen Paulus komutasındaki 6 ncı Alman ordusu, Şubat 1943 başlarında teslim olmak zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Kafkas dağlarını aşmak maksadiyle ilerlemiş bulunan diğer ordular çekilmeye başlamış, Manstein'in Don Ordular Grubu Volga boylarını terkederek Azak Denizi kıyılarına gerilemişti. İşin dikkate değer tarafı, bir kaç kilometre toprağın kaybedilmesi değildi. Önemli olan Wehrmacht ordularının harbin başından beri ilk defa bu çapta tutsak vermeleri ve büyük çapta yenilgiye ugrayarak yüzgeri etmeleriydi.

Afrika'da durum değişmişti. El Alemeyn'de Rommel'in yenilmesinden sonra Alman - İtalyan kuvvetleri çekilmeye başlamış ve nihayet Eisenhower kuvvetlerinin Fas ve Cezayir'e çıkmalarıyla iş tamamen tersine dönmüştü. Tunusta son Mihver direnişinden sonra, 1943 Mayısında, Afrika tamamen boşaltılmış ve kurtulabilen bir kısım kuvvet İtalya'ya çekilmişti.

Führer'in yenilmez ordularının zafer yürüyüşü 1943 başlarında artık yerinde sayar ol-

muş ve yılın ortalarına doğru da saklanamaz şekilde gerilemeye başlamıştı. Ama bir yıkılma veya çözülme şimdilik bahse konu değildi. Gamalı Haç'ın gölgesinin eriştiği her yer hala korku ile sarsılıyor, panzerler paletleri ile Avrupayı baştan başa yeniden çiğneyebilecek bir canlılıkta görünüyorlardı. Luftwaffe(*) hala bütün Avrupa göklerine hükmediyor, korkusuz U-Bot'lar(**) Atlas Okyanusu'ndan Kuzey Buz Denizine kadar bütün sularda bayrak dalgalandırıyordu.

Skorzeny, bütün yengilerin ve yenilgilerin detaylarını öğrenmeye çalışıyor ve harbin nabzını avucunun içinde tutmaya uğraşıyordu. Harbin bir dönüm noktasına ulaştığının o da bilincinde idi. Ama bir karamsarlığa kapılmanın gereksiz olduğunu da inanıyordu. İçinden bir ses kendisine «İleride, harbin kaderine etki edecek çok önemli görevler yükleneceğini» fısıldıyor ve bu heyecanla daha büyük hevesle işine sarılıyordu.

Evet, tarih sahnesine çıkması yakındı ve bu an nihayet geldi.

(*) Alman hava kuvvetleri.
(**) Alman denizaltıları.

Beşinci Kısım

KURT YATAĞINDA
«Mussolini dramı başlıyor»

Führer, Dönitz ile Student'i Mussolini'nin kurtarılması işini konuşmak üzere alakoydu. İnşallah bu iş bana verilmez. Ben bunda, hiç bir hayır alâmeti göremiyorum.

General Rommel'in anılarından

Mussolini'nin tutuklandığı haberiyle dünyanın heyecanla ayağa kalktığı 1943 Temmuz ayının o sıcak pazar gününe kadar Skorzeny, yıllar öncesi bir bayram günü uzaktan seçebildiği Hitler'i, yakından hiç görmemişti. Bırakınız yakından görmeyi, uzaktan bile görmeyi pek hatırına getirmemişti. Bu Skorzeny'ye öyle düşünülmeyecek bir olay olarak görünüyordu ki, Hitler tarafından çağrıldığını öğrendiğinde nerdeyse nutku tutulmuştu. Bu ona, gökten bir emir gelmişcesine olanaksız görünmüş ve bu haberin etkisinden uzun bir süre kurtulamamıştı.

O pazar günü Berlin'deki Eden otelinde rasladığı Viyanalı bir profesör ile birlikte öğle yemeğini yedi. Sivil kıyafetle kendini rahatlamış hissediyordu ve arkadaşiyle birlikte Ersatz birahanesine kadar yürüyerek birer kahve içtiler ve tatlı sohbetlerine biraz daha devam ettiler.

Gün, bu tatile gelmiş eski arkadaşiyle kendisinindi. Bununla birlikte sanki görünmez bir kişi iki de bir kendisini dürtüyor ve Friedenthal'e telefon etmesini söylüyordu. Skorzeny sonunda bu karşı konulmaz emre uydu ve «Ne var ne yok» diye Schellenberg'e telefon etti.

«Ne var ne yok» da ne demek. Aşağı yukarı iki saattir Berlin'in her tarafında kendisini aramaktaydılar. Hitler'in karargâhı tarafından acele çağrılıyordu. İki saatten beri özel bir uçak Templehof alanında beklemekteydi. Skorzeny'yi götürecek uçak bugün saat 17.00'de hareket edecekti.. Hayır... Konu hakkında bu söylediklerinin dışında hiç bir şey bilmiyorlardı.

Skorzeny «Radl'a söyleyin, üniformalarımla saat 17.00 de beni hava alanında beklesin» diyerek telefonu kapadı. Ve az sonra bindiği takside, gaipten gelen sese bir mana vermek için düşünüp durdu. Allah allah, yoksa bu yaşta Ermişlere mi karışıyordu?

Hava alanına vardığında Radl'ı kendisini bekler buldu. Bir odada elbisesini değiştirirken hem arkadaşıyla konuşuyor, hem de birlikte ihtimalleri tartışıyorlardı. Acaba ne olabilirdi? Zaten bu soru alana gelirken de hep kafasını kurcalayıp durmuştu, uçakta da kurcalamasına devam edecekti: «Nasıl olsa yakında öğreneceğiz» diyerek bu fikri kovalamaya çalışırken Radl'e veda etti. Kendisine ilk fırsatta telefon edecekti. Birliği de herhangi bir görev için hazırlamalı ve kendisinden haber beklemeliydi.

Tek yolcu olan Skorzeny bu konforlu uçağın ön tarafındaki rahat koltuklardan birine kendini bıraktı. Uçak Skorzeny bindikten hemen sonra havalanmış ve Doğuya doğru burnunu doğrultmuştu. Skorzeny, bir assubayın ikram

ettiği nefis Fransız brandisini yudumlarken beklenmeyen bir sırada çıkan bu görevin heyecanını üzerinden atmaya uğraşıyordu.

El çantasında bir harita gördü. Herhalde bunu, herşeyi düşünen akıllı Radl koymuştu, takip ettikleri yolu haritadan buldu ve böylece oyalanmaya başladı. Fakat bu oyalanma sırasında, Hitler'in bir efsane haline gelmiş olan karargâhının gerçek yerini tesbit etmek olanağına da kavuşacaktı. Bu karargâhın nereye gizlenmiş bulunduğu hakkında değişik şeyler söyleniyordu. «Kurt Yatağı» diye isimlendirilen karargâhın, genellikle Doğu Cephesinde bulunduğu kabul ediliyordu. Hitler'in karargâhını cepheye yakın kurarak ordularını rahat şekilde yönettiği ve cephe havasını daha yakından kokladığı, zorlukları askerleriyle beraber yaşayarak gördüğü ileri sürülüyordu. Ama Skorzeny'nin uçağının rotası Rusya istikametinde değil de Doğu Prusya yönünde idi. Uçak ovalar ve nehirler üzerinden geçerek nihayet Rastenburg'a ulaşmıştı ve alaca karanlıkta bir iniş pistine kondu. Pist yakınında bir Mercedes otomobil bekliyordu.

Skorzeny yolda etrafı tetkik olanağını buldu. Karargâh, cephedekiler gibi tahkimli bir yer değil, ormanlar ve yeşil çimenler arasında küçük bir köy manzarasındaydı. Bütün binalar gizleme ağları, ağaçlar ve diğer araçlarla çok güzel gizlenmişti. Uçakta iken dikkatle baktığı halde hiç bir şey görememesinin sebebini şimdi anlıyordu. Karargâhın Koruganlara yerleştirilmiş silahlar, tel örgüler, alarm tedbirleri, uçaksavar topları ve sık sık karşılaştığı nöbetçilerle çok sıkı korunduğu belli oluyordu.

Skorzeny, girişde bir görevli subay tarafın-

dan karşılandı ve rahat bir bekleme salonuna götürüldü. Burada, hepsi de kendinden daha yüksek rütbede 5-6 subay vardı ve görevli subay yeni gelen Skorzeny'yi bekleyenlere ismini söyleyerek takdim etti. Bu subaylar, değişik yerlerden gelmişlerdi ve birbirlerini tanımıyorlardı. Uzun uzun beklediler ve tahminen bir saat kadar sonra aynı görevli subay salona girerek «Baylar, şimdi Führer'in huzuruna gireceksiniz» dedi. Skorzeny'nin bir ihtimal olarak dikkate aldığı husus artık gerçekleşmiş ve heyecanla düşündüğü Hitler'i görme şansı tahakkuk etmişti. O anda duyduğu heyecanı, bunu bana anlatırken de adeta yeniden yaşıyor gibiydi.

Arka arkaya ve okul öğrencileri imişler gibi rütbe sırasiyle tek kol halinde diğer binaya doğru yürüdüler ve daha geniş bir salona girdiler. Pek az bir süre sonra da O, çevik ve dinç adımlarla salonun kapısında göründü. Kısa bir ceket giymişti, göğsünde Demir Haç nişanından başka herhangi bir madalya ve nişan yoktu. Gözleri pırıl pırıldı, saçları tıpkı fotoğraflarında görüldüğü gibiydi. Hareketleri yumuşaktı. Führer, davet ettiği bu altı subayın herbirinin önünde ayrı ayrı durdu. Önüne geldiği kimse, kısaca kendini tanıtırken O da onların gözlerinin içine bakmakta ve nerdeyse içini okumaya çalışmaktaydı. Bu seramoni bittikten sonra Führer geriye çekilerek ve hepsine birden bakarak sordu: «Hanginiz İtalya'yı biliyorsunuz ve İtalyanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?»

Diğer beş kişi teker teker ve ümit verici şekilde soruyu cevapladılar: İtalya kahraman bir müttefikleri idi, Almanya'nın Mihver ortağı idi. İtalyan ordusu, pek mükemmel olmamakla beraber gene de hatırı sayılır bir silah arkadaşıydı...

Skorzeny, vereceği cevabı düşünerek sıkıntılı dakikalar geçiriyordu. Hitler'in, kendisi gibi, Avusturya'nın en güzel dağlık bölgesi olan Alto Adige'nin İtalyanlar tarafından alınmasına kızdığını ve fakat durum icabı şimdilik ses çıkarmadığını biliyordu. İşi ileriye götürmeden durumun bu püf noktasına nasıl dokunmalıydı? Sıra şimdi kendisine gelmişti. O da aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi: «Führer'im, ben Avusturyalıyım.»

Hitler, gözlerini gözlerine dikmiş dikkatle bakıyordu. Skorzeny yutkundu, başka bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyordu. Tam ağzını açmaya hazırlanırken Hitler'in, sanki bir kuyudan sesleniyormuşcasına uzaktan gelen şu sözlerini duydu: «Yüzbaşı Skorzeny siz kalın, diğerleri çıkabilirler.»

Skorzeny, heyecanını yenmeye çalışıyordu. yüzü ter içinde kalmıştı. Hitler'in «Oturunuz» sözleriyle kendine geldi. Şimdi salonda yalnız ikisi vardı. Hitler «Size vereceğim çok önemli bir görev var» diyordu. Ama, Skorzeny'nin görevi bir an önce öğrenmek için kapıldığı heyecanın aksine olarak Hitler gayet sakin bir şekilde müttefiklerin durumundan, Amerika'nın endüstri potansiyelinden bahsetmeye koyuldu. Bir iki cümle sonra sözü İtalya'nın bu savaştaki oynadığı role getirdi. Ve herhalde Skorzeny duymuş olacaktı: Bugün kral tarafından Mussolini görevinden alınmış ve bilinmeyen bir yerde hapsedilmişti. Yani kısacası, dostu Mussolini ihanete uğramış ve İtalya'da ne yapacağı belli olmayan bir iktidar dizginleri ele almıştı. Hitler'in ses tonu gittikçe yükseliyor ve sertleşiyordu. Son cümlelerini söylerken el kol hareketlerine de başlamıştı ve her haliyle hiddetlendiğini belli edi-

yordu. İtalyan kralı bu haince tuzağı, Mareşal Badoglio ile birlikte tertiplemişti, bunda şüphesi yoktu. Şimdi de bu çete, er veya geç düşmanlar safına geçmek için can atıyordu. Kuşkusuz, Mussolini'yi de ilk fırsatta İngiliz ve Amerikalılara teslim edeceklerdi.»

Şimdi Hitler, burnu dibindeki Skorzeny'ye değil de sanki büyük salonu dolduran bir kalabalığa hitap ediyor gibi bir davranış içindeydi. Sesi tiz, fakat dokunaklıydı. Jestler ve mimiklerle sözlerini uyum içinde destekliyor ve dinleyeni etki altına alıyordu. Skorzeny, adeta büyülendiğini hissediyordu. Daha ağzını açıp bir kelime bile söylememişti. Führer'in hiç bir sözünü kaçırmamak için bütün dikkatini toplamıştı. Hitler, Skorzeny için çok uzun gelen bir duraklamadan sonra yine yüksek sesle konuşmaya başlamıştı: «Dostum Mussolini'yi kendi talihi ile baş başa bırakamam ve bırakmayacağım. Bu hainler, onu düşmana teslim etmeden, mutlaka kurtarılmalıdır.»

Skorzeny, bütün Almanların yüzünü görmek için can attıkları koca Führer'le böyle iki arkadaş gibi karşılıklı oturmanın sevinç ve gururunu ta içinde duyuyordu. Doğrusu bu, her kula nasip olmayan bir saadetti. Ama Baş Komutan da şu baklayı ağzından çıkarsaydı ya, kendisine vereceği görevi bir an önce söylese de Skorzeny'yi bu sıkıntıdan kurtarsaydı olmaz mıydı?

Ve sanki bunu anlamışcasına Hitler Skorzeny'ye doğru biraz daha eğilerek birden ve yumuşak bir sesle «Skorzeny, dostumu siz kurtaracaksınız» dedi. Skorzeny bu gün bile aynı heyecanı yaşıyordu. «Çok şükür durumu en sonunda öğrenmiştim ama, bu sefer de işin bu

derece önemli olması karşısında bir daha heyecanlanmıştım. O sırada nabzım kaça çıktı, doğrusu merak etmişimdir.» diyordu.

Hitler'in son sözleri, bu işin çok gizli tutulması ve sür'atle halledilmesi hakkında idi. Bu sırrı şu anda General Student ve Führer dahil, ancak 5 kişi biliyordu. General Student de Hitler'in emriyle az sonra içeriye girmişti. General, Hava İndirme Kıtaları Komutanı idi ve Skorzeny onun emrinde çalışacaktı. Hitler, Skorzeny'yi General Student ile tanıştırdı. Bu görevden ne İtalya'daki Alman Komuta Heyetine, ne de Almanların Roma elçiliğine katiyen bilgi verilmeyecekti.

Tutuklanan Mussolini'nin nereye götürülmüş olduğunu bilen yoktu. Bu nedenle Skorzeny onu yalnızca kurtaracak değil, önce onun nerede olduğunu öğrenecekti.

Skorzeny asıl büyük şaşkınlığa bunu duyduğunda düştü.. Allah allah!? O ancak yeri bilinen bir kimse için kurtarma harekâtını planlar ve tatbik ederdi ama, Baş Komutanlığın bile bilmediği bir kimsenin saklandığı yeri nasıl öğrenebilirdi?!.. Doğrusu, bu onun çapını çok aşan bir meseleydi. Ama, ona fikri sorulmamıştı ki. Führer, bakışlarını yine Skorzeny'nin gözlerine dikererek ve kelimelerin üzerine basarak sözlerini şöyle tamamladı: « Herşeyi göze alacaksınız. Mutlaka başaracaksınız. Bu başarınız harbin gidişi üzerinde çok büyük etki yaratacaktır. Bu, sizin kişisel olarak bana karşı sorumlu olduğunuz bir görevdir. Bunu hiç aklınızdan çıkarmayın.»

Führer bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Skorzeny de görüşmenin bittiğini anlamıştı. O da telaşla ayağa fırladı ve esas duruş-

ta dimdik durdu. Hitler, Skorzeny'nin elini iki eliyle sıkarak «Güle güle» dedi. Kapıya doğru yönelen Skorzeny, Hitler'in keskin ve delici bakışlarını ensesinde hissediyordu.

Tekrar bekleme salonuna dönen Skorzeny tam sigara yakmak üzereydi ki bir subay gelerek, General Student'in kendisini beklemekte olduğunu haber verdi. General, biraz göbeklice ve tonton bir görünüşteydi. Skorzeny, heyecandan olacak, Hitler'in huzurunda iken Generalin göbeğinin farkına bile varmamış olduğunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Student'in sol kaşının üzerinde, Rotterdam'da yediği bir kurşunun yara izi vardı. Ancak konuşmaya başlamışlardı ki içeriye SS kıtalarının büyük şefi Heinrich Himmler girdi. Skorzeny, Urallardaki Magnitogorosk görevini düşünerek, sıralayacağı mazeretleri yıldırım hızıyla düşünmeye çalışırken Himmler kendisini rahatlattı. O şimdi tamamen Mussolini davasiyle meşguldü. Magnitogorosk'u aklına bile getirmemiş olduğu anlaşılıyordu.

O da, yeni İtalyan iktidarının Mussolini'yi nerede sakladığını Almanya'da —Hatta Roma'da bile— kimsenin bilmediğini, fakat ısrarla dolaşan söylentilere göre bir müttefik hapishanesine kaçırılarak orada yaptıklarının hesabını vermek durumuna düşeceğinden korktuklarını vurgulayarak sözlerine başladı. Bundan sonra Mussolini'nin bulunması konusunda yardımı dokunacak kimselerin adlarını saymaya koyuldu. Bazı İtalyan politikacıları ve asilzadelerinin Alman taraftarı olduğu söyleniyordu. Bunlardan kimine inanılabilir kimine inanılamazdı. Skorzeny not almaya başlamıştı. Ama Himmler «At o elindeki kalemi» diye bağırdı, «Hafızanı kul-

lanamıyor musun? Bütün bu söylediklerim fevkalâde gizli şeylerdir...» Bunları bağırırken de, gümüş bir kıskaçla burnuna tutturmuş olduğu metal gözlüklerinin üstünden Skorzeny'yi hiddetli bakışlarla süzüyordu.

Himmler'in yarım saat kadar süren bu konuşmasından sonra, Skorzeny izin isteyip Radl'a telefon etmek üzere çıktı. Koridordaki telefon kabinesine girerek santraldan Friedenthal'i aradı ve ne zamandır içemediği sigarasına sarıldı. Bu sırada da bulunduğu kabinenin kapı camında Himmler'in gölgesini gördü. Himmler zor duyabildiği bir sesle kendisine sesleniyordu: «Sigara içmeden yaşıyamıyorsun galiba... Hayli önemli bir zayıflık belirtisi.»

Telefonda Radl'in heyecanlı sesini duyduğunda ancak kendine gelebildi. Radl'a, özellikle yabancı dil bilenler dahil olmak üzere en beceriklilerden 50 kişi ile yarın sabah erkenden harekete hazır olmalarını, büyük ihtimalle kuzey Fransa'da bir yere uçacaklarını söyledi. «Bana ait olanlar dahil gerekli bütün malzemeyi yanına al. Fırsat bulduğumda sana Telemprimörle lüzumlu araç gereci gösterir bir liste gönderirim. Başlangıçta sıcak bölgelere mahsus üniforma ve sivil elbise de lazım olacak.»

Gece yarısı Skorzeny Friedenthal'e, portatif radyolar, bombalar, izli mermiler, ilk yardım malzemesi, makinalı tüfekler gibi şeyleri kapsayan liste üzerine liste yağdırdı. Kahve yi de ihmal etmedi. Yabancı paralar, kıyafet değiştirmek için rahip elbisesi, saç boyası ve sahte vesikalar da getirmelerini tembih etti.

Sabaha karşı saat 03.00 de kafası bir sürü isimle, düşünüp kenara attığı, sonra tekrar ele aldığı bir sürü tasarı halinde planla karmakarı-

şık halde uyumaya çalıştı. Radl, bu isteklerinin yarısını bile getirse, bunları taşıyabilmek için herhalde bir kaç kamyon gerekirdi. Hadi bu eşyalar taşındı diyelim, peki ama bütün bunlar nerede kullanılacaktı? Skorzeny yattığı yerde sıkılmaya başlamıştı. Havanın sıcaklığı da bu sıkıntıya eklenince artık oflayıp puflamanın normal olduğu düşünülebilirdi.

Skorzeny Bu «Büyük Dost»u kurtarabilmek için işe nereden başlayabileceği hakkında henüz bir fikre sahip de değildi. Yani, kendisini birbirine girmiş, Arap saçına dönmüş bir yün yumağının ortasında görüyordu. İpin ucunu bir bulabilse, daha doğrusu ilk adımı bir atabilse dünyalar onun olacaktı. Ondan sonraki iş nasıl olsa yavaş yavaş çözülürdü. Gerçekten büyük ve ağır bir sorumluluğun içine düşmüştü ve bu yükün altından da şu anda nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Doğrusu, bir görev verilmesini şevkle, hevesle beklemişti. Beklemişti, beklemişti ama el insaf canım, bu kadar da berbat olanını istememişti. Kendi kendine «Hele sabah ola hayrola» diye söylenerek karamsar düşünceleri kovmaya çalıştı. Geç zaman ancak uykuya dalabildi.

Sabahleyin hafif bir kahvaltıdan sonra General Student ile birlikte, Generalin özel pilotlarından Yüzbaşı Gerlach'ın kullandığı özel uçakla yola çıktılar. Düşman uçaklarına çatmamak için olabildiğince alçaktan uçuyorlardı ve bir müddet sonra Skorzeny'nin aşkla sevdiği Viyana'yı geride bırakmışlardı. Kendisini Generalin emir subayı olarak göstereceğinden, karacı üniformasının üzerine kürklü bir havacı ceketi giymişti ve bu iki ceket altında terden sırılsıklam olmuş, baygınlıklar geçiriyordu.

Roma'yı, tahminlerinin aksine sakin ve telaşsız buldular. Alman'lar olsun, İtalyan'lar olsun, olan bitenden fazla heyecana kapılmamış görünüyorlardı. Skorzeny akşamleyin, özel bir ziyaret yapmak maksadiyle Alman paraşütçülerinin Subay gazinosuna götürüldü. Sonra General Student ile birlikte aynı otomobille Frascati sırtlarına çıktılar ve Alman karargahında Mareşal Kesselring ile birlikte akşam yemeği yediler. Mareşal, Mussolini'nin tutuklanması ile başlayan olaylardan, doğal olarak, hiç de memnun değildi... İtalya'nın yeni efendileri heran düşman safına geçebilirlerdi. Kendisi de buna göre tedbirlerini almış, Baş Komutanlıktan da yeni birlikler istemişti... Ne!?.. Mussolini mi? Evet, maalesef nerede tutuklu bulunduğu hakkında şu ana kadar bir bilgi alamamıştı. Ama ergeç öğrenecekti...

Üç gün sonra Friedenthal grubu da geldi. Grup subaylarına şimdilik yapılacak birşeyin bulunmadığı bildirildi. Yalnız Radl'e görevin ne olduğunu söyledi. Herşeyin duman arkasında kaybolduğu şu sıralarda Radl'in cin gibi zekasına ve kuvvetli muhakemesine ihtiyaç vardı. Ama şu Mussolini denen adam neredeydi?.. Hani başlarına bu kadar iş açan o büyük Karagömlekli'yi nerede bulacaklardı?

Mussolini'nin hayatı, şimdiki esrarengiz kayboluşunda olduğu gibi, roman kahramanlarının heyecan dolu, inişli çıkışlı hayatına benziyordu.

Bir nalbant'ın oğlu olan bu ele avuca sığmaz adam, çocukluğunda bölük pörçük okudu, ve değişik okullara gitti. İşçilikten öğretmenliğe ve gazeteciliğe kadar değişik mesleklere girip çıktı. Bir ara sosyalist düşüncelere kapıldı

ve bu partiye girdi. Ama sonra, 1919 da Sosyalizmin tamamen karşısında olan Faşist Partisini kurdu. Nihayet 1922 yılında ihtilalsiz ve kan dökmeden iktidarı ele geçirdi. Almanya ve doğal olarak da Hitler ile yakın ilişkiler kurdu ve İkinci Dünya Harbinin başlamasından aylarca sonra, Führer orduları Fransa'yı çiğnemeye başladıklarında savaşa girdi. Ama harp talihi, barış talihi gibi, Mussolini'ye güleryüz göstermedi. İtalyan orduları Yunanistan ve Libya'da yenilgilere uğradılar. Rommel, Libya cephesinde bir ara kötü gidişi tersine çevirir gibi olduysa da, bu da uzun sürmedi. General Eisenhower kuvvetlerinin Kuzey Afrika'ya çıkmasiyle birlikte İtalyan kuvvetleri ve Alman birlikleri için esir olmak veya kurtulabilirlerse Avrupa'ya çekilmek şıklarından başka yapacak şey kalmadı.

Evet Mussolini memleketine bazı hizmetlerde bulunmuştu ama, felâketinin de nedeni olmuştu.

1943 yılının bu yaz aylarında ise durum İtalya için hiç de gönül açıcı değildi. Afrika toprakları, Habeşistan ve Libya kaybedilmiş, Rusya cephesinde Almanlara yardım için gönderilmiş olan İtalyan ordusu Stalingard'da diğerleri gibi ağır bir yenilgiye uğramıştı. Bunlar yetmiyormuş gibi korkulan asıl felaket de baş göstermiş ve Amerikan - İngiliz orduları iki hafta önce, 10 Temmuz 1943 de, Sicilya'yı istilaya başlamışlardı. Yani bizzat anavatan düşman çizmeleri altındaydı. Sicilya'dan sonra sıranın İtalyan yarımadasına geleceği muhakkaktı. İşte bu da, Mussolini karşıtları için bardağı taşıran damla vazifesini gördü.

25 Temmuz günü İtalyan kralı Vittorio Emanuele kendisiyle konuşmak üzere sarayına ge-

len Faşistlerin büyük Duçe'sini, İtalyan Başbakanı Mussolini'yi azletmiştir. Mussolini sersemlemiş bir halde Saray'ın büyük kapısından avluya çıkar ve arabasına doğru yürür. Şoförünün tutuklandığından haberi yoktur. Bu sırada önüne çıkan silahlı bir jandarma yüzbaşısı «Majesteleri sizi koruma görevini bana verdiler.» diyerek kendisini sekreteri ile birlikte bir ambülansa bindirir. Araçta kendilerinden ve yüzbaşıdan başka, ellerinde makinalı tabancaları bulunan bir teğmen, üç jandarma ve iki polis vardır ve adeta kucak kucağa otururlar. Araç süratle sarayı terkeder ve Roma'da, Lengano yolundaki kışlaya gidilir. Faşizmin kurucusu geceyi orada, bir portatif yatakta sıcaktan kavrularak geçirir. O gün saat 10.45 te ard arda yayınlanan üç bildiri ile Mussolini'nin düşüşü bütün dünyaya duyurulur.

Hitler'in bu olay karşısındaki tepkisi müthiş olur. Haberi işittiğinde «Roma darbesi, Belgrad darbesinin bir tekrarıdır. Buna da aynı karşılığı vereceğim.» diye bağırır. Ne var ki şimdi durum, aynı durum değil. Hitler'in elinde 1941 de Belgrad'a sevkettiği tam kadrolu, dinlenmiş, karşı konulmaz tümenler artık yok. Köprülerin altından çok su akmış, Ama o kabına sığamayan Hitler, yine aynı adamdır. Her ne kadar yeni Başbakan Mareşal Badoglio, Almanya ile yapılmış andlaşmalara tamamen uyacağını ve düşmanla sonuna kadar Almanlarla birlikte omuz omuza döğüşeceklerini acele ile ilan etmişse de, Führer'in ona güveni yok. 26 ve 27 Temmuz günleri olmayacak planlar yapılıyor. 3 ncü Alman panzer tümeni Roma'nın kuzeyindedir. Hitler, yeni rejimi silip süpürmek üzere bu birlikle Başkente yürümeyi düşünüyor. «Bütün bu hain

çetesini toplayıp bana getirmelerini istiyorum.» diyor. «Kral Emanuele ve veliaht prens de dahil.» Ama yüksek Karargâhta peş peşe yapılan dört toplantıdan sonra bu çılgın düşünceden vaz geçiliyor. Öyle ya, bu yapılan iş sadece İtalyan müttefiklerinin kendi iç meseleleridir. Her iki müttefik, Almanya ve İtalya, müşterek düşmanlarına karşı savaşa devam etmeyi düşünmelidirler. Onlar da öyle yapıyorlar.. Ama birbirini yemek için fırsat kollayarak ve karşısındakinin bir oyununa gelmemek için gözlerini dört açarak.

Mussolini'nin iktidardan düşmesine ve Amerikan - İngiliz kuvvetlerinin Sicilya'ya başarılı bir çıkarma yapmış olmalarına karşın Mareşal Kesselring hala İtalya'yı, Almanların yanında savaşa devam ettirebileceğine inanmaktaydı. Hitler ise bu konuda daima şüphe duyuyordu. Bunun için de İtalya'daki Alman kuvvetlerinin, Rus cephesindeki sıkışık duruma rağmen, takviye edilmesi için gereken emri vermişti. Bir taraftan dostluğu bozmadan Alman kuvvetleri İtalyanlara karşı tedbirler alırken, İtalyanlar da Almanlara dost görünerek bu belalı müttefikten kurtulmanın çaresini arıyorlardı. Ve bugüne kadar ne Hitler Mussolini'yi sormuş veya serbest bırakılmasını istemişti, ne de İtalyan'lar bu konuda özür dilemiş veya Mussolini'nin nerede bulunduğu hakkında herhangi birşey söylemişlerdi. Böylece, sahte bir dostluk perdesi arkasında iki taraf da silahlarını bilemekte, hazırlıklarını tamamlamaktaydı. Kimin ilk defa harekete geçeceği önemli bir soru olarak ortada durmaktaydı. İtalyanlar mı eş değiştireceklerdi, yoksa Almanlar İtalya'daki bütün mukavemet noktalarını bir baskınla işgal ede-

rek yeni iktidarı al aşağı edeceklerdi? Gelecek günler tehlikeli olaylara gebeydi.

Skorzeny, bu komedi ve trajedi karışık makyavelist oyunun daha ziyade Mussolini'nin etrafında döndüğüne inanıyordu. Çünkü Mussolini'nin kurtarılması, Hitler için, Faşist cephenin sarsılan prestijinin yeniden canlandırılması ve yıkılmak üzere olan güvenin tekrar kurulmasıydı. Bu suretle Peyk ülkelerdeki diğer «Küçük Mussolini'ler»e garanti verilmiş olacaktı.

Altıncı Kısım

AVCI İZ SÜRÜYOR
«Ya bundadır, ya şunda»

İz seni çeker, sen izi kovalarsın ama önemli olan sonuçtur. Benim gibi herkes de ona bakar
Sokriless

Skorzeny'nin Roma'ya gelmesinin üzerinden tam üç hafta geçmişti. Her kapıya kulak vermekle, uçan kuştan bile medet ummakla geçen uykusuz üç hafta. O koskoca gövdesiyle Mussolini sanki yer yarılmış ve içine girmişti. Amiral Canaris'in ajanları, Himmler'in istihbarat elemanları, Gestapo başta olmak üzere bütün görevliler Mussolini'nin izi peşindeydiler. Hem bunlar, hem Alman yanlısı İtalyan'lar harıl harıl koca Faşist liderden bir haber almak için seferber olmuşlardı. Şimdiye kadar bütün dünyanın pek sır tutamaz diye bellediği İtalyan'lar ser veriyor, sır vermiyorlardı.

Mussolini hakkında, bu günlerde ciddi havası verilen bir sürü rivayet duyulmuştu:

Mussolini Roma'da bir hastanedeydi.

Falan gün bir uçakla Portekiz'e kaçırılmıştı.

Cenova yakınında bir manastırda saklanıyordu.

Böyle günlerde doğru veya eğri olduğuna bakılmaksızın bütün ip uçları ve haberler değerlendiriliyor, iz sürülüyordu. Bu çalışmalar Skorzeny'yi bir hayli uğraştırmış ve yorgun düşürmüştü. O güya resmen, General Student'in emir subaylığı görevini yürütmekteydi.

Bu arada, söylemeye lüzum yok ki, her iki taraf da birbirlerine karşı tedbirler almaya ve hazırlıklar yapmaya devam ediyordu. Bazı Alman birlikleri Rus cephesinden İtalya'ya kaydırıldı. Kral sarayı başta olmak üzere, Badoglio hükümet elemanlarının çalıştıkları mahalle, radyo evleri, PTT merkezleri gibi bütün kilit noktalarının bir hamle ile ele geçirilmesi planları geliştirildi. İtalyan kışlalarının kuşatılması, polis merkezlerinin işgali de aynı planda bütün detayı ile gösterilmişti. Skorzeny'ye bu harekâtta verilen görev, Veliaht Prens Umberto'yu Quirinal sarayında yakalamaktı.

Üç haftalık yorucu ve bunaltıcı aramaların sonunda ilk defa gerçek bir ip ucu ele geçti. Napoli açıklarındaki Ponza adasında görevli bir İtalyan jandarma eri, Roma'daki sevgilisine yazdığı mektupta, Mussolini'nin kendi adalarında tutuklu olduğunu bildiriyordu. Teşkilat bu haber üzerine eğildi ve haberin doğru olduğunu meydana çıkardı. Evet, bir zamanlar Faşist aleyhtarlarının hapsedildiği bu adada, tarihin garip bir oyunu olarak Duçe'nin kendisi de hapsedilmişti. Orada sıkıntılarla dolu üç hafta geçirmiş ve 60 ıncı yaş gününü de bu çorak topraklar üzerinde sözde kutlamıştı. Ama şimdi yoktu ve buradan bir İtalyan savaş gemisiyle bilinmeyen bir yere götürülmüştü. Yüzlerin tekrar sıkıntıyla buruştuğu bir sırada yeni bir ümit daha belirdi. Bir İtalyan deniz teğmeninin dik-

katsizce yaptığı bir gevezelik, Mussolini'nin Ponza adasından Spezia deniz üssüne kaçırıldığını ortaya çıkardı. Tutukluyu bu teğmenin kruvazörü taşımıştı.

Bu haberlerden bir kısmı yanlış aktarılmış olacak ki, Skorzeny o akşam Hitler'in karargâhından «Gemiye çık ve esiri kurtar» gibi insanı şaşırtan emirler almaya başlamıştı. Herhalde Yüksek karargaha mahpusun yeni götürülmekte olduğu bildirilmişti. Halbuki «Kuş» Ponza'dan uçalı dört gün oluyordu. Allahtan ki öyleydi. Yoksa bir kruvazöre martı bile zor konabilirdi. Ve hele tepeden tırnağa silahlı bunca asker arasından deniz ortasında bir insan kaçırmak aklın zor alacağı bir macera idi.

Artık av ortaya çıkmış ve iz sürülmeye başlanmıştı. Teşkilatın bütün projektörleri aynı noktaya çevrildiği için, şimdi haberler daha rahat alınıyor ve daha sağlıklı oluyordu. İtalyanlarla dostça ilişkilerini sürdüren bir irtibat subayı Alman yüzbaşı, Mussolini'nin o gemiden alınıp evvela Sardunya adasında bir köye, oradan da adanın 3 mil açığındaki La Maddelena üssüne götürüldüğünü bildirmişti. Maddelena deniz müstahkem mevkii küçük ve kayalık bir ada üzerindeydi. Yüzbaşı, haberi aldığı kimselerin adlarını da veriyor ve olayı diğer teferruatıyla anlatıyordu. Nitekim o akşam, mahpusun, adanın güneyinde Villa Weber adında bir evde sıkı bir korunma altında bulunduğunu da duyurmuştu. Skorzeny durumu öğrenmek için yanına çok iyi İtalyanca bilen teğmen Warger'i de alarak hemen Sardunya adasına geçti. Beraberlerinde bir Alman denizci eri ve kendilerinin Sardunya'da görevli bulunan Alman deniz subayları olduğuna dair tanıtma belgeleri vardı. Skorzeny

ve teğmen Warger o akşam vakit geçirmeden Maddelena adasına geçtiler ve bu üsteki 2:3 erle bir subaydan ibaret Alman irtibat heyetini ziyarete gelmişler gibi bir hava ile adada dolaşmaya başladılar.

Geceleyin Skorzeny, yanına arkadaşını alarak kalabalıkça bir bara daldı. Eğer Warger sarhoşluğu sırasında Mussolini'nin kaçtığını veya öldüğünü ısrarla söyleyecek olsa, bazı İtalyanlar kaçmadığına veya ölmediğine mutlaka bahse girişirlerdi. Hatta bir İtalyan iddiaya girmişti bile. Şanslarından olacak, bu geveze ihtiyar, Villa Weber'in sebzesini veren bir bahçıvandı ve o sabah Mussolini'yi muhafızlar arasında bahçede dolaşırken uzaktan görmüştü. Eh, ayakta duramayacak kadar sarhoş olan bu adam hesabına, bir şişe şarap içebilirdi değil mi?

Ertesi sabah dikkati çekmeyen bir araştırma ile Warger, Mussolini'nin hapsedildiği yeri ve aşağı yukarı muhafızlarının miktarı ve etraftaki İtalyan deniz tesis ve kuvvetlerinin durumu hakkında yeterince bilgi topladı. Skorzeny, bu adaya az bir kuvvetle sızma şeklinde değil de, büyük bir kuvvetle ve taarruzla çıkılması gerektiğine karar verdi.

İtalyanların adadaki savunma tesislerini ve toplarının yerlerini daha net şekilde tesbit etmek ve yapılacak harekât planına temel teşkil etmek üzere Skorzeny, bir de hava fotoğrafı çekilmesinin iyi olacağını düşündü. Hemen o gün Roma'ya dönerek bir uçağa atladılar ve adanın fotoğraflarını çektiler. Ama şansları bu sefer yaver gitmedi. Tam fotoğraf çekimini bitirdikleri sırada nereden geldiğini anlayamadıkları bir İngiliz avcı uçağının taarruzuna uğradılar. Küçük ve savunmasız uçakları denize düştü. Skorzeny'nin bu dü-

şüşte üç kaburga kemiği kırılmış ve kendinden geçmişti. Bereket Warger ve pilot, yanlarındaki kauçuk sandalı şişirmişler ve Skorzeny'yi de sandala almışlardı. Skorzeny'nin ikazı ile Warger ve pilot, batmak üzere bulunan uçağa kadar yüzerek fotoğraf makinalarını kurtardılar.

Yarım saat kadar sonra bir İtalyan uçaksavar gemisi, kayalar üzerine tünemiş bu üç kazazede Almanı gördü. Küçük geminin kaptanı onları gemide sorguya çekti. Çok sakin görünen, fakat İtalyanlara karşı büyük bir hayranlık duyan (!) Skorzeny ile konuştuktan sonra onlara gerekli yardımı sağlayıp ve hatta çıplak ayaklarına birer ayakkabı da vererek sahile çıkmalarına yardım etti. Böylece korktuklarına uğramadan Sardunya adasına çıkan Skorzeny, hastaneye yatması için yapılan ısrarlara aldırmadan o gece Roma'ya döndü. Uçaklarının düştüğünü öğrenmiş olan Radl, arkadaşını sağ salim karşısında görünce, şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Az sonra kaburga kemiklerini öğrenince yine şaşkınlığa kapıldı. Nasıl oluyordu da Skorzeny bir hastanede değildi ve dimdik karşısında duruyordu? Neyse, Skorzeny bu sefer Radl'i kıramamış ve 3 günlüğüne hastaneye yatırılmıştı.

O günün sabahı Yüksek komutanlık Karargâhından gelen bir mesaj, durumu bilenleri, yeni bir karışıklığın içine sürükledi: «Mussolini onların tahmin ettikleri gibi Maddelena adasında değildi, Elbe adası yakınında bulunan küçük bir adacıktaydı. Ve yüzbaşı Skorzeny, buraya taarruz edilecek en erken tarihi tesbit edip Yüksek karargâha bildirecekti.»

Bu gizli ve önemli bilgi Amiral Canaris'den geliyordu. General Student bu konuda hazırlı-

ğa başlamış ve diğer yandan durumu Radl aracılığı ile Skorzeny'ye de ulaştırmıştı. Skorzeny yine Radl aracılığı ile Student'e düşüncelerini iletti: «Şüphesiz Amiralin teşkilatı çok geniş ve istihbarat kaynakları çok yetkiliydi. Ama onlar da yanılabilirlerdi. Nitekim bu istihbaratları yanlıştı. Skorzeny bizzat oradaki gözlemlerine dayanarak kesinlikle söyleyebilirdi ki mahpus Maddelena'dadır ve Amiral Canaris'e yanlış bilgi verilmiştir.» Sonunda Student, Skorzeny'nin anlattıklarından tatmin olmuş ve ertesi gün durumu anlatmak üzere hastaneyi terkeden Skorzeny ile bir uçakla Rastenburg yönünde havalanmışlardı.

General ve Skorzeny Kurt Yatağında huzura kabul edildiklerinde, Führer'den başka diğer Nazi ileri gelenlerini toplu halde görünce heyecanlandılar. Hitler başta olmak üzere öbürleri, birkaç kristal vazo ile süslü muazzam bir şöminenin etrafına sıralanmışlardı. Hitler'in sağında Ribbentrop oturuyor, onun yanında da Mareşal Keitel ve Yüksek Komutanlık Harekât Başkanı General Jodl bulunuyordu. Her zamanki gibi duygularını kurnazca gizleyen Himmler de oradaydı. Büyük Amiral Dönitz ve heybetli gövdesi ile Mareşal Göring de bu muhteşem tabloyu tamamlıyordu.

Hepsi de büyük ve rahat maroken koltuklara kurulmuşlardı. Hitler'in düşünceli ve biraz da sıkıntılı olduğu göze çarpıyordu. General Student, Yüzbaşı Skorzeny'yi tanımayanlara takdim etti. Söz verilen Skorzeny de ilkin biraz tutuk, sonradan daha rahat şekilde durumu açıklamaya başladı. Avusturyalılara has bir içtenlikle araştırmaları ve yapılanları anlattıkça kendisine, yani bazılarınca «Türedi

Yüzbaşı» ya karşı beslenen soğukluğun yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissediyordu. Musolini'nin hala La Maddelena'da olduğuna dair şüphesi bulunmadığını söyledi ve başka bir yerde olamayacağına dair delillerini sayıp döktü. Teğmen Warger'in sarhoş taklidi yaparak bilgi toplayışını ve o güne kadar Warger'in özel hayatında ağzına bir damla içki dahi koymamış olduğunu anlatınca Göring dayanamayıp kahkahayı bastı.

Skorzeny'nin hikâyesini anlatması yarım saat sürmüştü. Sözlerini bitirince, ilkin bir sessizlik oldu. Biraz sonra, Hitler ağır ağır yerinden kalktı ve Skorzeny'ye doğru bir iki adım atıp durdu, sonra beğendiğini belli ederek elini sıktı. «Haklısın.» dedi. «Emirlerimi geriye alıyorum. La Maddelena'ya taarruz edeceğiz. Bunun için bir plan hazırladın mı?» Skorzeny, yola çıkmadan önce General Student ile birlikte hazırlamış oldukları harita üzerindeki planı açıklamaya başladı:

Taarruz öncesinde La Maddelena'ya Alman hücumbotları ile bir nezaket ziyareti yapılacaktı. Hücumbot filotilla komutanı, İtalyan Deniz Kuvvetleri komutanlarını makamlarında görerek tanışacaktı. Ertesi sabah, daha bu filotilla limandan ayrılmadan, bir Alman Mayın Arama - Tarama filotillası yakındaki diğer limanı ziyaret ettikten sonra La Maddelena'ya doğru dümen kıracaktı. Skorzeny'nin komandoları ve Sardunya adasındaki Alman zırhlı SS topçuları da bu filotilla gemilerinde olacaktı. Limana girildikten sonra Skorzeny komutasındaki bu birlik şehrin sokaklarında bir gösteri yürüyüşünde bulunacak ve bu suretle Villa Weber'e yaklaşılmış olunacaktı.

Plan, Skorzeny'nin şu düşüncesine dayandırılmıştı: Eğer bir yerden sükûnetle geçilir ve gerek konuşmalarda ve gerekse hareketlerde niyet belli edilmez ve karşı tarafa güven telkin edilebilirse, kuvvet kullanarak zorla taarruz etmekten daha kolay sonuç elde edilebilir.

Hitler, planı beğendiğini söyledi. Hitler'le beraber bulunan ve Skorzeny'yi dinleyen Reich'ın diğer ileri gelenleri de memnuniyetlerini belirttiler. Bütün birliklerin Skorzeny'nin emrine verilmesi kararlaştırıldı. Genç askerin, Skorzeny'nin, rüyaları gerçekleşiyordu. Führer ve Almanya'nın diğer yöneticileri, Genelkurmayın Mareşalleri dahil, planını beğenmiş ve kendisini takdir etmişlerdi. Hitler'in sesi, Skorzeny'yi daldığı hayalden uyandırdı:

«Yüzbaşı Skorzeny, şurasını unutmamalısın ki eğer başarılı olamazsan —İtalya halâ Müttefikimiz olduğu için— bu işi bizim ve diğer amirlerinin bilgisi dışında yapmış olduğunu söylerim. Bunu da söylemeye ve herşeyi inkâr etmeye zorunluyum. Beni anlıyorsun değil mi? Şayet başaramaz ve canlı olarak İtalyanların eline düşersen bunun böyle olduğunu sen de söylemek zorundasın. Bu nedenle astlarından hiç kimseye burada olup bitenden bahsetmeyeceksin. Bunu, senin askerlik şerefine emanet ediyorum.»

Skorzeny, esas duruşa geçerek «Emredersiniz Führer'im» dedi. Buna karşı söylenecek hiçbir şey yoktu. Skorzeny'nin hafızasında Rudolf Hess'in zayıf ve esmer yüzü canlandı. Ona da acaba, İngilizlerle ayrı bir barış yapma olanaklarını araştırmak üzere İngiltere'ye uçtuğunda «Şayet başarılı olamazsa deli olduğunun ve Hitler'in haberi olmadan bu işleri kendi başına

yaptığının ileri sürüleceği»mi söylenmişti? Hitler, mutlaka insan psikolojisini çok güzel anlıyor ve insanları istediği gibi yönetmeyi mükemmelen biliyordu. Elini Skorzeny'nin omuzuna koyarak: «Başaracaksınız, yüzbaşım» dedi.

General Student ve Skorzeny, aynı gün Roma'ya döndüler.

İki gün içinde bütün hazırlıklar büyük bir gizlilik içinde tamamlandı. Skorzeny, öğleye doğru La Maddelena limanına gelip demir atan altı Hücumbotundan birinde bulunuyordu. Radl, Mayın Arama-Tarama filotillasıyla, diğer komandolarla birlikte gelecekti. Ertesi gün için herşey hazırlanmıştı. Bütün işlerin bir saat hassasiyetiyle tıkır tıkır işlemesi için gereken bütün tedbirler alınmıştı. Hatta Adanın İtalya ile olan telefon irtibatları bile kesilecekti.

Fakat Skorzeny nedense, yola çıkmadan önce de, şimdi de bir türlü rahat edememişti. Devamlı bir huzursuzluk, içini kemirip duruyordu. Bu nedenle son bir kere daha durumu tetkik etmek üzere er elbisesi giymiş olarak teğmen Warger ile birlikte Villa Weber civarına gittiler ve çamaşır taşıyan bir muhafız erle ahbaplık kurdular. Onlar duyduklarının doğruluğu hakkında ısrar edince, muhafız er de bunun yalan olduğunu söylemeye başladı. Ama Warger halâ duydukları üzerinde ısrar ediyordu: «Ben, Mussolini'nin son dakikalarında başı ucunda bulunan bir doktordan öğrendim» diyordu. Artık bu kadar inatçılık muhafız erinin sabrını taşırmıştı «Ne ölmesi, be birader» dedi. «Şimdi beni kötü kötü söyleteceksiniz. Daha bu sabah kendisini şu karşıdaki rıhtıma yanaşan deniz ambulans uçağına kadar götürenlerin arasında ben de vardım. Onu da şu gözlerimle gördüm.

Yani ne kadar saf adamlarsınız. Her duyduğunuza körükörüne inanırsınız, hem de boşu boşuna ısrar edersiniz».

Evet, doğruydu. Evvelki gelişlerinde beyaz bir deniz ambulans uçağı görmüşlerdi ve şimdi yoktu. Skorzeny bu durum karşısında, başına balyoz vurulmuşçasına sersemledi. Gerçekten Villa'yı koruyan muhafız erlerde bir gevşeklik sezmişti. Tevekkeli onların gelişlerine ve arkadaşlarıyla konuşmalarına aldıran bile yoktu. Hem devriyeler de ortalıkta görünmüyordu ve karşıda 3:4 er bir araya toplanmış şakalaşıp duruyorlardı.

Skorzeny, hatıralarının bu kısmını bana anlatırken, sanki o anı yeniden yaşıyorcasına heyecanlanmıştı. «Düşünebiliyor musunuz, azizim» diyordu. «Şayet bu durumun farkına varmayıp da oraya ertesi gün taarruz etseydik ne büyük skandal olurdu? Bütün dünyaya rezil olduğumuz bir yana, sözde İtalyan müttefikimizle de arayı bozardık. Tabii bu rezalet, benim de görevimin sonu olurdu.»

Durum, kimseye sezdirilmedi. Normal ziyaretlerini yaparak, ertesi günü gelen Radl ve gemileriyle birlikte Roma'ya doğru, boynu bükük, yola koyuldular. Skorzeny, sanki Mussolini'yi kendisi kaçırmış gibi mahcup ve üzgündü. O önemsemedikleri İtalyan'lar, onları o kadar ustalıkla aldatmışlardı ki, doğrusu Skorzeny bunu hiç beklemiyordu. Ve bugüne kadar, ne zaman o İtalyan muhafız eriyle konuştuğu dakikayı hatırlasa tüyleri diken diken oluyordu. Aslında o sıralarda yeni İtalyan Başbakanı Mareşal Badoglio, İngiliz ve Amerikalılarla Sicilya'da gizli bir silah bırakışması imzalamış, onların İtalyan yarımadasına çıkartma yapacakları güne

kadar zamanı kazanmaktaydı. Bu anlaşmanın en önemli maddesi olarak Mussolini'nin sağ salim teslimi de vardı.

Beri yandan Almanlar —Her ne kadar bu gizli anlaşmadan haberleri olmamışsa da— dünkü silah arkadaşlarından şüphelendikleri için gerek Başkentte ve gerekse bütün İtalya'da gerekli tedbirleri almaktaydılar. Seçme Alman kıt'aları Roma şehrinin etrafındaki tepelere yerleştirilmişti. Sinirler, artık son haddine kadar gerilmişti: Acaba ilk harekete geçen kim olacaktı?.

Skorzeny, kendisini uçurumun kenarından dönmüş kabul ediyordu. Gerçi gerek Yüksek Komutanlıktan ve gerekse General Student tarafından bu büyük dikkatinden dolayı tebrik edilmişti ama, gene de kendini suçlu görüyordu. Tabii bu, daha hırsla avını aramasına neden olmuştu. Olmuştu ama, günler geçtikçe bir sonuç alamamanın hiddeti ile kendi kendini yiyip duruyordu. Avının izini ne kadar güzel sürmüştü. Her ne kadar tam yakalayacağı sırada Avı elinden kaçıyordu ama olsun, hiç değilse iz üzerindeydi ve «Çekirge bir-iki sıçradıktan sonra nasıl olsa ele geçecekti.»

Amiral Canaris'in ajanları, bütün Gestapo ve Skorzeny dahil bütün Alman ordu istihbarat elemanları harıl harıl aramalarına rağmen bir türlü bir sonuca ulaşamıyorlardı. Bir biri üzerine yığılıp geçen günler, sanki bir karabasan olmuş Skorzeny'nin üzerine abanıyordu. «Allah Allah, bu buhar olup uçmadı ya!?» diyordu Skorzeny. «Nerede olursa olsun mutlaka O'nu bulacağım». İşte tam bu sırada bir ümit ışığı aniden parlayıverdi. Bu ümit, İtalyan İç İşleri Bakanına çekilen şifreli bir mesajdı. Bu

mesajı bir Alman dinleme istasyonu ele geçirmiş ve hemen çözülmüştü (*). Bunda şöyle deniyordu:

«Gran Sasso etrafında alınması gereken emniyet tertibatı tamamlanmıştır.»

İşte hepsi bu kadardı. Bu kadardı ama işin önemi bu satırda değil, mesajın altındaki imzadaydı. İmza yerindeki isim «General Cueli» idi ve General Cueli'nin, Mussolini'nin saklanması ve korunması için görevli bulunduğu Alman istihbaratı tarafından biliniyordu.

Eğer Mussolini gerçekten Gran Sasso'da idiyse, bu durum bir hayli pürüzler çıkaracağa benzerdi. Gran Sasso Apenin dağlarının en yüksek tepesiydi ve kuş uçuşu Roma'dan 100 mil uzaktaydı. Bu her zaman bulutlarla kaplı tepede, Mussolini ve bir alay muhafız nerede barınabilirlerdi ki?. Haritalara göre, hemen hemen hiçbir yerde bu kadar kalabalığın oturmasına imkân yoktu. Ama durun, durun. Bu haritalar, Harpten önceki eski haritalardı. Harpten az evvel 6.000 fit yükseklikte bir kayalık üzerine «Campo Imparatore» adı verilen kışlık bir spor merkezi inşa edilmişti. Ve burayı tanıtmak için de süslü bir turistik broşür yayınlanmıştı. Bu broşürde her ne kadar otelin kesin olarak yeri belirtilmiyorsa da —Tabii bu askeri bir harita değil, turistik bir reklam broşürüydü— iyi kötü özellikleri hakkında bilgi veriliyor ve önemli olarak da buraya «Funicular» (**) dışında gidilemiyeceği vurgulanıyordu.

(*) Alman istihbaratı, İtalyan'ların gizli şifrelerini ele geçirmişti.

(**) Teleferik

Derhal harekete geçen Alman ajanları, çam ormanları içerisinden Gran Sasso'ya giden bütün yolların kapatılmış olduğunu öğrendiler. Zaten İtalyanlar da herhalde bu kolaylık nedeniyle burayı seçmişlerdi. Öyle ya kıymetli mahpusu kaçırmak için bir tek teleferik yolu kalıyordu, o yol da kendileri tarafından kolaylıkla tıkanabilirdi. Ajanlar dağa tırmanamadıkları için yukarılarda ne olup bittiğini öğrenememişlerdi. Eteklerdeki köylüler de birşey duymamışlardı ve hiçbir şeyden haberleri yoktu. Skorzeny bu durumda en doğru olanı yaptı: Radl ile birlikte bölge üzerinde uçarak bizzat keşifte bulunmak.

8 Eylülde otomatik fotoğraf makinası yerleştirilmiş küçük bir uçakla hareket ettiler. Ama Gran Sasso tepesine ulaşıp fotoğraf çekmek istediklerinde fotoğraf makinasının sıkışmış olduğunu üzüntüyle gördüler. Bu yüzden Skorzeny —Allahtan akıl edip yanına aldığı— portatif el makinasını kullandı. Bunu yapabilmek için de uçağın arkasındaki top taretinden başını dışarıya çıkarmak ve dışarının dondurucu havasında aşağıya sarkmak zorunda kaldı. Bu sırada Radl, içeriden düşmemesi için Skorzeny'nin ayaklarından tutmuş asılıyor ve diğer yandan da kahkahalarla gülüyordu. Hedeflerinin üzerinden ikinci defa geçerlerken Skorzeny Radl'dan resim çekmesini rica etti, kendisi yorulmuştu. Fotoğraf çekme işi bittiğinde Radl'in soğuktan buruşmuş yüzü görülmeye değerdi. Bu sefer kahkahalarla gülmek sırası Skorzeny'ye gelmişti.

Dönüşte daha fazla tehlikelerle karşılaştılar. Frascati'deki Alman karargahı ve barakaları üzerine dolu yağdırır gibi bomba atan Ame-

rikan bombardıman ve av uçaklarından korunabilmek için adeta yere sürünürcesine alçaktan uçmak zorunda kaldılar. Güzel bir şans eseri olarak barakalar civarına tam zamanında inip alevler arasında yanmakta olan barakadan birkaç şey kurtarabildiler. Fakat Gran Sasso'da çektikleri fotoğrafları stroskopik olarak derinliği de gösterecek şekilde büyültecek fotoğraf atelyesi paramparça olmuştu.

Roma ayaklanmıştı. İngiliz ve Amerikan radyoları, bar bar bağırarak İtalyan'ların teslim olduğunu bildiriyordu. General Eisenhower'in İtalyanca tercümesiyle beraber plağa alınan beyanatı kısaca şöyle idi:

«İtalyan hükûmeti ve silahlı kuvvetleri kayıtsız şartsız teslim olmuştur. Müttefik Silahlı Kuvvetleriyle İtalyan silahlı kuvvetleri arasındaki çatışmalar derhal kesilecektir. Bu andan itibaren istilacı Alman kuvvetlerini İtalyan topraklarından atmakta bize yardımcı olacak bütün İtalyanlar, müttefik devletlerden yardım ve destek göreceklerdir.»

Sicilya istilasını tamamlayan Amerikan-İngiliz kuvvetleri 2 Eylül 1943 ten itibaren Messina boğazını geçerek İtalyan yarımadasına çıkmışlar ve gözetleme görevi yapan bir alay büyüklüğündeki Alman kuvvetini kovalayarak kuzeye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Bugünden sonra İtalyan ve Amerikan - İngiliz gizli görüşmeleri daha bir hız kazanmıştı. İtalyan görüşmecisi General Zanussi Müttefik temsilcilerine, İtalyan kuvvetlerinin de katılacağı bir baskınla Roma'nın ele geçirilmesini teklif ediyordu.

Zanussi, «Roma yakınlarında sadece bir Alman tümeni var» diyordu. «Oldukça iyi donatılmış Altı İtalyan tümeni ise Başkent ve çev-

resine hakim bir pozisyonda bulunuyor. Müttefikler havadan bir tümen indirirlerse, bizim birliklerimiz de hemen onlara katılacaktır. İtalya. Kralının çağrısına uyacak ve nefret ettiği Almanlara karşı ayaklanacaktır. Roma'nın güneyindeki Alman kuvvetleri kaçamayacaklarından, iki kuvvet arasında sıkıştırılarak imha edilebileceklerdir. Bu suretle İtalya'nın birkaç günde Alpler'e kadar kurtarılması mümkün olacaktır.» diye sözlerini güçlendirmeye çalışıyordu. Fakat Amerikan hava indirme tümen komutan yardımcısı General Maxwell Taylor ve Albay William Gardiner'in sivil kıyafette gizlice Roma'ya gelerek yaptıkları gözlemler hiç de bu söylenenleri doğrulamayacak ve Müttefikler de bu hava indirmesine teşebbüs etmeyeceklerdi. Almanların Roma ve civarında 12.000, yüz kilometre çevresinde ise 35.000 askerleri vardı. Tüfeklerinde mermi dahi bulunmayan İtalyanlar, hava alanlarını tutacak ve emniyete alacak güçte bile değillerdi.

8 Eylül sabah erken saatlerde İtalya teslim olmuştur. Fakat bundan henüz Almanlar'ın haberi yok. Skorzeny'nin Gran Sasso'dan küçük uçağı ile döndüğü o öğle saatlerinde her ne kadar Mareşal Kesselring'in Frascati'deki karargahı bombalanıyorsa da bu, İtalyan'ların teslim olduğuna dair bir işaret sayılmazdı. Nihayet Almanlar aynı gün saat 18.30'a doğru Müttefik radyolarından durumu öğrendiler. İki saat sonra da Alman ordusunu geriden kuşatmak üzere Napoli'nin güneyindeki Salerno kıyılarına 5 nci Amerikan ordusunun askerleri ayak basmaya başladı.

Diğerleri gibi durumu radyodan öğrenen Skorzeny, İtalyanların bu erkekliğe sığmaz ha-

reketine bir taraftan içerliyor, diğer yandan kendileri tarafından Mussolini'nin kaçırılmasındaki politik tehlikenin ortadan kalkmasından dolayı seviniyordu. Öyle ya, artık dostluk perdesi arkasında saklanmaya ve gizli gizli arama taramalara gerek kalmamıştı. Herşey, bir düşmanla döğüşür gibi açıktan yapılacak ve sözde bir dost hükûmete hesap vermek zorunda kalınmayacaktı. Almanlarla İtalyanlar arasında sağda solda küçük çapta çarpışmalar başlamıştı bile. Ama Alman kuvvetleri duruma kısa sürede hakim olmuşlardı. Almanlar safında dövüşmeye kararlı kıtalar dışındaki bütün İtalyan birlikleri kısa zamanda silahsızlandırılıyor, erler evlerine gönderiliyordu.

Bu günlerde İtalyanlardan elde edilen silah ve araç hiç de küçümsenecek miktarda değildi. Yüksek Alman karargahı Kurmay Başkanı Jodl «Bu sayede Alman ordusu bir süre için bolluğa kavuştu» diyecekti. Ve ekleyecekti: «İtalyanlardan görüp göreceğimiz rahmet de zaten bu kadardı.»

Teslim oyununu sahneye koyanlar şimdi can derdine düşmüşlerdi. İtalyan Kralı, Kraliçe ve hanedan mensupları, bakanlar, generaller, milyarderler alelacele saraylarını terkediyorlardı. Kaçak yöneticiler Adriyatik yolunu tutmuşlardı. Abruzzi bölgesinin dik yamaçlarını bin güçlükle aşmış ve sabah olurken Pescara'ya varmışlardı. Aynı gün iki Amerikan savaş botu Kralla diğer önemli kişileri Çizme'nin ucundaki Amerikan kuvvetlerinin işgalinde bulunan Brindisi'ye götürmüş ve Almanların elinden kurtarmıştı. Skorzeny'nin şimdi kaçan Kralı düşünecek hali mi vardı? O, harıl harıl diplomatik bir zorluğa

uğramadan kurtaracağı Mussolini'yi düşünüyordu.

Skorzeny ve Radl'in çektikleri resimler güzel çıkmıştı. Otelin kendisi, önündeki küçük alan, burun üzerine inşa edilmiş diğer bir bina ve bunlardan başka üçgen şeklinde bir arazi parçasiyle teleferiğin otel civarındaki küçük istasyonu rahatlıkla görünüyordu. Yapılan araştırmalar Mussolini'nin Gran Sasso'da olduğunu doğrular mahiyetteydi. Kendisinin havadan gördükleri de bu fikri kuvvetlendiriyordu. Evet av oradaydı ama, harekât nasıl gerçekleştirilecekti? Skorzeny, işin çok zor ve tehlikeli olduğunu biliyor ve delice bir işe atıldığını görüyordu. Bu durumda Campo İmparatore otelinin birkaç mil yakınına bile sokulmak mümkün olamazdı. Otele girebilmek için en az bir İtalyan Karabina taburu ve otelin içine yerleşmiş bulunan diğer 250 kadar askerle çarpışmak gerekecekti. Bir köyden telefon ederek yer ayırtmak için otelin resepsiyonunu aradıysa da, kızgın bir İtalyan subayı belalar okuyup telefonu yüzüne kapadı.

Gerek bu telefon olayı ve gerekse alınan diğer raporlar mahpusun orada tutulduğuna dair ihtimali çok kuvvetlendiriyordu. Otel işçileri sendikasının İşçi Konfederasyonuna yolladığı raporun bir Alman ajanı tarafından ele geçirilmesi son tereddütleri de giderdi. Bu gizli yazıda «Otel işçilerinin otelin Faşist Mussolini'nin oturmasına tahsis edilmesi nedeniyle işlerinden uzaklaştırıldıkları» bildiriliyor ve durum şikâyet ediliyordu.

İtalyanların hapishane seçmedeki bu başarılarını, doğrusu, Skorzeny de teslim ediyordu. Gerçekten «kuş» öyle bir kafeste korunuyordu ki oraya ulaşmak benim diyen babayiğidin harcı

değildi. Bir defa o yüksek tepeye tırmanabilmek bir sorundu. Haydi oraya varılabildi diyelim, bu kaleye benzer otele girip kuşu kaçırmak ayrı ve özel bir beceriyi gerektirirdi. Otelin bulunduğu tepeyi kuşatmak için enaz bir tümene gereksinme vardı. Ayrıca bu birliğin büyük kayıplara uğraması da göze alınmalıydı. Bütün bu riske rağmen Mussolini'nin, muhafızları tarafından gizli dağ yollarından kaçırılmayacağı veya ele geçirileceği anlaşılınca bir mağarada öldürülmeyeceği de garantiye alınamazdı.

Skorzeny, bütün bu olanaksızlıklar ve ümit kırıcı zorluklar arasında kafa patlatıp duruyordu. Haritaları, çektiği hava fotoğraflarını ve aldığı raporları uzun uzun tetkik ederek planını yapmak için didiniyordu. Eğer klasik tarzda bir kara taarruza yapılmayacaksa, geriye hava yolu ile taarruz şekli kalıyordu. Ama bu yükseklikte bir hava taarruzu yapılabilir miydi? Hava ağırlığının çok az olduğu bu yükseklikte acaba paraşütçüler hızlı inişten dolayı ağır kayıplara uğramazlar mıydı? Peki ama, civarda en küçük uçakların inebilecekleri bir düzlük bile yoktu ki!..

Ama!? Hele biraz durun bakalım...

Acaba bu iş planörlerle yapılamaz mı? Ha, ne dersiniz?.. Bu fikir aklına gelince, elindeki resimlere ve özellikle otelin yanındaki üçgen şeklindeki düzlüğe tekrar bir göz attı. Eğer bu meydan fotoğrafta görüldüğü kadar gerçekten düz ise birkaç planör buraya mükemmel bir şekilde inebilirdi. Bu takdirde ilk inen darbe birliği, muhafızlar daha kendilerine gelmeden süratle otele ulaşabilirdi. Mussolini aynı hızla bulunur ve dışarıya çıkarılabilirse, aşağıdaki teleferik istasyonu daha önce bir başka birlik ta-

rafından ele geçirileceğinden, teleferikden yararlanılarak aynı hızla kaçırılabilirdi. Skorzeny, herşey düşündüğü gibi olursa, ilk darbe birliğinin üç dakika içinde tutukluya ulaşılabileceğini hesaplıyordu. Evet, evet, bu en iyisiydi ve nasıl da şimdiye kadar düşünememişti?!..

Skorzeny heyecanla planını açıklarken General Student'in yaralı kaşı, hayret ifadesi olarak sık sık yukarıya kalkıyor, karşısındakinin sözünü hiç kesmeden dikkatle dinliyordu. Her ikisi de bu buhranlı günleri devamlı istihbarat, planlama ve düşüncelerle geçirmişler ve uykusuz geçen bu son üç gece boyunca bir hayli yorgun düşmüşlerdi. General, hava indirme birliğinden güvendiği teknik iki subay çağırttı. Skorzeny de planını bütün boyutlarıyla bu subaylara açıkladı, onları ikna edebilmek için düşüncelerini savundu. Ama bu subaylar Skorzeny ile aynı görüşte değillerdi. Eldeki fotoğraflar üzerinde yapılan kısa bir inceleme, inilmesi tasarlanan bu yerin gülünç denecek kadar küçük olduğunu, planörlerin bile böyle hafif bir havada bu daracık yere inemiyeceklerini ortaya koyuyordu. Bu subayların kanısına göre iniş başarılsa bile, buraya indirilecek olan 100 kişiden ancak 20 si sağ kalabilirdi ve bu durum karşısında da bu 20 kişinin, 250 den fazla muhafızın koruduğu kaleye taarruzundan bir sonuç beklemek hayaldi. Skorzeny'nin itirazları bu subayları yumuşatmadı. Bunun üzerine Skorzeny son söyliyeceği şeyi, biraz da hiddetle, yüzlerine karşı yüksek sesle söyledi: «Evet baylar, bundan daha iyi bir planınız varsa onu konuşalım. Aksi halde benim artık söyleyecek başka bir şeyim yok.»

General Student, Skorzeny'nin planına ta-

raftar görünüyordu. Zira Hitler tarafından kişisel olarak verilmiş olan bu görev, yine bizzat Hitler tarafından geri alınmadıkça, bu işin başka çıkar yolu yoktu. Skorzeny'ninkinden başka düşünülecek bir plan da ortaya çıkmamıştı. Bundan sonra da çıkacağı yoktu. Evet, Student bu plana taraftardı ve hiç vakit kaybetmeden faaliyete geçilmesi için emir verdi. İlk güçlük güney Fransa'da bulunan planörlerin buraya getirtilmesi için 3 güne ihtiyaç bulunması konusunda çıktı. Neyse, sineye çekilecekti. General, lüzum görülen 100 kişiden 90 nın kendi hava indirme taburlarından seçilmesini, kalan 10 kişinin de Skorzeny tarafından sağlanmasını istiyordu. Harekât günü de kararlaştırıldı. D günü, 12 Eylül 1943, saat 07.00 idi.

Bu yorucu iki saat sonunda en sona kalan ve ayrılmak için izin isteyen Skorzeny'ye Ge neral şunları söyledi: «İşte böyle Skorzeny... En sonunda zarları attık, artık bu işten dönüş ümidi kalmadı. Teknik arkadaşlar bizim şansımızı arttıracak bir tedbir bulamadılar. Ve bizim daha savaş başlamadan kuvvetimizin çoğunu kaybedeceğimizi hesaplıyorlar. Ben doğrusu bu kadar karamsar değilim. Ama gene de onlar haklı çıkabilirler. Bu bakımdan bu harekâta katılacakların, gönülsüz olarak tehlikeye atılmalarını istemiyorum. Bunu biraz düşüneyim diyenler veya geride bıraktıkları ailesini hesaba katanlar şimdiden vazgeçebilirler. Ve üstelik vazgeçenler, bundan dolayı başlarına birşey gelebileceğini de hiç düşünmesinler. Bu işi kabul etmemiş olmaları hiç kimseye duyurulmayacak ve hiç birinin siciline de bu konuda en ufak birşey yazılmayacaktır.»

Skorzeny komandolarına yukardaki sözleri

aktarmış ve kendisi de ayrıca güvence vermişti. Fakat ne kadar öğünülecek bir husustur ki, kendisine görev verilmek istenen herkes bu görevi seve seve kabul etmiş ve üstelik gururlanmıştı. Skorzeny, harekâta katılmak üzere kendi komandolarından 18 kişiyi seçmiş bulunuyordu. Bu işler halledildikten sonra D gününe kadar geçen zaman içinde yaklaşma talimatı, planörlerin uçuş esnasında ve inişte bulunacakları mevkiler, mesafeler, yükseklikler ve zaman ayarlaması gibi bir sürü teferruatla uğraşıp durdular.

Skorzeny ve Radl son geceyi askerleriyle birlikte geçirdiler. Şanslarının iyi olması şerefine bir şişe şampanya içtiler ve hayatın değersiz olduğu ve buna önem vermenin doğru olmadığı prensibi üzerinde tam bir anlaşmaya vardılar.

Skorzeny durumu şöyle özetledi: «Bazı şeyler vardır ki bunları önceden kesinlikle hesaplamak olanağı yoktur. İşte bizim teknik havacı arkadaşlarımızın yanıldığı nokta da burasıdır. Bana sorarsanız İtalyanların da bu konuda yanıldıkları yegane nokta gene bu konu ile ilgilidir. İnsan kendisini ne kadar güven altında hissederse, aldanma ihtimali de o oranda artar. Sanırım herşeyi mükemmel düşünen ve doğrusu gerek sır saklamada ve gerekse yer seçiminde bu kadar mükemmel davranan eski dostlarımız, kendilerini büyük bir dokunulmazlık zırhı gerisinde emniyette sanıyorlar. Tabii, bu da bizim biricik şansımız... Neyse biraz daha bekleyelim bakalım, herşeyi yakında göreceğiz.»

O gece, paraşütçü erler ve Skorzeny'nin komandoları uyumak üzere yataklarına girdiklerinde Müttefik radyosu haberlerde şunları söylüyordu: «Mussolini, İtalyanlar tarafından Müt-

tefiklere teslim edilmiş ve bir İtalyan harp gemisi kendisini Kuzey Afrika'ya götürmüştür.»

Bir an Skorzeny'nin nefesi tıkanır gibi oldu. Sonra da «Kuş» un tepedeki şatosundan kolay kolay ajanların dikkatli bakışlarından habersiz kaçamayacağını düşünerek teselli buldu. Üstelik İtalyan harp gemileri şu sıralarda bu işe cesaret edemeyecekleri kadar uzaktaydılar. Bu radyo palavraları, Almanları Mussolini'nin izi üzerinden uzaklaştırmak için başvurulan hilelerden biri olmalıydı.

Ama Skorzeny, uyuyuncaya kadar bir türlü bu palavranın etkisinden kurtulamadı. Sabaha karşı zorlukla daldığı uykusunda da pek tat tuz yoktu ya!..

Yedinci Kısım

MUSSOLİNİ'NİN KURTULUŞU
«Bir nefes kesen başarı»

Tarihin her devrinde herkesin kaçıp kurtuluşu hakkında dramatik, romantik ve bazen de hayali öykülere raslanabilir. Fakat benim Gran Sasso'dan kaçırılmam bunların en cüretlisi ve en romantiği, aynı zamanda usul ve stili itibariyle en modern olanıdır.

Benito Mussolini
Bir yılın öyküsü adlı anılarından

Berrak ve sakin bir Eylül sabahı. Bu günün son günleri olup olmadığı bilinmeyen bir yığın asker, Roma civarındaki bu hava alanında sessizce beklemekteydiler. Kuzey Doğu istikametinde göğe yapışmış gibi duran büyük beyaz bir bulut kümesi, bu bekleşenlerin uçacağı yol üzerinde bir engel gibi duruyordu. Halâ parlaklığını koruyan sabahın bu erken saatleri, bir sürü bilinmeyenle doluydu.

Dört gün önce kararlaştırıldığı gibi harekât, sabahın ilk saatlerinde başlayacak ve düşmanın beklemediği bir zamanda hedef yanına inilecekti. Fakat planörlerin Güney Fransa'da Riviera'dan gelişleri gecikmiş ve saat 11.00 den önce

gelmelerinin mümkün olmadığı anlaşılmıştı. General Student'in düşüncesine göre bu, 24 saatlik bir gecikme anlamına geliyordu. Fakat işin, bu kritik zamanda bir gün geciktirilmesine tahammülü var mıydı? Peki ama bu öğlen sıcağında, bu yükseklikte oluşacak sıcak - soğuk hava cereyanlarının planörleri bir kağıt parçası gibi sağa sola savurarak hava konvoyunu darma dağınık etme tehlikesi nasıl önlenecekti? Skorzeny şöyle düşünüyordu: Kimse böyle öğle sıcağında planörlerle bir hareket beklemeyeceğinden baskın ihtimali sabaha oranla daha da artmış olacaktı. Baskın ise, başarı ile doğru orantılı idi. Öyleyse ertesi sabahı beklemek hiç de uygun bir hareket tarzı değildi. Hava cereyanlarının riski pek ala göze alınabilirdi. Öyleyse planörler gelir gelmez ileri...

General Student de öneriyi kabul etti. Saat 13.00 de kalkacaklar ve saat 14.00 te hedefe ineceklerdi. Skorzeny neşe ile erleri arasında dolaşıp onlara çikolata ikram ederken yardımcısı Radl da aracına atladığı gibi Roma yolunu tuttu. Bu gecikmeden yararlanarak, sonradan aklına gelen bir şeyi yapmaya gidiyordu. Radl düşünmüştü ki eğer İtalyan Generali Soletti de yanlarında olursa, harekât sırasında Mussolini'nin muhafızları üzerinde etkili olurdu. Roma'da bulunan General, koyu bir Alman taraftarı olmakla tanınıyordu ve bu görevi yapacağından Radl'in kuşkusu yoktu. Nitekim General de Radl'i kıramamış ve onun arabasiyle hava alanına gelmişti.

12 planör ve bunları çekecek uçaktan kurulu konvoy, Skorzeny ile Radl'in birlikte fotoğraf çektikleri uçağın pilotu tarafından hedefe götürülecekti. İlk 2 planördeki 10 kişi, Skorzeny

ile teğmen Warger'in bulunduğu üçüncü planörün inişini koruyacaklardı. Radl ise, dördüncü planörde bulunacaktı.

Saat 12.30 da uçaklar alana getirilmiş ve binişe hazırlanılmıştı ki, alarm düdükleri çalmaya başladı. Az sonra da güneyden gelen av uçakları korumasındaki Amerikan bombardıman uçakları alana taarruza geçti. İçinden bu kötü talihe küfreden Skorzeny «Tehlike kalmadı» işareti verilip dışarıya çıktığında planörlerin ve çekici uçakların hasara ugramadıklarını hayretle öğrendi. Bu sevincini, uçuş pistlerinin zarar gördüğü haberi gölgelememişti.. O sırada Skorzeny, bu sevincinin ve pist hasarını umursamamasının hatalı olduğunu nasıl bilebilirdi ki?.

Askerlerini bindirdikten sonra o da planöre atladı ve General Soletti'yi de kendi önüne oturttu. Bu bir fazla yolcu dizlerinin arasında olduğu halde gereken işareti verdi. Şimdi uçak dizisi harekete geçmişti, konvoy tam saatinde havalandı. Skorzeny, kendi arkasından gelen iki planörün bomba çukuruna saplanarak kalkamadığını harekât bittikten sonra öğrenebilecekti. O, hava filosu beyaz bulutların içinden sıyrılıp 2.000 metreye yükselince, önünde olması gerekli birinci ve ikinci planörlerin ortalıkta bulunmadığını dehşetle farketti. Farketti ve işin önemi ile tehlikesi, kalp çarpıntılarını arttırdı. Kafileye yol gösterecek pilot ortalıkta yoktu ve koca konvoy rehbersiz kalmıştı. Ayrıca Skorzeny'yi önden inip emniyete alacak destek birliğinden de yoksundular. Ok yaydan çıkalı çok olmuştu, arkadaki köprüler atılmıştı. Ve geriye dönüş yoktu. Harekâtın komutanı Skorzeny bu gibi aksilikler karşısında paniğe kapılacak ve

boyun bükecek yumuşaklıkta bir kimse değildi. Zaten kendi planörünü çeken uçağın pilotu da bunu hissetmiş gibi uçağının rotasını Gran Sasso'ya doğrultmuş, gidiyordu.

General Soletti ile adeta kucak kucağa oturan ve kımıldayamayan Skorzeny aşağısını gereği gibi göremiyordu. Bunun için çakısını çıkararak oturduğu bölmenin döşemesinde ve iki yanında delikler açmaya uğraştı. Bezden yapılmış olan planörün gövdesinde her deliği deldikçe erler ve silahlarla dolu bulunan ve sıcaktan ısınmış olan içeriye, serin hava hücum ediyordu. Skorzeny şimdi hem ferahlamış, hem de etrafını iyi kötü görmeye başlamıştı. Şu sırada konvoy, Apenin dağlarına doğru yükselerek yaklaşmaktaydı. Doğrusu Skorzeny, üzerinden geçtikleri yemyeşil manzaranın güzelliğinin tadına varacak bir durumda olmadığı için üzülmeye bile başlamıştı.

Gran Sasso uzakta, hafif sisler ve beyaz tül gibi bulutlar arasında seçiliyordu. Çok şükür, işin yarısı halledilmiş sayılırdı. Rehber pilotun yokluğu ile ortaya çıkan tehlike atlatılmış, yanlış yere giderek işler arap saçına döndürülmemişti. Hele bundan sonrasına bakalım. Devran ne gösterecekti? Az sonra da hedefin tam üzerine gelmişlerdi. İşte otel, yanındaki küçük alan ve inecekleri üçgen şeklindeki düzlük gözüküyordu. Skorzeny uçağın pilotuna «Bırak» işaretini verdi. Planörü çeken iki halat ayrıldı ve küçük planör serbestçe beyaz bir kuş gibi havada kaymaya başladı. Rüzgarın kanatlarda çıkardığı sesten başka hiç bir gürültü duyulmuyordu. Sanki planörde bulunan herkes, heyecan verici bu süzülüşe uymuş ve nefes almaz olmuştu.

Planörün pilotu Skorzeny'ye başını çevirip, parmağı ile inecekleri üçgen parçasını gösterdi. Yani bu hareketiyle «Sahi, buraya mı ineceğiz?» demek istiyordu. Öyle ya, bu bir avuç içi kadar yere aklından zoru olan inerdi.. Skorzeny başıyla «Evet» işareti yaptı. İşin kötüsü o sırada tehlike sivri dişlerini göstermeye başlamıştı. Bunlar, sözde düzlük gibi görünen iniş sahasındaki şuraya buraya serpilmiş küçük kaya parçalarıydı. Üstelik arazi düz olmayıp hafif de meyilliydi. Burası belki de kayak atlama yeri olarak kullanılıyordu. Pilot bir kere daha Skorzeny'ye dönüp baktı. Bu bakışıyla da «Hâlâ buraya inmekte direniyor musun, yoksa aşağıdaki vadiye yönelelim mi?» demek istiyordu.

Daha planlama sırasında «İnmede bir tehlike belirirse veya teknik yönden iniş sakıncalı ise otelin aşağısındaki başka bir düzlüğe inilmesi»ne karar verilmişti. Bu inilecek yer otele 1 km. kadar uzakta daha büyükçe bir alandı. General Student bu şartın altını özellikle çizmiş ve «Bu konu çok önemlidir. Tekrar dikkatini çekerim Skorzeny» diyerek diğer üç subayın yanında sözlerini pekiştirmek istemişti. O malını, yani Skorzeny'yi bu kısa sürede iyi tanımıştı. Şimdi bulundukları yükseklikten bu alan da görünüyordu ve çok daha uygun bir iniş yeri olduğu bu mesafeden bile belli oluyordu. Ama Skorzeny şimdi, «Biraz daha iyiydi», «Hayır azıcık fazla tehlike taşıyordu» gibi risk hesapları yapacak halde değildi. O, görevin en kısa yoldan ve mutlaka yapılmasına bakıyordu. Aynı kesinlikle ve sertçe pilota otelin yanındaki üçgen sahayı işaret etti ve arkasından da bağırdı «Dal ve mümkün olduğu kadar otele yakın bir yere in.»

Planörün kuyruğunda açılan ve fren vazifesi gören paraşütün çırpıntıları arasında çarpacakmış gibi dağlara doğru yaklaşmaya başladılar. Az sonra tekerlekler yere değdi ve planör, dalgalar üzerinde yalpa yapan küçük bir kayık gibi yassı taşların arasında sağa sola sekmeye başladı. Bir iki zıpladılar ve derken tüyleri ürperten bir çarpma... Ve herşey tamam?!...

Skorzeny'nin aklına ilk gelen şey yaşadığı ve ikincisi de üç dakika meselesi oldu. Hani, harekâtın başlangıç ve bitmesi arasında geçeceği farzedilen zaman.. Hemen sert bir refleksle hasara uğrayan planörü yırtarak dışarıya fırladı. Otelin duvarı 20 metre kadar önünde bir kaya parçası gibi durmaktaydı. Bir İtalyan Karabina eri duvarın önünde şaşkın şaşkın kendisine bakıyordu. Böyle sessiz sedasız gökten düşercesine Skorzeny'nin önünde bitivermesinden afallamıştı. Skorzeny onu geçerek ilk kapıdan içeriye dalıverdi. Odada bir telsiz ve telsizci er vardı. Bir tekme ile oturduğu iskemle erin altından kaydı ve aynı anda da Skorzeny'nin tabancasından çıkan mermiler telsizi kalbura çevirdi. Odanın, girilen kapıdan başka bir çıkış yeri yoktu. Skorzeny tekrar geldiği kapıdan dışarı çıktı ve bütün hızı ile önündeki köşeye doğru saldırdı. Arkasından kendi komandolarının da koştuğunu duyuyordu. Bunlar kendisini 4 metre yüksekliğindeki bir terasa kaldırdılar ve buradan da Skorzeny, üst katın bir penceresinde haftalardır harıl harıl aradıkları adamın yüzünü gördü. Aklına ilk gelen şeyi Mussolini'ye doğru yüksek sesle bağırdı «Geri çekil, pencereden geri çekil.» Sonra terası aynı hızla dolaştı. Birkaç adım sonra, iki nöbetçinin beklemekte olduğu esas giriş kapısına gelmişti. Muhafızlar,

bu hiç ummadıkları manzaraya bakakalmışlardı. Şoktan kurtulmalarına vakit kalmadan komandolar bunların makinalı tabancalarını almışlar ve tekrar komutanlarını takip etmeye başlamışlardı. Bu esnada uzaktan İtalyanca bağırtılar duydular. Bu, Skorzeny ile birlikte planörde sıkıcı bir yolculuk yapmış olan İtalyan Generali Soletti'den başkası değildi ve General, İtalyanları karşı koymamaya ve silahlarını bırakmaya ikna etmek için uğraşıyordu.

Skorzeny ilk girdiği salonda bir sürü askerle karşılaştı. Bunlar eğer durumu kavrayabilseler ve hücum eden Almanların ne kadar az mevcutlu olduğunu bilebilselerdi, Skorzeny ve bir avuç adamının hali hiç de iç açıcı olmazdı. Sanki ani bir fırtına esmiş ve karabinalar bu fırtınanın rüzgarıyla ortada kalıvermişlerdi. Ne kimse birşey düşünebiliyor, ne de insiyatifi ele alıp ortaya atılabiliyordu. Sanırsınız gökten tepelerine bir «Göktaşı» düşmüştü. Ne düşünecek zamanları, ne kollarını kaldıracak halleri vardı. Zaten bu Allahın belası, nereden çıktığı bilinmeyen fırtına da bir an olsun —hani kendilerine nefes alacak kadar birkaç saniyecik olsun— durmuyordu ki! Skorzeny, işte göz açıp kapayıncaya kadar bir rüzgar gibi merdivenlere atılmış ve köşeyi dönerek açık bir kapıdan içeriye dalmıştı. Hasretle kavuşmayı beklediği, ölümleri göze aldığı «Av»ı, İtalyanların büyük Duçe'si Benito Mussolini, iki İtalyan subayının arasında durmuş kurtarıcısına bakıyordu.

Skorzeny'nin hemen arkasından salona, en cesur adamlarından birisi olan Schwerdt girdi. O sırada pencerenin dışında iki insan kafası göründü. Bunlar, paratoner teline tutunarak yukarıya çıkan kendi adamlarıydı. Skorzeny yeni

gelenlerle birlikte Schwerdt'e bağırdı. «Bu erleri emrine veriyorum. Otelden çıkıncaya kadar Mussolini'nin korunmasından kişisel olarak sen sorumlusun.» Bu arada iki subayın tabancaları alınmış ve elleri yukarıda olduğu halde salonun köşesine doğru götürülmüşlerdi.

Skorzeny pencereden dışarıya baktığında gözüne çarpanlar şunlardı: Alanda ancak iki planör vardı, biri kendisinin diğeri de Radl'in. Diğer üç planörden biri iniyor, diğer ikisi inmeye hazırlanıyordu. Radl adamlarının önünde, elinde tabancasiyle, otelin ana kapısına doğru koşuyordu. Skorzeny pencereden Radl'a seslendi: «Kuş elimde... Sen aşağı katı emniyete al.»

Üç planör de inişini tamamladı, planörlerden fırlayan askerler hızla otele doğru koştular. Bu sırada Radl, erleriyle beraber otele girmişti bile. Skorzeny, dördüncü planörün yere çarparak paramparça olduğunu da gördü. Elinde olmadan gözlerini bir an kapadı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı hızlı çarpıyordu. Saniyeler geçiyor, fakat planörden hiç kimse çıkmıyordu. Bu düşmede 10 paraşütçü kaybetmiş olduklarını sonra öğrenecekti. Artık havada başka planör de görünmüyordu. Yani başka kuvvet gelmeyecek demekti.

Skorzeny bulunduğu salondan dışarıya çıktı ve holdeki İtalyanlara kötü İtalyancasıyla bağırdı: «Komutanınızı istiyorum. Derhal bana gelsin.» Bazı mırıltılar işitildi ve bir İtalyan Albayı Skorzeny'ye doğru ilerledi. Skorzeny, Albayın Fransızca konuştuğunu öğrenince daha rahat olarak bu sefer Fransızca: «Derhal teslim olmanızı istiyorum. Mussolini artık tamamen elimizde ve Alman milletinin güvenliği altındadır. Binayı ele geçirdik. Eğer kan dökülmesini

arzu etmiyorsanız size bir dakika mühlet veriyorum.» dedi. Albay «Peki» diyerek tekrar geldiği salona gitti. Alman komandolar parmakları tetikte dikkatle İtalyan Karabina erlerine bakıyorlardı. İtalyan erlerinin çoğu silahını ayağının ucuna dayamış, dost görünüşü takınmıştı. Daha bir dakika bile dolmadan Albay tekrar göründü. Ellerinde kırmızı şarap dolu iki kadeh taşıyordu. «Kahraman galiplerin şerefine içiyorum» diyerek bir kadehi Skorzeny'ye uzattı ve kadehlerini tokuşturarak içtiler. Bu anda aynı merkezden elektriklenmişler gibi iki taraf erleri bir ağızdan «Hurra» diye bağırıyorlardı. Şimdi pencereden büyük beyaz bir çarşaf sallandığını gören aşağıdaki Almanların da sevinç çığlıkları attıkları işitiliyordu.

Skorzeny bundan sonra Schwerdt'in iri vücudu arkasında görünmez olan Mussolini'ye doğru yürüdü. Duçe, İtalya'nın bu muhteşem diktatörü, halen iri yarı olmasına rağmen çökmüş görünüyordu ve feri adeta sönmüş mat bakışlarla etrafını süzüyordu. Sırtında yeşil bir elbise vardı. Hafif sakallıydı. Skorzeny'ye bu kır sakallar diken diken olmuş gibi göründü. Mussolini'nin üç adım karşısında esas duruşa geçerek onu dimdik selamladı. Doğrusu, kendisinin bile bu kadar kolay olacağını beklemediği büyük başarısı karşısında göğsünün gururla şişmiş olduğunu hisseder gibiydi. Almanca ve diğerlerinin de duyacağı yüksek bir sesle: «Sayın Duçe» dedi, «Führer'im sizi kurtarmak görevini bana verdi...»

Bu anda Duçe dahil, olaya tanık olanların hepsi, bu önemli olayın etkisi altındaydılar. Elle tutulacak gibi salonu dolduran heyecanlı duyguların nedeniyle olacak, or-

talıkta çıt sesi bile duyulmuyor, askerlerin çoğu başını önüne eğmiş sessiz duruyordu. Skorzeny bu arada iki komando erinin gözlerindeki sevinç yaşlarını gördü. Mussolini'nin de bu coşkuya kendisini kaptırdığı hissediliyordu. Tarihe sesleniyormuş gibi derinden gelen bir sesle ve Skorzeny'ye hitaben Almanca olarak «Dostum Adolf Hitler'in beni terketmeyeceğini biliyordum. Kurtarıcımı selamlarım» dedi. Sesindeki titreme belli oluyordu.

Skorzeny, İtalyan askerlerinin silahtan arındırılmasını kontrol etmeğe gitti. Bu sırada kendisine, General Cueli'nin de esirler arasında bulunduğu bildirildi. Hani şu, İçişleri Bakanlığına «Gran Sasso etrafında alınması gereken emniyet tertibatı tamamlanmıştır» diye şifreli mesaj gönderen ve farkında olmadan Mussolini'nin bulunduğu yeri Almanlara belli eden General. Rastlantıya bakın ki, generalin emniyeti yeniden kontrol edeceği tutmuştu ve bunun için bugün Roma'dan kalkıp gelmişti. Skorzeny, General Cueli ile bir tercüman aracılığı ile, kısa bir görüşme yaptı ve onu bir iki sözle teselli etti.

Şimdi Mussolini'nin bulunduğu yere ulaşmak, sonra kendisini sağ olarak ele geçirmek operasyonları başarılmış, artık üçüncü safhaya gelinmişti. O da, kuşu kimseye kaptırmadan Alman ordusunun elinde bulunan Roma'ya veya Almanya'ya salimen götürmek işiydi. Az önce aşağıdaki teleferik istasyonundan telefonla bildirildiğine göre, İstasyon Almanlar tarafından bir direnmeyle karşılanmaksızın ele geçirilmişti. Plana göre Mussolini teleferikle aşağı istasyona indirilecek, oradan da kuvvetli bir korunma altında araçla yakındaki Aquila hava ala-

nına götürülecekti. İkinci safha tamamlandıktan yani Mussolini kurtarıldıktan sonra Roma'daki alanda hazır bekleyen Alman paraşütçü bölüğüne telsizle haber verilecek, bu bölükte Aquila hava alanını bir baskınla ele geçirecekti. Aquila alanı, küçük bir alandı ve bu nedenle de İtalyanlar tarafından korunması için bir askeri birlik görevlendirilmemişti. Paraşütçülerin arkasından bu alana üç Alman Heinkel uçağı inecek ve Mussolini bu uçaklarla doğruca Almanya'ya götürülecekti. Ama şanssızlık burada Skorzeny'nin önüne dikilmişti ve telsizler bir türlü Roma ile buluşamıyor ve dolayısiyle hazır bekleyen paraşütçü bölüğü harekete geçirilemiyordu.

Bereket bütün kötü ihtimaller düşünülmüş ve tedbirler alınmıştı. Hemen diğer planın tatbiki için harekete geçildi. Buna göre arkalarından yola çıkarak bu sırada tepelerinde dolaşan küçük keşif uçağına telsizle talimat verildi ve bu uçak aşağı vadideki diğer düzlüğe indirildi. Mussolini bu küçük uçakla Roma'ya kadar götürülecekti. Lâkin şanssızlık Skorzeny'nin peşini henüz bırakmamıştı. Alana inen uçak iniş sırasında görünmeyen bir çukura girip çıktığı için iniş takımları tamamen kırılmıştı.

Artık, tehlikeli olan son plana başvurmaktan başka çare kalmamıştı. O da, General Student'in özel pilotu yüzbaşı Gerlach'ın leylek tipi hafif keşif uçağı ile otelin yanına inmesi ve Mussolini'yi buradan alarak Roma'ya götürmesiydi. Bu, Skorzeny ile Radl'in son bir çare olarak ileriye sürdükleri ve General Student'in gülüşmeler arasında kabul ettiği son bir plandı. İşe bakın ki şimdi, pek zayıf olan bu ihtimal gerçekleşmiş ve bu plana muhtaç olmuşlardı. Skor-

zeny, gözleriyle göğü tarayıp duruyordu. Evet, leylek tipi uçak otele doğru yaklaşmaktaydı. İşte şimdi sıra, Yüzbaşı Gerlach'ın hünerini göstermesine gelmişti: Uçağa iniş işareti verilmeden önce bütün subaylar ve erler (Hatta bir kısım İtalyan Karabinerleri) hep birden vadideki düzlüğün taşlarını toplamaya başlamışlardı. Yüzbaşı da, kendisi için gösterilen bu gayretleri boşa çıkarmamak için olacak, tatlı bir süzülüşle kazasız belasız yere indi.

Skorzeny bir taraftan Radl'e «Uçağın kalkış yolu üzerindeki taşların toplanmasına devam edilmesi» için emir verirken, diğer taraftan uçağa doğru koştu ve Gerlach'ı hararetle tebrik etti. Gerlach'ın sevinci yerindeydi ama Skorzeny'nin de Mussolini ile birlikte geleceğini duyunca gülümsemesi boğazında düğümlendi. Ama nasıl olurdu? Doğrusu alanın bu kadar dar olduğunu tahmin edememişti, bu kadar taşlık ve meyilli olacağını da hesaba katmamıştı. Bütün bu olanaksızlıklara karşın zorunlu olarak Mussolini'yi alacaktı ama, 100 kilo çeken şu dağ gibi Skorzeny'nin beraber gelmesi de ne oluyordu? Bu kadar yükseklikte bu kadar kısa mesafeden, bu kadar ağır bir yükle havalanmak delilikten de öte intihar demekti.

Pilot Gerlach'ın bütün söyledikleri doğruydu. Ama Skorzeny'yi inandırmak ve sözünden döndürmek ne mümkün. Sonunda Yüzbaşı bu inatçı adam karşısında pes etti. «Peki» diyordu. «Sorumluluk bütünüyle sizin... Bu kritik karar için, bizi dinleyenlerin şahit olmasını istiyorum.» Gerlach birkaç saniyelik bir duraklamadan sonra dayanamayıp şunları da ekledi: «Kaşıkta ne çıkarsa kısmetimize... Haydi atlayın, gidiyoruz».

Uçağa bindiler. O zamana kadar hiç söze

karışmadan onları dinleyen Mussolini, yine hiç itiraz etmeden çevik bir hareketle pilotun gerisinde kendisine gösterilen yere geçip oturdu. Skorzeny de Mussolini'nin arkasındaki yerini aldı. Pilot motoru çalıştırdı. 15 kadar güçlü kuvvetli komando gövde ve kuyruğundan sıkıca uçağa asılmış, ileri fırlamasına engel oluyorlardı. Motor olabildiğince hızla pervaneyi döndürdüğünde ve uçağın durdurulması da zorlaştığı bir sırada Gerlach havadaki kolunu indirdi ve tutanların koyuvermesiyle uçak küçük taş ve toprak tümsekleri arasından ileriye doğru fırladı. Skorzeny, oturduğu yerin iki tarafındaki demir tutamakları yakalamış, yol üzerindeki yükseklik veya çukurluğa göre ağırlığını bir o tarafa bir bu tarafa vererek uçağın dengesini sağlamağa çalışıyordu. Ansızın önlerinde büyükçe bir çukur belirdi. Uçak bu çukura çarpıp geçti ve yoluna devam etti. Fakat sol tekerleğini bu çarpmada kurban vermiş ve tekerlek vadiden aşağıya doğru yıldırım hızı ile uçmuştu. Ama uçak da o hızla zaten kenarına geldiği düzlükten boşluğa doğru fırlamış ve Skorzeny uçmakta devam ettiklerinin sevinçle farkına varmıştı. O çukuru taş toplarken nasıl olmuştu da görmemişlerdi, tekerlek kopup fırladıktan sonra —mesafe kısa da olsa— uçak nasıl devrilmeyip yoluna devam etmişti, o patırtı gürültü arasında nasıl havalanabilmişlerdi, Skorzeny bugün bile buna akıl erdirebilmiş değildi. Mussolini'nin hafif bir çığlık attığını, kendisinin de uçak yükselmeye başlayınca sevincini göstermek veyahut tebriklerini belirtmek üzere Gerlach'ın omuzuna hatırı sayılır bir tokat attığını hatırlıyordu.

Uçuşun bundan sonraki kısmını, hatta Ro-

ma'da bir tekerlek eksik, (yani sağ ve arka tekerlek üzerine) inmek de dahil olmak üzere tehlikesiz atlattılar. İndikleri alanda oldukça heyecanlı bir diplomat ve generaller kalabalığı onları bekliyordu. General Student ayrı ayrı Skorzeny'yi ve özel pilotu Gerlach'ı kutlayıp ellerini sıktı.

İndikleri alan daha uzun süre güvenlik altında tutulmayabilirdi. Etrafta çarpışmalar olmaktaydı ve kaybedilecek vakit yoktu. Bu nedenle Skorzeny hemen Mussolini'nin alanda hazırlanmış bulunan küçük bir askeri yolcu uçağına binmesine yardım etti ve az sonra da Alp dağları üzerinde sağnak yağmurlu bir havada Kuzeye doğru uçmaya başladılar. Skorzeny, uzakta çakan şimşekleri ve dışarıda uçağın camlarını tokatlar gibi bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru görmüyordu bile. O şimdi şu son üç saat içinde olan biteni düşünüyordu ve hepsinden evvel de büyük zaferinin sarhoşluğu içinde yüreği hop oturup hop kalkıyordu. Gerçekten ne akıl almaz bir başarıydı bu. Daha düne kadar kimsenin adını duymadığı bir adam, yani kendisi -Yüzbaşı Skorzeny- şimdi İtalya'ya yıllarca hükmetmiş, dünyanın tanıdığı koca Duçe'yi çelik kafesinden çıkarıp almış, yine bütün Avrupaya hükmeden koca Führer'e götürüyor du. Kuşun bile uçmaktan çekindiği o dağ başından, tepeden tırnağa silahlı yüzlerce muhafız arasından istediğini çekip almak az buz işmiydi? Şimdi, bütün dünyanın ağzı açık kalacak, insanların bütün laf yapan çeneleri hep birden konuşmaya başlayacaktı. Gerçekten de ne kadar gürültü edilse, ne kadar mürekkep akıtılsa yeri değil miydi?

Skorzeny düşüncelere dalmış, hayal âlemin-

de kaybolmuş gitmişti. Kendini bir efsane kahramanı gibi hissediyordu: Yalnız başına yüksek şato duvarlarını aşmış, yoluna çıkan muhafızları birer kılıç darbesiyle devirerek sevgilisini elinden tuttuğu gibi pırr... Yine geldiği yollardan geçirip atına atmış ve dağ bayır aşarak yurduna kaçırmıştı...

En baştaki planör olarak kendi planörünün tekerleklerinin yere değdiği an ve Mussolini ile kendisini taşıyan leylek uçağın havalanırken bir tekerleğini kaybettiği saniyeler aklına geldikçe, tatlı rüyadan uyanırcasına yerinden sıçrıyordu. Dendiği gibi başarı ve başarısızlık demek ki birbirinden kıl payı mesafede imişler. Hani, keskin kılıç ağzı gibi, insan kolaylıkla o tarafa veya bu tarafa düşebiliyor... Ya kendi planörü inişte parçalanıp saf dışı kalsaydı veya, havalanırken leylek uçak yükselemeyip tepelere çarpsaydı?!

«Ama Skorzeny, bırak canım şimdi bu karabasan düşünceleri.. Baksana altındaki uçak, aşağı yukarı vatanın —Avusturya'nın— göklerinde kanat açmış uçuyor. Az sonra Viyana'da olacaksınız. Yanında haftalardır uykularını yitirdiğin bulunmaz Av'ın var. Bırak şimdi sağı solu, büyük zaferin kutlu olsun...»

Skorzeny kendini bu fikre alıştırıp, gülümsedi. Yan gözle Av'ına baktı. Mussolini de gözlerini uzaklara dikmişti ve Skorzeny'ye sanki mırıltı halinde bir şarkı söylüyormuş gibi geldi.

Uçak Viyana hava alanına indiğinde yağmur dinmiş ve çoktandır karanlık basmıştı. Savaş sırasında bile sakal tıraşı olmamış, saçları muntazam taranmamış ve bagajı bulunmayan müşteriyi kabul etmeyen şehir merkezindeki lüks İmperial oteli personeli, titizlikle sürdür-

düğü bu prensibini yalanlarmışcasına onları büyük bir saygı ile karşıladı. Gecenin yarısına yaklaşan bu saatte paldır küldür savaş kıyafetiyle, yani tabancası, dürbünü ve çamurlu postallarıyla Skorzeny ve siyah fötrünü gözlerine indirmiş buruşuk siyah yağmurluğuna sıkıca sarılmış iki günlük sakalıyla esrarengiz yolcuya (Mussolini'ye) hiç bir şey sorulmadan, resepsiyondaki deftere bile kaydedilmeden yol gösterildi ve süratle konforlu odalarına alındılar. Zaten Gestapo ve polis hava alanından itibaren etraflarını sarmış ve çok değerli emanetler gibi korunarak odalarına çıkarılmışlardı.

Mussolini «Hiçbir şey hatta pijama bile istemiyorum, hemen yatacağım» diyordu. Ama ne ona, ne de bitişik odadaki Skorzeny'ye uyku pek nasip olmayacaktı. Berlin'den ilk telefon edildiği zaman Skorzeny yüzünü yıkamaya ancak fırsat bulmuştu. Telefon eden Himmler'di ve Büyük Üstad kendisine tebriklerini iletti: «Yaptığın iş, tarihe altın harflerle yazılacak bir mükemmeliyettedir.» diyordu. Arkasından da, Viyana'da bulunan eşi bayan Skorzeny ile buluşmasında bir sakınca bulunmadığını bildiriyor ve yüksek izinini gülümseyerek ifade ediyordu.

Skorzeny karısına telefon ederken uzun boylu ve yakışıklı bir Alman subayı içeri girdi. Albay olan bu subay odanın ortasına kadar ilerleyip çizmelerini birbirine çarparak esas duruşa geçti. Başı ile selam vererek kendini tanıttı. Bu kısa merasimden sonra boynundaki Altın Haç nişanını çıkararak Skorzeny'ye doğru yürüdü. «Führer'imizin emriyle bu nişanı size takıyorum» diyerek Skorzeny'nin boynuna taktı. Aslında nişan Albayındı, işin acele olması gerektiğinden bu pratik yol seçilmişti.

Az sonra bayan Skorzeny odaya girdi. Tekrar çalmaya başlayan telefon yüzünden karı koca birbirleriyle hemen şöylece bir merhabalaşabildiler. Bu sefer telefondaki otelin santralındaki hanımdı ve heyecanlı bir sesle, Kurt Yatağı'ndan bizzat Führer'in kendisini telefonda istediğini bildiriyordu. Hitler'in çok sevinçli olduğu daha ilk kelimelerinde anlaşılıyordu. «Binbaşı Skorzeny» diye gürledi. «Sizi candan kutlarım. Günün kahramanı oldunuz ve başarınızla Alman milletine gurur verdiniz. Lideriniz size teşekkür eder.»

Skorzeny de heyecanlanmıştı. Führer'in sözleri, ilk defa duyduğu Binbaşılığa yükselmesinin sevincini bastırmıştı. Almanya'nın ve bütün Avrupa'nın hakimi adam kendisini bizzat tebrik ediyordu. Telefonda Hitler'in çın çın öten sesini eşi de duymuş ve kocasının ellerine yapışmış, gözleriyle kutluyordu. Karısı fısıltı halinde bir sesle «Hem yükselmeni, hem de başarını» derken gözlerine biriken yaşları gizlemeye çalışıyor, diğer yandan kocasının kocaman elini küçük avucunda var kuvvetiyle sıkıyordu.

Telefonu Hitler'den Göring aldı. Keitel de sırada idi. Viyana radyosu olayı bütün dünyaya, müzik yayınını keserek duyurmuş ve kısa haberlerde sık sık tekrarlamıştı. Bu sırada kuşku yok ki, Washington'dan Londra'ya, Berlin'den Tokyo'ya kadar bütün başkentler ayağa kalkmış, gerçek mi rüya mı diye kulaklar açılmış, antenler gerilmişti.

SIRA PETAİN VE TİTO'DA
«Bir akıl almaz işler»

Bütün kalbimizle sevinelim. Mesut dönemlerimizin yeniden başladığını hissetmekteyim. Duçe'nin kurtarılması gerek yurt içinde ve gerekse yurtdışında büyük bir heyecan yarattı. Hatta bu dramatik olayın, düşmanlarımızın üzerindeki etkisinin çok daha müthiş olduğunu söyliyebilirim. Düşman ve dostlarımızın aynı derecede hayranlık içerisinde oldukları kesin bir şekilde görülmektedir. Bu savaşın devamı boyunca, duygulara bu derece etki yapan bir askeri olay görülmemiştir. Birinci derecede muhteşem olan bu zaferi gururla kutlayabiliriz.

Goebbels'in anılarından - 1943 -

Gran Sasso başarısı Almanya'nın kapkara talihi üzerinde bir dönüm noktası olarak parlayıvermişti. İşi oluruna bırakanlar ve karamsarlar birdenbire uykularından uyanıvermiş ve

gözlerini uğuşturarak yerlerinden doğrulmaya başlamışlardı. Tabii canım, ne oluyordu yani?.

Doğu cephesinde bir Stalingrad faciası yaşanmış, 300.000 kişilik Paulus ordusu kaybedilmiş ve Wehrmacht orduları gerilemeye başlamıştı. Geçen yıl Moskova bölgesindeki Rus taarruzunu saymazsak, ilk defa büyük ölçüde bir Kızılordu genel karşı taarruzu başlamış, Hitler orduları ilk defa kendini savunmak ve hatta yer yer çekilmek zorunda kalmışlardı. Bu da yetmemişti. Don kıvrımına çekilen bir zamanların yenilmez orduları Orel ve Harkov savaşlarını da kaybetmiş, Alman savunma cephesinde çöküntü başlamıştı. Güneyde bu sıkışık durum yaşanırken Merkez ve Kuzey cephelerindeki durum da pek parlak sayılmazdı. Büyük ümitlerle Stalingrad'ın öcünü almak üzere girişilen ve büyük bir imha harekâtını gerçekleştirmek maksadiyle başlatılan merkez bölgesindeki Kursk savaşı da başarısızlıkla sonuçlanmış, bunun üzerine karşı Rus taarruzu ile Briansk ve Smolensk de kaybedilmişti. Kuzey cephesinde şimdilik bir çekilme bahis konusu değilse de 2 senedir kuşatma altındaki Leningrad çelik Alman kuşatma çemberini kırmış ve rahat bir nefes alma olanağına kavuşmuştu.

Kuzey Afrika da kaybedilmişti. General Rommel ordusunun yıldırım gibi Süveyş ve Kahire kapılarına dayanmasına rağmen gittikçe kuvvetlenen İngiliz orduları karşısında daha ileri gidememiş ve tersyüz ederek çekilmeye başlamıştı. Eisenhower'in Amerikan ve İngiliz kuvvetleriyle Fas ve Cezayir'e çıkması işleri daha da zora sokmuş ve Doğu ile Batıdan iki kuvvet arasında sıkışan Alman İtalyan kuvvetleri Tunus'a çekilmiş, oradan da atılarak Afrika Müt-

tefik ordularına teslim edilmişti. Böylece sıra, Afrika'da serbest kalan Müttefik ordularının Sicilya ve sonra İtalyan çizmesine çıkmalarına gelmiş ve sonra da olan olmuş ve Almanya'nın büyük müttefiki İtalya aniden çöküvermişti. Görünen manzara, zaferle ilerleyen Gamalı Haç'ın Afrika'da silinmesi, Rusya cephesinde gerileyip duraklaması şeklindeydi ama bu, harbin kaybedildiği manasına mı gelirdi? Kuşkusuz, hayır...

İşte bakın Alman kartalı nasıl da eski günlerdeki gibi pençelerini göstermeye ve havada dönmeye başlamıştı. Doğuda Kızılordu taarruzları kırılmış, Feld Mareşal Manstein askerleri Harkov ve Biyelgorod'u tekrar ele geçirmişlerdi. Ve Duçe, Kartal'ın bir pençe darbesiyle dağ başındaki hapsedildiği şatosundan çekip alınmış ve Führer kendisiyle kader birliği yapmış insanları hiçbir zaman yalnız bırakmayacağını bütün dünyaya bir kere daha göstermişti. İtalya'da Salerno çıkarmasına rağmen Amerikalılar ve İngilizler Kesselring'in yumrukları karşısında ağır kayıplara uğrayıp yerlerinde saymaya başlamışlardı. Hele şöyle bir kendinize gelin bakalım, ödlekler, korkaklar... Üçüncü Reich'ın 1000 yıllık geleceğinin temellerinin atılışından kuşkuya düşen iradesi zayıf budalalar. Hah şöyle, bir silkinin bakalım, üzerinizdeki korku tozu uçsun, renginiz yerine gelsin...

O günlerdeki genel durum, harfi harfine değilse bile aşağı yukarı bu şekildeydi denebilir. Skorzeny'nin başarısı, olduğundan çok daha büyültülerek dalga dalga bütün dünyaya yayılıyor ve üstün Alman ırkının zaferinden şüpheye düşenleri ve ümidini kaybedenleri yeniden canlandırıyordu. Goebbels'in propaganda teşkilatı

doğrusu «Habbeyi kubbe» yapmakta çok becerikliydi. Hele Gamalı Haç ufuklarının kararmaya başladığı şu kasvetli günlerde ele geçen bu fırsat yok mu? Sanki tanrının gökten doğrudan doğruya Goebbels'in kucağına indirdiği bir ışık idi. Ve usta Propaganda Bakanı bu ışığı çoğalttıkça çoğalttı ve sayısız aynalarda yansıtarak dört bir köşeye yaydı. Bu sahne ışıklarının tam ortasında da Skorzeny vardı. Şimdi dünya, bir hayal kahramanı gibi sahneye fırlayan bu adamı konuşuyor ve olay kulaktan kulağa aktarıldıkça bir efsane havasına bürünüyordu.

Bu olayın diğer bir yararı daha olmuş ve Rastenburg'daki Yüksek Komutanlıkda adeta sessiz bir barış havası doğurmuştu. Bu barış, çılgın fikirleriyle herkesi şaşırtan Hitler ile, onu daha ihtiyatlı planların çerçevesine sokmaya çalışan asker ve sivil ilgililer arasındaydı. Şimdi bu fikrin yaratıcısı Hitler haklı, bu işin bir çılgınlık olduğunu düşünen diğerleri haksız durumdaydılar. Ve haksızlar, Hitler'e bir kere daha boyun eğerek, Gran Sasso'nun yarattığı bayram havasında tek vücut olmuşlardı. Yüksek Komutanlığın asker ve sivil kişileri Hitler'in akıl almaz kaprisleri yüzünden uzun zamandır ıstırap çekmekteydiler. Bu son durum da bunlardan sadece bir tanesiydi. Ama işe bakın ki, bu akıllı hiçbir insanın düşünemeyeceği hayal gerçekleşmiş ve dost çevrelerde büyük bir moral etkisi yaratmıştı.

Lider —Tamamen haklı olarak— şimdi göklerde uçuyordu. Başarı haberini aldığında ilkin kulaklarına inanamamış, sonra Fransa'nın yıkılış haberinde yaptığı gibi sevinçten zıplamaya başlamıştı. Romantik şeylere bayılır, egzantrik fikirlere kolaylıkla kendini kaptırırdı. Hitler'in

tedavisi mümkün olmayan Vagner'vari huylarından birisi de bu gibi akıl dışı işleri adeta bir sarhoş gibi kendinden geçtiği anlarda yapmasıydı. Tarihteki diğer yarı deli dahiler gibi o da, dünyanın küçümseyerek karşılamasına aldırmadan, birgün iflas etmiş bir arkadaşını —Duçe'yi— kurtarır ve bu işe yeteneği bilinmeyen sıradan bir adamı —Skorzeny'yi— memur ederdi.

Skorzeny, Viyana'ya vardığının ertesi günü traş olmuş ve dinlenmiş olarak Mussolini ile birlikte «Kurt Yatağı»na indiğinde büyük bir kahraman gibi karşılanmıştı. Çekilen fotoğraflardan çoğu onu, Mareşal ve Generallerin alkışlamakta oldukları esnada Hitler tarafından tebrik edilirken göstermekteydi. Skorzeny'ye madalyalar takılmıştı. Örneğin Mussolini, kurtarıcısı Binbaşı'ya çok az kimseye verilen «Yüz Silahşörler» rütbesini tevcih etmiş, Mareşal Göring Hava Kuvvetlerinin altın madalyasını takmak üzere özel bir trenle ancak törene yetişebilmişti.

Bu da yetmezmiş gibi diğer davetlere katılmak üzere Berlin'e davet edilmiş ve Spor sarayında yapılan gösterilerde Skorzeny göklere yükseltilmişti. Tekrar Kurt Yatağı'na dönülmüş ve şimdi de yemek ve diğer davetler faslı başlamıştı. Skorzeny artık kendisinde değildi, sanki rüya âleminde yaşıyordu. Öğle yemeğini Hitler'in Muavini Martin Bormann ile birlikte yiyiyor, akşam çayını Dış İşleri Bakanı Ribbentrop ile içiyor, akşam yemeğinde de Doktor Goebbels ile birlikte oluyordu. Gece yarısı, Hitler'in samimi dostlarıyla yaptığı özel sohbet toplantılarına da davet edilme şerefini kazanmıştı ve artık herkesin hürmet ettiği ve aradığı meşhur bir in-

sandı. Dünyanın her tarafından mektup ve telgraflar yağıyordu.

Evet, o pek az insana nasip olan bir sevgi ile kucaklanmıştı ve birgün içinde bulunduğu yerden alınmış ve görünmez eller tarafından pembe ufuklara uçurulmuştu... Skorzeny'nin başı dönüyordu ve çok değil iki hafta sonra artık bu gösterilerden bıkmaya ve Friedenthal'i, o sakin ormanların huzur veren havasını özlemeye başlamıştı. Gözü yukarılarda olan bir insanın çok kolaylıkla yararlanabileceği durumlardan menfaat sağlamaya çalışmadı. Artık törenlerden, davetlerden ve bütün gösterişlerden yorulmuştu. Bir an önce bu biraz da sahtekârlık kokan saray debdebesinden kurtulmak istiyordu.

Skorzeny'ye bizzat Hitler tarafından «Özenle seçilmiş bir grup Generale Özel Komando harekâtı hakkında bir konferans vermesi» emredilmişti. Skorzeny'nin bir saat kadar süren konuşmasını ve Mussolini'nin kurtarılmasından örnekler vererek anlattığı komando tekniğini can kulağı ile dinleyen koca koca Generallerin hayreti görülmeye değerdi. Ertesi sabah, Skorzeny'nin dinleyicileri arasında bulunan «Kurt Yatağı» emniyet sorumlusu general, kendisini birlikte dolaşmaya çağırmış ve savunmanın durumunu öğrenmek istemişti. General, düşmanın da Gran Sasso harekâtına benzer bir harekâtla Hitler'i kaçırmaya teşebbüsü halinde kendi savunma tedbirlerinde bir eksiklik olup olmadığını merak ediyordu. Skorzeny nazik bir şekilde iki üç zayıf noktayı belirttiğinde Generalin yüzü allak bullak olmuştu. Skorzeny, gözü pek ve akıllı bir düşmanının baskınından korunabilmek için bütün zayıf ihtimallerin dahi dikkate alınması gerektiğini vurguluyordu.

Skorzeny'nin anlattıkları, ne kadar inandırıcı olursa olsun ve Mussolini'nin kaçırılmış olması gerçeği en görmek istemeyen gözleri de çıkaracak şekilde ne kadar sipsivri ortada durursa dursun, Generallerin bir çoğu için, gene de yeterli görünmüyordu. Böyle delice planlara ve gözü kara birkaç kişiye ne kadar önem verilmesi lâzımdı? Biraz da şansın yardımiyle yapılan bu gibi gangster hareketlerine fazla bel bağlamak acaba uygun olur muydu?

Evet olurdu... Hitler, tamamen olumlu fikirlerle doluydu. Zaten bu fikrin babası da kendisi değil miydi? O, kararını ve emrini vermişti: «Bütün cepheler, bu tarzda görevleri yapacak şekilde birer Komando Taburu kuracaklar» dı. Bununda sorumlusu bizzat Skorzeny olacaktı. General Jodl, bunun için Skorzeny'nin istediği 4.000 er ve subayın nereden sağlanacağını da biliyordu: Brandenburg tümeninden. Bu tümen personeli, erinden subayına kadar Brandenburg bölgesi halkından seçilmişti ve hepsi cesur, özel kabiliyetleri olan, kültürlü ve sporcu insanlardı. Jodl, bu tümenin çok iyi silahlandırılmış ve eğitilmiş olduğunu söylüyor, ayrıca iyi bir kurmay heyetine sahip olduğunu özellikle belirtiyordu.

Skorzeny bu teklif için hiç de nazlı davranmadı. Çünkü o daha önce, diğer bazı subaylarla birlikte komando birliğine atanmak için başvuran Adrien Freiherr Von Foelkersam'ın kişiliğinde Brandenburg'luların kabiliyetleri hakkında yeterli fikir edinmiş bulunuyordu. Foelkersam Riga'da (*) doğmuştu. Büyük babası Çarlık donanmasında Amiral olarak Japonlara

(*) Baltık'da bir liman.

karşı savaşmıştı. Kendisi 29 yaşındaydı ve mükemmel şekilde Rusça, Fransızca ve İngilizce konuşmaktaydı. Berlin ve Viyana üniversitelerinde iktisat okumuştu. Çalışmaktan hiç bir zaman bıkıp usanmayan bir yaradılıştaydı. Başlarını bu uğurda verecek dahi olsalar en tehlikeli işleri göz kırpmadan kabullenen birçok hemşehrisi gibi Foelkersam da harp başlar başlamaz gönüllü olarak Brandenburg birliğine yazıldı. Yabancı dil bilmesinin bu birliğe kabul edilişinde büyük rolü olmuştu. Çünkü bu seçme birliğe, atletik yapılı olmasının dışında özellikle yabancı dil bilenler ve teknisyenler öncelikle alınıyordu. İlk aylarda istihbarat görevlerinde ve büyük bir gizlilik isteyen özel ve tehlikeli işlerde çalıştırılmışlardı. Ama sonradan birlikleri büyüyüp ilkin Alay sonra tümen olunca, komutanları bu büyük kuvveti yavaş yavaş normal bir tümen gibi cephede muharebe görevlerinde kullanmaya başladı. Böylece memleket dışında okumuş, yabancı dil bilen, özel yetenekleri olan genç Alman erkekleri Balkanlarda veya Doğu cephesindeki normal muharebelerde heba olup gitmeye başladı. İşte Von Foelkersam'ın arkadaşları ile birlikte Komando birliğine geçmelerinin sebebi buydu. Skorzeny, bir süre denedikten sonra Foelkersam'ı, Kurmay Başkanı olarak yanına almıştı. Bu kabına sığmayan adam ilkin bu masa başı görevinden sıkılmış ve yapamıyacağını düşünmüşse de sonradan, görevin orijinalliği ve tehlike dolu maceraları planlama şevki kendisini sarmış ve zevkli bir heyecanla görevine sarılmıştı.

İşte Foelkersam ve arkadaşlarının ısrarla atanmalarını istemeleri ve diğerlerinin zaman zaman alevlenen şikâyetleri, Alman yüksek ko-

mutanlığının dikkatini çekmişti. 1943 yılının bu kritik günlerinde böyle özel yetenekleri bulunan bu tümeni ne yapacaklardı? Doğrusu bu birliği cepheye sürerek harcamak yazıktı... Öyleyse?.. İşte Führer'in emriyle her cephe için ayrı bir Komando taburu kurulması isteniyordu ya... Skorzeny'ye bu iş için özellikleri olan personel lazım değil mi? Tamam... İşte al, bu birliği Gran Sasso kahramanı, bütün tümen sana helal olsun.

Tekrar Friedenthal'e dönüldü ve Kurt Yatağı'ndaki o yorucu ve hareketli günlerden sonra burası Skorzeny'ye gerçek bir barış vadisi etkisi yaptı.(*) Kendisini kısa zamanda toparladı ve yeni teşkilatlanmayı süratle bitirdi. Şimdi sıra sıkı bir eğitime gelmişti. Skorzeny tıpkı gökteki «Yıldızları isterim» diye tutturan bir çocuğa benzemişti: Komando birliklerine seçilecek herkesin iyi bir paraşütçü, iyi bir yüzücü, yabancı dili güzel konuşan biri ve tam bir sabotajcı olmasını istiyor, aynı zamanda bir yol silindirinden tutun da lokomotife kadar her çeşit aracı kullanmasını şart koşuyordu. Çok geçmeden yorganına göre ayak uzatmasının gerektiğini ve bu işler için pek de vakti olmadığını anladı. Friedenthal'de o sıralarda çekilmiş olan yüzlerce resim. Skorzeny'yi kendi adamları ile pek mesut bir arkadaşlık yaparken göstermektedir. Subaylarının geceleri aşırı şekilde eğlendikleri konusunda şikâyetler aldığı vakit «Doğal değil mi?» diyordu. «Bu arkadaşlar yarın göz kırpmadan en tehlikeli görevleri yüklenecekler. Bu kadarcık eğlenmeğe olsun hakları yok mu?»

(*) Friedenthal, Almanca'da «Barış vadisi» manasına gelir.

Zırhlı SS birlikler karargahı kendisine, ihtiyacı olan bütün araç, gereç ve silahı istemesini bildirmişti. Uzun bir gereksinim listesi gönderildi, fakat günler geçtiği halde bir cevap alınamadı. Sonunda cevap geldi ve Skorzeny zarfı yırtar gibi açıp okumaya başladı. Bütün istekleri kabul edilmişti. Fakat son satırlarda şunlar yazılıydı: «Skorzeny bir tümene komuta ettiğinden bağımsız olması gerekir. Bu nedenle de ihtiyaçlarını daha üst makamlardan sağlamalıdır!» Skorzeny gibi Radl da ilkin bu cevaba köpürdü, ama sonra, kendini hemen toparladı. Neden bu yazı, Avrupa'daki her fabrika ve ikmal deposundan istediklerini alabilmek için bir «Açık bono» olarak kullanılmasın?. O kızgınlıkla Radl'in bu önerisini «Hadi canım sen de!» diyerek reddeden Skorzeny, bir müddet sonra «Sahi be.. Neden olmasın?» diye daha sakin şekilde düşünmeye başladı... Öyle ya, denemeden ne kaybederdi?...

Radl, komutanının olur'unu aldıktan sonra, Kurmay Başkanı Foelkersam ile birlikte parçaları sıvadı. Şimdi, araç ve silah eşkiyalığı başlıyordu. Pervasızca gözlerine kestirdikleri her yerden daha önce bulamadıkları silahları, istek belgesi vererek, aldılar. Hiç çekinmeden resmi formları doldurarak istedikleri depodan ihtiyaçları olan araç ve gereci sırtlayıp getirdiler. Gerçekten de SS komutanlığının emri onlar için tılsımlı bir anahtar olmuştu. Açılmaz denen kapılar ve depolar kuzu gibi açılıyor, saygı ile önlerinde eğiliyordu. Tabii mevcut baraka depolar onlara yetmedi. Yeni barakalar yine aynı usülle sağlanarak kısa zamanda kuruldu ve göz açıp kapayıncaya kadar diğerleri gibi tıka basa dolduruldu. Skorzeny başta olmak üzere arkadaş-

larının ilkin hayretten açılan ağızları, şimdi de memnuniyetle gülümsemeden dolayı artık kapanmaz olmuştu. Doğrusu bu kadarını hiç kimse ummamıştı. Birlik personelinin her üç kuvvetten (Kara, Deniz, Hava) teşkil edilmiş olmasının ayrıca faydası olmuştu. Bu sayede her üç kuvveti de soymak mümkün olmuş ve Komando birliği, zengin sofrasına saldıran kıtlıktan çıkmışlar gibi, hazımsızlığa uğramıştı.

Skorzeny'nin birliği yalnız malzeme bakımından değil personel bakımından da takviye ediliyordu. Harbin bu sıkıntılı döneminde Berlin yakınındaki bu «Bir eli yağda, diğeri balda» birliğe kapağı atmayı kim istemez? Nitekim her geçen gün başvuran gönüllülerin sayısı biraz daha artıyordu. Bu gönüllüler içinde serseri asilzadelerden tutun da alev yutan cambazlara kadar kimler yoktu ki? İlk zamanlarda zorunlu olarak Skorzeny ve diğer subaylar, hududtan sığır kaçıran kovboylar gibi, bu ipe sapa gelmez adamlarla uğraşmak zorunda kaldılar.

İşte Hitler'in gizli emri bu sıralarda Friedenthal'e ulaşmıştı. Führer, kurye ile yolladığı ve kendi imzasını taşıyan emrinde «Vichy» (Vişi) hükûmetinin ani bir baskınla al aşağı edilmesini ve İhtiyar Mareşal'in (*) Almanya'ya getirilmesini istiyordu. Führer'in zekâsı halâ işliyor ve devamlı olarak böyle heyecanlı flimlere konu olacak maceralar imal ediyordu.

Petain, Güney Fransa ve sömürgelere hükmeden Fransız hükûmetinin Başbakanı idi. Eisenhower kuvvetlerinin 1942 yılı kasımında Fas ve Cezayir'e çıkıp Mayıs 1943'e kadar süren savaşlar sonunda Tunus'u da işgâlinden sonra ar-

---

(*) Mareşal Petain.

tık bir Fransız sömürgesi bahis konusu değildi ama yine de bir Güney Fransa vardı. Ve hepsinden daha önemlisi «Kâğıt üzerinde de olsa» Fransa'nın, 1943 Eylülünde İtalyanların yaptığı gibi, Almanya'yı arkasından hançerlercesine Müttefiklerden yana geçmesi çok acı olurdu. İtalya'dan sonra bir de savaşla dize getirilmiş eski bir düşmanın baş kaldırışının doğuracağı moral yıkıntısı kolay kolay giderilemezdi. Hitler'in, artık böyle bir oyuna hiç tahammülü yoktu. Alman İstihbarat Teşkilatının verdiği raporlardan bir kısmına göre Mareşal Petain, Müttefiklerle gizli bir pazarlık içindeydi. Anlaşma sağlandığında ilk fırsatta hükûmetiyle Kuzey Afrika'ya kaçacak ve düşmanla birlikte Almanya'ya karşı savaş açacaktı. Diğer bir kısım ajan raporları ise bunun aksini söylüyor ve Mareşalin bilakis Londra'daki General De Gaulle'ün bir karşı harekâtından çekindiği için Almanya'ya daha çok yaslandığından ve destek aradığından bahsediyordu. Hangisi doğru olursa olsun Hitler bir ikilem arasında kalmıştı. Şu sıralarda ihtiyar Mareşal'e değil, babasına bile güvenmiyordu. Rus cephesinde bir sürü sıkıntı ile cebelleşirken şimdi gerisindeki bu olaylar onu adamakıllı tedirgin etmişti. Skorzeny bu işe el atacak ve Vişi hükûmetinin herhangi bir oyununa karşı gerekli tedbirleri alacaktı.

Skorzeny, Foelkersam ile birlikte Paris'e gitti. Bu konudaki detaylı emirleri oradan alacaktı. Rivoli caddesindeki lüks Continental otelinde geçirdikleri birkaç gün zarfında başvurdukları Alman makamlarından dişe dokunur birşey öğrenemediler. Bu yüksek istihbarat âmirleri «Evet, bu konuda hazırlıklı olmaları için üst makamdan emir almışlardı. Ama eylemi gerçekleş-

tirecek olanlar onlar değil, Skorzeny kuvvetleriydi. Bu nedenle istenen takviye kuvveti verebiler fakat bundan ötesine karışamazlardı. Sorumluluk tamamen Skorzeny'ye aitti.» Skorzeny, Chemps-Elysees'deki SS polis kuvvetleri karargâhından da dişe dokunur birşey öğrenemeyince, emrine verilen polis ve askeri kuvvetleri değişik yollardan, değişik araçlarla ve değişik zamanlarda Vişi hükûmet sınırına doğru harekete geçirdi.

Skorzeny, bellibaşlı bütün giriş yollarını kapayacak şekilde Vişi şehrini belli etmeksizin kontrol altına aldı. Yukarıdan verilecek «Kurt uluması» parolası ile süratle şehre girecek ve hükûmeti ele geçirecekti. Skorzeny kendi komandolarını ve emrine verilen birlikleri şehri dört tarafından çelik bir çember gibi kuşatacak şekilde tertipledi. Bir kısmını sivil kıyafetle şehrin içine soktu. Bunlardan kimi turist, kimi tüccar, kimi de iş aramaya gelen fakir kimselerdi. Emirle birlikte kestirmeden Başbakanlık ve diğer kilit hedeflere saldıracak hücum kıtaları yerlerini almış ve geçecekleri yollar, yürüyüş saatleri ve hareket tarzları keşfedilip dakik şekilde planlanmıştı. Başbakanlık dahil diğer bakanlık binalarının yapı planları bulunup tetkik edildi, Muhafız Fransız birliklerinin kışlaları ve kuvveti hesaba katıldı. Hangi köprülerin kimler tarafından ele geçirilip ne kadar süre ile savunulacağı, Petain ve diğer Fransız personelin hangi yolla nasıl kaçırılacakları, velhasıl herşey dikkate alındı. Bu 4 günlük yorucu işten sonra Skorzeny'ye artık oturup beklemek kalmıştı. O da yanına Foelkersam'ı alarak lüks bir Vişi kaplıcasına daldı ve kulağı tetikte olmak kaydiyle yorgun vücudunu ılık sulara bıraktı. Akşamla-

rı güzel kadınların cıvıldadığı gazinolarda şampanya yuvarlamayı da ihmal etmedi.

Bir ay sonra ani bir emirle Paris'e çağrıldı. Rastenburg'daki Hitler'in karargahı ile telefonla görüştü. Kendisine «Tekrar Vişi'ye dönerek hazır halde emri beklemesi» bildirilmişti. Çarnaçar döndü ve yine zevkli, fakat aylak yaşantısına devam etti. Ve artık isyan raddelerine geldiği sırada, yani bu işe başladığından tam 2 ay sonra, 1944 yılbaşına doğru Vişi harekâtından vazgeçildiği bildirildi. Emrine verilmiş birlikleri yerlerine geri gönderecek, kendisi de yılbaşı tatilini geçirdikten sonra Ocak ayının ilk haftası sonunda Rastenburg'daki karargahta bulunacaktı. Skorzeny, yine geldiği gibi gizlice ve kimseye belli etmeden şehir içindeki ve dışındaki kuvvetlerini teker teker çekip eski yerlerine gönderdi. Komandolarını ayrı ayrı yollardan, ayrı ayrı zamanlarda Friedentahl'e doğru yola çıkardı. Kendisi de Foelkersam ve Friedentahl'den çağırdığı Radl ile Paris'te felekten birkaç gün çaldı. Sonra, emredilen tarihte Friedentahl üzerinden Rastenburg'a hareket etti.

Ne şehir, ne de Mareşal Petain başta olduğu halde Fransa hükümeti, atlatmış oldukları tehlikenin hiçbir zaman farkına varamamışlardı. Ta ki harp sonrası Skorzeny tutuklanıp yargılanıncaya kadar da bu uyku hali sürüp gitti.

Skorzeny Yüksek karargaha vardığı zaman Vişi ve Paris'de geçen tatlı günlerin zevki ile mutlu, fakat ta elinin ucuna kadar gelen yeni bir büyük başarının gerçekleşmemesi yüzünden üzgündü.. Bakalım bu sefer ne emir alacaktı?.. Bari bu defa vaz geçilmese ve neredeyse bir tümen kuvvetindeki seçme birliğinin şanına layık bir görev verilse!..

Kendisini çok bekletmediler. Yeni görevi «Yugoslav partizan şefi Mareşal Tito'nun diri veya ölü ele geçirilmesi» idi. Bak, bu iyiydi. Hani, Skorzeny ve komandolarının şöhretine uygun, zorlu ve şerefli bir görevdi. Skorzeny bu emir üzerine tekrar eski zindeliğine kavuşmuştu. Tito, gerçekten de önemli bir kimseydi. Alman işgalinden beri Hitler'i uğraştırıp duruyordu. İlkin küçük guruplar halinde başlayan Yugoslav gerilla harekâtı giderek büyümeğe ve Tito'nun önderliğinde tehlikeli olmaya başlamıştı. Alman kuvvetleri bir türlü bu isyanı bastırmaya muvaffak olamamış, dağlık ve ormanlık araziden de yararlanan Tito partizanları, Almanların başına bela olmaya başlamıştı. Yüksek Komutanlık bu nedenle cephede kullanacağı kuvvetlerden bir kısmını, bu gerilla savaşına karşı geride tutmak zorunda kalıyordu. Nihayet Hitler, bu işe kesin bir şekilde son vermeyi kararlaştırmıştı.

Skorzeny hava yolu ile Belgrad'a gitti. Tito neredeydi? Ayrı ayrı beş istihbarat raporu, Tito'nun beş ayrı yerde olduğunu bildiriyordu. Üstelik ortalık da karmakarışıktı. Yugoslavya, ne İtalya'ya ne de Vişi Fransası'na hiç benzemiyordu. Bir tarafta Almanlar ve Yugoslavya hükûmetinin kuvvetleri, diğer tarafta Tito'nun komünist partizanları döğüşüp duruyorlardı. Bunlardan başka Hırvat'lar ve Sırp'lar da birbiriyle kanlı bıçaklı idiler. Bunlara bir de Kral taraftarı General Mihailoviç'in askerlerini katmak lazımdı. Üstelik az önce Yugoslavya'da teslim olan İtalyan kuvvetlerinin silah ve malzemesi de bu gruplardan kapanın elinde kalmıştı. İçlerinde, kuşkusuz, en kuvvetlisi ve organize olanı Tito'nun partizanlarıydı. Bunlar ayrıca Rus-

lardan ve İngilizlerden destek alıyorlardı. Bu sıralarda İngiliz kuvvetlerinin, Tito partizanları ile koordineli olarak denizden ve hava indirmeleriyle Yugoslavya'ya çıkacağı söylentileri de almış yürümüştü.

Skorzeny, bu karmakarışıklık içinde Belgrad'da, doğru dürüst yapacağı birşey olmadığına karar verdi ve Tito'nun en kuvvetli ihtimalle bulunduğu yer olan Agram'a doğru yola çıktı. Aylardan beri hiç bir Alman aracının geçmediği bu yoldan kendi Mercedes otomobilini sürerken, tarlalarda çalışan köylülerin emir alır almaz kısa bir zamanda ellerindeki sabanı bırakıp silaha sarılmaya hazır olduklarını ve bu yüzden bu kısa zaman sona ermeden buradaki talihini denemek zorunda olduğunu biliyordu. Yanındakilerle birlikte Faruska Gora'daki dağlar arasına sıkışmış bir ileri karakola ulaştılar. Öğle yemeğinde Alman karakol komutanı gerillaların pusuları ve baskınları hakkında insanın tüylerini diken diken eden korkunç olaylar anlattı. Hatta köy doktorlarının, hem Almanların hem de gerillaların gönüllü veya zoraki doktorluklarını yapmakta olduklarını söyledi. Burada insan, bu nedenle hasta yatağında ilaç bile almaya korkuyordu. Sonunda Skorzeny Agram'a vardığında, hiç kimse Belgrad'dan oraya kadar otomobille gelmiş olduklarına inanmak istememişti.

Tito'nun izini ele geçirmek için Skorzeny'nin tam dört hafta yorucu bir çalışma yapması gerekmişti. Skorzeny bu esnada ister istemez Mussolini'yi aradıkları zamanları düşünmüştü. İşin asıl zorluğu bu aramalardı. Hem canım, bu onun görevi değildi ki. Vişi'de Mareşal Petain'de olduğu gibi ona yeri belli hedefi gösterecek-

ler ve ondan onu yakalayıp getirmesini isteyeceklerdi, doğrusu buydu... Yoksa işte şimdi ve Mussolini'de olduğu gibi aramalar yüzünden, başka işlerde kullanacağı değerli zamanını boşuna harcayıp dururlardı.

Neyse... Tito, Batı Bosna'da Dvar yakınında ve bir İngiliz heyeti ile beraber bulunmaktaydı. Tito'nun gizli karargâhı, aşağılara ve bütün yaklaşma istikametlerine hakim bulunan kayalık bir yamaçtaydı. Skörzeny, partizan kılığına soktuğu komandolarıyla Tito'yu yakalamak üzere hazırlandı ve durumu anlatıp koordine sağlamak üzere Foelkersam'ı Dvar bölgesi komutanı Alman generaline gönderdi. General bu haberi pek soğuk bir şekilde karşılamıştı. Bunun nedeni de, birkaç gün sonra Skorzeny'nin ajanlarından birinin haberinden öğrenilmişti. General, Tito'yu yakalamak şerefini kendisine mal etmek istiyor ve kendi yaptığı planı uygulamaya hazırlanıyordu. Skorzeny şifreli telsiz mesajı ile generale, «Zamanın çok değerli olduğunu, bu arada partizanların durumu öğrenebileceklerini, hemen harekete geçmenin önemini ve şayet şimdi Tito'yu elden kaçırırlarsa böyle bir fırsatı bir daha belki de yakalayamamayacakları»nı ve «Komandolarıyla seve seve emrinde çalışabileceği»ni bildirdi.

Ama talihe bakın ki General, Skorzeny'nin bu önerisini hiç dikkate almadı ve Skorzeny'ye rakibi imiş gibi davrandı. Ve ertesi sabah General, bombardıman uçakları, paraşütçüler ve planörlerle taşınan askerlerle birlikte kocaman bir kuvveti harekete geçirdi. Bu, Skorzeny'nin önerdiği «Yağdan kıl çekmek» yerine, toplu tüfekli yapılan bir «Balyoz» harekâtıydı. Tabii, Balyoz hedefine isabet etmedi. Dvar vadisini iş-

gâl harekâtının sonunda ele geçirilen şey, altın sırmaları bulunan boş bir üniformaydı. Kuş kaçmış, Şeflerinin kurtulması için kendilerini feda eden partizanlar Almanlara ağır kayıplar verdirmişlerdi. Yolda bölük pörçük haberlerle durumu öğrenen Skorzeny hem bir taraftan dudaklarını hırsla ısırıyor, diğer yandan —Vişi operasyonundan sonra— elinden kaçırdığı bu ikinci fırsat için döğünüp duruyordu.

Bundan sonra eli boş ve üzgün olarak Friedentahl'e dönen Skorzeny, iki hafta kadar geçince Tito'nun Adriyatik kıyılarındaki Vis adasında olduğunu öğrendi. Ama, ne bu ajan haberinin doğruluğunu belirleyen ikinci bir haber alabildi, ne de bu işin üzerine eğilecek zamanı bulabildi. Şimdi o bütün dikkatini ne zamandan beri kafasını kurcalayan «Gizli silahlar»a vermiş, bu çok esrarengiz ve heyecanlı işlere kendini bütünüyle kaptırmıştı.

Gizli silâhlar, meydana getirdiği hasardan daha çok, özellikle baskın tesirinin yarattığı şok ile etkiliydi. Üstelik, genellikle ucuza mal ediliyorlardı. Düşman bu silahı keşfedip ona karşı tedbirler geliştirdiği zaman başka bir gizli silahla yine can evinden vurulmalı idi. Skorzeny'nin bu konudaki düşünceleri aynen Hitler'inki gibiydi. Cesur ve cüretli. Kimsenin düşünemediği veya anlatılsa bile «Olamaz, yapılamaz» denilen cinsten şeyler. Örneğin, bir insan ile yönetilen deniz torpili. Evet, cesur bir insan ve patlayıcı maddeler yüklü bir torpil, engin denizlerde korkusuz yüzen koca savaş gemilerinin canına niçin okumasın? Sadece bir insan, sinirlerine hakim ve aklını kullanabilen bir komando, zırhlarına ve toplarına bürünmüş, yüzlerce mürettebatı olan bir savaş gemisinin yanına so-

kulabilir, mayın tarlalarının ve radar perdelerinin arasından görünmeden geçebilirdi. İtalyanlar bunu, daha Badoglio memleketi götürüp Müttefiklere kuzu gibi teslim etmeden önce İngiliz donanmasına karşı başarı ile uygulamışlardı. Skorzeny, Cebelitarık ve İskenderiye'de İtalyan su altı akınlarıyla İngilizlerin Queen Elizabeth ve Valiant zırhlılarının batırılışını etüd etmiş ve bunu günlerce düşünmüştü. İtalya'nın cephe değiştirmesinden sonra, bu devletin Küçük Savaş Gemileri komutanı Prens Valerio Borghese bütün birliği ile Kuzeye kaçarak Almanlara katılmıştı. İşte Skorzeny'nin zamanla bu konudaki küllenen düşüncelerini tekrar su yüzüne çıkaran da bu olaydı. Skorzeny, İtalya'ya giderek Prens Borghese'yi buldu ve onunla uzun uzun konuştu. Prens, hedefine çarpmadan az önce kendisini kullanan insanı üzerinden atan, içine patlayıcı madde yüklenmiş küçük hücumbotlarından bahsetmiş, durum ve yeni gelişmeler üzerinde karşılıklı fikir yürütmüşlerdi.

Skorzeny şimdi de Alman Deniz Komandoları Komutanı Amiral Heye ile yakın bir işbirliği kurmuştu. Her ikisi de teknisyenlerle birlikte kafa patlatıyorlar ve birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Üzerinde çalıştıkları gizli silahlardan biri Niger'di. Niger'i yapmak için bir torpilin tahrip maddesini boşaltıp, onun yerine silahı kullanacak olan pilot için camdan bir komuta yeri koymak ve bu boş torpilin altına da diğer bir dolusunu bağlamak yeterliydi. Pilot tam hedeften sapacağı zaman patlayıcı madde ile dolu olan alttaki torpili salıveriyor ve istikametinde hareketine hızla devam eden torpil hedefe vurup infilak ediyordu... Amirallik dairesi ve Yüksek Komutanlık bu gizli silahı beğenmişti. Emir-

le hemen yapımına başlandı ve Roma güneyinde, Anzio köprü başında bulunan Müttefik donanmasına 1944 Ocak sonlarında 20 Niger ile hücum edildi. Bunlardan 14 nün pilotları sağ salim geriye döndü. 20 Niger ve 6 pilot karşılığında ancak bir harp gemisi batırılmış, bir kravazör ve 3 taşıyıcı gemi yaralanmıştı. Gerçi bu büyük başarı sayılamazdı ama, Yüksek Komutanlık isabetli bir kararla bu işten vazgeçmemiş ve yeni silahı başka yerlerde denemeğe devam etmişti.

Bundan sonra Niger'ler Akdeniz'den Manş denizine götürüldü. Düşman bu silahı öğrenmişti. Bu sebeple düşmanın göreceği istikamette boş cam kabinler yüzdürülüyor, düşman bunlara ateş açarken aksi istikametten gerçek Niger'lerle hücum ediliyordu. Bu taarruzlarda da dişe dokunur bir sonuç elde edilememesine karşın düşman bayağı tedirgin edildi. Bütün Müttefik gemileri, artık nereden ne zaman bir torpil taarruzuna uğrarım diye rahatını ve huzurunu yitirmişti.

Dokuzuncu Kısım

HİTLER'E SUİKAST
«Kargaşa arasında bir karar adamı»

Bırakın, köpek köpeği yesin.

Winston Churchill.

Tarih, 20 Temmuz 1944.

Müttefiklerin Normandiya'ya çıkışlarından 6 hafta sonraya rastlayan bu olay günü öğle üzeri, yüksek rütbeli karargah subaylarından kurulu olağanüstü sessiz bir grup, Berlin'deki Savunma Bakanlığında bir haber beklemekteydiler. Yurtiç ikuvvetleri Kurmay Başkanı General Olbricht'in odasında toplanan bu subayların, saklamaya çalıştıkları halde, büyük bir heyecan içinde oldukları belliydi. Zaten çoğu ayaktaydı... Üstelik bu sıralarda cephelerde, öyle büyük merakı çeken bir durum da yoktu. Yani bu general ve subaylar cepheden gelecek bir haber beklemiyorlardı. Ama hepsi de adeta yekpare kulak kesilmiş, kaçamak bakışlarla büyük masanın kenarındaki telefona bakıp duruyorlardı. Bir dakika sonra, bir saat veya iki saat sonra çalacak ve belki bir ihtilal işareti verecek telefon zilini duymak için hepsi de kulak kesilmişlerdi.

Saat 13.00... Ses yok.

Saat 14.00, 14.30... Hala bir haber yok.

Şu anda, şu masada duran telefondan daha önemli bir şey tasavvur edilemez.. Sıkıntı, telaş, merak... Bütün bunlar, sanki elle tutulurcasına büyük odanın havasına hakim, yumruklar sıkılmış dudaklar kuru ve gergin. Masanın başında oturan General Olbricht bile bir ara ayağa kalkmış, lacivert renkli büyük halının üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Saat 15.30 da acı acı telefon zili, bir felaket tellalı gibi, bağırmaya başladı. İlk saniyede, sanki kocaman odanın ortasında bir bomba patlamışcasına herkes sıçradı ve nefesler kesildi. Sonra, aniden elektriklenmişlercesine hepsi birden kımıldadılar. Telefona en yakın olanlardan Albay Hecker mikrotelefona yapıştı... Şimdi herkes ona doğru eğilmiş, karşıdan gelen sesi duyabilmek için sanki bir yumak olmuşlardı. Hecker'in titrek sesi duyuldu:

«Kim?... Ne?... Hitler öldü mü? Demek kesin!... Yaşasın Almanya... Artık beladan kurtulduk.»

Telefonun karşı ucundaki adam, Hitler'e karşı bombalı suikastı gerçekleştiren Albay Stauffenberg'dir. Şimdi, Albay Hecker'in elinden mikrotelefonu alan General Olbricht onunla yüksek sesle konuşmakta ve Hitler'in öldüğünden emin olmak için tekrar tekrar sormaktadır.

Bugün öğle üzeri Rastenburg'daki «Kurt Yatağı»nda Hitler'in başkanlık ettiği toplantıya katılan Albay Stauffenberg, aylardır gizlice hazırlanan suikasti gerçekleştirmiş ve Hitler'e yakın bir yerde bir çanta içinde masanın altına bıraktığı bomba ile işi halletmiştir. Bombanın patlamasından az önce dışarıya çıkıp karargahtan uzaklaşan Stauffenberg, 400:500 metre ileri-

den bombanın gökgürültüsünü andıran patlamasını duymuş, havaya savrulan enkazı bizzat görmüş ve hazır bekleyen uçağına atlıyarak Berlin'e koşmuştur. İner inmez de bekleyenlere telefonla müjdeyi ulaştırmıştır.

Odadaki insanlar ne yapacaklarını harfi harfine bilmektedirler. Mikrotelefonu yerine koyan General Olbricht, odadakilere dönerek heyecanını yenmeye çalışan bir sesle «Evet bay lar, şimdi hiç gecikmeksizin Valkyrie planını uygulamaya başlıyoruz» dedi. Odadakiler zaten bunu, bu anı ve bu emri bekliyorlardı ve yaydan fırlayan oyuncaklar gibi telaşla odalarına dağıldılar. Şimdi Savunma Bakanlığının sanki tansiyonu yükselmişti ve yoğun bir telefon trafiği sürüp gidiyordu. Berlin'deki Savunma Bakanlığı binasından verilen «Valkyrie» alarmı yıldırım hızı ile çok kısa bir zamanda bütün Avrupa'yı dolaştı. Şimdi Paris'te, Viyana'da, Münih'te, Brüksel'de ve diğer Alman Yüksek karargahlarında mühürlü çok gizli Valkyrie yazan zarflar açılıyor ve emir dikkatle okunuyordu. Valkyrie planı daha önce ordu tarafından hazırlanmıştı ve Berlin'i yöneten Doktor Goebbels başta olmak üzere bütün parti şeflerinin, bütün bakanların tutuklanmasını, Berlin'in Yurt_ içi Komutanlığı tarafından güvenlik altına alın masını içeriyordu. Bunun manası, Hitler iktidarının al aşağı edilerek yeni bir hükümet kurulması, arkasından da en kısa zamanda harbe son verilerek barışın gerçekleştirilmesiydi.

Neler olmuştu, nasıl olmuştu?.

Almanya bu hale nasıl getirilmiş, bu noktaya nasıl gelinmişti?

1920'lerden başlayıp Almanya göklerinde parlayan bir adam, Adolf Hitler, 1933 lerde hız-

la iktidara tırmanıp kısa zamanda memleketini o karmakarışık durumdan kurtararak ayak ları üstüne dikmemiş miydi? Versay anlaşmasını parçalayıp, Avusturya ve Çekoslovakya'nın bir kısmını kaşla göz arasında yutarak üstün Alman ırkının 1000 yıllık temellerini atmaya başlamamış mıydı? 1933 lerde «Durmadan savaş istediğim tekrarlanarak bana hakaret ediliyor. Çılgın mıyım ben?.. Savaş neyi halleder ki?» diyordu ama, zorluya zorluya harp nihayet kapısını çaldığında, 1939 da «Hiç bilmediğim bir söz vardır: Teslim olmak... Üniformayı sırtımdan; zaferden önce çıkarmıyacağım.» diye haykırıyordu. Evet.. Şöyle veya böyle, savaş nihayet başlamıştı ve Alman panzerlerinin demir paletleri altında Yıldırım harbi ile ezilen Avrupa, Hitler'in kollarına baygın düşmüştü. Peş peşe birer darbe ile Polonya, Danimarka, Norveç, Hollanda, Belçika, Fransa... Hepsi, temelsiz birer ahşap bina gibi toz toprak altında kaybolup gitmişlerdi.

Sonra Balkan'lar... Birkaç günde kuzeyden güneye bir çığ gibi düşerek dizgin altına alınan Yugoslavya, Yunanistan. O tarihe kadar bir benzeri olmayan hava indirme harekâtı ile çekip alınan Girit adası... Rommel ordusu ile Kuzey Afrika'dan İngilizleri kovalamaya başlayan Nil'e doğru zafer yürüyüşleri.

Arkova'ya, Volga'da Stalingrad'a, Kafkasların Elburuz dağlarına kadar koşan ve önünde durulmaz dalgalar halinde yayılan Gamalı Haç... Ve bunların hepsinin doruğunda, dizginleri ellerinde sımsıkı tutan büyük Führer değil mi?

Doğru... Ama bütün bunlar, madalyonun sadece bir yüzü...

Ya diğer yüzü?.

İşte o, bir başka manzara... Hitler ve etrafındakilerin bir türlü görmek istemedikleri karanlık bulutlarla örtülü kötü görüntüler.

Bugün asıl savaş bölgesinde yani Doğu cephesinde durum, Wehrmacht ordularının 1941 ve 1942 yıllarındaki zafer marşlarıyla Kremlin'e doğru yürüdüğü günlere hiç benzemiyor. O gür ve neşeli sesler, sonsuz steplerin karları arasında, adeta soğuktan donup dudaklara yapışmış. Stalingrad'da Führer'in Zafer Kartalları ilk yenginin acısıyla sarsılmış, ondan sonra da bir türlü kendisine gelememişti. Mussolini'nin, Skorzeny'nin kollarında Rastenburg'a ulaştırıldığı 1943 Eylülünden beri harp talihi, Führer için hep asık yüzlü olmuştu. Artık roller değişmişti. Rus orduları o günlerden beri taarruz halinde, Alman orduları ise kendini savunma durumunda idi. Daha 1943 yılı bitmeden Rostov, Harkov kaybedilmiş, düşman ordusu Dnieper ırmağına ulaşıp hatta bazı yerlerde bunu da aşarak Kiev'i almıştı.

1944 yılında işler, daha da karamsar bir görünümdeydi ve bunların üstüne tuz biber eker gibi, kader ufuklarında herhangi bir umut ışığı da seçilmiyordu. İnadına, kara kara bulutlar, sürü sürü koşup ruhları karartmaya devam ediyordu. Doğu cephesi orduları Polonya ve Romanya hudutlarına doğru ağır darbeler altında çekilmeye devam ediyor, gururu kırılmış Gamalı Haç hergün biraz daha Batıya doğru geriliyordu. Askerlerde, ümitler kırık, ruhlar sıkıntılı, arzu ve hevesler sönmüş gibiydi. Parlak çizmeler içinde kaz adımlarıyla yürüyen insanlar yorulmuşa benziyordu. Ana Vatan, hergün biraz daha yaklaşan düşmanın hırs ve kin ko-

kan nefes alışlarını nerdeyse ense kökünde duymaya başlamıştı.

Afrika'ya gelince. Orası, daha 1943 baharında kaybedilmişti. Büyük Müttefik İtalya (!) düşman istilası başlayınca teslim olmuş ve karşı tarafa geçmişti. Mareşal Kesselring dar İtalyan çizmesinde Müttefik kuvvetlerini bir hayli geciktirmişti ama, tabii bunun da bir sınırı vardı. Bol kuvvete ve üstün hava gücüne dayalı düşman, bir avuçluk Alman kuvvetlerini ite ite kuzeye ilerliyordu ve Roma'yı da ele geçirmişti.

Uzak Doğu'da Mihverin, Almanya ve İtalya'dan sonra üçüncü ayağını teşkil eden Japonya da pek parlak durumda sayılmazdı. Gözler kamaştıran ilk zaferlerden ve bir vuruşta Amerikan donanmasını denize gömen Pearl Harbor baskınlarından artık eser kalmamıştı. Çin, Birmanya ve Filipin'lere yayılan Güneş İmparator'unun çocukları, takat ve enerjilerini tüketmişe benziyordu. Şimdi Amerika'nın yumrukları birbiri peşi sıra, geçmiş yenilgilerin acısını almak istercesine, çekik gözlerin üzerine inmeye başlamıştı. Amerikan kuvvetleri, adadan adaya sıçrayıp verdiklerini tek tek geriye alarak, Samuray'ların ana yurduna doğru sokuluyorlardı.

Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, en sonra olanlar oldu, o korkunç gün gelip çattı. 1944 yılının 6 Haziran sabahı, 1.200 ü savaş gemisi olmak üzere 4.000 nin üstünde bir gemi kafilesi Normandiya sahillerini kararttı. İrili ufaklı bu koca armada yüzünden deniz, nerdeyse görünmez olmuştu. Gökler de aynı anda kararmaya başlamıştı. 13.000 düşman uçağı handiyse güneş ışınlarının yolunu kesmişti. Tonlarca bomba denizden ve havadan Alman tahkimatının tepesine yağıyordu. Böylece ikinci cephe açılmış, Müt-

tefik orduları Avrupa kıyılarına çıkmaya başlamıştı. Tarih boyunca Almanların korktukları durumla Hitler şimdi yüz yüze idi: İki taraflı cephe. Doğuda Ruslar, Batıda Müttefikler... Bunlara ilave olarak kıtanın yumuşak karnı Güney Avrupa da tehlikedeydi.

Tırnaklarını Normandiya kıyılarına geçiren Eisenhower kuvvetleri, gün geçtikçe kendisine daha geniş alanlar açıyor ve derlenip toparlandıktan sonra Fransa içlerine doğru yayılıyordu. Demek ki artık «Sonun başlangıcı» görünmeye başlamıştı. Aklı başında herkes bunu anlıyor, görüyordu. Büyük Reich'ın büyük Mareşal ve Generalleri, açıktan söylemeseler bile, gerçeği ta içlerinde acı bir sızı halinde duyuyorlardı. Almanya, gün geçtikçe tükeniyordu. Yüz binlerce evladını Rus steplerinde, Libya çöllerinde, İtalya, Fransa cephelerinde savurup toprağa gömmüştü. 16, 17 yaşındaki çocuklarını bile askere çağırdığı şu sıralarda hergün yüzlerce evladını yutan Harp Canavarını artık doyuramıyordu. Örneğin, Temmuzun ortalarında Batı cephesinde Almanların kaybı, 28'i general 2.360'ı subay olmak üzere 100.000 ne yakındı. Bunun yerine Ana vatandan ancak 6.000 kişi gönderilebiliyordu. 100.000 e karşı 6.000... 225 tank kaybına karşı da sadece 17 tank.

Demek, madalyonun karanlık yüzünü görenler en sonunda ipleri ellerine almak üzere harekete geçmişler ve Hitler suikastı ile başarı kazanmışlardı.

Acaba?...

O gün öğleden sonra bütün Berlin «Hitler öldü mü?» korkunç sorusu ile çalkalanıp durdu. Skorzeny de Berlin'deydi ve bunları duyuyordu. Ama bu ona o kadar inanılmaz göründü

ki, hiç meşgul olmaya gerek duymadı. O şimdi, yeni aldığı bir görevi yapmak üzere Viyana'ya hareket için hazırlanıyordu. Özellikle Avusturya'nın en güzel mevsimi olan bu yaz ortasında tekrar eşine ve çocuğuna kavuşacağını düşlüyor ve yeni görevin planlarını geliştirmeye uğraşıyordu. Radl ile birlikte kendilerine ayrılan kompartımana yerleştiler. Tren Berlin varoşlarına doğru ilerlerken, onlar da hararetle yeni görevleri üzerinde konuşmaya dalmışlardı.

Trenleri, Berlin'i terkeden son istasyonda durduğu sırada «Binbaşı Skorzeny» diye isminin çağrıldığını duydular. Küçük rütbeli bir subay nefes nefese vagonun penceresine geldi. Derhal geriye dönmesi emrediliyordu. Zırhlı SS karargahından çağrılıyordu. Birisinin Hitler'i öldürmeğe çalıştığı doğru idi

Skorzeny, bu söylenenlere tamamen inanmamakla beraber, zorunlu olarak emre uydu ve trenden indi. Radl'a, bir sonraki trenle gelmeyi umduğunu söyleyerek, onu yalnız gönderdi. Otomobille Berlin'e dönerlerken, soluğu kesilmiş olarak kendisine haberi ulaştıran subay, Hitler'in bir katil tarafından yaralanmış olduğunu söyledi. Zırhlı birlikler Berlin üzerine yürüyorlardı. Her yerden birbirini tutmayan emirler gelmekteydi. Kimin iktidarda olduğunu bilen yoktu. Ordu ile SS birliklerinin çarpışmaları olasılığı vardı.

SS istihbarat karargahında ilk gördükleri manzara bir keşmekeş ve bir panikti. SS ler giriş kapısının etrafını çevirmişlerdi, ellerinde makineli tabancalar ve emniyetleri açık tabancalar olduğu halde, yoldan geçenleri bile önlemeye çalışıyorlar, içeriye kuş uçurtmuyorlardı. Skorzeny ilk iş olarak bunları toparladı. Kapı-

da normal sayıda görevli bırakarak diğerlerini işlerinin başına gönderdi. Binanın içindekiler de benzer telaş ve heyecan içindeydiler. Skorzeny bunlara da sükûnet tavsiye ederek ve herkesi odalarına sokarak karışıklığı önledi. Himmler'in eteğine yapışarak hakkı olmadığı halde atlayıp zıplayıp SS istihbarat Başkanlığı mevkiine yükselen Wakther Schellenberg, siyah SS generali üniforması içinde masasına kurulmuş oturuyordu. Skorzeny'yi görür görmez korkmadığını gösteren yapmacık bir hiddetle gürledi. «Bana gelecek olurlarsa ben hazırım».. Sonra ekledi «Şerefimi ve kendimi savunacağım, bundan emin olabilirsiniz»...

Kılıfından çıkarılmış tabancası, masasının üzerinde ve eline alabileceği bir mesafede pırıltılar içinde duruyordu. Skorzeny ona, durum hakkında ne bildiğini sordu. Pek birşey bilmiyordu. Öğrenebildiği tek şey, ilkin Füher'in öldüğünün ilan edildiği, sonra da bu haberin yalanlandığı idi. Ölüm haberi Savunma Bakanlığındaki Yurtiçi Kuvvetler karargâhından yayınlanmış, yalanlama ise Rastenburg'daki Yüksek Komutanlıkça yapılmıştı. Berlin'de çarpışmalar olduğuna dair söylentiler vardı. Karşılıklı hareketler ve yürüyüşlerin yapılmakta olduğu bildiriliyordu. İnsan, neye inanacağını nasıl kestirebilirdi?

Skorzeny, masa başında oturarak onların gelmesini beklemekle işin halledilemeyeceğini biliyordu. Hemen Foelkersam'a telefon ederek bütün birliği alarma geçirmesini ve bir bölük kadar bir kuvvetle acele gelip SS istihbarat karargahını koruma altına almasını emretti. Bundan sonra da, durumu yakından öğrenmek üzere dışarı fırladı. Wilhelmstrasse'de otomobili

aşağıya doğru sürdü. Daha çok resmi binaların yoğun olduğu cadde, olağanüstü bir sessizlik ve hareketsizlik içindeydi. Schellenberg, zırhlı birliklerin Bakanlıklara doğru yürüdüklerine dair ağzından birşeyler kaçırmıştı. Skorzeny, öküzü boynuzundan yakalamak için doğruca zırhlı birlikler komutanlığına gitmeye karar verdi. Fakat bu istikamete yönelince, Komutanlığa giden caddenin tanklar tarafından kapatılmış olduğunu gördü. Bunlar acaba hangi taraftandılar?

Amma yaptın ha, duracak zaman mı?

Skorzeny, onların tarafının kendi tarafı olduğu ve kendisinin beklendiğini farz ederek otomobilini tereddütsüz onlara doğru sürdü. Tankçılar kendisini selamlayıp geçmesine müsaade ettiler. Böylece tehlike geçiştirilmiş ve Skorzeny içeriye girebilmişti.

Süratle Berlin'deki Zırhlı Birlikler Komutanı General Bolbrinker'in odasına gitti. Fakat bizzat general de şaşkın ve kararsız bir haldeydi. Savunma Bakanlığından kendisine, birliklerini doğruca Berlin içine getirmesi söylenmiş, o da bunu yapmıştı. Sonra, SS Zırhlı kışlalarında çıkan bir isyanı bastırması istenmişti. Bunu da yapmaya hazırdı, fakat bu sırada Rastenburg'daki Yüksek Komutanlıktan gelen emirde bunun tamamen aksi söyleniyordu. Bu durumda kendi komutanı General Guderian'dan başka hiç kimsenin vereceği emri dinlememesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat General Guderian uzaklardaydı ve onunla bir türlü irtibat kuramamıştı. Acaba ne yapmalıydı? Skorzeny, SS kışlalarına durumun keşfi için bir tankın bile gönderilmesinin, sinirlerin gergin olduğu şu kritik ortamda, bir çarpışmanın başlamasına neden olacağını hissediyordu. Ortalığın bir-

birine girmesi için bir kıvılcım yeter de artardı bile. Asabı bozuk olan General Bolbrinker'i yatıştırmak ve onu kırmadan güvene kavuşturmak, yapılacak en güzel hareketti. «Şimdilik hiç bir harekette bulunmayınız» dedi. Ben buraya SS istihbarat karargahından geliyorum, orada hiçbir patırdı ve gürültü yok. Eğer istiyorsanız SS lerin zırhlı birlik kışlalarına da derhal gider oralarda herhangi bir isyan hareketi olup olmadığını size bildirebilirim». General, bu öneriyi seve seve kabul etti. SS zırhlı kışlalarına gelen Skorzeny orada ne bir isyan hareketi, ne de bu konuda alınmış herhangi bir emir olmadığını gördü. Buradaki SS komutanı Albaydan, hiçbir şekilde acele etmeyeceğine dair güvence aldıktan sonra General Bolbrinker'e telefon ederek durumu bildirdi ve tanklarını kışlalarına gönderebileceğini ilave etti.

Acaba başka hangi birlikler, böyle karışık emirler alarak ayaklanmışlardır diye düşünen Skorzeny'nin aklına Hava İndirme birlikleri geldi. Berlin civarında bir güzel göl kenarındaki garnizonlarına ulaşmak üzere arabasıyle yola koyuldu. Orada herşey sakin görünüyordu. Bununla beraber, fesadın merkezi durumunda olan Savunma Bakanlığından bir emir alınacak olsa, bu emri yerine getirmek üzere harekete hazır genç paraşütçü subaylarının mevcut olduğu da Skorzeny'nin gözünden kaçmadı.

Skorzeny'nin bundan sonraki uğraşı, General Student'i aramak oldu. İzini, ancak 21.30 da bulabildi. Rotterdam ve Girit fatihi Generalin, ordu üzerinde büyük bir otoritesi vardı. Ama Skorzeny hayretle farkına vardı ki Student'in şu ana kadar hiçbirşeyden haberi olmamıştır. Skorzeny Generalin huzuruna girdiğinde o, rob-

döşambrı sırtında evinin terasında oturmuş, bürosundan getirttiği evrakı gözden geçiriyordu. Eşi de sallanan rahat koltuğunda yün örüyordu. Ve her ikisi de bu halleriyle sessiz köy hayatının birer temsilcisine benziyorlardı.

Misafirinin anlattığı hikâyenin yarısında General Student, hasır iskemlesinde arkasına yaslanarak, «Fesat ve hınayet mi?» diye bağırdı. «Azizim Skorzeny, sakın rüya görmüş olmayasın?»... Ne?.. Skorzeny'nin anlattıkları gerçek miydi?. General bir türlü duyduklarına inanmak istemiyordu. Führer'e suikast ha?!.. Avrupanın her tarafına yayılmış kıtalarına, yalnız kendisinden alacakları emirlere göre hareket etmelerini bildirmek için de hiç acele etmiyordu. Ancak Skorzeny'nin ısrarlarından sonra işe aklı yatar gibi olmuştu. İşte tam o sırada da telefon çaldı. Konuşan Göring'di. Mareşal Göring «Kurt Yatağı»ndan telefon ediyordu. Skorzeny, oturduğu yerden bile, Mareşalin heyecandan titreyen tiz sesini işitebiliyordu: «Hitler'i öldürmek için komplo... Savunma Bakanlığı çıldırmış.. Hepsi gırtlaklarına kadar bu işin içerisindedir.» Göring konuşmasını sürdürüyordu: «Kimse Yurtiçi Kuvvetlerinden verilecek emirleri kabul etmeyecektir. Onların hepsi haindirler.. Yalnız Yüksek Komutanlığın emirlerine itaat edilecektir. Hava indirme kıtaları her yerde el altında, güven içinde bulundurulmalıdır.» Mareşal, son olarak şunları söyledi: «Şayet onlar bir iç savaş istemiyorlarsa, siz de çarpışmaktan kaçınınız. Barışı korumak çok önemlidir.»

Artık ayakları suya ermiş ve emrindeki birliklere ayrı ayrı emir vermek üzere telefon başına koşmuş General Student'i, bu telaşlı faali-

yetinde yalnız bırakmak üzere, Skorzeny evden ayrıldı. Tekrar SS istihbarat karargâhına döndü ve SS generali Schellenberg'i halâ telaş içerisinde gördü. Oysa Foelkersam, Friedenthal'den komando bölüğünü göndermiş ve baştan ayağa silahlı atletik Komandolar koruma görevini üstlenmişti. Az sonra Skorzeny, bunun nedenini öğrendi. Himmler biraz önce telefon ederek Schellenberg'den, Amiral Canaris'i tutuklamasını istemişti. Yıllarca Hitler'in en yakını olan, Alman istihbarat teşkilatının başarılı, kurucu ve yöneticisi Amiral Canaris'i tutuklamak çok önemli bir olaydı. Böyle toz dumandan dostla düşmanın birbirine karıştığı bir sırada Amirali tutuklamak pek kolay değildi. Üstelik birkaç ay önce gözden düşüp görevden uzaklaştırılan Amiralin evi, kendi adamları tarafından koruma altında tutuluyordu. Bunu Schellenberg de biliyordu. Bu nedenle de Schellenberg, Skorzeny'den kendisine bu iş için bir subay komutasında 10 kişi vermesini rica etmekteydi. Fakat Skorzeny buna yanaşmadı. Bir subay ve iki komando eri bu iş için yeterliydi. Bunların başında gidecek olan sayın Generalin tabancasını da bu kuvvete eklemek lâzımdı?! General, ısrarın tuhaf kaçacağını anladığından konuşmayı kesti ve Komando subay ve erlerini alarak kendi SS elemanlarıyla gecenin karanlığına doğru yürüdü. Bu iş artık tamamdı. Skorzeny Viyana'ya gidip, görevine bıraktığı yerden devam edebilirdi...

Ama, nerde o talih?..

Hitler'in karargâhından telefonla şimdi onu arıyorlardı. Kendisinden süratle ve elindeki bütün kıtalarla Savunma Bakanlığı dışındaki Binbaşı Remer'e yardım etmesi isteniyordu. Bu,

Skorzeny'nin Berlin'e geldiğinden beri aldığı ilk emirdi ve son emir olacaktı. Görünüşe göre Binbaşı Remer, Büyük Berlin Muhafız Taburu'na komuta ediyordu. Skorzeny gelince Remer, Savunma Bakanlığının antresinde kendisini tanıttı ve emrindeki askerle bütün binaların dışarıyla ilgisini kesmiş olduğunu bildirdi.

Binbaşı Remer, otuziki yaşında cepheden dokuz yara alarak gelmiş, şövalye haçı nişanı kendisine bizzat Führer tarafından yeni takılmış bir subaydır. Suikastçilerden Yurtiçi kuvvetlerinde görevli Von Hase birkaç saat evvel Binbaşıyı çağırarak Führer'in öldüğünü bildiriyor. Düzenin korunması için ona düşen görevleri sıralıyor: Radyo istasyonlarına el konacak, Bakanlıklar mahallesi sarılacak, Gestapo merkezi işgal edilecek, Doktor Goebbels tutuklanacak.

Ne var ki Goebbels olup bitenleri öğrenmiştir. Remer kendisini tutuklamak üzere odasına girdiğinde karşısında hayret edilecek kadar telaşsız ve kendisine güvenen bir bakan görecektir. Herr Binbaşının isteği nedir? Efendim?. Onu tutuklamak emrini mi almış?.. Ama neden?... Führer mi ölmüş?.. İşte buna gülmek lâzım. Herr Binbaşı büyük bir yanılgı içindedir. Aldatılmış olabilir, ama işte kendisi onu uyarıyor: Kısa yoldan bu hatasını düzeltmelidir. Herr Binbaşı, boynundaki Şövalye Haçı nişanının şerefini taşımak istiyorsa bu vahim yoldan kısa zamanda dönmelidir. Boynuna madalyayı Führer taktığına göre Herr Binbaşı onun sesini tanır, değil mi?

Goebbels'in özel bir hat üzerinden telefonla Rastenburg'daki Hitler'i bulması için 30 saniye kâfi geliyor ve mikrotelefonu Remer'e uzatıyor.

Remer o emri kimden almıştı? Tabur emrinde ve harekete hazır mıydı? İşte gördüğü gibi kendisi sağ ve görev başındaydı. Alman vatanına ihanet edenler gerçi kendisine karşı bir suikast düzenlemişlerdi ama, başaramamışlardı. Şimdi de suçluların cezalandırılmasına başlanmıştı. Kendisi hiç vakit geçirmeden taburu ile Savunma Bakanlığına gidip fesat yuvasını kuşatacak ve onları binaya hapsedecekti. Himmler, Berlin'e hareket etmişti. O gelinceye kadar bütün emirleri yalnız ve yalnız Goebbels'den alacaktı.

Ve şimdi Remer de bu emri yerine getirmişti.

Skorzeny Savunma Bakanlığı bahçesinde etrafındakilere emir verirken birdenbire selamlama ve «dikkat» komutları duyuldu. O sırada da bir subay büyük kapıdan çıkarak otomobiline bindi ve selamlara karşılık vererek hışımla binadan ayrıldı. Kısa bir anda otomobilin caddeyi ezecekmiş gibi gürültü çıkaran tekerleklerinin sesi duyuldu, sonra araba gözden kayboldu. Hani ya hiç kimse çıkıp girmeyecekti? O halde Bakanlığın kapısından çıkarak otomobille uzaklaşan bu şahıs kimdi? Skorzeny'ye bunun, Yurtiçi kuvvetleri Baş Komutanı General Fromm olduğunu söylediler. Skorzeny ve Remer bundan sonra ,rütbesi ne olursa olsun hiç kimsenin dışarıya çıkmasına izin vermeme kararı aldılar.

Komandolarını Bakanlığın iç avlusuna yerleştiren Skorzeny, Foelkersam ile subaylarından birini yanına alarak yukarı kata çıktı. Çizmelerinin çıkardığı sesler, bomboş koridorlarda tüyleri ürperten yankılar yapıyordu. Derken ikinci katta umulmayan bir baskına uğradılar. Elle-

rinde makinalı tabancalar bulunan bir subay grubu, üzerlerine atılarak ne için geldiklerini sordular. Gelenlerin kötü bir maksadı olmadığını anlayınca rahatladılar ve Skorzeny'yi de tanıyınca bu sefer durumu açıklamaya başladılar. İki tarafın görüşmesi sonunda bir iç savaşla karşı karşıya bulundukları ortaya çıktı. Evet suikastlar olmuş, hiyanetler, fesatlar meydana gelmişti. Ama şimdi durum aydınlanıyordu. Dışardakilerle içerdekilerin birbirine silah çekmesi için bir neden yoktu.

Skorzeny odadan odaya dolaşmaya başladı. Her odaya girişinde, acemi ellerde tutulan tabancalarla karşılaştı. Bunlardan bazıları, gençler cephelerde ölürken Bakanlığa kapağı atmış, barut ve ateşi unutmuş savaş kaçkınları idi. Renkleri bembeyaz olmuş ve kendisine, şişeden çıkan cin'miş gibi hırsla ve dik dik bakıyorlardı. Skorzeny buna rağmen katları ve odaları dolaşmaya devam etti. Kimse iş yapmıyor, hatta çalan telefonlara bile cevap vermiyorlardı. Bu nedenle de bütün Avrupa'nın ikmal ve tahliyesi adeta durmuştu. Cephelere mühimmat gitmiyor, takviye kıtaları yollanamıyordu. Bu hareketsizlik devam ederse işler felç olacaktı. Skorzeny, evvelce tanıdığı bazı subaylara başvurdu. Bunlar, birşeyler yapılabileceğini kabul ediyorlardı, fakat yapılacak olan neydi? Ve bunu kim yapacaktı?. Baş komutan Fromm ayrılıp gitmişti, diğer general ve yüksek rütbeli subaylar şaşkın ve suçluluk duygusu içinde hareketsizdiler. Şu sıralarda zaten hiç kimse, emir almak için, Yüksek Komutanlıkla görüşemezdi. Yoğun telefon konuşmaları nedeniyle Kurt Yatağı hatları tamamen tıkanmış vaziyetteydi. Skorzeny, işler böyle diye razı olup oturacak adam mıydı?

Etrafındaki subaylara kendi işlerinin başına, masalarına dönerek diğerlerine örnek olmalarını teklif etti. Bu önerisi kabul edildi. Bunların çalıştığını gören diğer subaylar da işleri başına dönüp görevlerine sarıldılar. Az sonra büyük karargâh yine eskisi gibi normal faaliyetine başlamış, çarklar yine normal olarak dönmeye koyulmuştu.

Skorzeny şimdi, sakin bir kafayla olayları incelemeğe ve olan biteni meydana çıkarmaya başlayabilirdi. Temas ettiği subaylar kendisine daha önceden ve dünkü hiyanet gününde bu işe istemeden nasıl karıştırıldıklarını anlattılar. Konuşmalar ilerledikçe durum aydınlanmaya ve Kont Von Stauffenberg'in oynadığı rol daha net olarak ortaya çıkmaya başladı.

Kont Von Stauffenberg, suikasti gerçekleştiren kimseydi. Meslekten olan bazı subayların karşı koymalarına rağmen kısa bir zamanda Cuntacılara katılmış ve Yurtiçi Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Olbricht'in sağ kolu olmuştu. Stauffenberg buraya gelmeden önce Rommel'in Afrika kolordusunda, çöl savaşlarında albaylığa yükselmişti. Bu çarpışmalarda sağ kolunu, sol elinin iki parmağını kaybetmiş, gözlerinden birisi de görmez olmuştu. Suikastçiler onu, Hitler'i öldürecek kimse olarak seçmişlerdi. Bu adam, hatta tabanca bile kullanamazdı. Suikast için bomba kullanmış olmalıydı. Albay Stauffenberg, Yurtiçi kıtaları komutanlığı ile Rastenburg'daki Yüksek karargâh arasında irtibat subaylığı görevi yapıyordu.

Subayların anlattığına göre, Stauffenberg suikasti gerçekleştirip uçakla Berlin'e ve oradan da bu binaya ulaşmasından az sonra Hitler, öl-

mediğini kanıtlamak için, radyodan bizzat konuşmuştu. Hitler, bu hıyanetin küçük bir katil çetesi tarafından yapıldığını ve hiç bir zaman Silahlı Kuvvetlerle ilgisi bulunmadığını bildirmişti.

Sonradan öğrenildiğine göre 20 Temmuz komplosuna her çeşit insan karışmıştı. Asıl elebaşlarını, bir kısmı görevde bir kısmı da emekliye ayrılmış General ve üst rütbeli subaylar teşkil ediyordu. Bunlar sivil suç ortaklarıyla yemek salonlarının köşelerinde, evlerde ve bürolarda gizlice uzun uzun görüşmüşler ve ne yapacaklarını kararlaştırmışlardı. Hepsinin anlaştığı ortak bir nokta vardı: Nazi hükûmeti, başta Hitler olmak üzere ortadan kaldırılmadıkça savaş sona erdirilemezdi. Savaşı ise Almanya'nın kazanması mümkün değildi. O halde Hitler ve etrafındakiler her neye mal olursa olsun yok edilerek iktidara el konmalı ve barış yapılmalıydı. İşte bu planın ilk kademedeki uygulayıcısı Alban Von Stauffenberg'di ve mekanizmayı ilk harekete geçirecek o idi.

Skorzeny bir subaydan, kendisine Stauffenberg'in odasını göstermesini rica etti. Masası kırılarak açılmış, çekmeceler darma dağınık edilmişti. Ama bir iki şey, arayanların gözünden kaçmış olacaktı. Örneğin meşhur Valkyrie planının bir nüshası karmakarışık kâğıt yığınının arasında kalmıştı. Bu plan «Berlin'in hava taarruzlarına karşı savunma planı» adı altında gizlenmişti. Halbuki içindekiler tamamiyle başkaydı ve doğrudan doğruya bir hükûmet darbesini içeriyordu. Skorzeny planı okudukça hayretten hayrete düşüyordu. Özellikle Berlin'de her kıtanın nereyi işgal edeceği, kimlerin tutuklanacağı en ince detaylarına kadar gösterilmiş-

ti. Radyo istasyonları, PTT binaları, Hava Kara, demiryolu terminalleri, bakanlıklar, Gestapo ve SS merkezleri, Parti binaları, hepsi hepsi dikkate alınmıştı. Ve bu plan, aylardır «Valkyrie kapalı ismi alınmadıkça açılıp okunmamak kaydiyle» mühürlü zarflar içinde Avrupanın dört bir köşesindeki büyük birlik karargahlarında kilitli dolaplarda saklanmaktaydı. Bir avuç cuntacı askerin dışında Valkyrie'nin ne olduğunu bilen yoktu. Valkyrie'nin herhangi bir nüshasının zamanından önce açılıp okunması halinde bu korkunç planın açığa çıkacağına şüphe yoktu ama, bunu tertipleyenler de biliyorlardı ki, orduda kesinlikle gizliliğe uyulur, zamanından önce hiçbir döküman açılamaz. Ve bu düşüncelerinde haklı idiler.

Valkyrie kapalı ismi, Savunma Bakanlığından bir yıldırım hızı ile yayınlanmıştı. Hitler'in öldüğü ve Nazi karşıtı bir hükûmetin iktidarı ele aldığının bildirilmesi üzerine Paris'de, Brüksel'de ve Almanya'nın belli başlı şehirlerinde otomatik olarak ihtilal hareketi başlamıştı. Yeni iktidarın önde gelen yerlerini alacak olanlar daha önceden kararlaştırılmıştı. Devlet Reisliğine General Ludwig Beck, Silahlı Kuvvetler Baş Komutanlığına Mareşal Von Witzleben getirilecekti. Planlamanın beyni sayılan General Olbricht de Savunma Bakanlığını alacaktı. Bütün bunların arasında, durumu tam açıklık kazanmayan kimse, Yurtiçi Kuvvetleri Baş Komutanı General Fromm idi. General, ordu tarafından sevilen bir kimseydi ve komplodan habersizdi. Suikastin gerçekleştiğini öğrenen General Olbricht ve General Beck derhal General Fromm'un odasına girdiler. Kendisine Hitler'in ölmüş olduğunu ve herhangi bir karı-

şıklığa meydan vermemek için komutayı eline almasını rica ettiler. Olbricht, Valkyrie planının yürürlüğe konması emrini, imzalaması için Fromm'a uzattı. Fromm, haberin doğrulanmasını istedi. Bunun üzerine Olbricht telefona sarılarak çok acele bir görüşme için Keitel'i aradı. Yüksek Karargâhta, Kurt Yatağı'ndaki adamları Fellgiebel, nasıl olsa haber merkezini ele geçirmiş veya merkezi havaya uçurmuş olmalıydı. Oysa birkaç saniye sonra Keitel hattın öbür ucundaydı. Fellgiebel görevini yapamamış ve sadece bu yüzden bütün çuvalı berbat etmişti.

Telefonu Olbricht'in elinden alan Fromm «Berlin'de, Führer'e karşı bir suikast yapıldığı söylentilerinin dolaştığını» söylüyor. Keitel haberi doğruluyor «Ama» diyor; «Allah'a şükür, Hitler'e hiçbir şey olmadı. Şimdi de Mussolini'yi karşılamak üzere Rastenburg tren istasyonuna gitti.» Bunun üzerine Başkomutan General Fromm, ayakta şaşkın duran General Olbricht ile General Beck'e dönerek «Hayır Baylar. Hitler sağdır; sizi tutukluyorum» diye çıkışıyor.

Ama artık ok yaydan çıkmıştı ve dönüşü olmayan bir yola girmiş olduklarını bu generaller de biliyordu. Aralarında birbirlerini suçlayan sert konuşmalar geçti. Olbricht ve Beck duruma hakim olarak Fromm'u bir odaya kapadılar ve idareyi ele aldılar. Aynı zamanda kendilerine yakınlık duymakta olan General Hoeppner'i Baş Komutan yapmaya çalıştılar. Hoeppner buna itiraz etti ve Baş Komutanlığı alabilmesi için yazılı emir istedi. Allah Allah!.. İsyan için yazılı emir!?...

Kendisine bağlı bazı subayların yardımıyle biraz sonra General Fromm tekrar vaziyete hakim oldu. Kendisini tutuklayanlar, onu hapset-

tikleri odada bir telefonun bulunduğuna dikkat bile etmemişlerdi. Bunun cezasını da çok acı bir şekilde ödediler. Başkomutan Fromm karşı harekete geçti. Asiler kendisini yok etmeden önce o onları ortadan kaldırmak için divanı harpler kurdu ve bir seri idamlara girişti.

Bunlara şahit olan ve olayın etkisiyle hala dehşet içinde bulunan bazı subaylar Skorzeny'ye, General Olbricht ile Albay Stauffenberg ve diğer bir subayın bir zırhlı aracın farlarının ışığı altında İdam Mangası'nın önüne nasıl getirildiklerini anlatıyorlardı. Söylendiğine göre General Beck'e, kendisini bir tabanca ile öldürmesi fırsatı bağışlandığı halde, iki seferinde de bu işi başaramayınca, Baş Komutanın emriyle kurşuna dizilmişti. General Hoeppner'e de bir tabanca verilmek istenmişse de o bunu reddetmişti.

Bir Albay, Skorzeny'ye, Doğu Cephesine takviye kuvveti gönderilmesi için yapılan isteğin az önce Savunma Bakanlığına geldiğini, ilgili şube olarak bu hususta gereken emri hazırladıklarını, fakat bunu imzalayacak Baş Komutan General Fromm'un Bakanlıkta bulunmadığını söyledi. Ne yapılabilirdi? Cephedeki zorlukları gözünün önüne getiren Skorzeny, tereddütsüz karşılık verdi. «Verin bana sayın Albayım, ben imzalarım» dedi. Albay da bunu kabul etti ve bundan sonra işler hayret edilecek bir şekilde normale döndü. Çünkü şimdiye kadar komuta karargahta hiç kimse, emir ve komuta makamında bu karışık durumda sorumluluğu üzerine almak istemiyordu. Dolayısiyle ne emir verecek, ne emirleri imzalayacak ve ne de sorumluluğu yüklenecek bir kimse olmadığından işler durma noktasındaydı. Hiç olmazsa Cepheye

gönderilecek insan ve malzemenin süratle yerlerine ulaştırılması gecikmeksizin sağlanmalıydı. Yanlış bir iş yapılmışsa doğacak olan sorumluluğu, Skorzeny seve seve yüklenebilirdi.

Birkaç saat sonra Kurt Yatağı ile telefon irtibatı sağlandığı zaman kendisine, yeni bir komutan atanmasına kadar yetki ile görevine devam etmesi emredildi. Skorzeny Yurtiçi kuvvetleri Baş Komutanı yetkisini gözünü kırpmadan kullanıyor ve işler, sanki hiçbir şey olmamışcasına, tıkır tıkır yürüyordu. Skorzeny 22 Temmuza kadar bu sorumlu, fakat o nisbette de zevkli görevden kurtulamadı. O gün Heinrich Himmler Savunma Bakanlığına geldi ve görevi Skorzeny'den aldı. Himmler, her zamanki gibi ateş püskürüyor ve asıp kesmekten bahsediyordu. Her ne kadar tehlike tamamen geçiştirildi ise de maatteessüf General Fromm'un tekrar göreve dönemeyeceğini söylüyordu. Yurtiçi Kuvvetleri Baş Komutanlığı görevini Himmler bizzat kendisi yüklenecekti. Hitler, artık kimseye güvenemiyordu.

Merdivenlerinden yukarıya tırmanıp içine girdiğinden 36 saat sonra koca binayı terkeden Skorzeny, yorgun fakat mutlu olarak otomobiline bindi ve doğru Friedenthal'e sürdü. Odasına varır varmaz da kendini doğruca yatağına attı. Hiç kimse ile konuşacak halde değildi ve ölü gibi tam 13 saat uyudu. Uyandığında ve ondan sonraki günlerde bu kısa sürede başından geçenleri daha rahat düşünmek imkânına kavuştu.

Bazı serüven flimlerindeki gibi inanılmaz olaylar yaşamıştı.. Evet, gözünü kırpmaksızın tam 36 saat neler görmüş, neler yaşamıştı. Ama ona göre en dikkati çeken konu, kendisinin ko-

ca Bakanlığı hiçbir sorgu ve suale uğramadan tam yetki ile yönetebilmesiydi. Bakanlıkta görevli bir hayli General ve kendisinden daha yüksek rütbede subaylar varken, nasıl oluyordu da yedek subay Binbaşı Skorzeny hepsinin önüne fırlayıp kontrolu eline alabiliyordu? Kendisi, yetkili olduğuna dair herhangi bir belge göstermediğinden başka, karşısındakiler de ona bu yetkiyi nereden aldığını sormak gereğini duymamışlardı. Ya, Skorzeny suikastçıların adamı olsaydı? Demek ki Alman Silahlı Kuvvetlerinin beyni sayılan büyük Bakanlık bile, bu kadar güvenlik tedbirlerine ve bu kadar protokol kurallarına rağmen pervasız bir kimse tarafından, bir kargaşalıktan yararlanarak, kısa bir süre içi de olsa ele geçirilebilir ve istenen maksada göre kullanılabilirdi.

Skorzeny düşünmeye devam ediyordu: Bu cüretli kimse, suikastçıların yandaşı olabileceği gibi, gizli bir ajan da olabilirdi. Evet, neden olmasın? Kendisi pek ala, yabancı devlet hesabına çalışan bir kimse de olabilirdi. Bu takdirde devlet mekanizmasında öyle haince işler çevirebilirdi ki, bunların etkilerini gidermek ve kötülüklerini temizleyebilmek için haftalar, hatta aylarca uğraşmak lâzım gelebilirdi. Öyleyse, işini bilen ve atak hareket edebilen bir düşmandan böyle bir hareketi daima beklemek gerekirdi.

İşte bunu düşünen Skorzeny, Müttefiklerin bu suikast olayı üzerinde herhangi bir faaliyet göstermemiş olmalarını hayretle karşıladı. Ortaya çıkan bu karışıklığı, bir iç savaşa çevirmek için sadece bir hava indirmesi kâfi gelecekti. Hitler'in güvenebileceği bütün birlikler, 3.000 kişilik Binbaşı Remer'in Garnizon kuvveti, Bolbrinker'in Zırhlı Eğitim Okulu, Skorzeny'nin

Friedenthal'deki iki Komando taburu ve Karargâhtan uzak yerlere dağılmış, hesaba katılması bile gereksiz ufak tefek bazı kuvvetlerden ibaretti. Skorzeny, buna bir mim koydu.

Bu suikast sonunda aldığı yaralar Hitler'e çok etki yapmıştı. Skorzeny bu olaydan sonra Hitler'i ilk gördüğü zaman onu bayağı yaşlanmış buldu. Ellerinin titremesine mani olmak için, ellerini birbirine kavuşturmak zorunda kalıyordu. Her zamankinden daha çok titiz olmuştu. Bombanın patladığı ana kadar, bir Alman Generalinin ve subayının ettiği yemine sadık kalmıyacağına asla inanmamıştı. Skorzeny'ye, Hitler'in artık kendi düşüncelerine aykırı hiç bir öneriyi, kendi inanışına uymayan hiçbir raporu kabul etmediğini söylemişlerdi. Bir şeyi reddetmek ona karşı inat, ve bir şey üzerinde münakaşa etmek de hiyanet sayılıyordu. Bu korkunç patlamadan sonra Hitler, her yerde hainleri görür olmuştu. Hatta gece rüyasında bile bu katil ve sabotajcılarla uğraşıyordu. Her bakımdan başarısızlıkla sona eren 20 Temmuz girişimi, olayın ortasında bulunan Hitler'in kafasına müthiş şüphe tohumları ekmiş bulunuyordu. O kadar ki, bir Mikrop Harbi bile, bu şüphe hastalığından daha etkili olamazdı.

Onuncu Kısım

1944 SONBAHARI
«Macaristan'da Buhran»

Nihayet ölümle karşı karşıyayız. Talihin cilvesine bel bağlamaktan vaz geçmeliyiz. Bizden kanımızın son damlasına kadar fedakârlık istenmektedir. Teslim olmak ırkımızı, kuşaklarca felce uğratacak ve tahrip edecektir.

1944 de Macaristan savaşlarında, bir Alman Radyo sözcüsünün, Alman ordularına yaptığı yayından.

1944 sonbaharında bütün Avrupa kan ve ateş içinde idi. Bugüne kadar savaşı hep kendi topraklarının ötesine taşımış olan Almanya, şimdi harbin yakıcı soluğunu yanıbaşında duymaya başlamıştı. Batı'da düşman Ren nehri kıyılarına, Doğu'da Prusya kapılarına dayanmıştı. Evet, karada düşman Ana Vatan topraklarına yaklaşmıştı ama, hele şükür daha henüz içeriye adımını atamamıştı. Ama şu Hava belası yok mu? İşte o, bir felaket halinde çoktan Aziz Vatanın göklerini kirletmiş, şehirleri yakıp yıkmaya, bombalar halinde canavarlaşıp çiçek ve yeşil-

likler içindeki sevgili yurdu tarumar edip ateşe vermeye başlamıştı.

Menzilinin eriştiği tekmil göklere kayıtsız ve şartsız hükmeden Büyük Mareşal Göring'in kartallarından artık eser kalmamış gibiydi. Bir zamanların kudretli Luftwaffe'in şimdi kanatları kırılmıştı sanki. Avrupa semalarının şanlı kartallarını, o rakip tanımaz çelik kuşlarını uçuranlardan kimisi Rus steplerinin karları arasında, kimisi Afrika çöllerinin kum tepelerinde, bazıları da Normandiya kıyılarından Avrupa'ya saldıran Müttefik hava kuvvetlerinin ezici yumrukları altında Fransa topraklarında, şurda ve burda yatıyordu. Kesin olarak havalara hükmeden Amerikan - İngiliz uçakları Luftwaffe'i havalardan ve alanlardan silip atınca şimdi de sıra ile Alman şehirlerini ziyarete başlamışlardı. Uçan Kalelerin şişkin karınlarından dökülen tahrip ve yangın bombaları altında şehirlerin çoğu harabe haline gelmiş, Alman sanayii yer yer çökmüş, ulaştırma neredeyse felce uğramıştı. Son zamanlara kadar ancak geceleyin yapılan hava akınlarına, bu sıralarda bir de gündüz yapılanlar eklenmişti. Pervasız ve insanla alay eden bir cesaretle Müttefik uçakları güpegündüz saldırmaya, korkunç bombalarını salına salına evlerin, yolların üstüne serpmeye bayılıyorlardı.

Durum, Führer Almanyası için hiç de parlak değildi.

1944 Temmuzunda Hitler'e karşı girişilen suikastten beri geçen iki ay içinde, Doğu'daki manzara, umulmayan bir hızla kötüleşmişti. Daha Nisan sonlarında nerdeyse bütün Sovyet topraklarını kurtaran Kızılordu bir taraftan Çekos-

lovakya ve Romanya hudutlarına ilerlerken, daha da kötüsü öbür yandan Doğu Prusya'ya yani, Anavatanın bağrına gelip dayanmıştı.

Alman ordularını Sovyet topraklarından kovalayan yalnız cephesindeki düşman ordusu değildi. Asıl tehlike, önündeki düşman ordusundan çok, gerisindeki Kızıl Gerilla'lardan geliyordu.. Beyaz Rusya'nın sık ormanlarla kaplı dağları, uçsuz bucaksız bataklıkları, bu görünmez şeytanların harekâtını kolaylaştırıyor ve onlara sanki ısmarlanmış bir yuva vazifesi görüyordu. En aşağı 250.000:300.000 kişilik bir gerilla ordusu çok dakik ve kurnazca hazırlanmış bir plan gereğince hareket ediyordu. Alman telsiz dinleme postaları, her gece bu partizanlara malzeme taşıyan en az 100:200 Rus uçağının faaliyetini tesbit etmekteydi. Bu, ölümü göze almış ve zafer sevinci ile morali yükselmiş gerillalarla başa çıkmak bir türlü mümkün olamıyordu. Cephenin aleyhine olarak geride görevlendirilen kuvvetler birçok kara ve demiryolundan vaz geçerek bir veya iki yolu kullanmalarına rağmen, bu yolları bile kontrol altına almak ve güvenliğini sağlamaktan âciz kalıyorlardı. Alman ikmal konvoyları bugün burada, yarın diğer yanda taarruza uğruyor, geri hizmet kıta ve karargahları basılıyor, önemli köprü ve geçitler dinamitleniyor, cepanelikler havaya uçuruluyordu. Almanlar gittikçe büyüyen bu tehlikeye karşı yerli halk arasından seçilen gönüllülerden ve kontr gerillacılardan da yararlanıyorlar ve şüpheli bölge halkına karşı hergün biraz daha artan şiddetle hareket ediyorlardı ama, nafile... Sonsuzmuş gibi uzayan geniş ve vahşi Rus toprakları, yoksul köyler, önlerindeki boşluk ve arkalarındaki güvensizlik Führer askerleri arasın-

da moral çökerten, cesaret kıran etkisini sürdürmeye devam ediyordu.

Uzaktan, bu kendisine yabancı olmayan savaşı, dişlerini gıcırdatarak izleyen Skorzeny'nin yapacağı hiç bir şey yok. O, şimdi verilecek görevlere hazırlanıyor, eğitim ve ufak tefek cephe gerisi işlerle meşgul.. Ve bu ta 10 Eylül 1944'e kadar böylece sürüyor. O gün Kurt Yatağı'ndan «Derhal Yüksek Karargaha gelmesi» için emir almıştır. General Jodl «Karargah Stratejik toplantılarına katılacağını, Hitler'in kendisine vereceği görev hakkında görüşünün isteneceğini» bildirmektedir.

Skorzeny bu habere adeta can simidi gibi sarıldı. Öyle ya «Bunca hazırlık, bu kadar gönüllü insan, bu kadar eğitim ve bu yoklukta yapılan bunca masraf boşuna mı idi? Bari bunun kefareti ödensin» diye düşünüyordu. Adeta doping iğnesi yemişçesine canlanan Skorzeny «Haydi bakalım, vazifeye» diye kendi kendine söylenerek, hemen emri aldığı gecenin sabahı uçakla yola çıktı.

Ama ilk birkaç günden sonra yeniden hayal kırıklığına uğradı. Buraya geldiğinden beri kendisine ne Führer, ne de başka bir yetkili tarafından bir vazife verilmediği gibi, bu konuda küçük bir imada dahi bulunulmamıştı. Her gün biri sabah, biri öğleden sonra olmak üzere muntazaman iki defa Harekât Odası'ndaki uzun masa etrafında toplantılar yapılıyordu. Bu toplantılara Hitler de devamlı olarak katılıyor ve arkalıksız, sehpaya benzer bir iskemleye oturuyordu. Önündeki masada daima uçları sivriltilmiş renkli kalemler hazır bulunduruluyordu.

Führer çok yorgun ve bitap görünüyordu. Buna rağmen mantığı ve hafızası, şaşılacak ka-

dar yerindeydi. Örneğin, özellikle cephedeki durumu ve birlikleri hiç unutmuyordu. Sarsılan bir cepheyi takviye için masadakiler çaresizlik içinde kıvranırken o, herkesi hayrete düşüren tedbiri söyleyi verirdi: Falan yerdeki filan birlik buraya gönderilsin... Evet, doğru... Oradaki o birlik kimsenin aklına gelmemiştir, daha doğrusu varlığı bile unutulmuştur!..

Bu arada, bazı tanıdığı ve durumunu bildiği birliklerin adını işitmek Skorzeny'nin merakını uyandırıyordu. Şu tümen, şuradaki görev için en uygun durumdaydı ve bu işi mükemmelen yapacağı su götürmezdi. Nasıl, nasıl?!.. Filan tümen mi?. Skorzeny, cephe gerisine alınan bu tümenin neredeyse bir Alay kuvvetine inmiş, yıpranmış bir birlik olduğunu çok yakından biliyor. Bazı zırhlı tümenlerde de tank mevcudu 25:30'a inmiştir. Peki ama, masa başındaki bu efendiler bunu bilmiyorlar mı?. Hayır, galiba bu işte bilgisiz olan sadece Skorzeny'dir. Çünkü her tümen buradaki süslü Durum Haritası'nda bir tümen flaması ile gösterilmiştir ve bu flama yerinde durduğu sürece herşey yolundadır, orada da tam mevcutlu bir tümen daima hazırdır. Evet evet, şaşmayın.. Burası, dünyanın tanıdığı en büyük ordunun beyni, kafası, kalbi, özetle herşeyi olan Komuta Merkezi'dir.

20 Temmuzda Stauffenberg'in, Hitler'in masasının altına bıraktığı suikast bombası yalnız 20 kişiyi öldürmekle ve etrafı yıkmakla kalmamış, en önemli olarak güven duygularını yerle bir edip beyin merkezini bir hayli değişikliklere uğratmıştı. Bir defa, en yetkililer bile eskisi gibi rahatlıkla Führer'e karşı aksi fikirler ileri sürememekte, sözler ve hareketler arkasında bazı gizli manalar aranmaktadır. Kimsenin kim-

şeye itimadı kalmamıştır. Hele Hitler'in, en yakınlarına bile güveni yoktur. Kendisi adamakıllı sinirli olmuştur. Bütün bu nedenlerden dolayı yetkililer yavaş yavaş sorumluluklardan kaçar hale gelmişlerdir. Hava ve Deniz irtibat başkanları, Kara ordusu ile pek az ilişki kurmaktadır. Yüksek Komutanlık bile, cephenin ancak bir kısmını kontrol edebilmektedir. Son söz ve yetki, tamamen Führer'in kişiliğinde toplanmıştır. Karargahtaki hiçbir bölüm, diğerinin ne yaptığını tam manasiyle bilememekte ve işleri soruşturmakla boşuna zaman kaybetmektedir.

Hitler, üzeri bir sürü ok, çizgi ve flamalarla kararmış olan Durum Harita'sının başından ayrıldığında, generaller ancak rahat bir nefes alabilmektedir. Bundan sonra içilen vermut, dostlukları pekiştirmekte ve ekseriya «Konuşulacak pek bir şey kalmadı» bahanesine sarılarak dinlenme salonunun rahat koltuklarına dönülmektedir. Bu tehlikeli ve anormal sessizlik, ancak Hitler'in hiddetle ayağa kalktığı zamana kadar sürmektedir.

Nitekim bugün Hitler, yine böyle günlerinden birindeydi. Öğleden sonraki toplantıda salona girdikten sonra her zamanki yerine doğru yürümüş, fakat oturmadan masa üzerindeki bütün kalemlerini koluyla süpürerek yere atmıştı. «Bugün, harita üzerine hiçbir çizgi çizilmeyecek»tir. Kendisi «Bu aldatıcı orta oyunundan bıkmış»tır. Jodl ve Keitel kendisinden acı gerçekleri saklıyorlardı, istemedikleri şeyleri duymasını engelliyorlardı. Polonya'daki durum ne âlemdeydi? Duyduğuna göre Polonya komünist gerillaları ayaklanmış ve Varşova'yı bir savaş alanına çevirmişlerdi. Bu, neden kendisinden

saklanıyordu? Daha doğrusu olay, neden küçükmüş gibi gösteriliyordu?

Skorzeny, sinirden titreyen Hitler'i seyrederken dalıp gitmişti. Ya, demek ki Yüksek Komutanlık dendikçe saygı ve korkudan dillerin tutulduğu yer burasıydı ha!? Burada işler hep böyle mi yürütülüyordu? Ordular ve memleket böyle mi idare ediliyordu? Ukrayna boylarında, Romanya'da, Macaristan'da, Balkanlar'daki harekât da böyle mi yönetilmişti? Romanya cephesinden yaralı dönen yakın arkadaşı Herbert'in anlattıkları ve kendisinin abartma olarak kabul etmek istemediği olaylar şimdi yeniden beynini tırmalamaya başlamıştı?!

Kızıl Ordu'nun Romanya hududuna dayandığı Ağustos ayı sonlarında, yani 15:20 gün önce herşey normal görünüyordu. 20 Romen, 23 Alman tümeni yan yana cephedeydi ve hatırı sayılır bir güç oluşturuyordu. Romen diktatörü Mareşal Antonescu, Almanya ile olan ittifakına sadıktı. Hitler de «Romanya'da Antonescu durdukça hiçbir şeyden korkmam» diyordu. Ama o güne kadar mükemmel döğüşen Romen askeri, Rus taarruzu başladığında birden çözülüyor ve geriye doğru kaçmaya başlıyor. İş bununla da kalmıyor, 23 Ağustos günkü bu felaket haberini diğer bir felaket haberi tamamlıyor: O gün akşam Kral Mhail tarafından görüşmek için çağrılan Antonescu, kraliyet sarayında tutuklanmıştır. Aynen Mussolini olayında olduğu gibi. Ama bunun ondan farkı, kapıya dayananın Müttefikler değil de Rusların olmasıydı.

Yeni Romen hükümeti hemen vakit geçirmeden, aynı akşam saat 20.00 de ateşkes için Sovyetler'e baş vurmuştur. Hitler, her zamanki gibi küplere binerek «Derhal darbecilerin yola

getirilmesi»ni emrediyor. Bir Alman uçak filosu Kral sarayını bombalıyor. Ama geç kalınmıştır. Romanya Almanya'ya savaş ilan etmiş, dünkü silah arkadaşları arasında yer yer çarpışmalar başlamıştır bile. Doğan bu kargaşa ortamında Sovyet birlikleri hiçbir direnişle karşılaşmaksızın ilerliyor ve bu hay huy ortasında da herşey birden çöküyor. Bir hafta sonra, Ağustos'un 31 rinde Bükreş Rus'ların elindedir ve Romanya trajedik oyununun perdesi, karanlıklar üstüne, bir daha açılmamak üzere kapanmıştır.

Daha güneydeki müttefik Bulgaristan, Almanlardan bir an önce kurtulup Sovyetlere yanaşabilmek için zaten ne zamandır fırsat kollamaktadır. Hemen onlar da, Almanlar'a savaş açıyor. Ama Sovyetlerin, bu eski oyunlara karnı tok. Bulgaristan'ı boydan boya işgâl ediyorlar. Şu sıralarda, 15 Eylül 1944 te Sofya düşmüş, Kızılordu askerleri ile Tito'nun Komünist Partizanları Negotin'de el sıkışarak zafer şenliklerine başlamıştır.

Ağustos başında, Güneydoğu cephesi komutanı Mareşal Von Weichs'a «Bütün Balkanlar'ın kayıtsız şartsız savunulacağı» nı emreden Hitler'in etekleri tutuşmuştur. Bir ay bile geçmeden aynı Başkomutan aynı Cephe Komutanına, gözyaşlarını içine akıtarak, «Girit, Yunanistan ve Yugoslavya'nın acele boşaltılması»nı emrediyor.

Ve işte Skorzeny 16 Eylül'de Kurt Yatağı'nda, Harekât Odasının bahçeye bakan cephesindeki koltuğunda oturmuş bunları düşünüyordu. Artık buradaki hayattan sıkılmaya başlamıştı. Her gün sektirmeden iki defa bu toplantılara katılıyor, kendisine gösterilmiş bu sandalyede uslu bir emir eri gibi oturarak konuşulanları

dinliyor, sonra gene bir sonraki toplantıyı beklemek üzere kalkıp gidiyordu. İlk geldiği gün kendisine «Hoş geldiniz» diyen Hitler, bir daha hiç konuşmamış ve adeta onu görmezlikten gelmişti. Bir defasında, yani dün konuyu General Jodl'a açmayı deneyen Skorzeny «Daha görevi almadığı» hatırlatılınca söyliyecek birşey bulamayarak boynunu bükmüştü. Görevi verecek olan da bizzat Führer'in kendisiydi.

Friedenthal, gözlerinde tütüyordu.

«Siz de kalınız»!...

Bunu Skorzeny'ye bakarak Hitler söylemişti. Fırtınalı toplantı bitmiş, Skorzeny daldığı hayal âleminden ancak ayılmıştı. Ne?.. Şimdi de Führer ona mı sesleniyordu?!.. Sesleniyordu ne demek?.. Zaten birkaç dakikadır Keitel, Jodl, Ribbentrop ve Himmler ile birer koltukta oturuyor değil miydiler?.. Diğerleri çoktan salonu terketmişlerdi. Dış İşleri Bakanı Ribbentrop'un bu toplantı için Berlin'den özel olarak çağırıldığı belliydi. Şimdi de tedirgin oturmuş, araştırıcı bakışlarla etrafı süzüyordu. Köşedeki koltukta oturan Führer'in yüzü asıktı ve görmeyen gözlerle bahçeye doğru bakıyordu. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Nihayet Führer'in sesi duyuldu. Bu seste daha çok acı ve biraz da alay vardı. Bakışlarını şimdi tavana dikmişti:

Generallerinin parlak sevk ve idareleri (!) ve parlak planları sayesinde ordunun şahane çekilmesi (!) devam ediyordu. Binlerce kilometrelik toprak şimdi Kızılordu'ya armağan edilmişti. Hatta toprak ne demek!? Ülkeler, kurban edilmiş, kahrolası düşmanın pis ayakları altına atılmamış mıydı? Dünkü sözde dostlar, Reich'ı arkasından kahpece hançerleyip bu sahneyi iğrenç bir şekilde tamamlamıyorlar mıydı? Dünkü Ro-

manya, Bulgaristan şimdi neredeydiler? Batan gemiyi bir an önce ve o beş para etmez canlarını kurtarmak için terkeden bu komik fareler, onları ve bütün insanlık âlemini Komünizm belasına karşı savunan kahraman askerlerine bu alçaklığı nasıl yapabilmişlerdi? Hani onları sözde avuçları içinde tutan görevliler? İstihbarat nerede? Güya ona göz ve kulak görevi yapan, sözde dünyaya parmak ısırtan o eşsiz teşkilâta ne oldu? Ya, Dışişleri ne yapıyor?. Elçileriyle, ateşeleriyle, haberalmasiyle göz kamaştıran diplomat ordusuna ne oldu? Yoksa, viskili, kokteylli, protokollu, merasimli davetlerinden kurtulup bir türlü göreve başlayacak zamanı bulamamışlar mıydı? Evet, sayın Bakanlar buna ne diyeceklerdi? Kızıl bela bütün takım taklavatıyla, kan dökerek, ocaklar söndürerek insanlık âleminin üstüne abanmıştı. Fidan gibi sevgili evlatları, dünyanın bu güne kadar şahit olmadığı bir hıyanet ile arkadan sıkılan kurşunlarla ölüyorlardı. O cüce Romen Kralının, şu kapı uşağı Bulgar'ların yaptıklarına bakın hele!. Şimdikilerin asil milletine karşı becerdiği bu rezil ihanetlerinin vebalini, kendi evlatları çekeceklerdi. Çünkü ondan sonra gelecek kuşaklar, komünizm canavarının başını koparmak için ileri atılan büyük koruyucularına karşı, babalarının reva gördüğü iğrenç baş kaldırının utancını silemeyecekler ve tarihin soran bakışları altında daima eziklik duyacaklardı... Buna, hiç şüphesi yoktu.

Hitler, gittikçe sesini yükselterek, sıkılı yumruğunu zaman zaman boşluğa sallayarak, asabi hareketlerle sürdürdüğü konuşmasından yorulmuş gibiydi. Bir ara, nefes almak için durdu. Ortalığı bir matem sessizliği kaplamıştı.

Çıplak olarak doğrudan doğruya kendisini hedef tutan bu aşağılayıcı sözler karşısında sapsarı kesilen Ribbentrop sessiz duruyor, Keitel ve Jodl ise tavana bakıyorlardı. Yalnız Himmler hiç oralı değildi. Sanki bunca sert sözler ortalığı birbirine katmamış, birşey olmamış gibi sakin görünüyor, hatta kasıntılı bir poz içinde etrafı süzüyordu. Öyle ya, diğerlerinin durumu sarsıldıkça kendi yolu açılıyor ve gün gün yıldızının daha da parladığını hissediyordu.

Hitler konuşmasını sürdürdü:

Şimdi de sıra Macaristan'a gelmişti. Kendilerinde bu ahmaklık devam ederse, tarihi dostluk içinde bugüne kadar kol kola yaşadıkları bu ülkenin de yeni bir ihanetle ayağa kalkacağından şüphe edilmemeliydi.. Ve şayet bu felakette başlarına gelirse, harbi kaybedeceklerine emin olabilirlerdi. Bunun başka bir şekli olamazdı. Macaristan halâ Almanya'nın yegane petrol, hububat ve savaş uçakları için gerekli boksit kaynağı idi. Ama mesele yalnız bu ekonomik gözle görülmemeliydi. Askeri bakımdan da iş, büyük önem taşıyordu. Zira Macaristan'ın elden çıkması, cephede bulunan 70 Alman tümeninin gerisini büyük bir tehlike içine atacaktı. Yani, Almanya'nın en güçlü kollarından birinin kökünden kopma tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyorlardı. Romanya ve Bulgaristan bozgunlarından sonra bu öyle bir çöküntü doğururdu ki, yıkıntıları altında kendileri de kalabilirlerdi. Ve Kızılordu, Tuna düzlüklerinden rahatlıkla Avusturya içlerine doğru akardı. Hem de kudura kudura ve bentleri yıka yıka...

Şimdi de düşünme sırası Skorzeny'ye gelmişti. Hitler'in bu kadar telaşlanmasına doğrusu bir mana veremiyordu. Bir defa Macaristan

için bu kadar yakın bir tehlike ortada görünmüyordu. Macar orduları Karpatlar'da cesaretle savaşmakta ve bir milyon Alman da onlara yardım etmekteydi. Bu iki kuvvetin beraberce elde bulundurmakta oldukları dağ silsileleri daha asırlarca Güney Avrupa'yı koruyabilirdi. Hem, Macaristan neden elden çıkıyordu?

Hitler, açıklamasına devam ederek Almanya'nın, kendisince iyi bilinen birisinin ihanetine uğradığını söyledi: Bu, Macar Veliahti Amiral Horty idi. Horty, aklı sıra gizlice ve el altından Müttefiklerle işbirliği yapıyordu. İlkin kurnazca İngilizlere baş vurmuş fakat İngilizlerden, Rus orduları ile karşı karşıya olduğu için, Moskova ile temasının doğru olacağı cevabını almıştı. Bu durumda İngilizlerin yapabileceği hiç bir şey yoktu. Hitler, Horty'nin Güneydeki bütün Alman ulaştırma hatlarının, Viyana ve Berlin'e giden yolların düğüm noktası olan Budapeşte'yi açık şehir olarak ilan edeceğini öğrenmiş bulunuyordu. «Moğol akınları zamanında olduğu gibi Budapeşte gene Viyana'nın kalesi durumundadır. Macaristan hiç bir kayıt ve şart altında düşmana kaptırılmayacaktır.»

Skorzeny'nin bakışları, istemeden, Güney Avrupa haritasına takıldı. Burada, Macaristan'ın doğu sınırları boyunca, her birisi bir Rus ordusunu temsil eden 16 flama dikiliydi. Ki bu, Karpatlar boyunca 120 düşman tümeninin bulunduğunu gösteriyordu. Mareşal Malinovski ve Mareşal Tolbuhin'in nefes alışları neredeyse Budapeşte'den duyuluyordu. İntikam hırsı ile yanan ve avı üzerine atılmaya hazırlanan bir yırtıcı hayvanın kana susamış nefes alışları. Eğer Kızılordu kuvvetlerini tutan manialar çökecek olursa, bir Rus akın dalgası Tuna ovalarına ya-

yılacak ve bunun yutacağı ilk lokma da bir milyon kuvvetindeki Alman birlikleri olacaktı.

Skorzeny, Hitler'in doğrudan doğruya kendisine hitap eden sesiyle sıçradı. Hitler, her zamanki gibi sert bakışlarını karşısındakinin gözlerine dikmiş, sesi biraz daha dikleşmişti. «Skorzeny, Amiral Horty ile bizzat siz ilgileneceksiniz».

Hitler'in ana hatlarıyla belirttiği vazife hem çok tehlikeli, ondan da öte çok nazik bir işti. Hem Horty'nin elini kolunu bağlayacak, hem de herhangi bir gürültüye ve politik rezalete meydan vermeyecekti. Çünkü Macaristan ile halen dostluk sürdürülmekte ve iki taraf da birbirine gayet nazik ve güler yüzle davranmaktaydı. İki taraf askerleri arasında herhangi bir düşmanlık ve anlaşmazlık yoktu. Bu durum da sonuna kadar hassasiyetle korunmalıydı. O halde Skorzeny vakit geçirmeden bu dost ülkeye gidebilir, gerekli plan ve hazırlıklarını orada yapabilirdi.

Durum, bir hayli Mussolini olayına benzerlikler gösteriyordu. Şu kadar ki, bu seferki iş uzak Apenin dağlarının tepesinde değil de, başkentin tam göbeğinde görülecekti. Hitler bir vuruşta Saraydaki Veliahtın ve onun hükûmetinin devrilmesini istiyordu. Bu meselede, Skorzeny'nin önemle dikkate alması gerekli bir husus vardı: Amiral Horty en kötü ihtimallere karşı dahi hazırlıklıydı ve Gran Sasso olayından beri kaçırılma dahil her türlü tedbiri almış bulunuyordu. Planlamanın gayet mükemmel yapılması ve darbenin baskın tarzında indirilmesi gerekiyordu.

Konuşma sırası General Jodl'a gelmişti:

Genelkurmay, buraya bir hava indirmesi dü-

şünüyordu. Bu harekât için, bir planör birliği, iki paraşütçü taburu ve subay adaylarından kurulmuş bir tabur ayrılmıştı. Bir savaş uçak filosu da ayrıca havada, gerektiğinde harekâta katılmak üzere hazır bulundurulacaktı. Skorzeny'nin kendisi için de Führer karargâhının özel bir uçağı tahsis edilmişti. Bu harekâta mahsus olmak üzere Skorzeny'ye çok geniş olanaklar sağlanıyordu.

Bunu söyleyen Jodl, Skorzeny'ye bir kağıt uzatmıştı. Üzerinde Alman Kartalı ve yaldızlı Gamalı Haç bulunan bu kâğıtta şunlar yazılıydı:

Führer ve Devlet Şansölyesi Hitler Tarafından

Binbaşı Skorzeny, bizzat tarafımdan çok önemli ve gizli bir vazife ile görevlendirilmiştir. Asker ve sivil herkes, her çeşit olanak ve vasıtaları ile Binbaşı Skorzeny'ye gerekli yardımı yapacak ve isteklerini yerine getirecektir.

A. HİTLER

İşte güvenin ta kendisi. Hitler, Skorzeny'nin eline Almanya'nın altını üstüne getirebilecek bir koz veriyordu. Genellikle 20 Temmuz suikastinden beri en yakın bildiklerine karşı bile zaman zaman şüphe duyan Hitler'in, Skorzeny'ye gösterdiği bu olağanüstü güven üzerinde ne kadar durulsa yeridir... Hitler, sevdiğini sever ve ona gönülden bağlanırdı. Genellikle de iyi insanları seçerdi. Seçer ve onu lâyık olduğu mevkiye yükseltirdi. (Kuşkusuz, hataları da olmuştur.)

Ancak bir iki defa, o da çok kısa süreli gördüğü, sadece binbaşı rütbesindeki bu adama, gerçekten büyük bir koz vermekte ve gözünü

kırpmamaktadır. Skorzeny'nin elinde taşıdığı bu kağıdın kendisine tanıdığı yetkiye kim karşı koyabilir ve kendisinden kim birşey esirgeyebilirdi? Ama, görüleceği gibi Skorzeny bu belgeyi bir tarafa bıraktı. Oldum olası tehditle ve korkutmakla iş yaptırmaktan hoşlanmazdı. İkna suretiyle ve tatlı dille daha çok iş çıkarmanın mümkün olduğuna inanıyordu ve daha o anda bu yolu seçmeye karar vermişti.

Amiral Horty, bir asra yakın bir zamandır Avusturya - Macaristan İmparatoru bulunan Franz Joseph'in veliahtı idi. Henüz Macaristan krallık tacını giymemiş olmakla beraber, ihtirasla bu günü beklediğini herkes biliyordu. 14 ncü Louis gibi «Devlet, benim» demeye can atan böyle bir kimsenin ayağı nasıl kaydırılacak ve aynı zamanda devletin bütünlüğü nasıl korunacaktı?

Sonra, daha da önemlisi, Horty'ye nasıl yaklaşılacaktı? Veliaht tıpkı bir derebeyi gibi yaşamaktaydı. Bütün Budapeşte şehrine hakim olan bir tepe üzerinde kale gibi bir sarayda oturuyordu. Hükûmet üyeleri (Nazırlar) ve Muhafız Alayı ile burası ayrıca bir küçük şehir, daha doğrusu bir «İç Kale» görünümündeydi. Skorzeny, öğrenciliği sırasında bu dillere destan kalenin surları dibinde bir hayli dolaşmıştı. Şimdi ise, bir zamanlar gamsız kasavetsiz bir turist gibi eteklerinde dolaştığı bu kale duvarlarını aşarak, Saray'a girmesi isteniyordu.

Onbirinci Kısım

ŞATOLARA HÜCUM
«Budapeşte Harekâtı»

Tarih, gözü kara bir âzim ve irade karşısında dayanamayıp yıkılan taş, beton, çelik kalelerin öyküleriyle doludur...

Lord Beltor

Skorzeny Budapeşte'ye, birkaç gün sonra buraya zorla inecek olan bir kabadayı Komando gibi, gitmedi. Aksine şehir hava alanına kendi halinde bir turist gibi, Kolonya'lı Doktor Wolf olarak ayak bastı ve cepheye giden Alman subaylarının kalmayı âdet edindikleri otelleri geçerek karargâhını, daha önce hazırlanan özel bir evde kurdu.

Şimdilik, elinde bir şehir turistik haritası olduğu halde, kale tepesindeki havayı koklamaya çalışıyor, granit kadar sağlam gözüken bu Allahın belası sarayın durumunu anlamaya gayret gösteriyordu. Küçük bir kasaba gibi etrafa yayılan Patrikhane binalarını, elçilikleri, hükûmet binalarını ve enaz 1000 kişilik Muhafız Alayı kışlalarını yüksek kale duvarları çeviriyordu. İç sokaklar sanki asker doluydu. Nöbetçiler, hafif ve ağır silahlarla toplar, mükemmel bir şekilde mevzilendirilmişti. Tuna nehri üze-

rinde asılıymış gibi duran muhteşem Sarayın üzerinde Habsburg hanedanının bayrağı dalgalanıyordu. Direğe çekilmiş bayrak, Veliahtın sarayda bulunduğunu anlatıyordu.

Skorzeny bu arada kaleye girmeye ve dikkatle etrafı seyrederek dolaşmaya muvaffak oldu. Ama bu tetkik gezisi, üzerinde hiç de olumlu izlenimler bırakmamıştı. Bir kere, muhafızlarca alınan tedbirler ve kalenin yapılış biçimi, hakikaten taarruz edenin ümidinin canına okuyordu. Saraya hücum edecek birlikler daha yolun yarısına varmadan tamamen imha edilebilirdi. Buna mukabil buraya karşı topçu kullanmak veya hava bombardımanına girişmek de mümkün değildi. Zira bu, bir savaş ilanından farksız olurdu.

Diğer yandan Genelkurmayın düşündüğü bir hava harekâtı için, Gran Sasso'daki kadar olsun, planörlerin ineceği uygun bir yer yoktu. Paraşütçülerin inmesi için ise ancak bir yer seçebildi. Ama bu küçük alanın da etrafı bir sürü bina ile çevriliydi ve inen kıtalar daha paraşütlerinden sıyrılamadan her taraftan açılan ateş karşısında kalabilirlerdi. Zaten tesadüfe bakın ki, turistik haritada da buranın adı «Kanlı Meydan»dı.. Skorzeny bile, buna gülmekten kendini alamadı.

Amiral Horty sakin bir hayat sürüyor ve hareketli bir yaşamdan kaçınıyordu. İktidarı 1919 da Komünistlerden ele geçiren ve o zamandan beri millet üstünde sıkı bir idare sürdüren bu diktatör adamın, Stalin'e satılmış olduğu nasıl düşünülebilirdi? Bu soruların yanıtı, Budapeşte'de yapılmakta olan bir sürü konuşmalara kulak vererek ve antenleri gererek verilebilirdi. Ama bugüne kadar Alman diplomatları Horty'

yi tam manasıyla kendi taraflarına çekemedikleri gibi, Alman komutanları ve istihbarat şefleri de kesin bir durum ortaya koyamamışlardı. Hatta, kucak dolusu para ile Almanlar hesabına çalışan Macar ajanlarının söyledikleride dedikodudan ileri gidememişti.

Herkesin üzerinde anlaştığı bir konu vardı. O da, Amiral Horty'nin, oğlu Nicholas'ın çok etkisi altında kaldığı idi. 30 yaşında olan bu zevk düşkünü genç sabahlara kadar lüks eğlence merkezlerinde eğlenir, fakat diğer yandan Başkentteki politik faaliyetlerde de büyük rol oynardı. Son zamanlarda Veliaht Horty'nin varisi olarak ilan edilmiş bulunan Nicholas, oraya sızan Ruslar tarafından «İktidarının tanınacağı ve Devletin başına geçirileceği»ne inandırılmıştı. Ama yıllar sonra şimdi gün yüzüne çıkmıştır ki, Çekoslovakya Cumhur Başkanı Beneş, Romanya Kralı Michael ve Yugoslavya Kralı Peter de böyle güvenceler almışlar ve bizzat Stalin tarafından temin edilmişlerdi (*).

Bu olan işlerden Horty'nin haberi yoktu. O sadece kendi saltanatını düşünüyor, memleket hudutlarına dayanmış Stalin ordularından en az zararla kurtulmayı planlıyordu. Görünürde Macarlar ve Almanlar hergün şehirde veya Alman elçiliğinin de bulunduğu kale tepesinde buluşuyor ve konuşuyorlardı. Budapeşte tren istasyonları, Karpatlar'da sadık müttefikleriyle omuz omuza düşmana karşı savaşan Führer tümenlerine ikmal maddeleri götüren Alman trenlerinin gürültüsü ile dolup taşıyordu.

Fakat bu dostluk perdesi arkasında her iki taraf da alttan alta fesatlık düşünüyor, tertip-

---

(*) Bunların hiçbiri iktidarda bırakılmadı.

ler alıyorlardı. Almanlar, Horty'nin Baş Komutanı General Miklas'ın, Karpatlar'da Kızılordu komutanları ile ilişki kurduğunu öğrenmişlerdi. Cephedeki bir milyonluk Alman askeri, iki taraf Generalleri arasında pazar malı olmuştu. Sovyetlerin birtakım tavizine karşılık şu kadar Alman askeri!..

İki taraf arasında gizlice bir anlaşmaya varıldıktan sonra, ateşkes ve barış haberi, tıpkı bir yıl önce İtalya'da ve az bir süre önce Romanya'da olduğu gibi tepeden inme gerçekleştirilecek ve pazarlık konusu Alman tümenleri bu gizli görüşmelerin karşılığı olarak Kızılordu önüne atılacaktı.

Skorzeny'nin edindiği bilgilere göre, karşı bir Alman hareketinde baskına uğramamak için Macarlar heryerde alarm halinde idiler. Bazı milis kuvvetlerini de bu iş için silahlandırmışlar ve kilit noktaları tutmuşlardı. Kale tepesi de tepeden tırnağa savunma için hazırlanmıştı. Yeni takviye için toplar getirtilmiş, ilave mayın tarlaları ve tel örgüleri yapılmıştı. Kale tepesinde bulunan Alman elçiliği, âdeta muhasara altına alınmış ve etrafında görünmez karakollar kurulmuştu. Tabii, devriye ve nöbetçilerin arttırıldığını söylemeye gerek yok. Güney cephesinden, Romanya ve Bulgaristan'dan gelen iç karartıcı haberler, Budapeşte'deki tansiyonu yükseltmekte, Tito partizanlarının yaptıkları, sinirleri büsbütün germekteydi. Son olarak öğrenildiğine göre 30 kadar Romen ve Bulgar tümeni Kızılordu saflarında Almanlara karşı döğüşüyordu. Şimdi aynı figüranlar arasına bir de Horty'nin memleketi karışırsa Alman cephesinin yıkılmasının önüne hiçbir kuvvet geçemez-

di. Neye mal olursa olsun hemen birşeyler yapmak lazımdı.

İşte bu sırada idi ki, Horty'nin oğlu Nicholas Horty'nin yakın çevresine sokulabilmiş olan bir ajan, Budapeşte'de teslim şartlarına son şekli vermek için ikinci defa olarak Sovyet ve Macar temsilcilerinin bir araya geleceklerini bildirdi. Ajanın öğrendiğine göre bu konuşmalara Sovyet tarafını temsil etmek üzere Yugoslavlar gelecek, Sovyetler kendilerinden bir kimse yollamayacaklardı. Mareşal Tito, Stalin'in güvendiği bir kimseydi ve onun adamı, Sovyetler adına tam yetki ile konuşabilirdi. Toplantılar geceleyin, şehrin dışındaki bir binada yapılacaktı ve Macarlar adına görüşmeleri Prens Nicholas yürütecekti.

İşte şimdi Skorzeny için bulunmaz bir fırsat doğmuştu. Eğer Prensi, Kızıllarla birlikte suç üstü yakalayabilirse bir taşla iki kuş vurmuş olurdu. Bir defa, melanetin başı ve bir bakıma Veliahtı da etki altına alan bu şımarık adam ortadan kaldırılacak, diğer yandan eylemi gerçekleştiren kolu kesilmiş olacağından Veliaht Amiral Horty artık böyle bir girişime bir daha cesaret edemeyecekti.

Neyse, haber zamanında gelmişti. Skorzeny'nin Budapeşte'ye gelişi üzerinden neredeyse bir aya yakın bir zaman geçmişti. Kabına sığamayan Skorzeny ve adamları oturdukları yerde handiyse küf bağlayacaklardı. Haberi alan Skorzeny, hemen gündüzden faaliyete geçti. Hiç belli etmeden görüşmelerin yapılacağı binanın çevresine adamlarını yerleştirdi. Karanlığın basmasiyle kuvvetlerini biraz daha takviye etti. Gece Prens Nicholas'ın arabası tam randevu saatinde geldi. Almanlar, otomobil durup için-

dekiler inince Prense saldırmaya hazırdılar. İkinci planları da tam görüşmeler yapılırken eve taarruzdu. Burada Prense hücum edildiği aynı saatte, daha büyük bir grup, yardımcısı Von Foelkersam'ın emrinde olarak, saraya saldıracak ve Amiral Horty ile nazırlarını kontrol altına alacaktı. Fakat Skorzeny son anda bu hücumdan vaz geçti. Çünkü suç delilini teşkil edecek Yugoslav delegelerinin gelip gelmediklerini tam olarak belirliyemememişti. Ya bunlar haber alıp son anda gelmekten vaz geçmişlerse?.. O zaman tam bir fiyasko ve rezalet olmaz mıydı?

Ertesi gün aynı ajandan öğrenildiğine göre Yugoslav delegeler de gelmişti ve anlaşma yolunda görüşmeler bir hayli ilerlemişti. Bunun için yarın, 15 Ekim salı günü yeniden toplanacaklardı. Ama bu sefer toplantı yeri değiştirilmiş ve yeni görüşme mahalli olarak Tuna nehrine yakın bir alandaki resmi bir binanın ikinci katı seçilmişti. Nicholas toplantıya yalnız başına gidecek, fakat bir macar taburu her an müdahale edecek şekilde yakın bir yerde hazır bulundurulacaktı.

Skorzeny, hemen işe koyuldu. Prens'e karşı bu sefer eyleme geçilecekti. Fakat Kurt Yatağı'ndan gelen uyarıyı da dikkate alarak Veliaht Horty'e karşı aynı zamanda harekete geçmemeyi ve bu konuda gelişecek duruma göre hareket etmeyi uygun bulmuştu. Toplantının yapılacağı yerin bir üst katına gizlice 4 adamını yerleştirdi. Bu komandolar seçme kimselerdi ve Prens Nicholas toplantı salonuna geldikten 5 dakika sonra harekete geçeceklerdi. Dışarıda tertibat alınmaya ve köşe başları, değişik kılık ve kıyafetteki komandolar tarafından tutulmaya başlandı. Her ihtimale karşı kale tepesinde de

saraya karşı yeni tedbirler alındı. Gizlilik yine büyük bir titizlikle korunuyor ve durumu çok az kimse biliyordu.

Nihayet belli saatte Skorzeny, Doktor Wolf kimliğinde arabası ile hareket etti. Tuna yakınındaki yeşilliklerle süslü bu güzel şehir alanı her zamanki gibi gece eğlencesine hazırlanıyordu. Etraf, normal yaşantısındaydı. Ama bu sakin ve neşeli görüntü içinde, görüşmelerin yapılacağı binanın önünde park etmiş, biri branda ile örtülü bir askeri kamyon ve diğeri Prens'in kendisine ait olması muhtemel bir otomobil Skorzeny'nin dikkatini çekti. Skorzeny arabasını bu araçlara doğru sürdü ve otomobilin 2:3 metre kadar arkasına yanaşarak durdu. Arabasından biraz da telaşla çıkarak motor kapağını açtı. Motorda arıza vardı ve Skorzeny sıkıntılı bir halde motorun şurasını burasını kurcalamaya başladı. Bu sırada hafifçe aralanan askeri aracın brandası arkasında 2:3 Macar subayı ve namlusu görünen bir makinalı tüfek Skorzeny'i telaşlandırmıştı. Sağ ilerideki küçük parkta da 2 Macar subayı konuşarak ve lakayt gözükerek gezinip durmaktaydılar. Demekki, görüşmeler başlamış ve Nicholas'ın koruyucuları yerlerini almışlardı.

Skorzeny'nin komandoları da görevlerini yapmaya hazır bir durumdaydılar. Şoförü ile Assubaylarından birisi parktaki sıralardan biri üzerine uzanmışlardı. Alanın bir köşesinden hırpani sivil kılıkta iki komando da kendisine doğru geliyorlardı. Bir Alman askeri polisi de yine o tarafa doğru sallantılı bir yürüyüşle yaklaşmaktaydı. Bunlar Skorzeny ile aynı hizaya gelince Skorzeny şapkasını çıkardı ve çıkarması ile birlikte de komandolardan üçü binaya doğ-

ru ileri atıldılar. Ama civarda, demekki dikkatlerinden kaçan saklı bazı Macar muhafızlar daha vardı. Henüz Skorny harekete bile fırsat bulamadan görünmeyen yerlerden silahlar patladı ve binanın kapısına ulaşan Alman polisi mermer merdivenlerden yaya kaldırımına yuvarlandı, Skorzeny, yaralıyı otomobilin arkasına sürüklemeye çalışırken aynı anda makinalı tüfek mermileri de üzerlerine yağmaya başlamıştı.

Parktaki serseriler olay yerine doğru koşuştular .Ezbere ateş eden Macarlar, askeri kamyondaki arkadaşlarına yardım için saldırdılar. Park sıralarına uzanmış olan iki komando da Skorzeny'ye yardıma koştular. Bu sırada şoför, kalçasından vurularak Skorzeny'nin yanına düşkütü. Skorzeny'nin etrafında toplanan her 3 komando da otomobili siper ederek kamyona birkaç mermi atmaya çalıştılar. Ama durum komikti, makinalı tüfeğe karşı tabancalarla başa çıkmak istiyorlardı. Hemen bu delilikten vaz geçilmeliydi. Yaralıyı da sürükleyerek gerideki köşeye doğru çekilmeye çalışan Skorzeny hızla 3 kesik düdük çaldı. Alanın arka sokaklarına sivil kıyafette dağılmış bulunan Von Foelkersam'ın komutasındaki bir bölük kadar komando bu işaretle harekete geçti. Şimdi Skorzeny, tabanca ve makinalı tüfek seslerine karışan bağırtılar ve koşan insanların gürültülerini duyuyordu.

Macarlar, durumun kötüleştiğine karar vermiş olacaklar ki, askeri kamyonu terkederek kaçmaya başladılar. Fakat görüşmelerin yapıldığı binaya sığınacak yerde ona yakın diğer bir binaya çekildiler. Skorzeny başını yavaşça kaldırıp baktı, bu ikinci bina Macar askerleriyle doluydu. Ve üstelik Nicholas Horty'nin bu ihtiyat kuvvetleri şimdi harekete geçiyorlardı. Skor-

zeny kuşkusuz, buna seyirci kalacak değildi. Çünkü bu kuvvetlerin binadan fırlaması demek, komandoların yenilgisi demekti ve kritik an gelmişti. İşte, Skorzeny gibilerin tam zamanında ve yanılmaz şekilde belirledikleri, o zaferle mağlubiyet arasındaki can alıcı nokta bu idi... Ve bu noktayı ve anı Skorzeny hiç şaşmadan yakaladı ve öldürücü darbeyi vurmak için binaya hücum emrini verirken kendisi de ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Almanlar bu hücumu yaparken aynı zamanda yandaki görüşmelerin yapıldığı binanın kapısına doğru da birkaç bomba sallamışlardı. Ama asıl bombalar ve mermiler Macar askerlerinin bulunduğu binanın kapı ve pencerelerine savrulmuş ve kulakları sağır eden patlamalar, etrafa fırlayan taş toprak ve enkaz arasında içerdeki Macarlar'dan ses seda çıkmaz olmuştu. Skorzeny hemen arkasındaki komandolarını da sürükleyerek yarı yoldan dönüp görüşme binasına hücum etti. Skorzeny daha eşiği aşar aşmaz kendini alt katta mücadele eden bir grubun arasında buldu. Gündüzden üst kata yerleştirdiği adamları, Barış görüşmelerinin yapıldığı salonu basmış ve Prens Nicholas ile diğer 3 kişiyi ele geçirmişlerdi. Skorzeny kendisini gördüğü zaman Nicholas ellerini kollarını sallayarak, avazı çıktığı kadar «Bunu yanlarında bırakmayacağını ve intikamının müthiş olacağını» bağırıp duruyordu. Salonda, yerde güzel ve büyük bir İran halısı vardı. Prens hemen bu halının üzerine yatırılıp perde kordonu ile rule halinde, bir çalı demeti gibi sarılıp bağlandı ve arkadaki pencereden bahçeye indirildi. Değerli emanet (Halı, bu değeri daha da arttırmıştı) o sırada yanaştırılan komando kamyonuna paldır küldür yüklenirken Skorzeny as-

subayına bağırdı: «Doğru hava alanına, ben de arkanızdan yetişeceğim.» Kendisi de arabasına doğru koşarken Foelkersam'a: «Ateşi kesin ve sür'atle çekilin. Daha fazla gürültü doğru olmaz» diye sesleniyordu.

Skorzeny ana caddeyi takip ederek öndeki kamyona yetişmeye çalışırken, yandaki caddeden kendisine doğru gelen Macar askeri araçlarını görüp şaşırdı. Bunların olay yerine gittiğine kuşku yoktu. Ve eğer bu bir tabur kuvvetinde olduğunu tahmin ettiği yedek birlik olaya müdahele ederse, Foelkersam'ın da hapı yutacağı muhakkaktı. Hemen arabasını durdurarak yere atladı ve bir küçük arabada en önde gelen komutanı heyecanla durdurdu. «Sakın ola askerler o tarafa gitmemeliydiler. Çünkü orada kim olduğunu bilmediği kimseler kıyasıya döğüşüp bombalarla caddeyi kalbura çevirmişler, yolun bu tarafını da barikatlarla kapatmışlardı. Kendisi de şu taraftaki sokaktan gelebilmişti. Bu bakımdan, sayın komutanı uyarmayı faydalı bulmuştu». Tam hareket edeceklerinde yine atıldı; «Aman ha sayın komutan kendisine ve erlerine dikkat etsin ve tanrı onları korusun».. Konvoy uzak yöne doğru hareket ettiğinde o da otomobiline atlayarak hava alanına doğru hızla yola koyuldu. Gaza basarken, durum meydana çıktığında Macar subayının yüzünün alacağı şekli ve sıralayacağı küfürleri düşünüp gülümsemekten kendini alamamıştı. Hava alanına ulaştığında, değerli emanet, bir Alman askeri uçağına henüz yükleniyordu. Görevli Macarların, hiçbir şeyin farkında olmadıkları anlaşılıyordu. Motorlar çalıştı ve boyundan büyük işler becermeğe yeltenen sevgili Prens Nicholas

Horty, sarılıp sarmalanmış bir bebek gibi, Almanya'ya doğru yola çıktı.

Buraya kadar herşey yolunda gitmiş ve iki piyade pahasına bir kale (*) alınmıştı. Şimdi iş, Amiral Horty'nin bu felaketi nasıl karşılayacağını öğrenmeye kalıyordu. Durumun gelişmesini beklemek üzere Skorzeny, Alman Ordu Karargahı olarak kullanılan otele gitti. Ertesi sabah Alman elçiliğinden gelen haberlere göre Kale tepesinin, buraya yaklaşan her yol barikatlanmak ve mayınlanmak suretiyle adeta muhasara altına alınmış olduğu anlaşılıyordu. Az önce elçilikteki Alman Askeri Ateşesi arabası ile şehre inmek istemiş, fakat Macar yetkilileri tarafından engellenmişti. Diplomasi dilinde bu «Düşmanca bir hareket»di.

Az sonra Budapeşte radyosu, kısa aralıklarla yaptığı anonslarla dinleyicilerini uyarmaya başladı. «15 dakika sonra Veliaht Amiral Horty, radyodan milletine önemli bir konuşma yapacaktır!»

Nihayet saat 14.00 te beklenen konuşma yapıldı. Veliaht, heyecanlı bir sesle Müttefiki Almanya'ya ikaz ve ihtarda bulunuyor ve sözleri şöyle sona eriyordu: «Bugün Almanya'nın harbi artık kaybettiği anlaşılmıştır. Macaristan'ın duruma uygun olarak Sovyetlerle yapacağı ateşkes'in hazırlık görüşmesi sonuçlanmıştır. Bu saatten itibaren Sovyet ve Müttefiklerine karşı her türlü düşmanca harekete son verilecektir.»

Olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı. Amiral Horty'nin, oğlunun başına gelenlerden ve dolayısiyle Almanların gizli görüşmeleri öğrendikle-

---

(*) Bu olayda 2 Komando eri ölmüştü. Yazar, satranç oyunu ile durumu anlatmak istiyor. Ç. notu.

rini anladıktan sonra artık daha fazla beklemeye lüzum görmediği ortaya çıkmıştı. Aynı saatlerde Macar Başkomutanı General Miklas'ın, karargahının önemli subaylarıyla birlikte, Sovyetler tarafına geçtiği haberi alındı. Ama bu kötü işaretlere rağmen cepheden ve cephe gerisinden gelen bilgiler pek öyle kötü sayılmazdı. Macar komutanları «Resmi, yani yazılı bir ateşkes emri» almadan silahlarını bırakmak taraftarı değildiler. Dolayısiyle, Veliaht Horty'nin radyoda yayınlanan beyanatı bir «Emir» sayılmıyordu. Macar Genelkurmayı da, başlarına gelebileceklerden korktuğundan ve Alman askerlerine tarihten gelen bir sevgi ile bağlılıklardan olacak, bir ateşkes emri vermekten çekiniyordu.

Skorzeny, bu kargaşalık arasında Kale tepesine saldırmanın tam zamanı olduğunu düşünüyordu. Eğer, şu sırada en önemli unsur olan zamandan iyi şekilde yararlanarak vakit geçirmeksizin hücuma geçilirse en akıllıca hareket yapılmış olurdu. «Vakit, Nakit'di»... Yani zaman, şu sırada altın para kadar kıymetliydi ve vakit varken yumruk, kestirmeden, Devletin tam başına yapıştırılmalıydı.

Fakat bu taarruz nasıl yapılacaktı? Mantıksızlığın da savunucuları vardı ve bunların başında dik kafalılığı ile meşhur Tuğgeneral Bach Zelewski geliyordu. Zelewski, Karadeniz'in kalesi sayılan Sivastopol koruganlarını yıkmak için kullanılan 25 pusluk (*) bir ağır havan topunu daha önce Budapeşte'ye getirtmişti. Ve bütün istediği, gerek bu, gerekse diğer topçularla Kale Tepesini yerle bir etmesi için kendisine Yüksek Komutanlıkça izin verilmesiydi. Skor-

---

(*) 63 santimetre çapında.

zeny de tam aksini savunuyordu. Führer, Macaristan'ın Alman'ya tarafında kalmasını istiyordu, Stalin'in kucağına atılmasını değil... Bu da böyle yakarak yıkarak sağlanamazdı. Sonunda şuna karar verildi: Skorzeny, az bir kuvvetle ve bir baskınla Amiral Horty'yi ele geçirmeyi deneyecekti. Eğer bu başarı sağlamazsa o zaman ya Genelkurmayın havadan indirme harekâtı veya karadan yapılacak —General Zelewski'nin 25 pusluk topu dahil— bir taarruzla iş halledilmeye çalışılacaktı. Tabii, Budapeşte'deki bir Alman tümenine mukabil üç Macar tümeninin yarattığı tehlike de dikkate alınmalıydı.

Skorzeny'nin planına göre Budapeşte'de bulunan Alman tümeni, Macar kuvvetlerine karşı pek az bir kuvvet bırakarak kalan büyük kısmı ile Kale tepesini saracak ve istendiğinde taarruza katılmak üzere hazır bulunacak, fakat baskın sadece Skorzeny'nin az ve öz kuvvetiyle gerçekleştirilecekti. Bu taarruz, bir hançerin insanın kaburga kemiklerinin arasından girişi gibi —Veya askeri edebiyata uygun şekilde söyliyelim— bir atımla bir tankı yok eden roketin delici hareketi gibi hedefe doğru derinlemesine ilerleyecekti. (Buna benzetilerek bu harekâtın kapalı adına «Bazoka» denmişti.)

Kurmay subaylar, harekâtın başarısı hakkında şüpheli idiler. General Zelewski de pek olumlu ve hatta nazik bir tavır takınmış değildi. Ama diğer zamanlarda olduğu gibi, daha iyisi mevcut olmadığından çarnaçar bu plana evet denmişti.

O gece, bir Macar Albayı, Almanlarla görüşme talebinde bulundu. Skorzeny bunun, ateşkes için zaman kazanmaya yönelik bir oyun olduğunu söyleyerek itiraz etmesine rağmen Alman

Komutanlığı bu isteği kabul etti. Gece yarısına doğru Karargâha gelen Albay, Almanların birçok hareketinden şikâyet etmekle ve kendilerince dostlukla bağdaştırmadıkları bir sürü olay sıralamakla söze başladı. Horty'nin Sovyetlerle barış yapmak istemesinin, Almanlarla olan dostluklarına bir zarar vermemesi gerektiğini söyledi. Evet, harbi kaybetmişlerdi ve tarihte şimdiye kadar herkesin yaptığı gibi onlar da barış istiyorlardı.

Buna karşın Alman görüşmeci subayı da Macar'a bir soru yöneltti: Madem ki dostluk istiyorlardı, o halde neden. Alman diplomatlarını Kale Tepesinde adeta tutsak gibi kontrol altında bulunduruyorlardı? Neden bu diplomatlar aşağıya, şehre inemiyorlardı? Bir dost devletin, hem de müttefiklerinin bir büyük elçisinin ve diğer görevlilerinin tecrit edilmeleri diplomatik nezaketle bağdaşır mıydı? Ziyaretçi subay kem küm ederek buna bir cevap bulmaya çalıştıysa da pek başaramadı. Bunun üzerine Skorzeny konuşmaya katılarak «Macar dostlarının iyi niyetlerine bir başlangıç olmak üzere Alman Büyük Elçisinin her zaman geçtiği Viyana Kapısı'na giden yolun tekrar açılması»nı istedi. «Bu isteğin ayrıca resmen yapılacağını ve bu sabah saat 06.00 ya kadar bu yol üzerindeki engelleri ve mayınları kaldırmazlarsa Almanların, bu hareketin manasını yorumlamakta serbest kalacaklarını» ilave etti. Macar Albay tereddütte kalmıştı. Almanlar düşüncelerinde ısrar ettiler ve esasen her iki taraftan çaprazlama ateş altında bulundurulan ve en küçük bir hareketin bile topların etkisinde bulunduğu bu yolun, bir de diğer engellerle tıkanmasının ne kadar lüzumsuz bir şey olduğuna görüşmecinin

dikkatini çektiler. «Bu teferruata. Ekselans Veliaht önem vermemiş olabilirdi. Fakat bir asker olarak sayın Albay bu konuda kuşkusuz kendilerine hak verecek»di.

Macar Albayı, görüşmeler sonunda, arzularının karşılanmasına çalışacağını vadetti ve Almanlardan kendi isteklerinin aynı şekilde dostça göz önünde bulundurulmasını rica etti. Almanlar barışı devam ettirdikleri sürece kimsenin kendileriyle bozuşmak niyetinde olmadığını ekleyerek arabasına bindi ve Kale tepesine doğru karanlıklar içinde kayboldu.

Evet, işler iyi gideceğe benziyordu. Macarlar ne yaparlarsa yapsınlar «Bazoka» harekâtı tatbik edilecekti. Hemen görüşmenin ertesinde, toplantıdan çıkan Skorzeny kendilerine planını açıklamak üzere subaylarını topladı. Sonra da günün ağarmasından yarım saat önce komandolar sessizce Kale Tepesine giden istikametlerde tertiplendiler. Herkese ayrı ayrı önemle şu husus tembih edilmişti: «Silahların emniyetleri kapalı olacaktı. Bir subay tarafından emir verilmedikçe ne olursa olsun kesinlikle ateş açılmayacaktı.»

Bu sonbahar sabahının alaca karanlığında harekete hazırlanan bu yürüyüş kollarını gören kimse, bunların bir çarpışma için değil de, normal bir yürüyüş yapmak için tertiplenmekte olduklarını sanırdı. Yeniden üniformasını giymiş olan Binbaşı Skorzeny, beraberinde 3 Assubay olduğu halde en öndeki komuta aracında bulunuyordu. Her birinin elinde bir bazoka ve palaska kayışlarında da birer demet bomba vardı. Komuta aracının arkasından 4 Panzer tankı geliyordu. Bu tanklar cepheye gitmekte olan birliklerden geçici olarak alınmışlardı. Çünkü Bu-

dapeşte'de sadece 6 Alman tankı mevcuttu. Bu tankların arkasından, gerektiğinde engelleri tahrip etmek için lüzumlu araçları beraberlerinde taşıyan 4 istihkâm tahrip grubu gelmekteydi. Kolun sonunda da herbirine bir takım bindirilmiş kamyonlar içinde bir hücum taburu bulunmaktaydı.

Gecenin karanlığında son kontrollar, subaylar tarafından bir defa daha yapıldı. Bu tepeden tırnağa silahlı komandolar, herhangi bir keşif kolunun, gözcülerin veya değişik silahların ateş desteği olmaksızın, kendisi de en önde olarak bilinmez bir düşmana doğru yürüyecekti. O, her zamanki gibi yakından tanıdığını sandığı «Asker» denen yaratığın düşünme tarzına güveniyordu. Kendisine göre böyle sakin şekilde yürüyen barışçı bir birliğe hiç bir asker ateş açmayı düşünmez ve buna teşebbüs etmezdi. İnsanlar ve hele belli kurallar içinde eğitilmiş askerler, ister istemez yetişme tarzlarının etkisi altındaydılar. Ve doğru olduğuna inandıkları konularda çoğunlukla sanki basiretleri bağlanırdı. Ama bu kitaplarda yazılı değildi.

Eğer bu düşünce doğru çıkmayacak olursa Skorzeny ve birliğinin başına neler gelirdi, Allah bilir. Doğrusu, Skorzeny şu sırada iyi bir şansa her zamankinden daha çok muhtaçtı.

Saat 05.55... Motörlerin çalışmasıyla doğan gürültü gerilen sinirlere yatıştırıcı bir etki yaptı. Komuta aracı içinde ayakta durmakta olan Skorzeny sağ kolunu havaya kaldırdı ve ileriye doğru uzattı. Hareket başlamıştı. Skorzeny şimdi ilk bölümdeki tehlikeyi salimen atlatmayı düşünüyordu. Bu, Viyana Kapısına giden uzun ve dik yolun mayınlanmış olması tehlikesiydi. Skorzeny, her an tekerleklerinin altında

patlayacak bir mayın kâbusunun yürek çarpıntıları içinde, ilerlemesine devam etti. İlk 50 metre, 100 metre kazasız belasız geçilmişti. İşlerin bundan sonra da bu şekilde gitmesi için Skorzeny neler vermezdi ki?.. Yürüyüş temposunu bozmadan aynı hızla tırmanmasına devam ediyordu. Demek ki Macar Albay sözünde durmuş ve mayınları kaldırtmıştı. Ah, şu 50 metre kadar gerisinden gelen tanklar da bu kadar gürültü çıkarmasa?.. Neyse, Viyana Kapısına az kaldı galiba... Hele şu virajı da bir dönseler...

İşte Viyana Kapısı da göründü. Alaca karanlığın bile örtemediği dev yapısıyle bir sanat eseri olan kapı biraz sonra karşılarındaydı. Yolun üzerinde bir barikat vardı. Fakat barikatın arasından görünen bir ışık burada bir geçidin açıldığını belli ediyordu. Ve doğrusu bravo şu Macar subayına, verdiği bütün sözü tutmuştu. Skorzeny ve durumu bilen diğer subayları, Macar sözcüye güvenmekle hata etmemişlerdi. Öyleyse, haydi bakalım ileri! Kapının önünde, gölgeliklerde insanlar dolaşıyordu. Bunlar herhalde nöbetçiler olacaktı ve ilk deney sonucu az sonra anlaşılacaktı. Skorzeny hızını biraz azaltarak yoluna pervasız devam etti. Nöbetçiler hayretle bakıştılar. Bir Alman yürüyüş kolunun geleceğine dair kendilerine bir emir verilmiş değildi, fakat böyle sere serpe gelen koca bir yürüyüş kolunun da mutlaka izin almış olması lazım gelmez miydi? Öndeki araç ilerledi Skorzeny gülerek, neşe ile el salladı ve hafif karanlıkta kapıdan içeriye süzüldü. Arkasından bir küçük araç ve peşpeşe tanklar da göründü. Her birisinin komutanı tankın açık kulesinde ayakta duruyor ve nöbetçileri, askeri kural gereğince elleriyle selamlıyorlardı. Skorzeny, geriden

gelen tekerlek uğultularından konvoyun hepsinin ilerlemeye devam ettiğini kestirebiliyordu. İlk deneme başarı ile geçiştirilmiş ve gerisinden takib eden bütün kolla birlikte şimdilik Kale'den içeriye girilmişti. Bakalım kader, bundan sonra ne gösterir?

Yolun bundan sonraki kısmı da açıktı ve birlik, döne döne, karanlıklardan yavaş yavaş sıyrılmakta olan hükümet binalarının çatı hizasına kadar çıkmıştı. Tam tepeye ulaştıklarında karşılarında muazzam ve dört köşe birşey belirdi. Bu, Muhafız Alayına ait kışla binasıydı. Kapılarının iki tarafı kum torbalarıyla kuvvetlendirilmiş, yan taraflara yine kum torbalarıyla pekiştirilmiş makinalıtüfek mevzileri yapılmıştı. Ve işe bakın siz, silahların başında da askerler vardı. Haydi bakalım, şimdi de sıra ikinci deneydeydi. Ama öyle görünüyordu ki bugün, hiç kimsenin değil, Skorzeny'nin günüydü. İyilik meleği kanatlarını onu üstüne germiş, bütün engelleri bir kuş hafifliği ile geçmesini sağlıyordu. Burda da aynı şey oldu. Skorzeny arabasına rahat bir şekilde kurulmuş olduğu halde her iki yandaki nöbetçileri güler yüzle selamladı ve hiç istifini bozmadan ilerlemesine devam etti. Gerek kendisinin bu güven verici hareketi ve gerekse daha önceki Viyana Kapısından geçmiş olmaları, buradaki nöbetçiler üzerinde bir şüphe doğmasını engellemişti. Değil mi ya! İzinsiz herhangi bir kimsenin Kapı'dan geçmesi mümkün müydü? Skorzeny, geriye doğru göz ucu ile dahi bakmadan, nöbetçileri geçerek ilerlemesine devam etti. Yürüyüş kolu da kendisini takip etti, sıra sıra kışla binalarını geride bırakarak hedeflerine doğru zafer yürüyüşünü sürdürdüler.

Burada; birisi, Muhafız askerlerin mekanik olarak gösterecekleri herhangi bir reaksiyon, diğeri de Skorzeny'nin kendi askerlerine öğrettiği kendine güven olmak üzere iki çeşit disiplin çarpışmakta idi. Muhafızlar —Ne makinalı tüfekçiler ne de nöbetçi erler— ateş etmediler, kendi askerleri de tehlike ile bu kadar burun buruna geldikleri halde heyecana kapılıp silaha sarılmadılar. Macarların, kendi ayaklarıyla gelip içeriye doğru gitmekte olan Almanların bu hareketini, kendi lehlerine yorumlamış olmaları da muhtemeldi.

Neyse, buraya kadar devamlı yokuş çıkılmıştı, şimdi Alman Elçiliğine doğru 1 mil uzunluğunda bir iniş başlıyordu. Skorzeny, hızını arttırmıştı. Aynı tempoda Elçiliği de geçtiler ve biraz sonra, daha önce kararlaştırıldığı gibi kol yol kavşağında ikiye ayrıldı. Her iki kol da ilerideki Kral sarayında birleşecekti. Skorzeny'yi takip eden kol, yine bine yakın Muhafızın barındığı Savunma Bakanlığının büyük taş binalarını hızla geçerek ilerledi. Tankların gürültüsü, artık dayanılmaz olmuştu. Uzakta kalan nöbetçiler ve tek tük pencerelerden bakan kimseler omuz silkmişler ve sabah sabah milleti uyandıran gürültü sahiplerine herhalde pek de hayır dua etmemişlerdi. Az sonra nihayet hedefleri sağ ilerilerinde belirdi. Konvoy, Kale alanına ve Kraliyet sarayına ulaşmıştı. Saray, sabahın hafif sisli aydınlığında bütün haşmetiyle gözler önündeydi.. Bir gelin gibi nazlı, fakat bir dev gibi ulu ve görkemli. Haydi bakalım, iş başına. Artık dostluk gösterisi ve barış yürüyüşü bitmişti. Macarlar bundan öncekilerin yaptığı gibi konvoyu, saraya da sokacak ve buyurun girin diyecek değillerdi ya... Bundan önce kol ni-

Ti
güru.
tank, tug.
ya geçiverdi. Sko...
arkasından koşan 7:8 koma...
ten içeriye daldı. Az daha geriden, ...
yaralanması veya ölmesi halinde komutayı
ne alacak olan Von Foelkersam koşuyordu.

Bu civarda sarayı koruyan 6 tanksavar topu bulunduğunu Skorzeny biliyordu. Acaba bunlar zamanında silah başı yapıp karşı koyabilecekler miydi? Ve kendi tankları bu badireyi aşabilecek miydi? Canım, kafanı yorduğun şeye bak hele?.. Şimdi bunları düşünmenin sırası mıydı? Skorzeny bir atlet hızıyla koşarak ilerdeki kemerli kapıdan binaya dalmıştı bile. Bu sırada alarm işareti de verilmiş olacaktı ki, Macar muhafız erlerinin koşuşmalarının arttığı görülüyordu. Birisi, tereddütlü bir şekilde elinde tabancası olduğu halde Skorzeny'nin üzerine doğru yürüyordu. Bu, Muhafız subaylarından bir yüzbaşıydı. Von Foelkersam birden ileri atıldı ve yüzbaşının elindeki tabanca yere düştü. Kori-

...as-
...ekteydi.
...ni bu eri sırt
...ar haykırışla bir iki çır-
... hareketsiz bırakmıştı. Skorzeny
...etrafı seyredecek halde değildi. Macar su-
bayını da elinden çekerek birlikte kapıdan içe-
ri daldı.

Önüne dikilip kendisinden teslim olmasını talep eden bu yüksekten bakan davetsiz misafirin karşısında, o anda Macar Generalinin hissettiklerini, bir başkası imkân yok hissedemezdi. Bu dev yapılı yabancı Almanca olarak yüksek bir sesle Generale; «Kale Tepesi halen Almanların elindedir. Fakat yine de bazı silah sesleri işitilmektedir. Derhal bir ateşkes emri verilmelidir. Daha fazla kan dökülmesi kimseye bir fayda sağlamaz» diyordu. Ve bunları söylerken elindeki tabanca ile de, isteklerinin yapılması icap ettiğini belirtmek istiyordu. Bu esnada sanki öğretilmiş gibi bir Komando assubay içeri girerek «Binbaşı Von Foelkersam, sarayın iç avlu-

su ile ana kapısının tamamen ele geçirilmiş olup güven altına alındığını size bildirmemi emretti» diye tekmil verdi. Bu assubay da fizik olarak Skorzeny'den aşağı kalmazdı. Pehlivan yapılıydı ve palaskasından sarkan bombalardan ayrı olarak elindeki pırıl pırıl parlayan makinalı tabanca da bu korku yaratan görünümü tamamlıyordu. Sert bir sesle «Bir emriniz var mı?» diye sordu. Skorzeny Generale bakıyordu. Bakışları karşılaşınca General gözlerini yere eğdi ve dokunaklı bir sesle «Peki Binbaşı, dediğiniz olsun» diye karşılık verdi. Bahçeden tek tek ateş sesleri, bulundukları salona kadar geliyordu. Bunları da durdurmak için Macar subayları gönderildi. Saray, artık bu korkusuz komandolarındı. Ama zafer, henüz tam bir güvenlik ve kesinlik kazanmış sayılmazdı. «Nezaket» ile «Kuvvet»in uygun dozda karıştırılarak kullanılması ve şimdilik kazanılan pozisyonun devam ettirilmesi lâzımdı.

Skorzeny işe evvela Generalden başladı. Generalin ellerini iki eliyle yakalayarak «Vermiş olduğu insancıl karardan dolayı kendisini tebrik ve teselli» etti. «Macar milleti, mutlaka kendisinden iyi duygularla bahsedecekti»? «Bu tarihi kararından dolayı gururlanmalı ve teselli bulmalıydı»... Sıra, subaylara gelmişti. Skorzeny, geniş holde, hiç de dostça olmayan bir tavır içindeki bir subay topluluğuna rastladı. Daha onların herhangi birşey söylemelerine ve durumu protesto etmelerine fırsat vermeden yüksek sesle 2 Binbaşının isimlerini sıraladı. Bu iki Binbaşıyı kendisine «İrtibat subayı» olarak görevlendirmişti. «Derhal kendisini takip etmeliydiler». «Diğer subaylar Taç Giyme Salonu'nda toplanacaklardı.»

Herşeye hakim bir komutan edasıyla bir makinalıtüfek ateşi gibi peşpeşe sıralanan emirler, öfkeli Macar subayları üzerinde gerekli etkiyi göstermiş ve hiçbirisi bunun dışında bir hareketi düşünecek zaman ve imkân bulamamıştı. Toplum psikolojisi içinde hepsi, süt dökmüş kedi gibi, birbirini takip ederek muhteşem salona doğru yürümeye başlamışlardı. Skorzeny, bu kızgın subayların tabancalarını toplatmaya teşebbüs etmedi. Bu atmosferde böyle uygunsuz bir hareketin aptallık olacağını biliyordu. Toplanan subayların karşısına geçerek, birçok Macar'ın anladığı bir dil olan Almanca ile kelimeleri tane tane konuşarak onlara şöyle hitap etti:

«Baylar, aramızdaki anlaşmazlığa burada, daha fazla kan dökülmesine sebep olmadan son vermenizden dolayı bahtiyarım. Tarihte Almanlar ve Macarlar hiçbir zaman döğüşmemişler, aksine birçok defa omuz omuza müşterek düşmana karşı savaşmışlardır. Şimdi yine aynı duygular içinde yan yana ve birbirlerine destek olarak barbar bir düşmana karşı anavatanlarını korumaktadırlar. Tarihten gelen bu silah arkadaşlığımızı hainlerin bozmasına ne siz, ne de biz hiçbir zaman müsaade etmemeliyiz.»

Bu, Skorzeny'nin ilk askerî ve politik söylevi idi ve doğrusu aranırsa başarılı da olmuştu. Bu, aslan yapılı Alman Komando Binbaşısının Avusturya aksanı ile hepsinin gözlerine bakarak ağır ağır söylediği sözlerin etkisini, Macar'ların yüzlerinde okumak mümkündü. Rahatlamış ve memnun görünen Macar subayları birer birer Skorzeny'nin karşısına gelerek askerce selam şerip, elini sıktılar. Zaten bulundukları salonun geniş pencerelerinden, silahsız Macar askerlerinin orta avluda toplanmakta oldukları

görülüyordu. Silah sesleri ise, çoktan kesilmişti. Skorzeny'nin elini sıkan subaylar, kendilerine hiç müdahale edilmeden birer birer salonu terkettiler. O, artık Kale Tepesi'nin mutlak hakimi bulunuyordu.

Fakat Skorzeny Kale Tepesini ve Kraliyet sarayını göz açıp kapayıncaya kadar büyük bir hızla ele geçirmesine karşın asıl hedefini elde edememişti. Bu çatırdı patırdı arasında Veliaht Amiral Horty, kendisine sadık adamlarının yardımiyle gizli yoldan Saraydan kaçmış ve Kale Tepesinin dışına çıkarak Kayser'in yakını olan General Pfeffer Wildenbruch'un himayesine sığınmıştı. Saray'da Veliahtın dairesine, salon ve koridorlarına koşan Skorzeny, oraları bomboş bulmuştu. Kaçamayan saray sakinleri korkudan titreşip duruyorlardı.

Saraya ve Başkente hakim olan Alman Komutanlığı, radyo aracılığı ile «Veliaht Amiral Horty'nin tahttan çekildiğini, Macar hükûmetinin istifa ettiğini, Kont Szalasi başkanlığındaki yeni hükûmetin iktidarı devralarak, ateşkesi geçersiz saydığını ve Müttefiki Almanya'nın yanında tarihi görevine devamla savaşı sürdüreceğini» bildirdi. Birkaç saat sonra Başkentte tansiyon düşmüş, gerilen sinirler gevşemişti. Maksat, Veliahtin kaçmış olmasına karşın, gerçekleşmişti.

Dünyada bir hayli patırdı koparmış ve tarihe yazılmış yengi ve yenilgiler, hatırı sayılır kayıplara ve büyük acılara mal olmuşlardır. 1944 Ekiminde yapılan Budapeşte çarpışması ise sadece 7 ölü ve 26 yaralıyla atlatılmıştır. Skorzeny'nin, birlikte bir cenaze töreni için ısrarı nedeniyle iki tarafın da bazı örf ve âdetlerden vazgeçmelerini hoş görmek lâzımdı. Ertesi gü-

nü büyük bir kalabalıkla yapılan cenaze töreni, Macarların milli duygularını okşayan bir nezaket içinde sona erdi. Yeni Macar Savunma Bakanı General Bereckzy Skorzeny'yi ziyaret ederek, Amiral Horty'nin işbaşından uzaklaştırılması ve Kale Tepesinin buradaki sanat eserleri ve tarihi binalara zarar verilmeden ele geçirilmesi nedeniyle, hükûmeti adına kendisine teşekkür etti. Skorzeny, Alman Generali Bach Zelewski'nin müthiş topundan hiç bahsetmeyerek bu nazik teşekkürü, Alman ordusu adına, kabul etti.

Kurt Yatağı'ndan tebrikler yağdı. Bir yıl önceki Gran Sasso olayındaki gibi Binbaşı Skorzeny yine göklere çıkarıldı ve «Alman milletinin bu asil evladı»na bu tarihi başarısından dolayı teşekkürler edildi. Skorzeny, emir gereğince, adamlarıyla beraber Kraliyet sarayında kalacaktı. «İşte, duyduğum en güzel söz bu» diye sevincini belirten Skorzeny hiç vakit geçirmeden Saraya yerleşti. Kendisine, Veliaht dairesi ayrılmıştı. O akşam yakın arkadaşları Binbaşı Foelkersam ve Yüzbaşı Karl Radl ve diğer subaylar ile birlikte, 2 ton ağırlığındaki muhteşem kristal avizenin ışıkları altında Kral sofrasında birbirinden güzel yemekler yiyerek, nefis Fransız şampanyaları içerek neşe içinde zaferlerini kutladılar. Komando erleri de, maiyet salonlarında aynı neşeli görevi yapmaktaydılar. Geceyarısından bir hayli sonra Skorzeny, pembe mermerli, kanatlı ve ellerinde oklar taşıyan çocuk kabartmalarıyla süslü Kraliyet banyosunda yorgunluğunu attıktan sonra rahat yatağa uzandı. Şu kısa zamanda başından geçen akıl almaz maceraları düşünerek uykuya daldı. Herhangi bir rüya görüp görmediğini bilmiyoruz ama, bu kı-

sa zevki ve tam bir istirahati hak etmiş olduğunu biliyoruz.

Ama ne yazık ki bu saltanat fazla sürmedi. Kral koltuklarında oturmalar, nazik hizmetçi ve garsonların resmi bir protokol içinde servisleri, birbirinden nefis şaraplarla yenen birbirinden güzel yemekler 3 gün sonra nihayete erdi. Evet, Kale Tepesinin en güzel yerindeki en güzel binada, yani Kraliyet Sarayında daima saltanat süren bir kimse olmuştu. İşte en son Sultan da Skorzeny idi.. Doğrusu aranırsa bu saltanat, en çok ona yakışmıştı.

Dördüncü günün sabahı ilk defa Amiral Horty ile, göz altında bulundurulduğu General Pfeffer Wildenbruch'un evinde karşılaştı. Kendisini General Pfeffer bizzat Veliaht'a takdim etmişti. Veliaht Skorzeny'yi, kendi başına bunca işleri açan Komandoyu, hiç de soğuk karşılamadı. Sanki daha önce tanıdığı ve sevdiği bir dostu imiş gibi rahatça selamladı ve sağ tarafındaki koltukta yer gösterdi. Ama görüşme, normal olarak ahbap sohbeti şeklinde değil de biraz daha resmi cereyan etti. «Veliaht, özel treni ile Almanya'ya yolculuk yapacaktı. Ekselanslarına Bavyera'da güvenli bir yer ayrılmıştı, orada şeref misafiri olarak oturacaklardı. Kendisi de gerek yolculukta ve gerekse yeni yerlerine yerleşmelerinde hizmetlerinde olacaktı.»

O gece Veliahtın özel treni Almanya'ya doğru Budapeşte istasyonundan hareket etti. Dışarıda kötü bir yağmur yağıyordu, etrafı ıslıklayan sert bir rüzgâr da bu kasvetli dekoru tamamlamaktaydı. Yağmurun yıkadığı pencerenin gerisinde, lüks kompartımanda ayakta duran Skorzeny, 1.5 aydır misafiri bulunduğu bu güzel şehri terkederken, Almanya'ya dönüyor

olmasına rağmen pek de sevinçli görünmüyordu. Nedense bu sefer Budapeşte'yi, gençlik günlerine nazaran daha bir cana yakın bulmuş ve daha bir içten sevmişti.

«Bazoka» harekâtı, Hitler'in durumunu bir kat daha sağlamlaştırmıştı. Karpat cephesindeki bir milyon Alman askeri, ne tür büyük bir tehlikeden kurtulduklarının pek farkında değillerdi. Macar ordusu, harbin son gününe kadar Almanlarla birlikte yan yana, omuz omuza savaşa devam etti.

Onikinci Kısım

UÇAKLARIN VE TÜMENLERİN YAPAMADIKLARI

«Ren köprülerinin tahribi»

Gayretin hududu yoktur.

Talleyrand

Karl Radl, Skorzeny'nin emrine girerek Friedenthal'de çalışmaya başladığı ilk zamanlar, ele geçirilmiş olan bir İngiliz raporunda okuduğu «Bir komando harekâtı, uzun ve çok teferruatlı hazırlıklara ihtiyaç gösterir» sözünü bir abartma olarak kabul etmişti. Fakat günler geçip de nefes bile alamadan çalışmak zorunda kaldığında, bunun doğruluğunu acı acı gülümseyerek kabullenmek gereğini duymuştu. Skorzeny'nin hazırladığı birçok plan, birçok kimse tarafından gerçekleştiriimesi imkânsız görülmüş «Bir stratejik baskının ilk şartının, dikkatli bir hazırlık olduğu»nu anlayamayan üstlerinin öne sürdükleri bir sürü itirazlarla peşinen «gerçekleştirilme şansı yok» damgasını yemiştir.

Alman kurmaylarına geniş yetkiler tanınmıştı. Ama Alman askerlerinin hayranı olan Liddell Hart (*) bile, Alman kurmay ve komutanlarının «Özellikle amatörlerinki başta olmak

(*) Meşhur İngiliz askeri yazarı.

üzere yeni fikirlere, pek aldırış etmediklerini» büyük bir içtenlikle yazılarında belirtir. Skorzeny ise daima bir amatördü. Fikirleri her zaman yeni, fakat «Tutan eli acıtan dikenli dal»lar cinsindendi. Bu nedenle de karargah subayları ve Generaller geniş yetkilerini, Skorzeny'nin bu alışılmamış cüretli tekliflerini çıkmaza sokmak ve geciktirme yöntemleriyle sürüncemede bırakmak için kullanıyorlardı. Skorzeny'nin şöhreti arttıkça ve teşkilatı ile yetkileri genişledikçe bu direnç daha da çoğalıyordu denebilir.

Skorzeny, 1944 yılı boyunca devam eden Müttefik zaferleri arasında, düşmanın silahlı kuvvetlerinin zayıf taraflarını araştırmağa devam ediyordu. Özellikle Ortadoğu'da Irak ve Süveyş'de, ayrıca Bakû'da kendi düşüncelerine göre bazı fırsatların doğduğuna inanıyordu. Sabotajcılar, Basra körfezinden Akdeniz limanlarına akıtılan petrole, pipe line hatlarını ve pompa istasyonlarını tahrip etmek suretiyle engel olabilirler ve Akdeniz bölgesindeki İngiliz kuvvetlerinin ikmalini geciktirebilirlerdi. Ama işe bakın ki Almanların elinde, bu bölgelere sabotajcı ve malzeme taşıyacak uzun menzilli uçaklar yoktu. Skorzeny bu iş için, Alman hatları gerisine inmeye mecbur edilmiş Amerikan bombardıman uçaklarından faydalanmayı düşündü ve bu maksatla bu uzun menzilli bombardıman uçaklarından (Uçan Kale) 6 uçak hazırlattı. Fakat, bütün hazırlıkların bitirilmek üzere olduğu bir sırada bu uçaklar bulundukları alanda, Müttefiklerin bir hava taarruzu ile tahrip edildiler. Bundan sonra da Alman Hava Kuvvetleri Komutanlığı bu harekât için uçak vermediğinden düşünülen petrol baskını gerçekleştirilemedi ve bütün hazırlıklarla planlamalar boşa gitti.

Skorzeny'nin Tuna nehri grubundaki «Balık Adamları», gemileri batırma usullerini öğrenmiş ve bu işin eğitimini görmüşlerdi. Bu Balık Adamların birkaç gemi batırmaları suretiyle Süveyş kanalı haftalarca ve belki de aylarca tıkanabilir ve İngilizlerin Uzak Doğu ile deniz taşımacılığı, Afrika'nın güneyinden dolaşmak zorunda kalacaklarından, bir hayli geciktirilebilirdi. Skorzeny'nin karargahı bunun için de, bütün detayları dikkate alan ve uzun araştırmalara dayanan mükemmel bir plan hazırlamıştı. Ama bu planın Yüksek Komutanlıkça tetkiki o kadar çok zaman almıştı ki, bu geçen süre içinde şartlar değişmiş ve İngilizlerin Akdeniz'deki üstünlükleri böyle bir taarruzu çok riskli bir hale sokmuştu.

Skorzeny ve karargahının bir de Bakû planları vardı. Bilindiği gibi Bakû, Sovyet petrolünün en önemli merkezlerinden birisiydi. Yine uzun araştırmalar sonunda geliştirilen plana göre buraya gizlice 3:4 sabotajcı komando timi havadan indirilecek ve bunlar yardımiyle petrol tesislerine komuta eden 4:5 önemli merkez havaya uçurulacaktı. Böyle bir tahribatın, Kızılordunun akaryakıt ikmalini önemli ölçüde zorlaştıracağı hesaplanmıştı. Fakat bu plan da, daha öncekilerde olduğu gibi, zaman yönünden öldürücü yaralar aldı ve sarfedilen bütün emek ve göznuru ile tozlu raflara yuvarlanıp gitti. Çünkü, yetkili makamların «olur»unu almak işi o kadar uzadı ki, geçen süre içinde uçakların yararlanabilecekleri Balkan'larda bulunan uçak alanlarının tümü de Kızılordu'nun eline geçti.

Üzerinde bir hayli emek sarfedilen planlar hep birbiri ardınca ve «Çok geç» kalınması nedeniyle boşa gidiyordu. Skorzeny başta olmak

üzere diğer subayları, doğal olarak, buna üzülüyorlardı ama hiçbir zaman mücadelelerinden de geri kalmıyorlardı. Bayrağı düştüğü yerden kaldırıp yürüyüşlerine —Sil yeni baştan— kaldıkları noktadan devam ediyorlardı. Skorzeny'de ve emrindeki diğer subaylarda bu teşebbüs yeteneği ve bu kolay kolay kırılıp bükülmez mücadele azmi bol bol mevcuttu. Kendileri ortadan kaldırılmadıkça, Yurtlarının ve milletlerinin karşı karşıya bulunduğu bu tehlikeden kurtulması için gereken her neyse yapılacaktı.

Zayıf, gür saçlı ve mavi gözlü bayan Hanna Reitsch, harbin devamınca Demir Haç nişanının birinci derecesini kazanabilen biricik kadındı, biricik sivildi. Delice bir cesarete sahip olan bu kadın bir deneme pilotu idi. Almanya'da jet motörlerinin yapıldığından daha kimsenin haberi yokken o, bu jet uçaklarından birisi ile deneme uçuşunu yaptı. Fakat motör kusurlu olduğundan düştü ve aylarca hastanede yattı. Sonra da yine aylarca sinirlerinin düzelmesi için uğraştı. Sandalyesinde daha doğru dürüst oturamazken evinde üst kata çıkıp inmeyi deneyerek kendine gelmeye çalışıyordu ve hastalığını yenme savaşı veriyordu. Birgün dostlarını hava alanında bir öğle yemeğine davet etti. Davetliler hava alanına geldikleri zaman havada yeni tip bir uçağın dolaşmakta olduğunu gördüler. Uçak alana inince içinden Hanna çıktı. Onlara doğru yürürken sevinç içinde bağırıyordu «Artık uçuyorum. Görüyorsunuz ya bunu rahatlıkla yapabiliyorum».

Skorzeny, o sene yazın Hitler'in karargahında rastladığı bu hayat dolu kadının cesaret ve iradesine hayran kalmıştı. Tıpkı Beni İsrail'in Yaşua'sı gibi bu kadın da neredeyse «Zafer ka-

zanılasıya kadar güneşin gökte asılı kalması»nı isteyecekti. Kısa sürede yakın birer arkadaş oldular ve diğer konularla birlikte Peenemün'den (*) ve burada gizlice yapılmakta olan V silahlarından bahsettiler. Skorzeny bir ay kadar önce V 1 füzesinin denemelerinde bulunmuş ve bu müthiş silahtan çok etkilenmişti. Hele V 1 in Baltık denizi üzerindeki uçuşunu gördükten ve çalışma düzeninin basitliğini öğrendikten sonra şöyle düşünüyordu: Bir deniz torpiline onu idare edecek bir insan koyduktan sonra, neden insanlı (plotlu) bir uçan bomba yapılmasın? Bu V uçan bombası şimdiki gibi rastgele bir hedef üzerine atılacağına, ölümü göze almış bir pilot tarafından önemli bir hedef üzerine (Örneğin, toplantı halindeyken İngiliz parlementosuna) tam isabetle atılabilir ve etkisi de o oranda müthiş olurdu. Gerçi Skorzeny, geri dönüşü olmayan, kesinlikle ölümle sonuçlanan korkunç görevler düşünmekteydi ama, beri tarafta binlerce Alman havacısının yeterli uçak olmadığından yer hizmetlerinde görevlendirildiği ve acemi bir piyade eri gibi cepheye sürüldüğü göz önünde tutulursa, bu fikrin pek de yanlış olduğu ileri sürülemezdi. Nihayet bu, bir gönüllü işiydi. Zorla ölüme gönderilmek hiç bir suretle bahis konusu değildi. Böylece bir gönüllü havacı V uçan bombasını kullanmayı üstlenebilir ve bu plotun hayatı da hiç olmazsa boş yere harcanmamış olurdu. Bu, bir bakanlık binasına, bir savaş gemisine veya önemli bir askeri komuta yerine karşın bir can demekti ki, bu da Üçüncü Reich'ın bu sıkıntılı günlerini gidermek yönünde önemli bir fedakârlık sayılmazdı.

(*) Baltık denizi kıyısında bir Alman şehri.

Skorzeny, bayan Hanna gibi tecrübeli ve bilgili bir pilotun fikrini de öğrendikten sonra, düşüncesinin olabilirliğine dair güveni daha da artmış olarak doğruca uçağa atladığı gibi Peenemün'e gitti. V1 silahını bir kere daha, fakat bu sefer plotlu olması gözüyle inceledi ve teknik personelden bilgisine inandıklarıyla konuştu. Peenemün'den döndüğü gün hiç vakit geçirmeden Hava Bakanlığının ve Heinkel ile Focke - Wulf havacılık şirketlerinin teknik elemanlarını bir araya topladı. Bütün gün ve gece bir sürü karışık plan ve hesaplar üzerinde çalıştılar. O sabah bir sonuca varılmış ve plan, Havacılık Daire Başkanı Marshal Milch'in masası üzerine konmuş bulunuyordu. Skorzeny ilk defa olarak delice bir cesaretle Führer'in adını ortaya attı ve hiç korkmadan «Hitler'in plotlu V1 füzesi fikrini kabul ettiği ve derhal sonuç alınmasını istediği» yalanını savurdu. Hava Kuvvetleri'ne ait üç komisyonun ayrı ayrı ileriye sürdükleri itirazlar giderildi ve plan, Milch tarafından kabul edilerek 3 ay içinde yapımına başlanabileceği görüşü ile uygun bulundu.

Bundan sonradır ki Skorzeny, durumu olduğu gibi bayan Hanna Reitsch'a anlattı. Hanna «Oh... Bak bu fevkalade» diye haykırdı. Hanna'nın bu heyecanından bir kat daha hevesi artan Skorzeny, Milch'in 3 aylık çalışma süresini 3 haftaya indirmek niyetiyle kendi karargahına, Friedenthal'e döndü. Barakalar bu iş için düzenlendi. Teknisyenler gece gündüz çalıştılar ve 3 ay değil, 3 hafta da değil, tam 15 gün içinde bir plot kabini ve gerekli kontrol aygıtlarını da kapsayan bir V1 füzesi meydana getirildi.

Ardından tecrübe safhası başladı. Roketin normal havalanma şekli yerine V1, diğer yar-

dımcı bir uçak vasıtasiyle havaya çıkarılarak 3.500 kademlik bir yükseklikte serbest bırakıldı. Burada çalıştırılan kendi motoru ile füze, saatte 400 millik bir hız elde etti. Uçak alanı üzerinde birkaç tur yaptıktan sonra pilot füzeyi alana indirdi. Bu inişte füze parçalandı ve işin kötüsü, teknisyenler bunun sebebini bulamadılar. Hanna da parçalanan füzeyi gördü ve o da inceledi ama, kendisi de birşey anlayamadı. Ertesi gün aynı denemeye çıkan bir başka pilot da aynı akibete uğradı ve o da inişte füzeyi parçaladı. Gerçi her iki pilot da ölmemişlerdi ama, bu arızanın neden ileri geldiğini açıklayamayacak kadar ağır bir şekilde yaralanmışlardı. Bunun üzerine Havacılık Daire Başkanının «Bu deneylere son verilmesi» isteğine Skorzeny boyun eğmek zorunda kaldı. Fakat Hanna bunu kabul etmedi. «Sen onlara aldırma, yarın bir tanesini bizzat ben alıp havalanacağım» diyordu. Skorzeny üzgündü ve bu olan bitenden dolayı tamamen kendisini sorumlu tutuyordu. Bütün bu talihsizliklerden sonra bir de Hanna'nın bu önerisini kabullenmek ona bir delilik olarak göründü. Üstelik maazallah Hanna'ya da birşey olursa bu sefer kendi kellesini hiç kimse Hitler'in ipinden kurtaramazdı. Hanna bir taraftan kızıyor, diğer yandan «O da ne demek?» diyordu. «Bana, senin inandığın konuda kellesini seve seve veren bir adam olduğunu söylemişlerdi»!.. diye kahkahaları atıyordu.

Kuşku yok, sonunda hanımın (Hanna'nın) dediği oldu. Skorzeny, Hava Alanı Komutanına «Havacılık Daire Başkanlığından kendisine biraz önce, telefonla, yeniden denemelere başlayabileceğinin bildirildiği»ni söyledi. Bir defa daha bir V1 füzesi havalandı, alan etrafında dön-

dü ve yükseklik kaybederek piste doğru süzülmeye başladı. Aslında sanki alan etrafında dönen füze değil de Skorzeny'nin başıydı. Tansiyonunu yükselmiş sanıyor ve kenetlenmiş çenesiyle dudağını ısırıp duruyordu. Çok şükür beklenen olmadı ve V1 rahatça piste indi ve durdu. Skorzeny Hanna'yı füzeden çıkarmak için koşarken Hanna başlığını ve gözlüklerini çıkarmış gülüyordu. «Ben anlamıştım zaten» diyordu. «Pilotlar, bu kadar yüksek bir hızla inmesini bilmiyorlardı.»..

Birkaç başarılı deneyden sonra Skorzeny Havacılık Dairesine giderek Milch'e işin aslını anlattı. Milch'in korku ile açılan gözlerinden, duymuş olduklarından dolayı hiç de memnun kalmadığı anlaşılıyordu. Sonunda dayanamayarak gürledi. «Bu iş, sizi idam sehpasına sürükleyebilirdi»..

Hemen 100 gönüllünün, zafere giden ve dönüşü olmayan bu yolda yetiştirilmesine başlanıldı. Bunlardan otuzunu Friedenthal taburundan eski pilotlar ve kalanını da Hava Kuvvetlerinden uçağı olmayan plotlar teşkil ediyordu. Az sonra 2 kişilik deneme füzeleri yapıldı ve bir hafta sonra gerçek, yani plotlu V1 füzesi meydana getirildi. Bu sırada normal V1 füzesi, artık bir sır olmaktan çıkmıştı. Yüzlerce «Vızıltılı bomba» Londra'ya ve Manş kıyılarındaki liman şehirlerinin üzerine düşmekteydi. Bunlar büyük kayıp meydana getirmekten daha çok moral bozucu etkiler doğuruyor ve halkı tedirgin ediyordu. Skorzeny bu arada harıl harıl asıl kendi sürpriz silahına, yani istediği hedefin tepesine inecek pilotlu V1 füzesine hazırlanıyor ve pilotların eğitimini, füzelerini tamamlamaya çalışıyordu.

Fakat bu sefer masa başında oturan yüksek rütbeli subay ve komutanlardan değil, başka bir taraftan gelen darbe ile karşılaştı. Akaryakıt gittikçe azalıyor ve buna paralel olarak uçuş eğitimi mecburen kısılıyordu. Karl Radl'in Berlin'e gönderilmesinden de bir sonuç alınamadı. Skorzeny boşu boşuna daha yetkililere, uzak mesafede olanlara telefon etmeğe uğraştı, günlerce Wilhelmstrasse'deki bazı koridorları arşınlayıp durdu. Bütün elde edebildiği şey sadece «Kuru bir vaat» den ibaretti. Nihayet 1944 yılı Sonbaharının son günlerinde eğitim tamamen durdu ve bir daha da asla başlayamadı. Büyük bir heyecanla girişilen ve bir hayli mesafe de alınan bu deney, diğerleri gibi karanlıklar ötesine yuvarlanıp gitti.. Ama harpten sonraları, bugün bile dosyalar halinde araştırmacılara ışık tutmaya devam ediyor.

Skorzeny sürekli olarak iki kutup arasında sıkışıp kalmıştı. Birisi orijinal fikirlere çok zor evet diyen Generaller, diğeri ise herşeye hemencecik, inanıveren heyecanlı kimseler. Plotlu füze işinin terkedilmesinden ve gönüllü plotların Friedenthal'deki komando birliklerine atanmalarından az bir süre sonra Skorzeny, Hitler'in karargahına yaptığı bir ziyaret sırasında V1 füzelerinin denizaltılardan atılabileceği fikrini ileri sürdü.. Himmler hemen heyecanla atılarak «İşte New York'u bombardıman edebileceğimiz biricik yol budur» dedi. «Skorzeny, hemen en kısa sürede araştırmalara başlamalısın. Bu, şehirlerimizi gaddarca bombalayan Amerikalıları cezalandırmak için tanrının bize lutfettiği bir fırsattır.»

Skorzeny, «Karadan atılan bir V1 füzesinin bile hedefi vurmaktaki zorluğu belli iken, bir

denizaltıdan atılacak füzenin istenen görevi yapacağından kuşku duyması»... Daha Skorzeny değil bunları söylemek, ağzını bile açmaya vakit bulamadan Himmler salonun öbür ucuna yürümeğe başlamıştı. Himmler'in teferruat dinleyecek vakti mi vardı? Şimdi o, duvardaki koskocaman dünya haritasının karşısına dikilmiş, bu müthiş buluşla kendinden geçmişti. Siz, Skorzeny'ye de bakın hele!? Şimdi de sayın Bakanın yanına gelmiş, neler söylemeye çalışıyordu! «Önemli hiçbir kayıp verdiremeyecek olan böyle çelimsiz bir bombardıman Amerika'lıları kızdırabilirdi ve bu doğru olmazdı»... Öyle mi? «Ama, eğer Amerikan kıyılarında ellerinde elektronik araçlar bulunan ve V1 leri tam hedeflerine isabetle yönlendirecek ajanlar olursa!..»

Bu da neler söylüyor böyle... Haydi efendim, geç şöyle... Artık bu iş çoktan kararlaştırılmıştır. İşte karşıdaki duvar haritasını kaplayan koca Atlantik ve onun Batı kıyısında kendisinden güvenli Koca Amerika Birleşik Devletleri. Güvenli mi, değil mi, Himmler onlara gösterecekti. «Biraz da konfor içinde popolarını büyüten sayın Coni'ler bombardıman ne demekmiş, şöyle nefislerinde denesinler bakalım. Bir gecede yüzlerce Uçan Kale ile yüklenip şehirleri yerle bir etmek neymiş, anlasınlar.»...

Himmler, Skorzeny'ye doğru döndüğü zaman gözlüğünün arkasında yanıp sönen bakışları sanki daha bir başka parlamaktaydı. «Ufacık bir bombardımanla o nazik halk neye uğradığını şaşırır ve eminim ki o topluluk hemen o gün Beyaz Saray üzerine yürür. Göreceksin Skorzeny bu, aynen dediğim gibi olacak. Sen de bugünden tezi yok hemen kolları sıvayacaksın

ve bana en az haftada iki defa olmak üzere gelişmeler hakkında rapor vereceksin.»

Almanya'nın durumu kötüleşmeye başladığı zaman bu kullanılmamış olan Pipe-line, Süveyş, Bakû, pilotlu V-1 planları için boşu boşuna kıymetli zamanlar harcanmıştı. Skorzeny ve arkadaşlarına göre, çok da yazık edilmişti. Eğer bu hazırlıklar «Kuvveden fi'le çıksaydı» yani, fikir ve planlar eyleme dönüşseydi belki harp kazanılmazdı ama, durum bu kadar kısa zamanda bu kadar aleyhe dönmezdi. Düşman zaman zaman yediği bu darbelerle bir hayli kayıblara uğrar ve elini kolunu sallaya sallaya Almanya üzerine bu denli rahat yürüyemezdi. Ama artık olan olmuştu ve Generaller de, politikacılar da kendilerini bir bataktan kurtarmak gerektiğinde, işte ancak o zaman Skorzeny'yi hatırlarına getiriyorlardı, başka zaman değil.

Bu arada Almanlar artık Ana Vatan savunmasıyla karşı karşıyaydı. Bir zamanların üç kıtaya hükmeden Reich orduları şimdi kabuğuna çekilmiş, Doğudan - Batıdan - Güneyden üzerine inen darbelere karşı kendini korumaya çalışıyordu. Volga'lar, Kafkas'lar, Manş kıyıları, Balkan'lar, Süveyş'ler artık gerilerde tatlı bir anı olarak kalmıştı. Şimdi Vistül ve Ren boylarında dövüşülüyordu.

Üstelik korkulan, sonunda başa gelmişti. 11 Eylül 1944 te ilk düşman çizmeleri Alman topraklarına bastı. Bu tarihte Amerikan 85 nci keşif kolundan bir yaya devriye birliği, Lüksemburg - Almanya sınırını aşarak Alman topraklarına giriyor ve meşhur Siegfried müstahkem mevkiinin beton koruganlarına kadar hiç kimseye raslamadan ilerliyordu. Keşif kolu erleri hernekadar gerçekleştirdikleri işin ne bü-

yük bir olay olduğunun farkında değillerdi ama, şu da bir hakikatti ki, Almanya'nın istilası artık başlamıştı ve Berlin'e kadar kan ve ateş arasında devam edecekti. Yaz ayları boyunca Ruslar, Doğu Prusya sınırına çok yaklaşmış bulunmalarına rağmen hiçbir noktada bu sınırı aşıp Alman anavatan topraklarına girmeyi başaramamışlardı. Ve bütün tahminlerin aksine Almanya'nın istilası Doğu'dan değil Batı'dan başlamıştı. Normandi çıkarmasından, yani ikinci cephenin açılmasından 3 ay sonra Alman toprakları da işte bu şaşkın keşif kolu erleri marifetiyle düşman ayakları altında kalmıştı. Bunun, Skorzeny gibi askerlerin ruhunda doğurduğu fırtınaları tahmin etmek, pek de zor değildi.

İş bu kadarla da bitmemişti.

17 Eylül 1944 de pırıl pırıl güneşli bir pazar günü Ren ve Meuse nehirleri üzerindeki önemli köprüleri ele geçirmek ve Almanya istilasını kolaylaştırmak için Müttefik Birinci Paraşütçü ordusu İngiltere'deki üslerinden havalanmıştı. Paraşütçüleri taşıyan 1.500 uçak, er ve malzeme dolu 500 planör, bir o kadar avcı uçağının koruması altında yola koyulmuş geliyordu. Ortalama herbiri 10.000 mevcutlu üç Hava indirme tümeni Hollanda - Almanya sınırındaki Arnhem ve Nimegue şehirleri bölgesindeki köprüleri, tahrip edilmelerine fırsat vermeden ele geçirecekler ve Güneyde, Belçika üzerinden ilerleyen Kara Kuvvetleri yetişinceye kadar ellerinde tutacaklardı. Eğer Müttefiklerin bu harekâtı başarılı olursa, harp çok daha kısa bir zamanda Almanya'nın yenilgisi ile sona erecekti.

Müttefiklerin, ezici bir hava bombardımanından sonra Ren ve Meuse köprüleri bölgesi-

ne hava indirmesi başlangıçta Almanları gafil avlamış ve çok az bir zayiata karşılık tam bir başarı sağlamıştı. İndirmeden birkaç saat sonra bellibaşlı büyük kara ve demiryolu köprüleri hava indirme tümenlerinin eline geçmiş bulunuyordu. Ama Almanlar kendilerini kısa zamanda topluyorlar, Hitler derhal alarm işaretini vermiştir. Derinlikteki yedek Alman birlikleri ve Halk Kumbaracı tümenleri (*) ileri atılıyorlar. Bu taarruz karşısında Arnhem bölgesine inmiş olan General Frost komutasındaki 1 nci İngiliz tümeni dayanamayarak köprüleri terkedip Ren nehrinin güneyine çekilmeye çalışıyor. 10.000 mevcutlu tümenden 2.400 kişi ancak kalmıştır. Daha güneye Meuse nehri üzerindeki Nimegue'ye inen 82 nci ve daha güneye indirilen 101 nci Amerikan tümenleri tutunuyorlar. Bunda, güneyden düşman hatlarını yararak ileriye atılan ve hava indirme birliklerinin yardımına koşan İngiliz Zırhlı Muhafız Tümeninin büyük yardımı oluyor.

Şimdi «Ana Vatana giriş kapısı» diye adlandırılan, kara ve demiryollarının geçtiği Nimegue köprü bölgesi kıyasıya bir savaş alanına dönmüştür. 10 gün süre ile bu bir avuçluk küçük arazi parçası en kanlı boğuşmalara sahne oluyor. Müttefikler, Güneyden her an biraz daha yaklaşan kara kuvvetlerini bekleyerek dişlerini tırnaklarına takıp ele geçirdikleri köprüleri savunuyorlar. Almanlar, Ana Vatan girişini düşmanın pençesinden kurtarmak için var güçleriyle saldırıyorlar. Alman piyade ve Zırhlı bir-

(*) Halk Kumbaracı Tümenleri, Hitler'in emriyle 16 dan 60 yaşına kadar olan gönüllülerin kurmuş oldukları ikinci sınıf birliklerdir.

liklerinin 10:12 defa tekrarladıkları taarruzlar, ufak tefek başarılara rağmen, düşmanı bulunduğu yerden söküp atmaya yetmiyor. Göring'in, elinde son bir koz olarak bulundurduğu yedek 600 pike bombardıman uçağının köprüleri tahrip etmek için saldırıları da kesin bir sonuç vermiyor.

İşte, tekrar tehlike bulutlarının yoğunlaştığı buhranlı durum meydana gelmişti. Ve Yüksek komutanlığın aklına ilk gelen kimse de, kuşkusuz, Skorzeny idi.

Skorzeny, bundan önceleri olduğu gibi, yine heyecanla göreve koştu. Ama Alman Karargahında Meuse nehrinin detaylı bir haritası bile mevcut değildi. Yapılacak harekâtın planlanabilmesi için eskiden bu nehirde çalışmış bir buharlı gemi kaptanı bulunup ondan gerekli bilgiler alındı. Sonra denizaltısı ile 40.000 tona yakın Müttefik gemisi batırmış olan Kaptan Hummel nehirde bir keşfe çıktı. Dalgıç elbisesi giymiş ve yüzünü de küçük bir gizleme ağı ile kapamış olan kaptan Hummel, nehrin akıntı yönünde düşman içerilerine doğru yüzmeye başladı. Vakit geceydi, fakat atılmakta olan izli mermiler karayolu köprüsünü görmesine yardım ediyordu. Köprünün çamurlu ve kimsesiz kemerlerinden birisine yanaşarak, üzerinden düşman tankları ve topları geçerken planını düşündü. Sonra su altından, diğer demiryolu köprüsüne kadar yarım mil kadar yüzdü. Bu köprünün tahribi için de gerekli şeyleri kafasına yazdı. Ve tekrar nehire dalarak karanlık sularda kendini akıntıya bıraktı. Almanların işgalindeki diğer kıyıya çıkıncaya kadar hem yüzdü, hem planını kafasında geliştirdi.

Skorzeny'nin erleri düşman mevziinin soku-

labildikleri kadar yakınına, akıntı tarafındaki kısmına yarım tonluk birkaç denizaltı mayını getirmiş bulunuyorlardı. Karanlıktan yararlanılarak sessiz ve ışıksız bir çalışma ile mayınlar nehire çekildi.. Ama herhalde düşman kuşkulanmış olacak ki topçu ile bölgeyi ateş altına aldı. İki erin yaralanmasıyla bu tehlike geçiştirildi ve mayınların suya indirilmesi tamamlandı. Puro şeklindeki denizaltı mayınları nehrin içinde ikişer ikişer birbirine bağlandı. Birbirine bağlanan her çift denizaltı mayını, bir köprü ayağının tahribinde kullanılacaktı. Kaptan Hummel'in kılavuzluğundaki 14 Balık Adam bu mayınları akıntı istikametinde yüzdürmeye başladılar.

Köprülere varıldı, mayınlar gereken yerlere bağlandı. Mayınların subapları açıldı ve bu suretle zaman ayarlı tapaları, mayınlar nehrin dibine değince patlayacak şekilde ayarlandı. Bu durumda, suyun basıncından azami derecede faydalanılarak büyük bir hasar elde edilecekti. Bu işler yapıldıktan sonra Balık Adamlar nehrin akıntı yönünde uzaklaştılar. Mayınların patlayışını işittiler ve aynı anda nehrin her iki tarafındaki düşmanın hareket halinde gördükleri herşeye açtığı ateşle nehir kısa sürede alevlere boğuldu. Sular, düşen her cins mermi altında kaynamaya başladı. Şafak söküyor ve sağa sola mermiler yağıyordu. İki er yaralanmıştı. Arkadaşları bu yaralı erleri su içerisinde yakalayıp yardım ettiler. Fakat kıyıya ulaştıklarında bu yaralı arkadaşlarının ölmüş olduğunu gördüler. Kıyıya çıkan bu erler, kendilerini düşman askerleri arasında buldular ve tutsak edildiler. Artık ortalık aydınlanmıştı. Almanların elindeki kıyıya ulaşmaya muvaffak olan Kaptan Hummel ve 4 Balık Adam dışındaki diğer

erler su yüzüne çıkmaya zorlanarak tutsak edilmişlerdi.

Köprü tahrip harekâtının sonucunu Skorzeny birkaç gün sonra kesinlikle öğrendi. Demiryolu köprüsü çok ağır bir şekilde tahrip edilmiş ve 70 metrelik kısmı tamamen uçurulmuştu. Karayolu köprüsü de ağır hasara uğramış bulunuyordu. Burada Amerikalılar Baily tipi bir Tombaz köprü kurmak zorunda kalmışlardı. Nehrin Doğu bölgesindeki köprübaşı mevkiinde bulunan Amerikalıların nehir Batısı ile olan irtibatları bir veya iki gün kesilmişti. Zaten ilk günler Alman cephesi üzerinde düşman tazyikinin azaldığı, elle tutulurcasına belli oluyordu. Skorzeny, eğer bu iş kendisine daha önce verilseydi, bu her iki köprünün de tamamiyle tahrip edileceğinden ve «Ana Vatana açılan kapı» - nın da daha uzun süre tıkanmış olacağından şüphe etmiyordu. Bu harekât sadece ve sadece iki ölüye ve 8 tutsağa mal olmuştu. Ama tankların, topların, uçakların yapamadıkları bir iş, Skorzeny'nin birkaç Balık Adamı tarafından gerçekleştirilmişti.

Müttefiklerin Arnhem'de tam manasiyle istediklerini elde edemedikleri Eylül sonu harekâtından sonra tatsız bir sonbahar başlamıştı. İlkin bardaktan boşanırcasına yağan yağmurlar ve sonra Kasım başlarında karla birlikte erken başlayan kış soğukları Müttefiklerin ilerleyişlerini büyük ölçüde geciktiriyordu. Yaz aylarında parlayan arzular solmuş, 1944 yılı bitmeden harbin sona erdirileceğine bağlanan ümitler yavaş yavaş küllenmeye başlamıştı. Savaş uzayıp gideceğe benziyordu. Arnhem'den sonra Almanlarda ise, aksine, umulmayan bir canlılık gözleniyordu. Savaş, Anavatan topraklarına

yaklaştıkça Alman askeri silahının kabzasını daha bir başka sıkmağa, daha bir başka hırsla toprağa sarılmağa başlamıştı. V1 lerden sonra Eylülün ilk yarısında gizli V2 silahları da İngiltere adasına düşmeğe başlamıştı. Sesten daha hızlı ve V1 den çok daha fazla yıkıcı etkiye sahip bu füze, gereğinden çok moral yıkıntısı yaratıyordu.

Zaten Hitler, Batıda savaşın kaybedilmiş olduğunu hiçbir zaman kabul etmemişti. Yaz aylarındaki büyük bozgunlardan sonra Alman sınırlarında duruma yeniden hakim olmayı yetersiz bulmaktadır. «Sadece savunma savaşları yapmak, istilayı biraz geciktirir ama, zaferi sağlamaz» diyordu. Bunu göz önüne alarak o daha Eylül başından beri Batı cephesinde düşmanın belini kıracak, Alman Komuta heyetine nazaran «Acemi bir askerden farksız Müttefik Generalleri»ne iyi bir ders verecek olan büyük bir karşı taarruzu kafasında evirip çevirmeye başlamıştı. 1940 da Fransayı çökerten taarruzun aynını, ikinci bir Ardennes taarruzunu ve ikinci bir Dunkerque zaferini düşlüyordu. Evet, o ahmaklara, büyük Reich'ın henüz ölmediğini ve öldürülemeyeceğini gösterecekti, hem de bir daha asla unutamayacakları bir şekilde. Dört yıl sonra yeniden bir diriliş ve bir yumrukla, yani bir darbe ile ezilecek Batı cephesinin hayali artık rüyalarını dolduruyordu.

Neden olmasın?..

Üstelik bu sırada Doğu Prusya üzerine yürüyen Rus kuvvetleri de Alman 4 ncü ordusundan iyi bir sopa yiyerek geriye atılmış ve Ruslar 1.000 tank kaybetmişlerdi.

Hitler Rastenburg'daki Kurt Yatağında, 18 Ekimde, irtibat subayına emir verdi: «Skorzeny'yi bana gönderin».

Onüçüncü Kısım
SKORZENY AMERİKALI
«İkinci Ardennes Taarruzu»

Biz yine de bu harbi kaybedebiliriz.

1944 Aralık ayında Ardennes savaşları sırasında General Patton tarafından söylenmiştir.

Ardennes savaşı diye adlandırılan Hitler'in Batıda yaptığı taarruzun en civcivli bir zamanında, General Hodges'in birinci ordusunun cephe gerisinde bulunan bir benzin istasyonunda bir jeep durdu. Jeepin içinde 4 kişi vardı ve şoförün yanındaki onbaşı yere inerek «Lütfen petrol veriniz» diye acele bir telaşla seslendi. Bu, bir hata idi. Çünkü Amerikalı askerler «Petrol» değil «Benzin» derler ve bu gibi acele hallerde hiç bir vakit «Lütfen» kelimesini kullanmazlardı. Benzin istasyonundan birisi «Siz hangi birliktensiniz?» diye sordu. Onbaşı cevap vermedi ve geldiği gibi yine telaşla jeepe atladı, şoför de acele ile gaza bastı ve araç buz tutmuş yolda yokuştan aşağıya doğru hızla uzaklaştı. Aynı yönde giden bir konvoyu geçerken de, bir virajı alamayarak, devrildi. Jeepin içindekiler çıkarılınca bunların, kendi üniformala-

rı üzerine Amerikan askeri ceketi giymiş, Alman erleri olduğu anlaşıldı.

Kendisine konuşması, aksi halde bir casus olarak hemen kurşuna dizileceği bildirilen, henüz kazanın şokundan tamamen kurtulamamış erlerden biri «Kendileri gibi Amerikan üniforması giymiş Alman kıtalarının cephe boyunca Müttefik hatları gerisine sızmakta olduklarını, kendi jeepinin de bunlardan sadece bir tanesi olduğu» nu söyleyiverdi. «Amerikan üniforması giymiş ve Amerikan arabaları, tankları ve topları ile daha binlerce Alman da Müttefik hatlarını geçmek üzere idiler. Bu harekâtın maksadı, sızan kuvvetleri Paris'deki Müttefik karargahı civarında birleştirmek ve karargahtaki General Eisenhower'i öldürmek veya kaçırmaktı. Albay Skorzeny, bu harekâtın planlayıcısı ve komutanı idi.»

Skorzeny mi?!..

Hani şu Mussolini'yi kaçıran adam!..

O saatten itibaren yüzlerce kilometre genişliğindeki cephenin değişik yerlerinden alınan buna benzer raporlar Müttefik Baş Komutanlığına müthiş bir korku salmıştı. Ele geçen her tutsaktan aynı şey öğreniliyordu: Hedef, Eisenhower'i ele geçirmek. Bu harekâtın başı da, Skorzeny...

Gerçek şuydu ki, Skorzeny, General Eisenhower'e el sürmeğe bile çalışmamıştı. Zaten ona verilen emirde de böyle bir şey yoktu. Skorzeny tamamen başka bir oyun çevirmeğe uğraşıyordu. Bu iş de, daha öncekilerde olduğu gibi Hitler'in karargahına yapılan bir ziyaretle başlamıştı. Üstelik bu sırada karargah yer değiştiriyordu ve ağaçlarla yeşillikler arasındaki bu sakin yerin huzuru bozulmuştu. Kurt Yatağı,

Doğu Prusya'ya doğru ilerleyen Kızılordu'nun tehdidi altına girmiş ve cephenin beklenmedik bir yerden yarılması tehlikesine karşı Hitler ve karargahının güvenliğini sağlamak üzere artık daha batıya (Berlin'e) çekilmesi gerekmişti. Bu karma karışık duruma rağmen Skorzeny, kendisini Macaristan'daki başarısından dolayı Albaylığa terfi ettirip altın bir madalya ile ödüllendiren cömert Hitler tarafından kabul edilmişti. Salonda ikisi yalnız kalınca Hitler, önemli bir şey söylüyecek kimselerin tedirginliği içinde Skorzeny'yi bir kenara çekti. «Sana söylüyeceklerim var» diye kısık bir sesle söze başladı ve şöyle devam etti: «Dünya Almanya'nın işinin bittiğini zannediyor, hatta cenaze töreninin gün ve saatini tesbit etmeye çalışıyor. Onlara ne kadar yanılmakta olduklarını göstereceğim. O, ölüyor dedikleri adam dirilecek ve kendisini Batıda müthiş bir şekilde gösterecektir. Sonrasının ne olduğunu göreceğiz.»

Skorzeny'yi bir duvar haritasının önüne götürdü. Skorzeny'nin haritada Kırmızı (düşman), Mavi (dost) renkli çizgiler halinde gördüğü durum hiç de iç açıcı değildi. Bir zamanların Avrupa'ya ve Volga yönünde Asya'ya doğru yayılan Mavi okları şimdi bir hayli geri çekilmiş bulunuyordu. Şimdi taarruzu gösteren mavi oklar, savunmayı belirliyen düz çizgilere dönüşmüş, inadına çoğalan kırmızı oklar ise Doğu'dan (Polonya'dan), Güney'den (Balkan'lardan ve İtalya'dan), Batıdan (Fransa'dan) Alman ana vatanına doğru yönelmişlerdi. Kanlı birer çelik ok gibi, soğuk ve acımasız.

Ama Führer'in söyledikleri çok başka şeylerdi. Şimdi o, yaklaşmakta olan bu kış devresinde Batı'daki Müttefik kuvvetlerine şiddetli bir yum-

ruk indirip burasını dağıtmak istiyordu. Belçika'nın, halen Müttefiklerin elinde bulunan Anvers limanı üzerine parmağını bastırdı. Burası taarruza başlandıktan en çok bir hafta sonra ele geçirilecekti. Bunun kuzeyinde, Belçika ve Hollanda'da kalan Müttefikler (Montgomeri'nin İngiliz ve Kanada orduları ile Amerikan birinci ordusunun büyük kısmı) diğer kuvvetlerden ayrılacak ve denize dökülecekti. Anvers güneyinde kalan Amerikan orduları ise Manş denizinden 500 mil Güneye, İsviçre üzerine atılacaktı. Ortadan ikiye bölünüp Kuzeye ve Güneye atılan Müttefiklerin imhadan kurtulabilen kısımları artık bir güç olmaktan çıkacak ve Batıda serbest kalacak Reich orduları bu sefer Doğuya, Kızılordu üzerine yürüyecekti.

İşte Hitler'in 20 Ekim 1944 de Skorzeny'den daha çok tarihe seslenir gibi kısık bir sesle anlattıkları bunlardı. Ki sonradan askeri yazarlar bunu «İmkânsızlıklar savaşı» diye adlandırmışlardı. Her iki tarafın yazarları «Bu taarruzun yeri, zamanı ve kuvvet oranları bakımından başarı şansının olmadığı» konusunda birleşmişlerdi. Bu taarruzun en şiddetli darbelerine uğrayan 12 nci Ordular Grup Komutanı Amerikalı General Omar Bradley, harpten sonra yazdığı anılarında (*) askerî mantık açısından şu sonuca varıyordu: «Taarruz eden, genel kural olarak düşman kuvvetlerini imha etmeğe veya çok önemli bir hedefi elde etmeğe bakar. Almanların Ardennes taarruzunda bu hedeflerden hiç birisi elde edilemezdi.» Ama Hitler bu sıralarda askeri mantığı çoktan unutmuştu ve her tarafından sıkıştırılan bir av hay-

---

(*) «Bir Askerin Öyküsü» adlı eser.

vanı duyguları içinde kendine bir çıkış yolu arıyordu. Bu yol üzerinde akıl, mantık, sağduyu denen nesnelere yer yoktu.

Hitler zaman zaman sesini yükselterek, bazan titreyen elini yumruk yapıp sallayarak tarihi nutkunu sürdürüyordu: Kış, şimdi kendi müttefikiydi ve ondan iki türlü faydalanacaktı. Birincisi, bu yağmurlu, balçıklı ve sonra bastıracak kar ortasında düşman ihtiyat kuvvetleri kolaylıkla cepheye müdahale edemeyecekler. İkincisi ve daha önemlisi, kötü hava şartları yüzünden o kahrolası Müttefik hava kuvvetleri eli kolu bağlı seyirci durumuna düşeceklerdi. Göreceklerdi onlar, Prusya askeri ölmüş müdür ölmemiş midir? Ve dünya kaş köşedir? Hitler'in «Panzerleri (*) yine o panzerlerdir. Harbin başındaki Ardennes taarruzunu ne de çabuk unutmuşa benziyorlar. (**) Hani o Dunkerque'den pantolonunu bırakarak kaçan bu İngilizler değil miydi?»

Hitler açıklamasına devam ediyordu: Böyle bir fırsatı, Müttefiklerin Avrupa'ya çıkmaya başladıkları günden beri bekliyordu. Şimdi Almanya sınırlarına kadar ilerleyen düşman ordularının ikmal yolları uzamış, devamlı savaşlarla araç ve gereci yıpranmıştı. Üstelik düşman

---

(*) Zırhlı Birlikler.

(**) İkinci Dünya Harbinin başlangıcında Mayıs 1940 da, Almanların Ardennes taarruzu ile İngiliz ve Fransız kuvvetleri ikiye bölünmüş, Kuzey'de kalan ingiliz kuvvetlerinin büyük kısmı bütün ağırlıklarını bırakarak Dunkerque'den zorlukla çekilebilmiş, Güneydeki Fransız kuvvetleri ise bir daha toparlanamadan bir ay içinde Fransa yıkılıp gitmişti.

kuvvetlerine gereğinden fazla yük yüklenmiş ve takatlerinin sonuna kadar zorlanmışlardı. Yani düşmanlar şimdi yorgun ve dağınık halde idiler ve karşılarındaki çekilen Alman askerinin artık bir daha ayağa kalkamayacak kadar ezildiği kanaatini taşıyorlardı. Bu ahmakça yanılgılarını ve boş gururlarını acı şekilde ödeyeceklerdi.

Hitler susmuş, şimdi gözlerini Skorzeny'ye çevirmişti. Tekrar söze başladığında sesi daha yüksek çıkıyordu: Kendisi bu sıralarda fabrikalardan çıkacak binlerce yeni top, tank ve yeni bir buluş olan jet uçağı beklemekteydi. Balkanlar'dan çekilen birliklerle ve Macaristan, Avusturya cephelerinde savaşın duraganlık kazanmasıyla elinde bir hayli kuvvet birikiyordu.

Sıra şimdi Skorzeny'nin bu harekâtta oynayacağı role gelmişti. Skorzeny «Truva'lıların Tahta Atı'nın yaptığını tekrarlıyacaktı». Bu tamamen bir aldatma ve bundan yararlanan bir baskın harekâtı olacaktı. Hitler'e göre Müttefik savunmasını parçaladıktan sonra Almanların karşılaşacakları ilk ve önemli engel Meuse nehriydi. Ne pahasına olursa olsun, yarılan cepheden kaçan düşmanın durup dinlenmesine meydan verilmeden takip edilmesi gerekliydi. Bunun tek çaresi de, Meuse nehri üzerindeki köprülerin, düşman tarafından tahrip edilmelerine fırsat verilmeden ele geçirilmesiydi. İşte bu görev Skorzeny'ye veriliyor ve bu önemli görevin yapılması için gerekli bütün araçlar da emrine tahsis ediliyordu. Skorzeny, Amerikan üniforması giymiş ve onların araçları, silahları ile donanmış tam bir Amerikan zırhlı tugayı meydana getirecekti. Bu Zırhlı Tugay, geriye çekilen düşman kuvvetleri arasına karışacak ve köprü-

leri Almanların geçişine serbest bulunduracaktı. Bundan ayrı olarak, yine düşman üniforması giymiş küçük gruplar, Zırhlı Tugayın ilerisine sürülecek ve bunlar düşmanı şaşırtmak ve morallerini bozmak için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardı.

Skorzeny, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Doğrusu Führer'in bu derece akla gelmeyen şeyleri süratle sıralaması Skorzeny'yi sersemletmeye yetmişti. Allah Allah!.. Tahta At, demek buydu! Gerçekten tam manasiyle bir Tahta At!. Kılığı, kıyafeti, silahı, aracıyla bir düşman Zırhlı Tugayı ve bu Tugayın köprülerde oynayacağı ve kuşları bile güldürecek «Ali Cengiz» oyunları!. Doğrusu Skorzeny, hayranlıkla karışık hayretini yenebilmek için yutkunup duruyordu. Hele hele, daha önceden ileri sürülecek o «Küçük Karıştırıcılar» yok mu? E, vallahi pes doğrusu. Bu, Skorzeny'nin bile aklına gelmeyen müthiş bir buluştu.

Ama, hele biraz durun bakalım. Peki, bunlar düşman eline geçerse ne olurdu? Bir casus işlemi görüp, hemen bir idam mangasının karşısına çıkarılmazlar mıydı? Hitler, kendisini yatıştırmıştı. Onun dediklerine göre İngiliz komandoları da çok defa Alman üniforması giyiyorlardı ve son günlerde Achen'de bazı Amerikan komandoları da aynı usülle, yani Alman kıyafeti giyerek Alman hatlarına sızmışlardı. Onun için bu konuda Skorzeny'nin komandoları da bir casus değil, «Harp esiri» işlemi göreceklerinden emin olmalıydılar. Mamafih Führer, Skorzeny'nin Zırhlı Tugayla birlikte düşman hatları içine girmesini kesinlikle menediyordu. Ve «Buna hiç gerek yok. Bu sırada sizi kaybetmeyi göze alamam» diyordu. Skor-

zeny içinden «Kendi birlikleri düşman hatlarını aşıp biraz ilerledikten sonra sessizce onların arkasından ileriye sızmasının bu emri pek bozmuyacağı» nı düşünürken Führer sözüne devam etti: «Hazırlanmak için Aralık ayı başına kadar zamanın var.» Skorzeny, bu kadar kısa bir zamanda ancak pek kaba taslak bir hazırlık yapabileceğini söyleyince Führer: «Bütün bunlar doğru, size hak vermiyor da değilim. Ancak beş, altı hafta içerisinde taarruz etmek zorunluğundayız. Elinizden gelen herşeyi yapacağınıza kuşkum yok.» dedi.

Ne kadar gayret gösterilirse gösterilsin böyle muazzam bir iş için beş, altı haftanın yetmeyeceği belliydi. Üstelik Skorzeny bu sefer, evvelkilerden daha da güç şartlar altında çalışacağını anlıyordu. Çünkü bu harekât hakkında Hitler'in yakın karargah personelinden başka ancak pek az insanın haberi vardı. Bu kadar büyük gizlilik içinde bu kadar teferrüatlı hazırlık nasıl bu kadar kısa zamanda bitirilecekti? Skorzeny bu harekât için Batı Cephesi Komutanı Feld Mareşal Von Rundstedt'in emrine veriliyordu. Gizli olarak öğrendiğine göre Mareşal, bu fikrin tamamen aleyhindeydi.

20 Temmuz suikastçileriyle birlikte olduğundan şüphe edilen Rundstedt, komutanlıktan geriye alınmasının üzerinden pek fazla bir zaman geçmeden şimdi de Ardennes taarruzunun sevk ve idaresine memur edilmişti. Fakat Von Rundstedt'in bu taarruza inanmış olduğunu zannedenler aldanıyorlardı. Zira Rundstedt, yakınlarına, Hitler'in bu planını «Sersemce» ve «Manasız» bir şey olarak değerlendirdiğini söylüyordu. Ve bu işe hiçbir zaman inanmış da değildi. O halde bu harekâtı yürütmeyi neden kabul etmişti?

Generallerin en kendini beğenmişlerinden biri olan Von Rundstedt sonradan bu hususta şöyle şikâyette bulunmuştu: «Batı cephesinde bir Başkomutan olarak bana Hitler'in geriden yapmış olduğu baskıyı, Müttefiklerin cephedeki baskılarından daha tehlikeli bulmuştum. Ben ancak, kapımda nöbet bekleyen muhafız erini değiştirebilecek bir hürriyet ve yetkiye sahiptim.» Hitler'in Skorzeny'ye doğrudan doğruya emir vermesi ile Von Rundstedt'in gururu bir kat daha kırıldı ve kendisinin taraftar olmamasına rağmen bu Tugayın kurulacağını anlayarak üzüldü. Sonra da Yüksek Komutanlık büyük bir hata daha işledi: Mareşal Keitel, Almanya'daki bütün birliklere aşağıdaki emri yayınladı:

ÇOK GİZLİ

(Yalnız Ordu, Kolordu ve Tümen Komutanlarına Mahsustur)

Özel bir görev için İngilizce konuşan subay, assubay ve erlere gerek duyulmuştur. Seçilecek gönüllülerin, Karargâhı, Friedenthal'de bulunan Albay Skorzeny'nin yeni birliğine başvurmalarının temini.

Skorzeny bu emirden kendisine bir suret verildiğinde yıldırımla vurulmuşa döndü. Emri bir kurye subayla Friedenthal'de Karl Radl'e yollarken diğer yandan, kendisinin bu görevden affedilmesi için bir dilekçe yazdı. Yayınlanan bu emirle işin gizli bir tarafı kalmamış olacağından buna devam etmekte bir mana yoktu. Yüksek Komutanlıkta Zırhlı SS birlikleri irtibat subayı, 1942 de Eva Braun'un kız kardeşi ile ev-

lenmiş bulunan General Fegelein idi. Fegelein, yapılan bu hatanın Hitler'e itiraf edilemiyeceğini herkesten daha iyi bilecek durumdaydı. «Evet böyle bir hata yapılmıştı ama, yaydan fırlayan oku geri getirmenin de imkânı yoktu. Öyleyse işler, planlanan şekilde yürütülecek ve hiçbir şey olmamışcasına hazırlıklara devam olunacaktı. Sonra, vazifeden affını istemek de nasıl bir şaşkınlıktı? Hiç kuşkusuz Skorzeny, bizzat Führer'in verdiği bir görevden, yine Führer'in izni ile çekilinebileceğini bilebilecek mevkideydi. Böyle bir önerinin Führer'e arz edilmesi de delilik olacağına göre, haydi bakalım olanları unutalım ve atışa devam edelim.» General Fegelein böyle diyordu ve dediği gibi de oldu, Skorzeny dilekçesini geri aldı. İşe bakın ki, bu hatadan beklenen zarar meydana gelmemişti. Amerikalı General Bradley'in sonradan söylediğine göre «Böyle bir haber Müttefik Karargahına ulaşmıştı ama, buna pek önem veren olmamıştı».

Skorzeny, Friedenthal'e döndü ve hemen kolları sıvadı. Gönüllüler, Almanyanın her tarafından sel gibi akarak Friedenthal'e geliyorlardı. Fevkalâde hareketli ve maceraya hevesli idiler. Kısa bir zamanda artık her konuşmada «Yes» veya «No» demeyi adet haline getirdiler. Gelenlerin birkaç yüz tanesi okulda İngilizcelerinin çok mükemmel olduğundan ve kısa sürede bunu tekrar elde edeceklerinden dem vurarak göreve alınmaları için ısrar ediyorlardı. Aşağı yukarı 150 kadarının pratiği zayıf İngilizcesi vardı. 30-40 kadarı da yurt dışında bulunmuş olduklarından İngilizceyi oldukça iyi konuşuyorlardı.

Skorzeny Yüksek Komutanlığın, bu kadar

kısa sürede İngilizce konuşan tam mevcutlu bir zırhlı tugay kurulamayacağını anlamasını istiyordu. Ama hayrettir, Yüksek Komutanlık, Skorzeny'nin istemiş olduğu iki tank taburu, bir paraşütçü taburu ve bir muhabere bölüğünü vakit geçirmeksizin verdi. Skorzeny bunlara kendisinden de iki tabur katarak, ister kıyafet değiştirmiş isterse değiştirmemiş olsun istenen muharebe görevini layıkı ile yapabilecek vurucu bir kuvvet meydana getirdi. Aynı zamanda, düşman tamamiyle çekilmeye başlamadan bu birliğin Amerikan üniforması ile muharebeye sokulmayacağı konusunda Yüksek Komutanlığın olurunu aldı. Zırhlı Tugayın önünden giderek ortalığı karıştıracak kıyafet değiştirmiş küçük keşif kolları için de, en iyi İngilizce konuşan gönüllülerden özel bir komando bölüğü meydana getirdi. Bütün gönüllülere bir Alman askeri hakimi tarafından, düşman üniforması giymenin (Bu üniforma ile muharebe etmedikçe) usulüne uygun bir harp hilesinden başka bir şey olmadığı anlatıldı.

İşe yarar gönüllüler ayrılarak ayrı bir dil kursuna tâbi tutuldu. Ama tugaya dönüşlerinde görüldü ki, yalnız iyi bir İngilizce maksada yeterli değil, birlik Amerikan birliği olacağından herkesin Amerikalı gibi İngilizce konuşması lazım. Bir İngilizin konuştuğu İngilizce bir işe yaramayacağı gibi, foyayı da meydana çıkarmış olacaktı. Bunun üzerine bunlardan bazıları, tam bir Amerikan İngilizcesi öğrenmek ve aynı zamanda Amerikalı askerlerin tavır ve hareketlerini tetkik etmek üzere Amerikalıların bulunduğu esir kamplarına gönderildiler. Kısa zamanda esirler durumu anlayınca bu işten de tam bir sonuç alınamadı. Sonunda Skorzeny

adamlarının büyük bir kısmına, muharebeden yorgun ve bitkinmiş gibi düşmanın yanından konuşmadan geçip gitmelerinin tavsiye etmek mecburiyetinde kaldı. Fakat tamamiyle sağır ve dilsiz bir yürüyüş kolu da olsa, sonunda bir yerde durup istirahat etmesi ve dolayısiyle düşmanın yakınında bulunması gerekecekti. Bu nedenle erlere, Amerikan askerinin davranış tarzı öğretildi. Fakat erlerden bir türlü, Prusya askerliğinin katı ve robotvari refleksleri giderilemedi. Skorzeny ne zaman bir grubun yanına gitse, bu gruptakiler toplanıp hazırol vaziyetine geçiyorlardı. Skorzeny, rahat edin demek zorunda kalıyor ve sonra da erlerin etrafında dolaşarak rahat vaziyetinde ayaklarını götürecekleri yerleri gösteriyordu. Elleri ceplerinde olarak serbestce dolaşmak, çiklet çiğnemek ve sonra bu çikleti tükürmek, paketten hızla bir sigara çıkarmak ve selamlama gibi Amerikalı erlerin hareket tarzlarının hemen hepsinin kendilerine anlatılması gerekiyordu. Bu geçici eğitim dönemine mahsus demokratik yaşayış biçimi, buna hiç alışık olmayan Alman erleri arasında bitmez bir şaka konusu olmuştu.

Skorzeny, Nuremberg yakınındaki özel bir eğitim merkezinde, sayısı aşağı yukarı 3500 ü bulan bütün erlerini bir ayırıma tabi tutarak aralarında Manga Komutanlarını seçti ve burada, verilecek Amerikan araç gereçlerini beklemeye başladı. General Jodl, Amerikan malzemesinin pek bol olduğunu söylemiş ve «Sadece ne kadar istediğinizi bildirin yeter» demişti. İhtiyaçlarını azaltmak hususunda daha önceden deneyim sahibi olan Skorzeny, ateş gücü lehine olarak bütün gereksiz şeylerden —Hatta sahra mutfaklarından bile— fedakârlık etmeğe karar

vermişti. Bir istek listesi ile 20 Sherman tankı, 30 Zırhlı araç, üç motorlu piyade taburuna yetecek kadar motorlu araç, Tank savar ve Uçaksavar bataryaları için top verilmesini istedi. Fakat General Jodl'un «Her nevi Amerikan araç ve silahı pek boldur» demekle bir hayli abartma yapmış olduğu acı bir şekilde meydana çıktı. Zaman geçiyor fakat Skorzeny'nin istedikleri bir türlü eline geçmiyordu. Örneğin 20 Sherman tankına karşılık ancak 2 tane tank alabildi. Zırhlı Araçlar Daire Başkanı, daha fazlasının mevcut olmadığını özür dileyerek bildiriyordu. Eksik kalan tanklar yerine mecburen Alman Panter Tankları kullanıldı. Teneke levhalarla bu tankların dış görünüşleri Sherman'lara benzetilmeğe çalışıldı. Radl, durumla alay ediyor «Uzaktan bakarsanız onlara benzerler» diyordu. Hakikaten, bunların Sherman Tankına benzetilebilmesi için, hafif alaca karanlıkta ve oldukça uzak mesafeden seyredilmeleri gerekliydi.

Gele gele 6 Amerikan zırhlı aracı geldi. Israr üzerine 4 tane daha gönderildi. Ama bu son gelenler İngiliz zırhlı aracı idi. Bereket tecrübe ve eğitim esnasında bu İngiliz araçları arızalandı ve bazı parçaları kırıldı da bu konudaki münakaşalar sona erdi. Araçlar hurdalığa atıldı, gürültüler kesildi. Burada da aynı usule başvuruldu: Yani yeteri kadar Alman zırhlı araçları alındı, haki renge boyandı ve kuleleri üzerine beyaz yıldız resimleri yapıldı ve iş de bitirilmiş oldu.

Jeeplere gelince: Skorzeny geri hizmetlerde görevli subaylardan bir çoğunun, kendi özel işlerinde kullanmak üzere, bir Amerikan jeepi elde etmiş olduğunu biliyordu. Fakat General

Jodl'un, bu jeeplerin Tugaya verilmesini emretmesinden sonra ne hikmetse bu araçların hepsi ortadan kayboluvermişlerdi. Neyse, bu sefer Radl kendi özel ikmal usülünü yürürlüğe soktu, gönderdiği adamları ile depo ve garajlarda saklanan 20 kadar jeepe zorla el koydu da bu iş de halledildi. Yetmeyenler için de birkaç Alman Ford otosu hakiye boyandı ve bunlara birkaç tane Çek ve Fransız otosu -şekli benzetilerek- eklendi.

Toplar geldi. Gelen miktar istenenin ancak yarısı kadardı. Fakat bu bile, doğrusu, umduklarından fazlaydı. Bu ikmal ve bütünleme kavgaları arasında yüzleri güldüren tek şey, cepaneydi. Evet, bol bol ve istediklerinden fazla top ve diğer silahlar için Amerikan cepanesi geldi, sanki Skorzeny ve Radl ile alay edercesine günlerce vagon vagon taşınıp durdu. Sonunda ancak önden gidecek olan Özel Komando Bölüğü Amerikan silahlarıyla donatılabildi. Yapılan her itiraza Yüksek Komutanlığın değişmez ve bir klişe halinde cevabı hazırdı: «Ne üzülüyorsunuz?! Amerikan cephesi yarıldığında, istediğinizden daha fazlasını bulursunuz!»

Gelen ilk elbiseler geri gönderildi. Çünkü bunlar Amerikan değil İngiliz elbiseleriydi. Bundan sonra çeşitli Amerikan uzun ceketli elbiseleri geldi, fakat şimdi Amerikalılar kısa ceketli elbiseler giydiklerinden bunlar da işe yaramadı. Nihayet, üzerinde tutsak işareti bulunan kısa ceketli elbiseler çıkageldi. Fakat bunların üzerindeki üçgen şeklindeki tutsak işareti söküldüğünde yeri belli oluyor ve bu da işi çıkmaza sokuyordu. Neyse, bulunabilenle yetinmek zorunda kalındı. Skorzeny de kendi vücuduna göre bir elbise bulamamıştı. Führer'in,

kendisinin düşman hatları içine girmesini menetmesi ile avunup gülümsedi ve Tugay Komutanı olarak bir haki süveterle yetindi.

Bu arada Tugay personeli arasında değişik söylentiler ortalığı bulandırmaya başlamıştı. Binlerce askeri belli yerlerde kapalı tutmağa, dışarı çıkmalarını önlemeğe, mektuplarını sansür etmeğe ve onları hiç alışılmamış bir eğitime tabi tutarken bu tür dedikoduları önlemeğe imkân yoktu. Fısıltı gazetesinin yok edilmesi mümkün değildi. Yalanlanan her söylenti, az sonra daha da genişlemiş ve hatta şekil değiştirmiş olarak tekrar piyasaya çıkıyordu. Skorzeny, bu duruma başlangıçta üzülüyordu. Fakat bunu önlemenin olanaksız olduğunu görünce, en aşırılarına bile ses çıkarmamaya, yani bir bakıma doğruluğunu kabul edermiş tavrını takınmaya başladı.

Bir süre gönüllülerin büyük bir kısmı, görevlerinin Brest ve Lorient'de (*) kuşatılmış Almanların kurtarılması olduğuna inandı. Hatta bazıları buna ait planları bile görmüşlerdi (!). Bir sabah çenesi biraz düşük bir genç subay Skorzeny'nin odasına geldi. Bu genç subay, Paris ve civarını çok iyi bildiğini, Fransızları da çok iyi tanıdığını ve bu nedenle yapılacak harekâtta çok yararlı olabileceğini söylüyordu. Skorzeny kendisine «Neden? Bu harekâtla ne yapmak istediğimizi zannediyorsunuz?» diye sordu. Genç adam, acaba yalnızlar mı gibilerden şöyle etrafına bir bakındıktan sonra «Ame-

(*) Müttefiklerin Haziran başında İkinci Cephe'yi açtıklarından beri kuşatılmalarına rağmen direnen Almanların, ellerinde tuttukları Fransız limanları.

rikan ordusu arasından geçip Paris'e gideceğiz ve General Eisenhower ve karargahını ele geçireceğiz» dedi. Skorzeny yerinden fırladı ve güya heyecanlanmış olduğunu göstermek isteyen bir tavır takınarak «Bunu da nereden öğrendin? Sakın ha bundan kimseye bahsetme.. Ben zamanı gelince seni çağırtırım.» dedi.

Ertesi gün bütün garnizon, Eisenhower'in karargahının bulunduğu yer farzedilen Paris'e yapılacak hücum haberleriyle çalkalanıyordu. Uydurulan masal Skorzeny'nin şöhreti ile uyumlu bulunuyor ve aynı zamanda bu harekâta verilen «Grief» (*) kapalı adına da uygun düşüyordu. Almancada «Grief» bir masal kahramanı kuşun adı idi, aynı zamanda «Yakalamak» manasına da geliyordu. Genç subay da esasen bu yakıştırmayı, işte bu manalardan ve şekillerden çıkarmıştı. Çok geçmeden herkes, Amerikan üniforması giymiş ayrı ayrı yollardan sızan vurucu timlerin meşhur Café de la Paix'ye ulaşacaklarını, Eisenhower'i makamında yakalamak için Opera binası civarında herkesin gözü önünde birbirleriyle buluşacaklarını öğrenmiş bulunuyordu. Öyle ya ortalıkta buluşmayıp da saklanacak ve gizlenecek değillerdi ya? Kendileri Amerikalı subay ve erler olacaklarına göre?!. Tabii daha o gün bu hikâye Skorzeny'nin kulağına kadar geldi. Fakat o, bunu yalanlamak için hiçbir teşebbüste bulunmadı. Eğer bu masal Müttefikler tarafından öğrenilirse, tedbiri onlar düşünsündü, bu onların problemiydi kendisine ne?.. Üstelik bu gibi rivayetler, kendi maksadını da gizlediği için iki taraflı fayda sağlıyordu. Skorzeny memnun, ellerini ovuşturdu.

(*) Başı ve kanatları kuş, gövdesi aslan'a benzeyen bir hayvan.

Skorzeny, görevi aldığından beri geceli gündüzlü bir faaliyet içindeydi. Ardennes taarruzunun bu hazırlıkları sırasında Yüksek Komutanlıkta yapılan üç toplantıya katılmıştı. Doğu Prusya'da, Rastenburg'daki Kurt Yatağının Rusların eline geçmesinden sonra Hitler, karargahını ve zafere olan ümitlerini Berlin'e taşıyarak buradaki Şansölyelik binasına yerleşmiş bulunuyordu. Uçak taarruzlarını haber veren canavar düdüklerinin acı acı ötüşleri Skorzeny'nin içine işliyor ve her toplantıda, esas taarruz için gönderileceği vadedilen insan ve malzeme miktarının gittikçe azalmakta olması kendisine hüzün veriyordu. Hitler, bu sırrı kendisine ilk defa açtığında Müttefik cephesinin 6.000 topla dövüleceğinden, Anvers'e doğru 1.000 tankın ilerleyeceğinden ve Müttefiklerin elinden hava üstünlüğünü almak için Göring'in yaptırmakta olduğu yeni jet uçaklarından 3.000 nin bu harekâta katılacağından bahsetmişti. Şimdi ise bu konuşulan miktarlardan hiçbirisine ümit bağlanamayacağı anlaşılıyordu. Devamlı bombardımanlar yüzünden yeni silahlar istenilen zamanda fabrikalardan bir türlü çıkamıyor, lüzumlu araçlar diğer cephelerden toplanamıyor, özellikle Doğu cephesindekiler başta olmak üzere bütün komutanlar ellerindekilere sıkı sıkı yapışmışlar hiçbir şey vermiyorlardı.

Yapacağı işleri tamamlayamayan Yüksek Komutanlık taarruz gününü iki defa ertelemek zorunda kalmıştı. Hitler'in Şansölyelik binasında yapılan son toplantı çok elektrikli geçmişti. İnanmadığı bir işin başına komutan olarak getirilmiş bulunan Feld Mareşal Von Rundstedt, üzgün bir sessizlik içinde sadece konuşulanları dinlemekteydi. Bir hayli zayıflayan ateş gücünü

gidermek üzere, hedefe isabet imkânı geliştirilmiş bulunan V silahlarından faydalanmak bile düşünülüyordu. Bir defa düşman cephesi yarıldıktan sonra, akaryakıt ihtiyacının beşte dördü de dahil olmak üzere bütün eksiklikler sağlanabilecekti. Skorzeny'nin hava gücü hakkında işittiği son durum şöyleydi: Gizli ve yeni jet uçakları uçuşa hazırdı. Fakat sayı itibariyle evvelce vadedilen 3.000 uçağa karşın fabrikalar ancak 350 adet imal edebilmişti.

Bununla birlikte Hitler, bu bölgeye taarruz için gene de 30 Tümen, yani 250.000 asker, 2.000 top ve 900 tanklık bir kuvvet yığmaya muvaffak olmuştu.

YILDIRIM GİBİ YAYILAN BULAŞICI BİR HASTALIK «PANİK»

«Batı'da bozgunculuk harekâtı»

Ellerinden gelse düşmanın Alman halkına neler yapacağını biliyorum. Milyonlarcasını esaret altında tutacak ve diğerlerini de açlıktan öldüreceklerdir. Varlığımız tehlikededir. Yalnız bizim değil, çocuklarımızın, torunlarımızın hayatı, velhasıl yaşanmaya değer herşeyimiz tehlikededir.

Hitler'in yeni yıl mesajı'ndan

15/16 Aralık 1944 gecesi dondurcu bir soğuk vardı ve Ardennes ormanlarında karın kalınlığı 50 santimetreyi bulmuştu. 16 Aralık sabahı saat 05.30 da birdenbire ve bir gök gürültüsü gibi başlayan Alman topçu hazırlık ateşi, uyuyan Amerikalıları yerinden sıçratıyordu. Bu çok güzel gizlenen büyük taarruz, Müttefikler üzerinde gerçekten bir baskın etkisi yaratmıştı. Bir taraftan Müttefik ileri hava alanlarının Alman uçakları tarafından bombardıman edilme-

si, diğer yandan bastıran sis ve kötü hava şartları nedeniyle Müttefik hava kuvveti daha sonraki günlerde şaşıran ve gerileyen kara kuvvetlerinin imdadına yetişmekte âciz kalıyordu. Zaten taarruzun bu kış günlerine ertelenmesinde, uçuşa uygun olmayan hava şartlarından faydalanmak düşüncesinin büyük rolü olmuştu.

Kar ve buz, Müttefik ihtiyatlarının hareketlerini de güçleştiriyor ve İngilizlerle Amerikalılar bu beklenmeyen darbe karşısında kendilerini toparlamaya çalışıyorlardı. Almanların o uğursuz Ardennes'lerde yeniden taarruza başladıkları haberi, Avrupada bir korku havasının doğmasına neden olmuştu. Şimdi bir çok Avrupalı Hitler'in «Fransa, Amerikalıların mezarı olacaktır» sözünü yeniden ve acı acı hatırlamaya başlamıştı.

Almanlar tarafında, eski günleri hatırlatan bir coşku rüzgarı esmeye başlamıştı. En iyi jeepler, düşmanı en iyi aldatabilecek üniforma ve kimlik kartlarını taşıyan ve İngilizceyi en iyi konuşan Skorzeny'nin Özel Komando Bölüğüne ait ileri keşif kolları, 6 ncı Zırhlı SS ordusunun ileri kısımları ile birlikte ilerliyorlardı. Bunlar geçeceklerdi. Asıl kuvvet olan Zırhlı Tugay ise, ge-
çeceklerdi. Asıl kuvvet olan ıZrhlı Tugay ise, ge-
ride taarruz mevziinde beklemekteydi. Tankların düşman cephesini yarmasiyle birlikte bunlar da hızla ilerleyerek bozguna uğrayan düşman kuvvetleri arasına karışacaklardı. Skorzeny bu birliklere, hiçbir şekilde düşmana ateş açmamalarını, görevlerinin Amerikan askeri imiş gibi sadece Meuse nehri üzerindeki köprüleri işgal ederek geriden gelecek Alman ordusuna açık bulundurmaktan ibaret olduğunu tembih etmişti.

Başlangıçta Amerikalıların ters yüz edip kaçmaları hariç, diğer herşey Hitler'in ümit ettiği gibi gelişiyordu. Rundstedt Namur'a doğru 50 mil kadar ilerledi ve düşman cephesi ikiye bölündü ise de Yüksek Komutanlığın bel bağladığı silah depoları, yakıt depoları ve diğer ikmal merkezlerine zamanında ulaşılamadığı için Alman ilerleyişi durdu. İlk şoku atlatan Amerikalılar, akılları başlarına gelince menzil bölgesi kıtaları, aşçılar, muhabereciler, ikmal erleri, yani ne bulabildilerse bunlarla açılan gediği tıkamaya çalıştılar.

«Grief» harekâtı, asıl taarruzun başlamasından sonra yürürlüğe girecekti. Fakat aradan 24 saat geçmesine rağmen kendi Tugayının harekâta başlamasını gerektiren bir yarmanın henüz başarılamadığını gören Skorzeny bekliyordu. Taarruz etmekte olan 6 ncı Zırhlı SS ordusu düşman cephesinin tam manasiyle çökertilebilmesi için bir iki gün daha beklenmesini tavsiye ediyor, Rundstedt'de tugayın işe koyulması için emir vermeyi geciktiriyordu. Taarruzun ikinci günü Skorzeny, Zırhlı Tugayından bazı küçük grupları kendi insiyatifini kullanarak Meuse nehri üzerindeki köprüleri keşfe gönderdi. Böylece, düşman bozgunu başladığında bu köprülerin ele geçirilmesi için zaman kaybedilmemiş olacaktı. Ama ertesi gün ve daha ertesi gün Coni'ler hala dayanıyor ve cephenin yarılması bir türlü gerçekleştirilemiyordu. Düşman ihtiyatları, beklenmeyen bir hızla cepheye gelmeye başlamışlardı. Artık bir yarmanın ve düşman cephesini çökertme fırsatının kaybolduğunu anlayan Skorzeny, Tugayının «Amerikalı» lıktan «Almanlı» ğa dönmesini emretti. Harekâtın başlamasının 6 ncı günü sabahı Tugay düş-

man üniformasını, işaretlerini, boyasını değiştirmiş, tekrar aslına dönmüştü. Bu, büyük ümitlerle, büyük masraflarla, büyük gayretlerle hazırlanan «Grief» harekâtının iflası demekti. Hemen o gün Tugay, kendisini normal bir birliğin asıl görevi olan normal bir savaşın içinde buldu. Ama bu savaşta ne İngilizce konuşmak, ne köprü ele geçirmek yoktu.

23 Aralıkta, yani büyük taarruzun başlamasından 8 gün sonra hava açmış, pırıl pırıl yükselen bir güneş karlı savaş alanını aydınlatmaya başlamıştı. Artık o aman tanımaz Müttefik hava kuvvetlerine gün doğmuştu. Daha sabahın ilk saatlerinde Ardennes gökleri yüzlerce Amerikan, İngiliz uçağının cirit attığı bir bayram yerine döndü. Ama Alman tümenlerinin başına yağan bayram konfeti değil, çelik bombalardı ve artık Ardennes harekâtının hazin sonu belli olmuştu.

Alman hatları gerisinde trafik durumu pek karışık bir haldeydi ve Skorzeny kolordu karargahına giderken buna bizzat şahit olmuştu. Arabasını, diğer araçların sıkışıp kaldığı bir ana cadde üzerinde bırakan Skorzeny, bileğine kadar çıkan çamurlar arasından geçerek zorlukla bir tepeye çıkabildi. Burada büyük bir treylerin sıkışıp kalmış olduğunu gördü. Treylerde, henüz ele geçirilememiş bulunan yeni bir roket üssünden atılacak V1 füzesine ait parçalar yüklüydü. İngiltere'ye daha yakın olan üs henüz ele geçirilememişti (Hoş, ele geçirileceği de yoktu ya!) ama olsun, parçaları daha önce planlandığı şekilde yola çıkarılmıştı. Kimsenin kimseden haberi yoktu. Skorzeny, sıkışan trafikte araçları içinde avare avare oturan bütün şoförleri ve erleri aşağı indirerek ancak bir saatte

yolu açabildi. Bir gün sonra İngiltere'ye atılan V1 füzesi, yanlışlıkla tugayının yakınına düşünce de acı acı gülmekten kendini alamadı.

Şimdi Amerikalılar taarruzla Almanları geri itmeğe başlamışlardı. Skorzeny'nin tugayı, Alman mevzilerinin ileriye doğru uzamış bölümünün kuzey kısmındaydı. Aksi halde Mareşal Von Rundstedt'in ileriye çıkma durumunda olan birlikleri, buraya yapılacak bir taarruzla esas üslerinden koparılıp kuşatılabilirlerdi. Skorzeny, sarsılan bir noktadan diğerine koşarak zorlu bir savaşa girişti. Subaylarından biri, yanlışlıkla düşman hatlarını geçerek Malmédy'-ye girdi ve burasının çok zayıf olarak tutulduğunu görünce Skorzeny bunu, bu şehrin ele geçirilmesi için bir fırsat kabul etti. Gerçi Tugayın topçusu yoktu ve adı koskocaman «Zırhlı Tugay» olan birliğinin elinde sadece 10 tank vardı ama bu, onu böyle bir fırsattan alakoymamalıydı. Skorzeny'nin iki istikametten kuşatıcı olarak başlattığı taarruz ilkin gelişir gibi olduysa da az sonra başlayan düşman karşı taarruzu ağır bastı ve Almanlar ağır zayiatla püskürtüldüler. Geriye dönebilen sonunculardan biri Von Foelkersam'dı ve hafif yaralıydı. Taarruz günü sona ermeden Skorzeny de gözünden yaralandı, fakat yarasını sardırarak günlerdir yolunu gözlediği ve şimdi gelmiş olduğunu haber verdikleri emrine gönderilen topçu bataryasını karşılamaya gitti. Artık topçunun işe karışmasiyle durumu lehine çevirebilirdi. Ama topçu batarya Komutanı Skorzeny'den özür diliyor, top başına ancak 16 mermisi bulunduğunu, bunu da idareli kullanması gerektiğini, çünkü başka cepanenin geleceğinden kuşkulu olduğunu söylüyordu.

O gün, Noel Yortusu idi. 28 Aralık 1944 günü, yani daha da karanlık bulutlarla yüklü olduğu görülen 1945 yılının başlangıcından 3 gün önce Skorzeny'nin Tugayı geriye alındı. İlkin duraklayan, sonra da Müttefik taarruzları karşısında gerileyen Reich orduları ikinci bir Ardennes zaferini çoktan unutmuş, şimdi can derdine düşmüştü. Ümidi ve gururu kırılmış yorgun, yaralı Alman kıtaları, Ana Vatan'a doğru beyaz karlar üzerinde siyah solucan örneği sürünerek yürüyor, havanın açmasını fırsat bilen düşman uçaklarının bombardımanlarından çukurlara gömülerek kurtulmaya çalışıyordu. Böylece Ardennes taarruzu büyük bir çekilmeye dönmüştü ve Almanlar ölü ve tutsak olarak 100.000 kişi kaybetmişlerdi. Rundstedt ordularının geriye kalan kısmı da Almanya içlerine doğru geriye atılmışlardı.

Peki, bu gürültü arasında Skorzeny'nin «Amerikalıları» ne olmuştu, neler yapmışlardı?. Hani taarruzun başlamasiyle birlikte ileriye sürülen ve düşman hatlarından içeri sızan Özel Komando Bölüğü timleri ve sonradan gerideki Zırhlı Tugay'dan köprüleri keşfe gönderilen küçük gruplar?.

Bunlardan bazıları değişik zamanlarda parça parça geriye gelebildiler. Sonradan bu geriye gelen komandolarla konuşmağa fırsat bulan Skorzeny, «Grief» harekâtının küçük tarihçesini meydana çıkarmaya muvaffak oldu.

Özel Komando Bölüğünün en önde sızan gruplarından biri Belçika'da düşman hatlarını geçerek Meuse nehri yakınında bir yol kavşağına kadar ilerlemişler. Liége ile Namaur arasında yarı yol olan Huy civarında jeepleri, bir düşman araç konvoyu arasında sıkışıp kalmış.

Tim komutanı, Amerikalılardan durumu öğrenmeğe çalışmış ve bu arada bir tank Alayının takviye kuvveti olarak gelmekte olduğunu anlamış. Bir saat kadar sonra da gerçekten tank Alayı görünmüş. Yürüyüş kol başındaki bölüğün komutanını bulan keşif timi komutanı ona «Gittiğiniz yol tıkalı, şu istikametten gideceksiniz» diye yol göstermiş. Ters tarafa giden Amerikalılar ona teşekkür ederek ayrılırlarken, tim komutanı «Birşey değil» diyerek onları selametlemiş.

İkinci bir grup da, tel örgülerle çevrili bir mevziye yerleşmiş ve bütün silahlarıyla atışa hazır bir Amerikan bölüğünün içine dalmış. Şaşıran Amerikalılar, böyle telaşla ortaya çıkan bu davetsiz misafirlerle alay ederek böyle nereden geldiklerini sormuşlar. Timin Başçavuş üniforması giymiş olan komutanı rolünü aristvari oynayarak ve hafiften bir küfür savurarak «Haydi oradan be» diye bağırmış «Cephe her taraftan yarıldı, panzerler nerede ise hatırınızı sormaya gelecekler. Siz de sanki uyuyormuş gibi bana masal okuyorsunuz». Bunu duyan Amerikalıların telaşı görülecek şeymiş. Silahını kapan geriye doğru yürümeğe başlamış ve bomba haber, yıldırım gibi birlikten birliğe ulaşmış.

Sanki görünmez insanlarmış gibi hemen hemen serbestçe dolaşan Skorzeny'nin Amerikalıları, cepheye gelen takviye kuvvetlerini yanıltmak için yol işaretlerini ters çevirmişler, telefon hatlarını ve kabloları koparmışlar, cepheye doğru uzanan yolların mayınlanmış olduklarını göstermek için ağaçlara kırmızı kordelalar asmışlar. Panik yaratacak yalan haberler yaymışlar, birlikleri yanlış istikametlere sürüklemişler,

velhasıl cephenin altını üstüne getirecek ne hüner varsa ortaya koymuşlardı.

Bundan daha da önemli olanı «Grief» harekâtının yarattığı maddi tahribattan ziyade, ortaya çıkardığı moral tahribatı idi. Bu moral çöküntü o kadar geniş etkili ve o kadar uzun süreli olmuştu ki, daha önce ne Führer ve ne de Skorzeny bunun bu ölçüye varacağını düşünememişlerdi. Bu, bütün tahminleri aşan bir oranda Müttefik cephesinde ağır sorunlar yaratmış ve bir süre Müttefik ordusunu adeta felce uğratmıştı. Devrilen jeep içindeki Amerikan üniformalı bir erin söyledikleri ve sonra bunu doğrulayan diğer haberler, cephe gerisinde bir bomba etkisi yaratmış ve adeta millet birbirine girmişti:

Amerikan üniforması giyinmiş, onun tankları ve topları ile donanmış bir Alman Zırhlı Tugayı (!)

General Eisenhower'in Paris'deki karargahına taarruz (!)

Otto Skorzeny'nin komuta ettiği eski katiller ve gönüllüler güruhu (!)

Bunlar ne inanılmaz şeylerdi?. Ama gelin görün ki, işte şahitler, işte birbirini doğrulayan haberler ve deliller sapasağlam ve canlı olarak herkesin gözü önünde idi. Bu Alman tutsaklarının Skorzeny'nin eğitim merkezinden taşıyıp anlattıkları hikâyeler Ardennes şokunun etkisini unutturmuş, suya atılan taşın meydana getirdiği genişleyen dalgalar örneği büyüye büyüye ortalığa yayılmaya başlamıştı. Bir hafta sonra Calais radyosu Amerikan üniforması giymiş 250 kişinin yakalanmış bulunduğunu söylediği zaman Skorzeny, bunların pek azının Alman

olduğunu pek ala biliyordu. Senelerce sonra bile bu şekilde yanlışlığa kurban gidenlerden bazılarına rastlamıştı. Bunlardan birisi, cephede bulduğu bir Alman fotinini ayağına geçirmiş olan bir yüzbaşıydı ve bir hafta hapiste yatmıştı. Diğer ikisi de, cephede yedikleri yemeğin pek lezzetli olduğunu söylüyen iki karargah subayı idi. Cephedeki konserve yemeklerinin ne menem şey olduğunu gâyet iyi bilen diğer subaylar bu yeni gelenlerden şüphelenmişler ve yeni gelenler de diğer yemeklerini tutuklu olarak yemek zorunda kalmışlardı.

Artık, tutsakların anlattıklarıyla, daha önce Mareşal Keitel'in İngilizce bilen gönüllüleri toplayan emri arasında bir ilgi kurulabiliyor ve Amerikan istihbaratı, bu evelce aldırış etmediği habere karşı davranışından dolayı pişmanlık duyuyordu. Her tarafa gerekli duyuruda bulunuldu ve «Önemli kişileri kaçırma ve öldürme mütehassısı Otto Skorzeny'nin, her biri General Eisenhower'i ele geçirmeye yemin etmiş, çok güzel İngilizce konuşan ve Amerikan üniforması giyen 200 kadar komando ile Yüksek Komutanlık Karargahı (Paris) yönünde hareket etmekte olduğu (!) bildirildi. Bu duyurularda aynı şekilde diğer bazı komando gruplarının da Mareşal Montgomery'yi, General Bradley'i ve diğer Müttefik liderlerini aramakta oldukları, bunların Amerikan kimlik kartları taşıdıkları ve altlarında Amerikan araçları bulunduğu hatırlatılıyordu. Skorzeny, önemli bir unutkanlıkta bulunmuş ve Amerikan askerinin künye levhası kullandığı aklına gelmemişti. Bu husus Amerikan duyurularında belirtiliyor, fakat bunu kontrol edecek kimselerin yakından bakmak zorunluğu nedeniyle, bıçaklanabile-

cekleri veya yüzlerine kezzap atılabileceği, konusunda dikkatleri çekiliyordu.

Çok geçmeden Müttefik ordusunun hemen hemen yarısı Skorzeny'yi beklemeye başlamıştı. Cephede olsun, cephenin yüzlerce mil gerisinde olsun ortalık düşman hayaletleriyle dolmuştu. Herkes bir düşman komandosuydu. Şu yolun karşı tarafında duran askeri kamyon var ya, işte onda birileri pusuya yatmış olabilirdi. Ya şu bardaki yabancı kimdi, bir sabotajcı olmasın?. Artık her taşın altında, her köşe başında bir düşman komandosu aranır olmuştu.

Lüksemburg'daki karargâhında bulunan General Bradley, bu aşırı güvenlik önlemlerinden tedirgin olmuştu. Bir karargah toplantısında «Birbirine her rastlayışta kedi - fare oyunu oynayan yarım milyon Amerikan askeri» diye işi biraz da alaya alarak tenkit etti. General, gerek kendisi için gerekse emrindeki birinci Ordu karargâhı için olağanüstü güvenlik tedbirleri alınmış olmasına rağmen buraya otomobille karadan gitmemesi için istihbarat Başkanının ısrarlı ricalarıyla karşılaşıyordu. General Hodges'-un maiyeti, kendisinden «Geri bölgelerde Alman komandolarının karışıklık çıkarmaları» ndan bahisle «Buraya uçakla gitmek için sisin kalkmasını beklemesi» ricasında bulunuyorlardı. Bir toplantıdan diğer toplantıya koşan yüksek rütbeli subaylar her gittikleri yerde adım başı yol kapamalarına rastlıyorlar, rütbe işareti artık bir mana taşımıyor ve hatta «Parola» lara bile güvenilmediği zamanlar oluyordu.

General Bradley, önerileri dinlemeyerek dört yıldızlı Limozin marka otomobili ile yola koyuldu ise de ne generalliği, ne ricalar, ne de protesto ve tehditler kendisinin sık sık durduru-

lup genel bir soruşturmadan geçirilmesini engelleyemedi. General her yol kavşağında kimliğini isbat etmek zorunda bırakılıyordu. Bu konuda anılarında şunları yazıyordu: «İlk defakinde Springfield şehrinin Massachusetts eyaletinin başkenti olduğunu (Beni sorguya çeken, Chicago diye diretiyordu), ikincisinde bir futbol takımında (*) hücum hattının merkez oyuncusu ile açık oyuncusu arasında bulunan tek savunma oyuncusuna ne isim verildiğini, üçüncüsünde ise Betty Grable adındaki bir sarışın dilberin (**) kocasının adını bilmek zorunda bırakıldım.»

Montgomeri, her zamanki gibi cephe birliklerini kontrola çıkmıştı. İrtibat subayları kar ve çamur arasında sağa sola gidip gelirlerken otomobillerinin buz tutmuş camlarına çevrilen makinalı tabancalarla karşılaştılar. Boğuk bir ses sordu: «Çirkin yüzlü insan kimdir?», «Li'l Abner nerede yaşamaktadır?», «Sırtı'yı (***) kim kullanır?» İstiklal Beyannamesi'ni veya meşhur bir şarkının ıslıkla çalınan parçasını bilmeyen İngiliz subayları, gözlerinin yaşına bakılmadan tutuklandılar. Çünkü gizlenmiş bazı Almanların İngiliz kıyafetine girdikleri söyleniyordu ve hatta bunlardan birisi tıpkı Mareşal Montgomery gibi otomobille dolaşıyordu (!) Hiç bir mazeret kabul edilemezdi ve nitekim edilmiyordu da. Bunlar hep Güvenlik Hizmeti Başkanı tarafından düzenlenen ve sıkıntılar içerisinde oynanan bir komediye dönmüştü.

Paris'de Yüksek Müttefik Kuvvetler Ka-

(*) Amerikan futbolu.
(**) Amerikan artisti.
(***) Bir çeşit olta.

rargahında da durum bundan farklı değildi. Yılbaşlarının normal canlılığı ve neşesi uçmuş, yerini anlatılamayan bir korku ve tedirginlik sarmıştı. Skorzeny'nin adamlarına her an Cafe De La Paix'nin Opera Meydanına bakan köşesinde veya bir blok ötedeki şu alanda rastlanabilirdi. Bu bakımdan her görevli ve nöbetçi gözlerini dört değil, sekiz açmalıydı. Zaten bu nedenle güvenlik hizmeti de top ve tanklarla bir pusu hazırlamış değil miydi. Ama güçlükler de vardı kuşkusuz: Şu kahvehanenin terasını bir buluşma yeri olarak kullanan bu kadar insan arasında, gelip geçen izinli Amerikan erleriyle sabotajcı Alman erini nasıl ayıklayıp tanıyacaksın?

General Eisenhower'de, daha sonraları yaşayacağı Beyaz Saray'daki yalnızlık hayatının ilk acı denemesini bu sırada geçirdi. Alınan raporlarda, enaz üç göbek saf Alman erlerinden kurulu suikast için yetiştirilmiş bir düşman mangasının Eisenhower'in karargahına doğru hareket halinde bulunduğu bildiriliyordu. Bu konuda General Eisenhower anılarında (*) şunları anlatmaktadır: «Bana bu öyküyü gayet heyecanlı bir Albay haber verdi. Elinde, sözlerini doğrulayan bilgiler vardı. Olayı ateşli bir heyecan içinde anlatırken çıkardığı sonuç ve yaptığı öneriler, odada bulunan diğer güvenlik görevlileri tarafından da benimseniyordu.»

General bundan önce Fransa'da ve Belçika'daki yaptığı otomobil yolculuklarında, yanında sadece bir Emir Subayı ile bir Muhafız er bulundurmuştu. Ve bu Skorzeny belası ortaya çıkıncaya kadar da, Paris'den otomobille yarım

(*) «Avrupa Seferi» adlı anıları.

saat uzaklıkta bulunan St. Germain'deki bu villada (*) serbest ve rahat bir şekilde yaşamaktaydı. Ama şimdi?!. Güvenlik hizmeti, daha önceki bu vurdum duymazlığından ve gevşekliğinden dolayı uğradığı mahcubiyetin acısını çıkarmak istercesine göreve sarılmıştı. Sayın Başkomutan derhal, Amerikan devriye kordonlarının sıkıca çevrelediği, muhafız kıtalarının hemen yakınında bulunan Trianon'daki Yüksek Başkomutanlık Karargah binasına taşınmalıydı. General Eisenhower, bu iş için düşmanın böyle bir askeri birlik göndermeğe ihtiyacı olmadığını, bunu bir iki kişi ile çok daha mükemmel şekilde yapabileceğini boşuna söyleyip durdu. Güvenlik Hizmeti, sayın Başkomutanın bu fikrine katılamıyordu. Eldeki raporlara, yakalanan Alman komandolarının birbirinden habersiz ifadelerine baksanıza canım. Emniyet görevlileri, sayın Başkomutanın mutlaka Trianon'a taşınmasında ısrarlı idiler. Çünkü şimdiki bina yoldan çok uzakta, ağaçlar arasında bir yerdeydi ve gelen baskıncıların kolaylıkla ve gizlenerek sokulabileceği bir konumdaydı. Sonra, malumları idi ki, daha önce Von Rundstedt de burada oturmuştu. Yani Almanlar, etrafı ve binanın içini karış karış biliyorlar demekti.

En yakınları, karargah heyeti olarak değil sadece kişisel dostu olarak, bu evi terkedip Trianon'daki karargah binasına taşınmasını rica ettiler. Çünkü güvenlik hizmeti, bu durumda Baş Komutanın güvenliğini sağlamada çok zorluk çekeceğini bildiriyordu. Sonunda General Eisenhower, güvenlik görevlilerini ve daha ziya-

---

(*) Aynı villada daha önce Mareşal Rundstedt oturmuştu.

de de nöbetçi ve devriye erlerini fazla yormamak ve mevcutlarını arttırmamak için istemeyerek yeni binaya taşınmaya razı oldu. Bunu yaparken de General, artık bu lanet olasıca işi unutup herkesin normal görevine sarılmasını şart koşuyordu.

Eisenhower'in Sekreter ve Emir Subayı Teğmen Kay Summersby anılarında, (*) Yüksek Komutanlığın bu ilk günü için «Skorzeny'nin mutlaka baskına geleceği hakkındaki rapor, Avrupa Müttefik Baş Komutanlık karargahını alt üst etti» diye yazar. Gerçekten de rapor alınır alınmaz Emniyet Subayları, karargah binalarını derhal hakiki bir müstahkem mevki haline getirdiler. Telörgüler çekildi, karargah içine birçok tank getirildi. Normal muhafız erleri mevcudu iki, üç, hatta dört katına çıkarıldı. Karargaha giriş ve çıkıştaki normal formalite o kadar şiddetlendirildi ki, adeta iş «Deveye hendek atlatma» ya döndü.

Teğmen Kay Summersby anılarında şöyle devam eder: «Karargaha girip çıkabilmek, bir ölüm kalım savaşı halini almıştı. Bir otomobil egzoz patlamasının işitilmesi, karargahtaki bütün işin derhal durması ve Generalin sağ ve salim olup olmadığı telefonlarının yağması için yeterli bir nedendi. Emniyet hizmeti Generalden, imkân nisbetinde bürosunun dışına çıkmamasını rica ediyordu. Kelimenin tam manasiyle bir tutsak hayatı başlamıştı. Bu asap gerginliğine bir de Ardennes'lerden gelen kötü haberler ve birbirini tutmaz bir sürü söylenti eklenince, karargah personeli tamamen endişeli ve sıkıntılı bir hale geldi. Bu nedenle olacak

---

(*) «Eisenhower Patronumdu» adlı eser.

Ardennes harekâtının ve karşı taarruzunun başarılı olup olmamasında asıl sorumlu bulunan - İke (*), neşeli ve ümitli bir havaya girmek zorunluğunu duyuyordu.»

Anılar şöyle sürer: «21 Aralık gecesini de sıkıntılar içinde geçirdik. İke, geç saatlere kadar bürosunda çalıştı, sonra üst kattaki yatak odasına çıktı. Ben, büronun karşısındaki odada kalıyordum. Benim gibi çok kimse de, karargah binalarında hapis gibiydi. Paris'teki herkesin düşlediği yaşama bakın, siz?!. SS ajanlarının ellerinde ölmek veya daha beter olmayı kurarak saatlerce uyuyamadım. Üstümdeki ince çatı üzerinde tak... tak... diye gezinen nöbetçilerin kalın botlarının çıkardığı gürültüden uyuyabilmek zaten olanaksız. Ertesi gün İstihbarat Başkanlığının yayınladığı raporda, içlerinde Skorzeny'nin de olması muhtemel bazı düşman ajanlarının Paris şehrine girmiş oldukları bildiriliyordu. Ama bu uyarı İke'a hiç etki yapmadı. Aksine odasından çıktı ve —Allah kahretsin diye avaz avaz bağırmaya başladı. Ben dolaşmaya çıkıyorum. Eğer biri beni vuracaksa hiç durmasın.— Ama bu kaçamak gezinti, etraf muhafızlarla dolu olduğu halde ancak avluda yapılabilmişti.»

Ertesi gün General Eisenhower, denizci Emir Subayı Yüzbaşı Harry S. Butcher'i kabul etti. Butcher cepheden geliyordu ve bir gece evvel bütün yol boyunca kurulmuş olan yol kapama engellerini aşarak ve hepsinde sorgudan geçirilerek karartmanın sürdüğü Paris'e gelmişti. O da, Kay Summersby gibi, anılarında bu

---

(*) İke: General Eisenhower.

konuya da değinir ve «Versailles esiri» hakkında görüşlerini yazar:

«Bugün İke'ı gördüm. Durumu mükemmel, fakat hareketlerine konan kısıtlamalardan dolayı kızgın. Evin etrafında, hatta bazılarında makinalı tüfek bulunan yığınla muhafız var. Kendisi evinden bürosuna ve bürosundan evine gidip gelebiliyor. Bu gidiş gelişlerinde bazen jeep içinde bir muhafız kendisini takip etmektedir. Bu sıkıntı arasında, benim gibi bu hapisanenin dışından gelen birisiyle konuşmak İke'ı çok memnun etti.»

General Eisenhower, Skorzeny ve Skorzeny'nin komandoları hakkındaki raporların Paris'e ulaşmasından beri bir altın kafeste yaşıyor gibiydi. Kendisi bu süre içinde güvenlik görevlileri tarafından kırılmaz bir demir çember içine alınmıştı. Her adım atışı bir mesele oluyordu. Bu Noel öncesinde ve yılbaşı arifesinde şu veya bu bahane ile seyahetleri engellenmişti. Generalin haberi yoktu ama, güvenlik hizmeti kurduğu bir insan tuzağı ile Skorzeny'yi yakalamak için özel tedbirler almıştı. Bu iş için de, General Eisenhower'e çok benzediği söylenen Yarbay Baldwin B. Smith adında birisinden faydalanılıyordu. Bu Yarbay Generalin taşındığı St. Germain'deki eski ev ile Versailles'deki karargah arasında hergün Başkomutanlık otomobili içinde gidip geliyor, bu esnada Generalin meşhur tebessümü ile etrafı selamlayarak atılacak kurşunları veya bombaları bekliyordu.

Skorzeny ve adamlarının, Generalin etrafında kurulan bu demir kuşakları nasıl aşabilecekleri düşünülmeye değerdi. Ama bir çok kimsenin kanısına göre bu şeytan adamları

durdurmanın imkânı yoktu. Onlar, bu kadar süngü arasından veya tankların paletleri altından sızıp yine gelirlerdi. Hem göreceksiniz bakın, bunlar Paris'e çoktan ulaşmışlardır. Şurada arabasında oturan sarışın adamın, veya parkta sevgilisine sarılıp dolaşan şu hırpaninin onlardan biri olmadığı ne malum?. Dağın tepesinden Mussolini'yi kaçıran, kale içindeki Macar sarayını basan bu adamlardan herşey umulur. Evet... Bu ve buna benzer fikirler konuşulup duruyordu.

27 Aralıkda General —Hele şükür— bu hapishane hayatından bir müddet için kurtuldu. Ama bir okul öğrencisi gibi sevinerek, Montgomery ile görüşmek üzere Brüksel'e gitmek için kuzey tren istasyonuna gelen General, burasının da tıpkı karargâhı gibi askerler ve polisler tarafından çevrildiğini görünce sevincini kaybetti. Yolda da mı, şu can sıkıcı hapislik devam edecekti? Anılarında bu konuda şunları yazmıştı:

«Güvenlik sorumlusuna, hiddetle, gereğinden çok bu kadar insanı kullanmalarının sebebini sordum. Bu erlerden bir çoğunun civarda görevli olduklarını, buraya özellikle beni görmek için kendiliklerinden gelmiş bulunduklarını söyleyerek beni inandırmaya çalıştılar. Ama tren yolculuğu başladıktan sonra da bir manga kadar tepeden tırnağa silahlı askerin benim vagonda bulundukları gözümden kaçmadı. Trenin her duruşunda bu erler hemen iniyor ve beni korumak üzere tertibat alıyorlardı.»

Ardennes muharebesinden aylarca sonra dahi, katilin tipine uyan insanlara rastlayınca bir yanlış iş yapmamaları için, Skorzeny'nin

fotoğrafları askeri polislerin ellerinde bulunmaktaydı. Fransız polisine de, bu adamın çok tehlikeli olduğu ve dikkatle hareket edilmesi lüzumu tebliğ edilmişti. Belki de halkı telaşa vermememek için olacak, Baş Komutanlık tarafından bu durum, ta harbin sonuna kadar gazetecilerden saklandı. Ancak ateşkesle birlikte basın olayları öğrenebildi ve «Bu dev cüsseli insan hırsızının emrinde olarak, elleri kanlı komandoların Eisenhower'i öldürmek için nasıl gönderilmiş oldukları» na ait hikâyeler baş sayfalarda yayınlamaya başladı.

Artık şimdi kesinlikle biliyoruz ki bu Maceralı harekâta katılan «Skorzeny'nin Amerikalıları» sadece 28 kişiydi. O esnada, cepheden dönenlerden Skorzeny'nin bizzat yaptığı soruşturmada da aynı sayı ortaya çıkmıştı.

Ama sonuç, çok etkiliydi: Vakit azlığından dolayı iyi yetiştirilemememiş, zayıf donatımlı bir avuç maceracı, kendisi de ne yaptığını veya bir saat sonra ne yapacağını doğru dürüst bilmediği halde, düşman içerisinde çok büyük karışıklıklar çıkartmaya, Başkomutan dahil olmak üzere birçok komutanı serbest gezemez, dolaşamaz hale sokmaya muvaffak olmuştu. Kullanılan araçla elde edilen sonuç arasında, ölçüye sığmayan büyük bir fark vardı. Yani bir ordunun zorla yaptırabileceği işi sadece bir avuç adam çok daha çabuk, çok daha başarılı bir şekilde yapmıştı. Hem de, ağza bile alınmaya değmez bir zayiat vererek..

Yeni yıl öncesinde, 18:20 Aralık 1944 buhranı sırasında Malmédy bölgesindeki düşman taarruzlarını Tugayı ile başarılı şekilde püskürttüğü için Skorzeny'ye, Hitler tarafından Alman ordusuna mahsus bir nişan veriliyordu. (Aynı

günlerde ise, Skorzeny korkusundan Eisenhower, Versailles'deki karargahında bir hapis hayatı yaşamaktaydı.) Ardennes harekâtını yakından yönetmek için Hitler karargahı, geçici olarak Ren nehri bölgesine alınmıştı. Ardennes'lerde hafifçe gözünden yaralanan Skorzeny, Hitler'in emriyle karargahın hastanesine getirildi ve Hitler'in özel doktoru tarafından ameliyat edildi. Bu, Skorzeny'nin gözünün kör olmaktan kurtulmasına neden oldu. Nehir üzerinde bir gemide bulunan hastanede nekahet devresi geçiren Skorzeny, iyileştikten sonra Hitler tarafından kabul edildi. Son kozunu da oynamış ve bunu da acı bir sonla noktalamış bulunan Hitler'i üzgün ve yıkılmış bulacağını zanneden Skorzeny, hayretle yanıldığını gördü. Führer hiç de onun tahmin ettiği gibi bitkin ve umutsuz değildi. O, hâlâ zaferin kaybolmadığını ve hızla imal edilen yeni silahlarla dünyayı yerinden oynatacağını söyleyip, geziniyordu. «Göreceksin Skorzeny» diyordu, «Düşman, havsalasına sığdıramayacağı bir müthiş bombayı (*) kafasına yediği zaman, benim kim olduğumu anlayacak»...

Mareşal Von Keitel'in çok az görülen bir nezaket eseri olarak kendisini general yemek salonuna davet etmesini özür dileyerek kabul etmeyen Skorzeny, kendi tugayına katılmak üzere Yüksek Karargahtan ayrıldı. Bir araba içinde, hava bombardımanlarıyla yanmış, yıkılmış Cologne şehrinin harabeleri arasından geçerken, çan sesleri yeni yılı ilan ediyordu. 3:5 yıl önce kendisine «1945 yıl başını taş taş üstün-

---

(*) Hitler, o sıralarda üzerinde çalışılmakta olan Atom bombasını kastediyor.

de kalmamış Cologne şehrinin bir caddesinde, araba içinde karşılayacaksın» deseydiler, söyleyenin aklından şüphe ederdi. Ama yer yer yanmayan elektrik sebebiyle önünü iyi göremeyen şoförün çiğnediği molozlar üstünde hoplaya zıplaya yol alırken acı düşüncelere dalmış, soğuktan boynunu kaputunun içine saklamaya çalışıyordu.

Yeni yıl, acaba neler getirecekti?

Bu, 1945 yılının ilk gününde hemen hiçbir Almanın yanıtlamaya cesaret edemeyeceği bir soru idi. Tugay karargahına vardığı zaman, Tugayın silahtan arındırıldığını öğrendi. Foelkersam da Doğu Özel Görev Kuvvetleri Komutanlığına atanmasını rica ediyordu.

Onbeşinci Kısım

YOKTAN VAR EDİLEN KÖPRÜBAŞI
«Almanya Kendini Savunuyor»

En son ve en büyük savaş başlamıştır. Doğudan büyük bir kuvvet bütün alayları, tankları ve uçakları ile bize saldırmaktadır. Ruslar, ölümü aramak üzere bize doğru yürümeğe başlamışlardır.

Berlin radyosunun 12 Ocak 1945 günkü yayınından

Her gece Moskovadan atılan zafer toplarının sesleri kulaklarımıza kadar gelmektedir. Harp tarihinde benzeri görülmemiş bir kış harekâtına başlanmıştır. Rusların giriştiği bu müthiş saldırı, zaferden zafere sürüp gitmektedir.

Londra The Times gazetesinin 25 Ocak 1945 günkü yazısından

Skorzeny şu son iki senelik süre içinde, Ardennes harekâtındaki Tugayı ile girdiği birkaç

günlük savaş sayılmazsa, normal askerlik görevi yapmamıştı. O, bir korsan, bir haydut ve Hitler'in gösterilerine en büyük desteği sağlayan bir trapez artisti rollerine çıkmıştı. Şimdi de, Almanya'nın artık çökmek üzere bulunduğu, Kızılordunun Berlin üzerine yürüdüğü bu karanlık günlerde Skorzeny, hani Rus ovalarında dövüşen teğmen Skorzeny gibi, yeniden normal bir asker görevi için iş başına çağrılmaktadır. Vatan, ondan namus vazifesini yapmasını beklemektedir, hem de asker gibi cephede döğüşerek.

1945 Ocak ayının ortalarında bir akşam üzeri Friedenthal'deki bürosunda oturmuş, göğüsleri madalyalarla süslü bazı amirlerinin isteği üzerine hazırladığı fakat «Uygun değildir» notu ile geri çevrilmiş olan bir raporu tekrar yazmağa uğraşıyordu. Bu sırada telefon çaldı, telefon eden Heinrich Himmler'di. Artık Hitler, generallerinin büyük kısmının «Hain ve sersem» olduğu kanısındaydı ve bu bakımdan partinin büyük polis şefini general rütbesiyle «Vistül Ordular Grup Komutanlığı» na atamış ve ona Berlin'in savunulması görevini vermişti. Herne kadar Ordular Grubu'nu teşkil edecek Ordu'lar pek ortalıkta görünmüyorsa da ve Vistül nehri çoktan Rusların eline geçmişse de, ne gam?. Alman milleti ve Almanların kalplerinin topluca attığı yerde oturanlar, yani Berlinliler, artık geleceğe güvenle bakabilirlerdi. Himmler çizmelerini bir kere daha ayağına geçirmiş, rütbelerini omuzlarına takmış ve orduların dizginlerini demir ellerine almıştı. Skorzeny'yi de işte bu nedenle Berlin yakınında kurduğu Ordular Grubu Karargahından arıyordu.

Himmler Skorzeny'ye «Eline geçirebileceği

bütün kuvvet ve olanaklardan faydalanarak, derhal, Oder nehri üzerindeki Stettin'e giden yol üstünde bulunan Schwedt ilçesine ulaşıp, nehrin doğusunda bir köprü başı kurarak Rus-lar'ın ilerleyişini durdurması» nı emrediyordu. Skorzeny burada yalnız Berlin'i koruyacak bir kale kurmakla kalmayacak, aynı zamanda Himmler'in bahsettiği büyük bir karşı taarru-zun yapılması için güvenli bir üs de teşkil etmiş olacaktı. Birisi Schwedt üzerinden olmak üzere iki ordu yakın bir zamanda kuşatıcı olarak taarruza geçecekler ve bölgedeki Rusları kuşa-tarak imha edeceklerdi (!)

Bu iki ordunun ise, nerede bulunduğunu bilen yoktu!?.

İlk telefon saat 17.00 de yapılmıştı. Bu saat-ten sonra kısa aralıklarla Skorzeny'nin masa-sındaki telefon çalıp durdu. Hep, Himmler'in karargâhından aranılıyordu. Skorzeny saatler-ce aynı sorularla bombardımana tabi tutuldu: «Başladın mı?», «Ne zaman hareket ediyor-sun», «Biz Führer'e, senin işe başladığını bildir-dik bile.» v.b. ...

Skorzeny uykusuz geçirdiği gecenin sa-bahı ilk saatlerde kendi kuruluşundaki bir paraşüt taburu ve birisi Hollandalı, Belçi-kalı, Danimarkalı, Norveçli'lerden kurulu «Ba-bil Kulesi» ni andıran karma bir bölük olmak üzere dört bölüklü diğer bir taburla yola çıktı. Skorzeny gece boyunca Ordular Grubu İstihba-rat Başkanlığını sıkıştırmasına rağmen düş-man ve dost kuvvetler hakkında dişe dokunur bilgi alamadığından bir meçhule doğru yürüdü-ğünün farkındaydı. Schwedt ilçesinin şu anda kimin elinde olduğuna dair de hiçbir bilgi yok-tu. Himmler'in karargahında veya diğer yer-

lerde hiç kimse, şu sıralarda Rusların nerede olduklarını bilmiyordu.

İşin aslı aranırsa Führer, Ardennes yenilgisinden sonra yine enerji ve cesaretini kaybetmemişti. Bu nedenle yeni yılın ilk günlerinde Batı'da Müttefiklere karşı yeni bir taarruza girişmişti. Ardennes harekâtı için, Doğu cephesi aleyhine olarak Batıya yığdığı kuvvetlerden bir kısmının, generallerinin bütün ricalarına rağmen tekrar Doğu cephesine gönderilmesine bu sebeple bir türlü razı olmamaktaydı. Genel Kurmay Başkanlığına getirdiği General Guderian'ın, İstihbarat Başkanı General Gehlen'in topladığı bilgileri kendisine aktarışını da inanmadan dinlemişti. Gehlen'in raporuna göre Ruslar piyadede 1'e karşı 11, topta 1'e karşı 20, tankta 1'e karşı 7 oranında üstündüler.

9 Ocakta General Guderian, Doğu cephesinde yaptığı denetleme gezisinden döner dönmez Hitler'e General Gehlen'in dediklerini yineler ve «Büyük bir Rus taarruzunun yakında başlayacağı kanısında olduğu» nu ekler. Hitler, böyle düşünmenin «Ahmaklığın en büyüğü» olduğunu ve Gehlen'in bir «Akıl hastanesine kapatılması gerektiği» ni söyler. Guderian'ın cevabı daha serttir: «Beni de akıl hastanesine kapatmanız lazım. Çünkü ben de aynı kanıdayım»..

Korkulan gün gecikmez. Bu konuşmadan çok değil, 3 gün sonra 12 Ocak'da Varşova güneyinde Vistül boyunca Rus taarruzu başlamış ve iki gün içinde taarruz, Baltık denizinden Karpat dağlarına kadar bütün cepheye yayılmıştır. 16 Ocakta Hitler, Batı'daki ümitsiz taarruzunu durdurur ve Ren nehri bölgesindeki ka-

rargahını tekrar Berlin'e taşır. Acılarla yüklü, kan ve gözyaşlarıyla dolu son günlerini geçireceği Şansölyelik binasına yerleşir. Artık buradan ancak ölüsü çıkacaktır.

Kısa zamanda, devrilen bentlerden boşanan seller gibi gelen Rus akınları karşısında Alman savunması adeta kevgire dönmüştür. Guderian'ın «Cephenin, iskambilden bir şato gibi çökmesinden korkarım» kehaneti gerçekleşecek gibi. Almanlar her yerde geriliyorlar. Doğu Prusya Rusların eline geçiyor, Vistül birçok noktadan aşılıyor, Varşova da 17 Ocak'da düşüyor. Budapeşte zaten Rus kuşatması altındadır. Kızılordu o hızla Ocak ayı sonunda, yani taarruza geçtiğinden iki hafta sonra bütün Polonya'yı çiğneyerek Berlin önündeki son engel olan Oder nehrine ulaşmıştır. Berlin, Rus öncülerinden sadece 70 kilometre uzaklıktadır.

Bu kısa sürede Almanların başına gelen, «Bozgun» deyimi ile bile açıklanamaz. Bu, hani bir zamanlar «Gittiği her yerde fırtına gibi esen» Alman ordusunun adeta silinip süpürülmesi ve savaş alanında un ufak edilmesidir. Gamalı Haç yerlere yuvarlanmış, yenilmez askerler çamurlara batmış, Reich ordularının beli kırılmıştır. Çile bu kadarla da bitmez. Kızılordunun dehşetinden kaçan mülteci halk, çekilen orduların ayağına dolanmaktadır. Onbinlerce insan eksi 20 dereceye varan soğuk, kar, çamur arasında heybesini bohçasını sırtlamış, Almanya'ya doğru yollara düşmüştür. Asker - sivil, atlı - yaya öyle bir kalabalık ki, harbin bütün fecaatini gözler önüne seren bir ibret levhası olarak uzayıp gidiyor. Skorzeny, konvoyunun başında kendisine doğru gelen bu insan kalabalığını yarıp Doğu'ya doğru ilerlerken, bulutlar

arasından belli belirsiz yüzünü gösteren güneşin aydınlattığı karlı yola gözlerini dikmiş, bir zamanlar dünyayı titreten bu koca milletin başına gelenleri düşünmekteydi.

Yolda, bir talih eseri olarak, Rusların henüz Schwedt'in güneyinde ve Oder nehri yakınında bir yerde olduklarını öğrendi. Savaştan önce 50.000 nüfuslu olan ilçeye vardıkları zaman ilçeyi tembel tembel uyur bir halde ve Alman bayrağı Gamalı Haçı da nehir kenarındaki kalenin burcunda dalgalanır buldu. Nehir ve kanalın üzerindeki uzun köprüden bakılınca suyun, üzerinden bir ordunun geçmesine mukavemet edebilecek kadar kalın bir buz tabakası ile kaplı olduğu görülüyordu. Nehrin öbür tarafına, düşmanı ve mevzilerini arayıp bulmak için keşif kolları gönderdi. Artık rahat rahat düşünüp gerekli tedbirleri alabilecek zamana sahipti.

Etrafında ve geride bütün ümitler yok olmuş gibi görünüyordu. Yollar, sel gibi memleket içlerine doğru kaçan perişan halkla ve yenilmiş bir ordunun hâlâ zaman zaman direnmeye çalışan fakat beri yandan da çekilmekte olan askerleriyle doluydu. Arkasında, planları hayal ve rüya üzerine kurulmuş, kaprislerinin oyuncağı olmuş histerik şefler; silah, cepane, araç depoları bomboş ikmal makamları vardı. Yani geride, güvenilecek ve sırtını dayayacağı pek birşeyler yoktu. Ne yapacaksa, ancak kendisine ve elindekilere güvenerek yapacaktı.

Haa... bir de halkına güvenecek ve onu harekete geçireceği ölçüde başarı sağlayacaktı. O sessiz gibi duran, fakat en ümitsiz gibi görünen felaket günlerinde canını malını herşeyini seve seve öne süren o vefakâr insan yok mu? İşte

silahının kabzasını, kazma-küreğinin sapını bükülmez bir imanla kavradığında yapılamayacak iş, üstesinden gelinemeyecek hiç bir zorluk kalmayan o insanlara güvenecekti. Şu bozgun seli arasında bir yaprak örneği sağa sola savrularak çekilen asker de, yine bu halkın bir parçası değil mi? Onu da aşağılamakla değil, aksine görevini iyi ve anlayacağı bir dille hatırlatmak suretiyle pek ala yanına alabilirsin. Yeter ki kendi ruhundan onun ruhuna o vatan aşkının alevlerini üfleyesin. Etrafındaki karışıklığa, gerideki boşluğa rağmen azgın düşmanı durdurmanın başka yolu yoktu. Gerçekten de düşman azmıştı. Stalin'in zafer sevinciyle sarhoş orduları, uyuşmuş ve bozguna uğramış Hitler ordularına kinle ve bütün hiddetiyle saldırıyordu.

Evvela Skorzeny, hangi kuvvetlerden yararlanabilirdi, bunu araştırdı. Beraberindeki kuvvetlerden başka Schwedt'de şunları bulabilmişti:

Hasta ve yaşlı kimselerden kurulmuş 500 kişilik bir yedek tabur,

Yolları Schwedt ilçesine düşmüş bulunan 150 kişi kadar subay ve assubay okul öğrencisi,

Silah kullanabilecek fakat yürüyemeyecek kadar yorgun ve bitkin düşmüş bir avuç istihkâm eri,

Hastalar, yaralılar ve haftalarca önce işe yarayanları cepheye yollanmışlar dışında kalan bir kısım insanlar.

Skorzeny, hemen elindeki bu kuvveti, imkân ve güçlerine uygun şekilde görevlere sevketti: Kimini cepheye, kimini daha pasif olan gerideki ikmal işlerine, kimini de kısa bir eğitim için yakında kurduğu eğitim yerine.. Skorzeny bunlardan başka, görülmemiş derecede bir

savaşçı insan gücünden de ustalıkla yararlanmayı ihmal etmedi. Bunlar, geriye doğru dağınık şekilde giden başıboş insan grubu içinde eli silah tutan ve yüzleri bulan kimselerdi. Bunlar arasından seçtiği gönüllüleri, geriye bile yollamadan hemen mevzide sıkı bir eğitime tabi tuttu, elbise ve silah verdi, sonra da ilk hatlarda görevlendirdi. Artık sıra engelleme ve tahkimat işlerine gelmişti. Skorzeny Belediye Başkanına ve parti ileri gelenlerine «Halkı kazma ve kürekleriyle toplayınız» demedi. Bilakis şöyle söyledi: «Siz kazma ve kürekleri alarak işe çıkınız, halk peşinizden gelecektir.» Bu suretle de halkın işe gönüllü olarak katılması sağlanmış ve tükenmez özverisinin ilk ateşi tutuşturulmuştu. İkinci gün Schwedt halkı, Ana vatanın kurtuluşuna kendisinin de katkıda bulunduğuna, gerideki dost ve akrabalarının kurtuluşunun kendi ellerinde olduğuna, Rusların ilk önce kendilerinin yapmakta bulundukları engele çarpmak zorunda kalacaklarına inanmış ve bunun bilincine varmış, daha bir başka hevesle işe sarılmıştı. Çok değil, Skorzeny ve kuvvetlerinin ilçeye vardığından bir gün sonra bütün bölge coşkulu bir şantiyeye dönmüş bulunuyordu. Bir yanda birlikler mevzileniyor, aynı yerde top ve silah mevzileri hazırlanıyor, biraz ileride ve daha gerilerde tahkimat için çukurlar ve engeller kazılıyor, uzaktaki bir çayırlıkta birkaç subay ve assubayın gözetiminde harıl harıl eğitim yapılıyordu. Nehrin doğu yakasında 5:6 mil derinliğinde yarım daire şeklindeki köprübaşı mevzii daha şimdiden şekillenmeye başlamıştı.

Berlin civarındaki sıcak ve konforlu karargahında bulunan Himmler'e, harita üzerindeki

tetkikte Oder nehri büyük ve doğal bir engel olarak görünebilirdi ama, cephede bizzat durumu gözleriyle gören ve ayağı ile dolaşan Skorzeny için bu nehir sadece düşmanın ilerleyişini zorlaştıracak normal bir engeldi. Nehrin zorlu bir tank engeli haline getirilebilmesi için buz kıran iş makinaları ile dinamite ihtiyaç vardı. Kanal ile Nehir arasındaki bataklık arazinin ilerisi, su şişirilmesi suretiyle geçilmez bir hale getirilebilirdi. Skorzeny, her istikameti kapayan ileri karakollarının bulunduğu emniyet hattı ile, işçi halkın yardımı ile tahkim edilmiş köprübaşı mevziinin düşmanı en azından birkaç gün geciktirebileceğini ve bu süre zarfında da toplayıp yetiştireceği insanlardan dişe dokunur bir kuvvet meydana getirebileceğini ve bunu da yeterli silahlarla takviye edebileceğini hesaplıyordu. Skorzeny en iyi subay ve assubaylarını, saatten saate büyümekte ve bir bebeğin kendine gelişi gibi gün be gün şekillenmekte olan «Ordusu» nun insan ihtiyacını karşılamak üzere eğitim işlerine ayırmış ve onlara ençok üç günlük bir eğitim süresi vermişti. Bu müddet sonunda onlardan, attığını vuran, sinirlerine hakim, çakı gibi savaşçılar istiyordu (!)

Bu arada taarruzi şekilde görev yapmak üzere ileriye sürülen keşif kolları da, gece gündüz Rusların elinde bulunan bölgenin 30:40 mil içlerine kadar sokularak Kızılordu askerlerini tutsak alıp, düşman harekâtı hakkında sık sık rapor vermekteydiler. Her geçen saat Schwedt savaş bölgesinde Skorzeny «Ordusu» biraz daha kendisine geliyor, birliğini kaybetmiş erlerle ve eğitilen askerlerle yeni manga ve takımlar kuruluyor, mevziler biraz daha derinleştirilip gizleniyor, gözetleme yerlerine bir kürek

daha fazla toprak atılıyordu. Geriye doğru kaçışan insan kalabalığı bir düzene sokuluyor, işe yarayanlar ayrılıp eğitim alanına veya işçi kollarına yollandıktan sonra kalanlar dinlendirilip karınları doyuruluyor, hastaları doktor gözetimine alınıyordu. Daha 48 saat geçmeden Schwedt ilçesine ve etrafına bir sihirli elin değdiği gözleniyordu. Sanki paniğe kapılmış, ne yapacağını şaşırmış perişan halk, o halk değildi.

Fakat geride, işlerin hiç de böyle olmadığı belliydi. Üstelik Himmler Ordular Grup Komutanlığından, gereksiz ve münasebetsiz bir sürü emir peş peşe gelmekte devam ediyordu. Skorzeny bunlara bir bakıma önem vermiyor, fakat silah gereksinimi ve özellikle topçu konusundaki isteklerinin dikkate alınmaması karşısında aldırmamazlık edemiyordu. Nihayet tanksavar açığını bir tesadüf yardımiyle giderebildi. Rus ilerleyişi nedeniyle 30 mil kadar güneydeki kapatılan bir fabrikada çok sayıda 75 milimetrelik tanksavar topunun hazır olduğunu duyunca bunlara zorla el koyarak getirtti. Bu toplar, Rusların T-34'ü ile Stalin tanklarının hakkından gelen son model silahlardı. Yine komandoları Oder nehri üzerindeki tahliye edilen bir depoda bol miktarda modern bir silah olan Mark 42 makinalıtüfeği bulup taşıdılar.

Skorzeny topçu noksanını, kamyonlar üzerine monte ettiği bazı uçaksavar toplarıyla gidermişti. Bu arada «Ordusu»na iki Yurt İçi Muhafız Taburu eklenmişti. Bu taburlardan biri Hamburg'dan gelmişti ve personelini, 1936 yılına kadar koyu Komünist olan fakat şimdi Komünist Kızılordu ile döğüşmeye can atan Liman işçileri teşkil ediyordu. Diğer Muhafız Taburu da, 10 mil kadar Güney Doğudaki Köningsberg şehri-

nin savunulmasına yardım için bu şehir gönüllülerinden kurulmuştu. Üçüncü gün Skorzeny artık kendisini, Schwedt ilçesini ve Oder nehri doğusundaki köprübaşı ile bütün bölgeyi iki misli düşman taarruzuna karşı başarı ile savunacak kadar kuvvetli hissediyordu. Bir zor alımla işbilir Komandoları yardımiyle eline geçirdiği ganimet silahlar, yani 75 lik tanksavar topları ve yeni makinalı tüfekler onun savunmasının bel kemiğini teşkil ediyordu. Bakalım, talih ne gösterecekti?.

Hermann Göring üçüncü gün sabahı telefonla sordu: «İşler ne âlemde, Skorzeny?»... Doğrusunu söylemek gerekirse Göring, işin başından beri durumla yakından ilgileniyor ve sık sık telefon ediyordu. Skorzeny soruyu yanıtladı: «Biraz daha kuvvetim olsa, savunmamı daha güvenle yapabilirim.» Ertesi gün Hermann Göring tümeninden, bir sürü madalya kazanmış, gözü pek ve atlet yapılı genç bir subay komutasında taptaze ve tam mevcutlu bir tabur geldi. Havacı olmaları ve piyade muharebesi hakkında pek bir şey bilmemeleri hesaba katılmazsa, tabur çok mükemmel bir birlikti. Skorzeny, vakit geçirmeksizin bunları küçük gruplar halinde kendi birliğine dağıttı ve «Bu aslanlara görev başında eğitim yaptıracaksınız. 48 saat sonra her birini, keskin bir nişancı ve yaman bir avcı eri olarak görmek istiyorum.» diye kendi subay ve assubaylarına talimatını verdi.

Yine o gün köprübaşındaki siperleri dolaşan Skorzeny, tıpkı romantik filmlerdeki gibi çok güzel ve bakımlı atlara binmiş, mükemmel kıyafetli bir süvari bölüğüne rastladı. Teğmen rütbesindeki bölük komutanı tırısla Skorzeny'nin dört adım karşısına gelip yağız atının kan-

tarmasını çekerek, yakışıklı bir asker selâmıyla «Acaba bize emrinizde görev yapmak şerefini verir misiniz, komutanım?» diye sorunca hayretler içinde kaldı. Biraz evvel gözlerine inanamadığı gibi şimdi de kulaklarına inanamıyordu!. Ne demek «Görev verebilmek?», o da sorulur muydu? Skorzeny kendi kendine mırıldanmaya başladı: «Elbette verebilirim... Elbette verebilirim»...

Günler geçip de hafta tamamlanınca, Skorzeny'nin değişik birliklerden kurulmuş «Ordusu» bir tümen kuvvetine yükseldi. Bu, Avrupadaki dillerin hepsini konuşan 15.000 kişilik enternasyonal bir insan topluluğu idi. Skorzeny'nin beraberinde Friedenthal'den getirdiği İngilizce ve Fransızca konuşan askerlerden başka şimdi her dilden, hatta Rusça ve Romence bile konuşan insanlar bir araya gelmişti. Coşkulu ve mutlu görünen bu askerler şarkılar söyleyerek mevzilerini hazırlıyorlar, espriler arasında eğitim yapıyorlardı. Skorzeny bu birliğe «Benim Avrupa Tümenim» diye ad takmıştı.

Skorzeny'nin Schwedt'e geldiği sıralarda, aklından bile geçiremeyeceği oranda çok zaman kazanılmıştı. Skorzeny, hergün taarruz bekleyerek işini hızla tamamlamaya çalıştığından, doğrusu bu altın değerindeki zamandan olabildiğince ve hakkıyla yararlanmıştı. Ama son günlerde bütün belirtiler, Rusların yakında taarruza geçeceklerini gösteriyordu. Bir sabah Köningsberg'in doğusundaki küçük bir yer olan Bad Schonfliess'e gönderilen bir keşif kolu düşman ateşine yakalandı ve iki erini kaybetti. Kızılların buraya kadar ilerlemiş olabileceklerine bir türlü inanamayan Skorzeny, öğleden sonra kuvvetli bir keşif koluyla

bizzat kendisi keşfe çıktı. Akşam karanlığına doğru Bad Schonfliess'e varan keşif kolu erleri araçlarından inerek, yaya halde saklana saklana köyün kenarındaki terkedilmiş evlere kadar sokuldular. Biri kadın olmak üzere rastladıkları dört köylü, düşmanın buralara iki gün evvel gelmiş olduğunu ve Doğu'daki Bolings ilçesinin demiryolu istasyonuna devamlı olarak trenle kıta ve cepane taşıdıklarını söylediler. Skorzeny'nin keşif kolu Doğu yönünde ve gece karanlığında keşfini sürdürdü. Gerçekten de istasyon dışında 30 kadar Rus tankı vardı ve ileride Rusların bulunduğu ve yoğun oldukları belli oluyordu. Sessizce gittikleri yollardan geriye dönen Skorzeny, görebildiği köylülere derhal kaçmalarını söyleyecek vakti ancak bulabildi. Ama ne o günün sabahı, ne de öbür gün geriye kaçan hiç kimse göremediler. Harbin bunca zulmü, köy halkını artık takatsız bırakmıştı.

Nihayet iki gün sonra, günlerdir heyecan ve biraz da korku ile beklenen Rus taarruzu bütün cephede ve iki saat süren müthiş bir topçu hazırlık ateşi ile başladı. Düşman her bakımdan çok üstündü, hele topçusu ne kadar çoktu ve cepanesi ne kadar tükenmezdi. Ya o çelik canavarlar, T-34 tankları?. Sanki katar halinde bitmeyecekmiş gibi peş peşe yuvarlanıp geliyorlardı. Daha ilk gün akşama doğru Rus tankları ve topçu desteğinde düşman piyadeleri, şiddetli bir taarruzla Köningsberg'e girdiler. Akşam karanlığı basarken evden eve, sokaktan sokağa yapılan kanlı sokak savaşlarından sonra Skorzeny kuvvetleri şehri terkettiler. Skorzeny erlerinin başında adım adım çekilirken tahrip ettikleri düşman tanklarını ve makinalı tüfek-

lerle buğday tarlası biçer gibi yere serdikleri düşman piyadesini değil, kendi kayıplarını düşünüyordu. Köningsberg Yurtiçi Muhafız taburu da dahil olmak üzere bütün askerleri canla başla döğüşmüşlerdi ama koca şehir yine de 12 saatta düşman eline geçmişti. Bu, Skorzeny'nin en kötü bir ihtimal olarak dahi, doğrusu hiç aklına gelmeyen büyük bir yenilgiydi.

Gece yarısından sonra Schwedt yakınındaki karargahına dönen Skorzeny'yi, halen erleri şehrin dış varoşlarında döğüşmekte olan Köningsberg Yurtiçi Muhafız taburunun komutanı karşıladı. Tabur Komutanı Skorzeny'ye «Albayım, Köningsber'de herşeyin kaybedilmiş olduğunu rapor etmek üzere bütün gecedir sizi bekliyorum» diyordu. Skorzeny, aynı zamanda Köningsberg şehri parti başkanı olan tabur komutanını derhal tutuklattı. Bunun, düşman karşısında taburunu terkederek kaçmış olduğu belliydi. Ertesi günü askeri mahkemeye çıkartılan tabur komutanı, ölüm cezasına çarptırıldı. Karar da hemen o gün şehir meydanında bir manga askerle kurşuna dizmek suretiyle yerine getirildi.

Bu olayın, Hitler'in parti işleri yardımcısı Martin Bormann'ın kulağına kadar ulaşmasiyle işin rengi değişti. Bormann, Berlin'deki karargahtan «Parti liderlerinin yalnız parti mahkemelerinde yargılanabilecekleri» ni Skorzeny'ye hatırlatıyor ve bunun hesabını kendisinden soruyordu. Skorzeny Bormann'ın kurye subayına şöyle dedi: «Biz sizin adamınızı partiye mensup bir lider olarak değil, bir asker olarak yargıladık. Korkak ve kaçak parti şefleri cezalandırılamaz mı?»... Skorzeny, askeri konularla ilgili bulunduğu hallerde partinin ne dediğine pek al-

dırış etmiyordu. Bu, aynı günlerde ikinci bir defa başına geldi. Yine Berlin'de bulunan Bormann'dan gelen bir emirde, Rus hatlarının 15 mil kadar gerisinde, içinde «Devlete ait döküman» bulunan birkaç aracın imha edilmesi isteniyordu. Skorzeny işi inceledi. Bunların devlete ait evrak değil, partiye ait bir kısım yazışmalar olduğunu anladı. Skorzeny bunun üzerine gönderdiği cevapta «Böyle bir görev için askerlerinin hayatını tehlikeye atamayacağını ve bu nedenle de bu emri yerine getirmeğe olanak bulunmadığını» bildirdi.

Savaşın üçüncü günü Skorzeny en büyük takviye kuvvetine kavuştu. Mussolini'nin kurtarılmasında kendisi ile birlikte çalışmış olan Teğmen Schwedt ve yine aynı harekâta, Gran Sasso operasyonuna katılan 10 seçme komandonun da aralarında bulunduğu birinci sınıf bir komando bölüğü emrine verilmişti. Neyse ki, Köningsberg'in beklenmeyen bir şekilde kaybından sonra Rus ilerleyişi durdurulmuş gibiydi. Savaşın ilk günü muharebe ileri karakolları çekilmişti ama, Nehir doğusundaki Schwedt köprübaşı, tanklarla ve Sovyetleştirilmiş Romen birlikleriyle desteklenen bir Rus kolordusunun üstün taarruzlarına karşı mevzilerini başarıyla savunmaktaydı. Kahraman köprübaşı, ezici topçu ve hava kuvvetlerinin çelik yağmuru altında düşmanın yinelenen hücumlarını gözünü kırpmadan göğüslüyor ve her karış toprağı azimle savunuyordu.

Tam bu sıralarda idi ki Skorzeny, Himmlerle alay ettiği için, neredeyse askeri mahkemeyi boyluyordu. Skorzeny'nin emriyle cephe üzerindeki bir köy terkedilmişti. Himmler'den şu emir geldi: «İlgili bölük komutanı mahkemeye

verildi mi? Yoksa, daha şimdiden kurşuna mı dizildi? Acele bilgi veriniz ve bu gibi olaylara hiçbir zaman göz yummayacağımı birliklere bir kere daha duyurunuz.» Skorzeny verdiği yanıtta «Bu hususta yapılacak birşey olmadığı» nı bildirdi ve gecikmeksizin Rusların bir yarma harekâtını durdurmak üzere cepheye hareket etti. Gelen ikinci mesajda, Skorzeny'nin o gün öğleden sonra saat 16.00 da Ordular Grup Karargahında bulunması bildiriliyordu. Skorzeny bu mesaja cevap vermedi, kağıdı cebine koydu ve ihtiyat taburunun karşı taarruzu ile cepheyi bir miktar düzeltebildikten sonra Grup Karargahına doğru arabasını sürdü. Randevuya 4 saat geç kalmıştı. Himmler, askeri mahkemeye verilmesini, rütbesinin indirilmesini istiyor ve isyanla suçlayarak Skorzeny'yi tehdit yağmuruna tutuyordu.

Skorzeny Himmler'e, evvela ilerde ve çıkıntı halinde kalması nedeniyle kuşatılma tehlikesine uğrayan köyün terkedilmesine kendisinin emir vermiş olduğunu, sonra, bir sürü ve hatta birbirini yalanlayan emirler almasına rağmen grup karargahından bir damla ikmal yardımı bile alamadığını söyledi. Bu sitemli sözler ve bundan da daha önemlisi Skorzeny'nin günlerdir doğru dürüst dinlenmemiş yorgun hali ve hele barut ve duman kokan çamurlu üstü başı Himmler'i çoktan yaptığından pişman hale getirmişti. Kızgınlığı geçen Himmler, sakin bir şekilde Skorzeny'nin koluna girdi. «Neler çektiğinizi bilmiyor değilim. Kahraman gâyretinizi gerek Führer ve gerekse ben yakından takip ediyoruz ve sizinle öğünüyoruz» diyerek onun gönlünü almaya çalıştı. «Köprübaşı mevziinde işler nasıl gidiyor, haydi bana bun_

ları anlat» diyerek onu yemeğe davet etti. Buzlar erimiş, fırtına durulmuştu. Güzel bir şişe Bordeau şarabı ile yenen akşam yemeğinden sonra Himmler, Skorzeny'ye bir hücum topu bataryası verdi ve elinden gelen bütün yardımı da yapacağından emin olmasını rica etti.

Köprübaşı mevziindeki savaşlar kızıştı. Mevziler ve köyler elden ele geçti. Savunma, çekilme, taarruzla karışık bir boğuşma iki tarafı da halsiz düşürdü. Ama arada şu fark vardı: Düşman devamlı takviye alıyordu, Skorzeny ise damla damla verilenlerle yetinmek zorunda idi. Herşeye rağmen Skorzeny bu döğüşten yenik çıkmayacağına dair büyük bir güven duygusu taşıyordu ve köprübaşında sonuna kadar savunabileceğine inanıyordu. Hatta öylesine bir hisse kapılmıştı ki, kendi kendine «Öyle ne kumru gibi düşünüp duruyorsun oğlum Skorzeny?» diyordu. «Burada, Schwedt dolaylarında saçların ağarıncaya kadar kalıp ihtiyarlayacaksın»... Skorzeny, Berlin'in ömrünü uzatanın ve binlerce Almana batıya kaçıp sığınma olanağını verenin kendi savunması olduğunu biliyordu.

Birgün ileri komuta yerinde bulunan Skorzeny, Göring'in Schwedt'e geldiğini ve kendisini görmek üzere ilçede beklediğini haber aldı. Savaşlar başlayalı beri buraya gelen ilk büyük ziyaretçi Göring oluyordu. Mareşal, sade ve gri renkte bir askeri üniforma giyiyordu ve göğsüne hiçbir nişan takmamıştı. Skorzeny'ye, göbeği biraz erimiş ve rengi solmuş gibi geldi. Aynı zamanda bağırıp çağırmıyordu da. Savaşın tam da kızgın bir anında gelmişti ve cephenin ileri hatlarına gitmek istiyordu. Skorzeny Mareşali kıramadığından, tehlikeli olmasına rağ-

men ilk siperlere kadar götürdü, fakat gittikleri yerleri sakin olan ve nisbeten az ateş muharebesi yapılan yerlerden seçmişti. Zaten Göring'in de bir iki siper gezisinden sonra hevesi kaçmıştı. Sigara ve Brandi olmayışından dolayı zaten neş'esi de yoktu, kısa bir tetkikten sonra yeniden karargaha, Schwedt'e döndüler. Burada, nereden bulunduğu bilinmeyen bir Brandiden iki kadeh yuvarlayan Mareşal tekrar her zamanki neşesini buldu. Durum hakkında Skorzeny ve Kurmay Başkanının anlattıklarını dinlerken memnuniyetini, gülümsemek ve başını beğeni manasında sallamak suretiyle belli ediyordu. Sonunda Berlin'e dönmek üzere ayağa kalktığında «Albayım, siz tamı tamına bir tümene komuta ediyorsunuz. Ve doğrusu bu komutayı da, büyük bir mükemmeliyetle ve beceri ile yürütüyorsunuz. Sizden kat kat üstün bir düşmana karşı 10 gündür başarı ile sürdürdüğünüz savunma zaten bunun delilidir. Sizi, bugünden geçerli olmak üzere, general rütbesine terfi ettiriyorum. Sizi candan kutlarım, yükselme emrinizi Berlin'e gider gitmez çıkartacak ve bir kurye subayla yolluyacağım.» demiş ve Skorzeny'nin elini hararetle sıkarak arabasına binmişti.

Skorzeny'nin uzun uzun yükselme formlarını doldurmaya vakti mi vardı? O, Göring'in ayrılmasından hemen sonra cephenin yolunu tutmuştu. Aynı akşam B.B.C. radyosu Londra'dan yaptığı yayında haberi şöyle verdi: «Musolini'yi kurtarmış olan meşhur SS şefi Skorzeny, Tümgeneral rütbesine yükseltilmiş ve Berlin'in savunması ile görevlendirilmiştir. Bu suretle kendisi Berlin'in en kudretli adamı haline gelmektedir ve daha şimdiden şehirde bu-

lunan güvenilmez kimseleri tasfiyeye başlamıştır (!).» (*)

Skorzeny, diğer subayları gibi bu habere gülmüştü ama, düşündükçe bunun öyle pek de gülünüp geçilecek bir konu olmadığını anlıyordu. Bu olay kendisine, Mussolini'yi Gran Sasso'dan kurtarmadan bir gün evvel yine aynı radyonun, Mussolini'nin İtalya'dan Kuzey Afrika'ya götürülmüş olduğunu bildirip kendisini şaşırtan yayınını hatırlatmıştı. Şimdi kendisini acaba bir «Politik piyon» olarak kullanmak mı istiyorlardı? Böyle yalan yayınlarla hangi hedefe ulaşmayı planlıyorlardı?

Skorzeny, sonradan başına gelecekleri kuşkusuz tahmin edecek halde değildi ama, belirsiz bir duygunun dürtüsüyle midir nedir, derinden gelen sebepsiz bir huzursuzluk duymaya başlamıştı.

(*) Savaşın bu karışık günlerinde, Göring'in vadettiği yükselme gerçekleşmemiş ve Skorzeny resmen, Albay rütbesi ile görevini sürdürmüştür.

Onaltıncı Kısım

ALMANYA'NIN ÇÖKÜŞÜ
«Tutsaklık ve Sorgulama»

Hiç bir zaman teslim olmayacağız. Dünya bizim böyle bir ayıbımızı asla göremeyecektir, asla... Düşmanlarımız tarafından yok edilebiliriz. Ama buna benzer bir durumla karşılaşırsak, dünyayı da bizimle birlikte alevler arasına sürükleyeceğiz.

Adolf Hitler

Koca Almanya, zelzeleye uğrayan eski bir bina gibi çatırdamakta ve yer yer çatlamaktaydı. Sonun yaklaştığı ve yapının birdenbire ve bütünüyle çökeceği artık gören gözler için bir bilmece olmaktan çıkmıştı. Skorzeny de durumu anlıyor, ince bir sızı halinde hissediyor, bütün bunlara karşın kendi kendine itiraftan yine de çekiniyordu. Şimdi Friedenthal'de çileli odasındaydı. Himmler tarafından geriye çağrılmış ve tekrar eski görevine dönmüştü. Birliği, yani kendi taktığı adı ile «Avrupa Tümeni» Oder nehri boylarında Schwedt etrafında döğüşmekteydi.

1944 yılı sonunda, Aralık'da başarısız Ardennes taarruzundan sonra Alman ordusu artık bir daha ne Batı, ne de Doğu cephesinde bir koordineli taarruz imkân ve kabiliyetini ebediyen kaybetmişti. Şimdi insiyatif tamamen düşmanın elindedir. Müttefikler Ardennes şokundan kurtulduktan sonra yeniden ilerlemeye başlamışlardır. Onların, harbin parlak manevralarına, kuvvetli bir sıklet merkeziyle yarıp geçmelere ve geniş kuşatmalı imha muharebelerine hevesleri de yoktur, kabiliyetleri de.. Öyle büyük risklere girmeksizin güvenli adımlarla, üstün ateş gücünden, tükenmez ikmal kaynaklarından yararlanarak bastıra bastıra, eze eze ilerlemekle yetiniyorlar. Gerçi bir General Patton var ki, eğer amirleri Bradley ve Eisenhower elini tutmasalar, aynen bir Rommel veya Guderian gibi zırhlı birlikleriyle dalıp gidecek. «Sakın ha» demeseler zıplayıp Ren'e atlayacak. Ama niçin? Sebep ne?. Genç vatan evlatlarını boşu boşuna ölüme atmak neye? Almanya nasıl olsa can çekişiyor. Bugün değilse yarın aman dileyecek değil mi? Öyleyse Napoleonvari parlak fakat o derecede kanlı savaşlara ne gerek var?

Hitler, üstün Müttefik taarruzları karşısında zayıf ve yorgun Alman kıtalarının «Ren nehrinin gerisine çekilmesini kesinlikle yasak» lamıştı. Ordu Kurmay Başkanlarının yazılı emri olmadıkça hiçbir asker, hiçbir araç, hiçbir silah Ren'in gerisine çekilmeyecek. Mareşal Rundstedt'in, bu emri yumuşatmak için yaptığı bütün girişim ve ricaları boşuna. Ama neylersiniz ki Hitler'in bu emri, müttefik kuvvetler tarafından dikkate alınmıyordu! Onlar, 1945 Şubat ve Mart aylarının soğuğu ve yağmurlarla balçığa dönen

çamuru içinde ağır da olsa ilerlemelerine devam ediyorlardı. Havaların uçuşa uygun olduğu her gün, artık Göring'in Luftwaffe'i de tamamen ezilip muharebe dışı kaldığı için Müttefik hava kuvvetleri Alman göklerini dolduruyor; kıtaları, ikmal konvoylarını, yolları, köprüleri, velhasıl herşeyi bombalıyordu. Büyük şehirler de bu azgın bombardımanlardan nasibini alıyordu. Daha şimdiden Dresden, Hamburg, Berlin gibi büyük şehirler nerdeyse yerle bir edilmişlerdi.

Mart ayı başlarında müttefikler Ren nehrine iyice sokulmuşlar ve Batıda Almanların son doğal savunma engeline yer yer ulaşmışlardı.

Ve 7 Mart günü Hitler ve Alman Mareşallerinin korktukları olay meydana geldi. Birinci Amerikan ordusuna bağlı bir öncü bölüğü, baskınla Ren üzerindeki Remagen köprüsünü sağlam olarak ele geçiriverdi. Hiç akla gelir mi? General Eisenhower, Avrupa Seferi adlı eserinde şunları yazmıştı: «Almanyanın kalbine giden yol üzerindeki en büyük engel delinmişti. Bu, benim harp esnasında kendimi mesut hissettiğim ender zamanlardan başlıca birisini teşkil etmişti. Evet, çok sevinmiştim ve düşmanın artık kesinlikle mağlup edilmiş olduğunu ve zaferimizin bir an meselesi haline geldiğini anlıyordum.»

Bu, rüyalarında bile görseler inanamayacakları şansı, doğrusu Amerikalılar gayet güzel değerlendiriyorlar ve kuvvetlerini hızla köprüye sürerek başarılarını genişletiyorlar. Artık, bu suyu bol mevsimde yer yer denizi andıran büyük Ren nehri engeli de aşılmış ve Berlin yolu görünmüştür.

Hitler'in öfkesi ise müthiş oluyor. Derhal

Remagen bölgesinde kurulan Harp Divanı, 3 binbaşı, 1 yüzbaşı, 1 üsteğmeni suçlu görerek kurşuna dizdiriyor. 5 yıl hapse mahkûm edilen Bölge Komutanı General Bothmann intihar ediyor. Cephe Komutanı Feld Mareşal Rundstedt bile bu fırtınadan yakasını kurtaramıyor. Hitler «Gözüm görmesin artık bu adamı» diyor. Rundstedt azledilmiş ve yerine Kesselring getirilmiştir. Aynı zamanda da Genel Karargahtan «Skorzeny'yi gönderin» diye feryatlar başlamıştır. Çünkü Genel Karargah, 6 ay önce Nymegen'deki hava indirme harekâtında olduğu gibi, köprünün tekrar ele geçirilmesi için ilkin bütün kuvvetiyle taarruza geçmiş, ama başaramayınca tahribi için uzun menzilli topçucin Ren nehrinin buzlu ve kanlı sularındaki miştir. Bunlarla da bir başarı sağlanamayınca son çare olarak Skorzeny ve balık adamları yardıma çağrılmıştır.

Skorzeny, ilkin bu emre baş eğmemek istedi. Tuna eğitim merkezinden toplayıp bir araya getirdiği gruplardaki adamlarından herbirisine, yapacakları vazifenin anlatılması ve bu vazifeyi kabul edip etmemek konusunda kendilerinin karar vermesi lâzımdı. Skorzeny balık adamlara, görev yapacakları yerde suyun sıfır dereceye yakın soğuklukta olduğunu, bütün bölgenin düşman tarafından işgal edilmiş ve gerekli yerlere top ve makinalı tüfeklerin yerleştirilmiş bulunduğunu anlattı. Köprüye giden bütün yaklaşma istikametleri ışıldaklarla taranmakta idi ve esasen Amerikalılar da böyle bir taarruzu beklemekte idiler. Bu görevden sağ olarak kurtulabilmek imkânı hemen hemen yok gibiydi ve üstelik bu teşebbüsün başarı şansı da çok azdı. Bu duruma göre balık adam-

lar acaba bu işe gönüllü olarak katılmak isterler miydi?

Gereğinden çok balık adam görevi gönüllü olarak istediler. Mart soğuğu nedeniyle buz gibi olan ve yağmurlarla çamur gölüne dönen sulara dalarak ve tahrip mayınlarını taşıyarak yapılan harekât tam bir fiyasko ile sonuçlandı. Hem köprüye el sürülememiş, hem de enaz 15 kişi kaybedilmişti. Kalanlar da sağ veya yaralı olarak Amerikalılara tutsak düştü. Skorzeny'nin, bu harekât sonunda duyduğu acı ve ıstırap çok büyük olmuştu ve bu üzüntüyü ömrü boyunca unutmayacaktı. Bir avuç fedakâr gencin Ren nehrinin tuzlu ve kanlı sularındaki âkibetlerinin acısiyle Berlin'e döndü. Bu elem ve utancı Genel Karargâhtakilerin de paylaşacaklarını hiç ummuyordu.

Bombardımanlarla harap olmuş Şansölyelik binasında durumu Yüksek Komutanlığa rapor etmek üzere beklemekte olan Skorzeny burada Hitler adına, genç bir kadın tarafından karşılandı. Bu, gür saçlı, zarif görünüşlü güzel kadın taşralı tipindeydi. Skorzeny'ye, kendisinden çok bahsedildiğini duyduğunu söyledi ve «Birlikte bir çay içelim ve yaptıklarınızı lütfen bana anlatın» dedi. Tatlı bir gülümseme ile bunları söyleyen kadın, Hitler'le bir ay sonra evlenip birlikte intihar edecek olan Eva Braun idi.

Şansölyelik binası Skorzeny'ye, hâlâ bir sürü vurdum duymaz hayalperest insanla dolu gibi göründü. Sanki şu ortada dolaşan ve oradan oraya koşuşturan telaşlı kalabalık, harabeler arasında oynanan traji - komik bir oyunun değişmez figüranlarıydı. Nöbetçiler çizmelerini sertçe birbirine vurarak amirlerini dimdik se-

lamlamakta, göğüsleri nişan ve madalyalarla süslü generaller büyük planlar üzerinde ciddiyetle uğraşmaktaydılar. Hitler, bu bunaltıcı atmosfer içinde, günlerini, Şansölyelik binasının yer altındaki sığınağında geçiriyordu. Bir toplantı için sığınak dairesinden çıktığında Skorzeny'yi görünce titreyen ellerini ona doğru uzattı. Bir zamanların tek sözü ile dünyayı ayağa kaldıran büyük Führer'i şimdi, beli bükülmüş, sarsılmış ve ihtiyarlamış bir insandı. Skorzeny'ye, artık moral gücünü de kaybetmiş ve tükenmiş bir kimse gibi görünmüştü.

«Skorzeny, Oder savaşlarındaki parlak sevk ve idarenizden dolayı size henüz teşekkür edemedim» diyordu, Hitler.. «Aldığım raporlarda hergün bir başka muvaffakıyetinizi okuyordum. Size, Şövalye nişanının Meşe Yaprağı madalyasını veriyorum ve bunu bizzat kendim takmak istiyorum. O zaman savaşı bir de sizin ağzınızdan dinlerim.».. Hitler'in sesi eski ahengini kaybetmiş gibi geldi Skorzeny'ye.

Ve Skorzeny, Hitler'i artık bir daha göremedi.

Bir çok kimse, Hitler'in bu gölgeli ve yarı karanlık dünyasında toplanmıştı. Skorzeny o gözü kara kadın pilot Hanna Reitsch'i bile bir sığınakta hasta yatarken bulmuştu. Hanna «Yine uçabilirim» diye fısıldıyor ve «Ben, herhangi bir havacının yerini doldurabilirim. Yakında yine havacılığa döneceğim» diyordu. Her zaman olduğu gibi Hanna, dediğini yaptı. İyileşir iyileşmez, Rus topları ve orduları Başkentin kapılarına dayandığı bir sırada uçağı ile gelerek bombalardan delik deşik olmuş bir caddeye indi. Hitler'in emri gereğince Göring'in yerine Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanmış olan Gene-

ral Ritter Von Greim'i Hitler'e getirmişti. Hanna salimen yere inmişti ama General Greim, Rus uçaksavarlarının ateşiyle yaralanmıştı. Fakat dört gün sonra yine Hitler'in emriyle Greim, bu sefer Himmler'i tutuklamak üzere harabeye dönen ateş altındaki Berlin'den havalanacaktı. Bindiği uçağı yine Hanna kullanıyordu ve Hanna, havada paralanan mermilerden sakınmak için, başkentin binaları ve ağaçları üzerine nerdeyse sürünürcesine alçaktan uçarak Berlin cehenneminden sıyrılıp çıktı.

Ama artık Almanya çöküyordu. Rusların 1945 Ocak saldırısı ile Doğu Prusya, Polonya, Macaristan'ın büyük kısmının birbiri peşinden kaybedilmesinden sonra harbin sonu görünmüştü. Berlin'in doğudaki son doğal engeli Oder nehrine dayanan Kızılordu nefeslenmek için durmuş ve Mart ortasında yeniden, fakat artık Berlin'e girmek azim ve karariyle taarruza başlamıştı. İlk hücumları karşılayan ve sonra aldığı emir üzerine balık adamlariyle birlikte Remagen köprüsüne koşan Skorzeny'nin ayrılış günlerinde Ruslar, Oder'i de aşarak, hızla ilerlemeğe koyulmuştu. Hitler bunun üzerine yine tartıştığı Genel Kurmay Başkanı Guderian'ı «Orgeneralim, sağlık durumunuz, istirahate çekilmenizi gerektirecek kadar bozulmuş. Sizi vazifeden affediyorum» diyerek görevden uzaklaştırmış, ama bu, doğal olarak işleri biraz daha karıştırmaktan başka bir sonuç vermemişti.

Batıda, Rundstedt'den sonra 1945 Mart başlarında Batı Cephesi Komutanlığına atanan Mareşal Kesselring de pek umutlu görünmüyordu. Güney Avrupa savaş alanından Ren boy-

larına koşan Kesselring, cepheyi kısa bir denetlemeden sonra, Hitler'e ve zafere olan körü körüne bağlılığına rağmen, durumu tahmininin ötesinde ümitsiz ve kötü bulmuştu. Ren engelini de aşan üstün Müttefik kuvvetler karşısında Alman ihtiyat kuvvetleri hemen hemen kalmamış, askerde moral sıfıra yaklaşıyor ve sivil halk «Artık boşuna neden döğüşülüyor» diye yakınmaktadır.

Skorzeny Nisanın ilk haftasında Berlin'e veda ettiği zaman Hitler'in 24 günlük ömrü kalmıştı. Fakat karargahta halâ «Zafer» den başka birşey konuşulmuyordu. Nazi gençleri, Hitler'in halk ordusunun çocukları, seve seve ölüme koşuyorlardı. Bu karmakarışıklık ortasında Skorzeny'ye verilen görev, bu zafere olan güvenin çarpıcı bir örneği idi. Hitler, seçme askerlerden kurulu 20:30 tümeni Almanya - Avusturya hududunda, Bavyera kesiminde el altında tutuyordu. Berlin eğer düşman eline geçerse kendisi Bavyera'ya çekilecek ve bu ordunun başına geçerek son nefesine kadar savaşa devam edecekti. Karargahını Bavyera dağları arasında, kartal yuvasına benzeyen bu yerde daha önceden beton ve çelik sığınaklar şeklinde inşa ettirmiş, kendi etrafında demir bir kuşak gibi çepeçevre savunmaya geçecek seçkin tümenlerin mevzileri seçilmişti. Bu karlı dağlar arasında mağaralar, tüneller, geçitler içerisinde lüzumlu atölyeler, silâh, cepane ve yiyecek depoları mevcuttu. Burada, bütün dünyaya karşı senelerce döğüşülebilirdi. İşte Skorzeny'nin bu son görevi «Bu kuvvetlerin çekirdeğini kurmak, savunmayı organize etmek» di.

Skorzeny, görevin büyüklüğü ve üstelik elde gözle görülür, somut kuvvet ve araç bulunmayışı karşısında tereddüde düşmüştü. Ama güçlük ve yokluk arasında herkesin kendisine göre birşeyler yapmak için çırpındığı bu sıralarda görevi kabul etmemek kendisine ağır geldi. Zorunlu olarak «Peki» deyip işi kabullendi. İlkin bu savunma için ayrılan birliklerin durumunu görmek üzere Viyana'ya yollandı. Burada, son Rus taarruzları karşısında sıkışan tümenlerden ne kadarından faydalanabilir onu anlayacak, hem de kendi evini bu fırsattan yararlanarak ziyaret etmiş olacaktı.

Alaca karanlıkta kapkara Viyana'ya girdi. Etrafta hiçbir lamba yanmıyordu. Bomboş caddeler, şehrin ağır ağır yanmakta olan evlerinden yükselen is ve dumanla dolmuştu. Arada sırada yıkılmış duvarlar arasından bir gölge görünüyor, uzaktan top sesleri duyuluyordu. Tuna'nın karmakarışık rıhtımında kardeşinin evini gördü. Ev yıkılmış ve enkazı yolu tıkamıştı. Bir blok ötedeki annesinin evi de hasara uğramıştı. Kendisini tanıyan komşu kadın, annesinin birkaç gün evvel Viyana'dan ayrıldığını, fakat nereye gittiğini bilmediğini söyledi.

Bir zamanların bu güzel ve şirin başkenti şimdi, terkedilmiş, batmakta olan bir gemiye benziyordu. Sağda solda savunacak askeri bulunmayan barikatlar, tahrip olmuş ve terkedilmiş tanklar göze çarpıyordu. Tek tük ve yakından gelen tüfek sesleri dışında şehre bir ölüm sessizliği hakimdi. Ortada, belirli bir cephe de görünmüyordu. Dost nerede, düşman nerede, belli değildi. Tamamen terkedilmiş bulunan bir barikatta otomobilini durdurdu. Etrafı tetkik

ederken gölgeliklerden iki kişinin kendisine doğru gelmekte olduklarını gördü. Bunlar polisti ve Skorzeny bu bölgedeki durumu ancak onlardan öğrenebildi.

Sonra yoluna devamla eski bürosunu buldu. Binada ne ışık, ne telefon ve ne de havagazı vardı. Sadece eski bir arkadaşı ile sekreter kız yandaki odada çalışıyorlardı. Bir gaz sobası üzerinde çay pişirip, bir mum ışığında konuşmaya daldılar. Rus tanklarının sesleri yaklaştıkça eski işçilerden bazıları odaya girerek «Efendim, artık burayı terketmemiz gerek» deyip, onu ne kadar sevdiklerini anlatmaya çalışıyorlardı.

Skorzeny, sabah erkenden büroyu terkederek Peter Jordan sokağındaki kendi evine gitti. Ev bomboştu. Karısı, çocuğunu alarak evi terketmişti, ama nereye gittiğini bilen yoktu. Hüzünle odaları tek tek dolaştı. Herşey, eşinin çok sevdiği halılar, beraber satın aldıkları gümüş takımlar, aile fotoğrafları, hepsi yerli yerinde duruyordu. Saatler, ayrı ayrı zamanı gösteriyordu, eşi herhalde acele ile ayrılmıştı. Bahçe, hani küçüklüğünü çimenleri arasında oynayarak geçirdiği yerler solgun ve bakımsızdı. Skorzeny, yakına düşen düşman topçu mermileriyle ayılıp, daldığı hayalden çabucak kurtularak oradan ayrıldı.

Sıra, muharebe idare yerine gelmişti. Acaba Viyana kalesinde neler cereyan etmekteydi? Kaleye giden yol boyunca telaşlı çekilmeler ve hatta panik alametleri görülüyordu. Fakat kale gayet sakindi. Viyana bölgesinin başkanı ve bir zamanlar Hitler Gençlik Teşkilatı'nın şefi olan Baldur Von Schirach, baronlara yakışan ihtişam içerisinde, bir düzine mumun yanmakta ol-

duğu yaldızlı bir avizenin altında oturmuş bir haritayı incelemekteydi. Skorzeny «Zannediyorum, Rusların her an şehre girebileceklerini biliyorsunuz. Belki de şu anda giriyorlar bile» dedi. Karmakarışık haritasından başını kaldıran Schirach «Gülünç şey» dedi. «İki SS Tümeni kuzeyden taarruz edecek, ben de batıdan kuşatma çemberini tamamlayacağım. Böylece, tıpkı Prens Stahremberg'in 1683 de Türklerden kurtardığı gibi, biz de Viyanayı kurtaracağız».. Von Schirach'ı gülünç halleriyle başbaşa bırakarak oradan ayrıldı. Kapıdan çıkarken Schirach'ın sesini duyuyordu: «Burada savaşacak ve burada öleceğim.»

Kuzeye doğru yoluna devam eden Skorzeny, yolda Hitler karargahına şu raporu verdi: «Kanımca Viyana bugün düşmanın eline geçecektir.» Bunu bildirmek vazifesi değildi ama, önemli gördüğü herşeyi karargaha ulaştırmanın doğru olduğunu düşünüyordu. Verdiği bu rapora karşılık, kendisine herhangi birşey bildirilmedi ve Yüksek Karargahtan herhangi birşey de istenmedi. Bundan sonra Hitler'in dünyaya meydan okuyacağı Bavyera'daki komuta yerine yöneldi. Radstad yöresindeki bu karargahta vefakâr dostu Radl kendisine katıldı. Az sonra, Rus kuşatması altındaki Berlin'den çıkıp gelen bir kurye subay, kendisine Hitler tarafından verilen Şövalye nişanının Meşe Yaprağı madalyasını getirdi.

Bundan sonra, Doktor Schacht'ın yerine Maliye Bakanı olan Doktor Walter Funk'un temsilcisi iki kişi geldi. Gönderdiği bu resmi memurlar aracılığı ile Doktor Funk, devlet hazinesini ve kendi şahsını, Skorzeny'nin muhafaza

altına alıp alamayacağını öğrenmek istiyordu. Bakana verilen cevap kısa ve kesindi: «Skorzeny'nin kendisine verilmiş olan görevi yapabilmesi için ne bir Bakana, ne de altın ve gümüşten müteşekkil bir hazineye ihtiyacı vardı»...

Karargahın yerleşeceği yerleri Radl ile birlikte dolaştılar. Hem dolaştılar, hem de dolaştıkça hayretten dillerini yuttular. Hani karargahın yerleşeceği sığınaklar, çalışma yerleri, muhabere merkezleri, koruganlar neredeydi? Evet toprak bir iki çukur vardı ama, ne yer altı tahkimatı, ne karargahın yerleşebileceği bir çatı altı vardı. Burayı güya kendi kendine yetecek bir mukavemet yuvası haline getirmek üzere sökülen fabrikalardan getirilmiş makinalar, oraya buraya atılmış bir halde kurulmalarını bekliyordu. Yer altı fabrikaları bomboştu. Depo diye kurulmuş bir iki baraka, bakımsızlıktan dökülüyordu ve içinde fareler cirit atıyordu. Yöredeki dağ köylerinin halkı, olan bitene kayıtsızdı. Hatta savaş olduğundan bile habersiz denecek kadar bir vurdum duymazlık içinde tarla ve hayvanları ile meşguldüler. Bütün bu gördükleri Skorzeny'ye «Eğer bunlar, düşmanı yanıltacak büyük bir yutturmaca değilse, Devlete karşı işlenmiş en büyük ihanettir» kanaatını vermişti. Duydukları ve dinlediklerinin aksine burada savaşmaya yarayacak hiçbir şey mevcut değildi. Üstelik yapabilecek başka bir şey de yoktu.

Demek, son dayanak noktası, 20:30 tümenle savunulacak son vatan toprakları ve tek er kalana kadar döğüşülecek ve kanla yazılacak destanlar, hepsi, hepsi birer hayalden ve rüyadan ibaretti ha!? Skorzeny, sıkılı yumruklarıyla, altlarında uzayan ve karlar arasından yer

yer görünen yemyeşil vadiye bakarak bunları düşünüyor, yanıbaşında duran Radl'i görmüyordu bile.

Skorzeny'nin yollarda ve sözde Kartal Yuvası Bavyera'da geçirdiği zaman zarfında, cephe durumu daha da kötüleşmiş, Almanya'nın kolu kanadı biraz daha kırılmıştı. Mart sonlarında Berlin'e Doğu'da Ruslar 60 kilometre, Batı'da Müttefikler 300 kilometre uzaktaydılar. Ama Berlin daha şimdiden Müttefik hava kuvvetlerinin korkunç bomba yağmuru altında harabeye dönmüştü. Berlin üzerinde hava bombardımanlarının sebep olduğu ve 100 kilometre uzaktan görünen koyu bir yangın dumanı, bir felaket bayrağı gibi günlerce, haftalarca sallanıp durmuştu. Üçüncü Reich, son nefesini vermek üzere idi. Buna rağmen Roosevelt'in 12 Nisanda ölümü, Almanya'da zayıf da olsa son bir ümidin uyanmasına neden oldu. Acaba, Almanya'da burun buruna geldi gelecek ordularıyla bu iki zıt âlem, yani Batı ve Komünist dünya arasında bir üçüncü dünya savaşı patlayıverir miydi? Ama günler geçiyor ve son bir ümitle beklenen hayal bir türlü gerçekleşmiyordu.. Demek ki kader, hükmünü yürütüyor ve ağlarını örmeğe devam ediyordu.

13 Nisanda Ruslar Viyana'ya giriyorlar.

16 Nisan sabahı henüz şafak sökerken 8.000 uçak, 41.000 top ve 6.000 tankın desteğinde üç Rus ordusu bütün hiddet ve heybetiyle Oder nehri kıyılarından Berlin üzerine taarruza başlıyor.

20 Nisanda Hitler, Berlin'de yıkık Şansölyelik binasının bir salonunda 57 nci yaş gününü kutluyor. Dışarıda yorgun Berlinliler, siperler,

tank hendekleri kazmakla meşgul. Ertesi gün Rus topçu mermileri şehre düşmeye başlamıştır.

27 Nisanda Mussolini, İtalyan partizanları tarafından İsviçre hududunda yakalanarak öldürülmüştür.

30 Nisanda Hitler'in de sonu gelmiştir. Almanların büyük Führer'i, Berlin Şansölyelik binasındaki sığınağında ağzına tabanca kurşunu sıkarak intihar ettiği sırada, Ruslar binanın 100 metre yakınına varmışlardır.

2 Mayıs 1945 de Berlin savaşı bitmiştir. Rus orak çekişli bayrağı, Şansölyelik binasının harap tepesine dikilmiştir bile.

9 Mayısta Almanya, resmen silahlarını bırakmış ve teslim olmuştur. Gerisinde 35:40 milyon asker, sivil, yaşlı, çocuk, kadın, erkek ölüsü bırakarak yer yer devam eden yangınlar arasında savaş Avrupa'da sona ermiştir.

Böylece Hitler de, Almanya da, Bavyera karargahı da tarihe karışmıştır.

Bomboş dağları boş gözlerle seyretmekte olan Skorzeny, harbin sona erdiğini ancak 6 gün sonra öğrenebildi. Hava kuvvetlerine mensup bir subay kendisine, bazı dostları ile birlikte hava yolu ile İspanya'ya kaçmalarını önerdi. Skorzeny bu öneriyi reddetti. Radl ve diğer yardımcılarıyle birlikte bir dağ kulübesine çekilerek en yakın bir Müttefik karargahı ile temas teminine çalıştı. Bu sırada civardaki köylüler, Skorzeny'yi hayrete düşüren haberler getirdiler. Bunların duyduğuna göre Amerikan askerleri bütün bölgede kendisini aramakta idiler. Hatta bu arama sırasında silahsız bir düzineye yakın Alman subay ve erini tutuklamışlardı. Skorzeny, Müttefikler gözünde meş-

hur olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordu. Kendi fotoğrafının bulunduğu ve «Aranıyor» denilen ilanların aylar öncesinden beri Fransa'da dağıtılmış olduğunu şimdi şimdi duyuyordu. Teslim olmak istediğini bildiren üç mektup gönderdi, ama Amerikalılardan bir yanıt alamadı. Herhalde Amerikalılar, bunun bir oyun olduğunu zannetmişlerdi.

Skorzeny ve yanındakiler için, kar üzerinde fakat güneşli bir tatil başladı. Doğrusu bu, umulmayan hoş bir dinlenme olmuştu. Müttefiklerin yayın organı olan Lüksemburg radyosu, isimleri bildirilen harp suçlularının yakalanması için herkesin yardım etmesini istiyordu. Tabiî bu kimselerin başında Skorzeny vardı. Batılı gazeteler: «Almanyanın bir şeytana benzeyen en çılgın adamı hâlâ serbest dolaşmaktadır. Müttefik İstihbarat servisinin en usta elemanları her yerde kendisini aramaktadır» diye yaygaraya başladılar. Skorzeny'nin ise bu dağ başında bunlardan haberi olmuyordu. Nihayet Skorzeny, Radl ve diğer iki subay dağdan düze indiler. Almanyanın teslim oluşunun üzerinden on gün geçmişti. Ellerindeki silahları vermek ve konulacakları esir kampındaki yerlerini almak üzere en yakın bir Amerikan birliği arıyorlardı. Ama bu iş öyle sanıldığı kadar kolay değildi. Hemen her yerde aranan ve bir şeytan kadar hilekâr ve kurnaz olduğu bilinen Skorzeny'nin, ortaya çıkıp da «İşte ben geldim» diyeceği Müttefiklerin hiç beklemedikleri bir şeydi.

Bir Amerikan deposuna rastladılar. Burada bulunan depo sorumlusu assubay için Skorzeny adı hiç bir şey ifade etmiyordu ve esasen

esirleri kaydetmekle uğraşamıyacak kadar da meşguldü. Fakat onları Salzburg'a götürecek bir jeep sağlayabilir ve isterlerse orada tümen karargahına teslim olabilirlerdi. İşte Almanyanın yeni sahipleriyle tanışma merasimi böyle başlamıştı.

Teksaslı bir er olan jeep şoförü Skorzeny adını işitmişti. «Skorzeny, değil mi?» dedi. Bir meyhanenin önünde durdular ve bir şişe şarap aldılar. Şoför «Eğer sen hakikaten Skorzeny isen, biraz şarap içsen iyi edersin. Nasıl olsa bu gece hepiniz kurşuna dizileceksiniz» diyordu. Buna rağmen Salzburg'a gelince şoför onları Amerikan işgalinde bulunan bir otelin önünde bırakarak gaza basıp gitti. Ellerinde silahları, meydanda kalakaldılar. Skorzeny'yi tanıyan, buna rağmen durumun önemine hiç de uymayan bir şekilde başını alıp giden er, çoktan köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Skorzeny ve diğerleri bu acaip Amerikalıyı bir daha göremeyeceklerdi. Karargahta nöbetçi assubayına başvurdular. Burada da kendilerini deli eden bir vurdum duymazlıkla karşılaşmışlardı: Şimdi öğle paydosu idi ve subaylar yemekteydi. Öğleden sonraki mesai başlayıncaya kadar kimsenin eşkiyalarla ve katillerle uğraşacak hali yoktu.

Öğleden sonra bir Amerikan binbaşısı bunları, yine silahlarını almadan gerekli işlemi yapmak üzere bir yarbaya götürdü. Yarbay da onları, başka bir şehirde esir kampına teslim etmek üzere kayda geçirdi ve yollamaya hazırladı. Bereket, Batı Avrupanın her tarafında yakalanılmasına çalışılan 1.90 boyunda ve belinde de tabancası bulunan birisinin karşılarında dur-

makta olduğu bir yüzbaşının dikkatini çekti de bu komedi sona erdi. Skorzeny bir başka binaya götürüldü ve bir Amerikan subayı tarafından sorguya çekilmeye başlandı. Sorgulama sırasında odaya, makinalı tabancaları atışa hazır 4:5 M.P. (askeri polis) girdi. Skorzeny'nin, «Skorzeny» olduğu anlaşılmış ve ancak şimdi işin şaka götürür tarafı kalmamıştı.

Amerikalılar'ın ayakları suya ermişti ve paçaları tutuşmuştu. Süratle silahları ellerinden alındı ve tepeden tırnağa kadar didik didik aranarak Radl ve diğer iki Alman subayı ile ayrı ayrı jeeplere bindirildiler. Her jeepte, silahlı bir Amerikan eri vardı ve ayrıca konvoyun önünde ve arkasında topları jeeplere doğru çevrilmiş birer zırhlı otomobil bulunuyordu. Bir askeri polis, makinalı tabancasını Skorzeny'nin göğsüne dayamıştı. Konvoy, Salzburg'un güney yönünde hareket etti. Hemen her penceresinden meraklı başların uzandığı bir büyük binanın önünde durdular. Bir sürü muhafız, kafilenin başına üşüşüp esirlerin ellerini arkaya bağladılar. Skorzeny binanın alt katında yalnız başına bir salona götürüldü. Sahne hazırdı: Bir tercümanla iki Amerikan subayı Skorzeny'yi sorgulamaya başladılar. Salonun karşı tarafında da bir sürü dinleyici vardı. Skorzeny'nin her iki tarafında, kendisinin hiçbir hareketini gözden kaçırmayan, silahlı iki askeri polis bulunuyordu. Skorzeny seyircilerin, üniformalı savaş muhabirleri ve fotoğrafçıları olduğunu gördü. Bu arada çekilen fotoğraf için patlatılan ışıklardan adeta gözleri görmez bir hale gelmişti.

O gece New York gazetelerinden birisinin kadın yazarı, lafından bile tiksinti duyduğunu hissettirircesine şöyle yazıyordu: «Skorzeny

tam söylendiği gibi kaba bir insan olarak göze batıyor. Müthiş kuvvetli bir görünüşü var. Mukayese için bir çok bakımlardan tarih öncesi insan yaratığına benziyor diyebiliriz.» Bu kadın yazar kendi okuyucuları için, Skorzeny'nin gözlerinin mavi renkte olduğunu ilave etmeyi de unutmamıştı. Londra gazetelerinden birinde çıkan haberde ise «Skorzeny'nin güvenli bir şekilde korunması için elleri arkasında kelepçeli olarak bulundurulmaktadır. Kendisine verilen sigaralar başkası tarafından yakılmakta ve külleri silkelenmektedir. Suyu bile ağzına kadar götürülmektedir» denilmekteydi. Ertesi gün Şikagolular gazetelerinde «Yapılan sorgulamanın, ne olur ne olmaz diye askeri polislerin atışa hazır makinalı tabancalarının tıkırtıları arasında sona erdiğini» okuyorlardı. Daily News muhabiri ise haberi gazetesine şöyle bildiriyordu: «Size şunu söylüyeyim ki, Skorzeny A dan Z ye kadar tam bir Nazi'dir. Çıkarken başı yukarıda dimdik yürüyor ve peşinden de, kaçmak üzere en ufak bir hareket yapmasını bekleyen, bir takım kadar Amerikan askeri onu takip ediyordu.»

Ertesi gün sorgulama işinde entresan bir durum ortaya çıktı. Skorzeny, elleri bağlı kaldığı sürece hiçbir soruyu yanıtlamıyacağını söylüyor ve aynı zamanda kol saatinin alınmış olduğundan şikâyet ediyordu. Kendisinden alındığı bildirilen bu kol saati, alt kapağının içine Mussolini'nin imzası işlenmiş ve onun tarafından Skorzeny'ye hediye edilmiş saatti. Saatin bulunması ve hatıra meraklısı bu Amerikan askerinin elinden alınması iki gün sürmüştü.

Kol saati sahibine geri verildi ve özür dilendi. Yetkili güvenlik görevlileriyle yapılan te-

lefon görüşmelerinden sonra kelepçeler çıkarıldı. Pencereye doğru yürüyen Skorzeny, arkadan bir kurşunla vurulmak pahasına, aşağıda avluda bulunan Radl'a «Siz ikiniz de hâlâ kelepçeli misiniz» diye sordu. Radl'in «Evet» yanıtı üzerine Skorzeny, konuşabilmesi için arkadaşlarının kelepçelerinin de çıkarılmasını şart koştu. Gazete yazarlarının işlerine başlayabilmek için sabırsızlıklarına daha fazla yer vermemek üzere yetkililer tarafından Skorzeny'nin istekleri yerine getirildi ve sorgulanmasına başlandı.

Kendisine «Aranıyor» başlıklı ilanlar gösterilerek, radyo ile çağırmalar, Salzburg'daki basın toplantısı açıklanıp şu soru soruldu: «General Eisenhower'i neden öldürmeğe çalıştınız?» Skorzeny ilk defa duyduğu bu suçlama karşısında şaşırdı. Sonra sükûnetle «Böyle bir şeye teşebbüs etmiş değilim» dedi ve bu adi dedikodunun nereden çıkmış olduğunu sordu. Uzak yerlerden koşup gelmiş olan muhabirler bu inkârdan dolayı şaşırmışlardı. En önemli havadisten mahrum mu olacaklardı? Eisenhower'i öldürme harekâtının başı böyle birşey olmadığını söylüyordu. Ertesi günü muhabirlerin dünya basınına verdikleri haberlerden Skorzeny'nin soğukkanlı bir insan olduğu sonucuna varılıyordu. The New York Times gazetesi muhabirinin bütün sorgulamayı «Kulağından çenesine kadar yüzünde bir yara izi bulunmasına rağmen hâlâ yakışıklı bir insan olan Skorzeny, Müttefik Baş Komutanını öldürmek üzere verilmiş bir görevden haberi olmadığını söyledi» diyerek özetlemesi kimseyi tatmin etmedi.

«Amirlerinin böyle bir niyetleri ve kararları olup olmadığı» sorusuna, Skorzeny, kızarak şu yanıtı vermişti: «Eğer Müttefik Baş Komu-

tanlık Karargahına taarruz etmem emredilmiş olsaydı her asker gibi severek kabul ederdim. Planımı yapar ve gerçekleştirmeye çalışırdım. Bundan kimsenin şüphesi olmamalıdır.» Bu, Skorzeny için basit bir mantık meselesiydi ve doğruyu söylüyordu. Hayal kırıklığına uğramış muhabirler ise başka türlü düşünüyorlardı. Hatta, Christian Science Monitor's gazetesinin muhabiri, Amerika'ya çektiği telgrafta Skorzeny'yi« Bedeni yapılışına uygun, saldırgan bir kişi» olarak tanıtmakta ve ayrıca «Tam manasiyle baltalayıcı hareketler için yaratılmış bir zekâ» olduğunu ilave etmekteydi.

Skorzeny ile Radl üçüncü geceyi birlikte, elleri arkalarında bağlı olarak ve parmakları her an silahlarının tetiğinde bulunan muhafızların gözetimi altında kuru bir tabure üzerinde oturarak geçirdiler. Ertesi gün diğer dört tutuklu ile birlikte Augsburg'un kuzeyinde başka bir yere götürüldüler. Burada üç Alman generali ile, Hitler'in Çalışma Bakanı Doktor Ley de onlara katıldı. Doktor Ley, masmavi bir pijama giymiş, büyük saati, terlikleri ve Tirol'ler halkının giydiği yuvarlak kenarlı bir şapkadan ibaret eşyası ile geleceğin kendisine neler göstereceğini bekler bir haldeydi.

Skorzeny ertesi günü, Eisenhower'in çok kabiliyetli Karşı İstihbarat şefi olan ve Versailes'den gelen Albay Henry Gordon Sheen tarafından sorguya çekildi. Albay Sheen de özellikle Eisenhower'i öldürme konusu üzerinde duruyordu. Fakat sorgu ilerledikçe bunun bir masal olduğuna kendisi de inanmaya başlamıştı. Çünkü Skorzeny, Ardennes harekâtında sınırı bile geçmemiş olduğunu söylüyor, gösterdiği tanıklar ve sorgulanan diğer tutuklular bunu doğru-

luyorlardı. Günler süren sorgulamadan sonra Albay Sheen, kendilerinin yanlış bir yolda yürüdüğüne ve bunun sonunda büyük bir skandala uğrayacaklarına ve mahcup olacaklarına kanaat getirmişti. İyisi mi yol yakınken bu işi burada kesip atmalıydı. O da öyle yaptı ve tam ayrılacağı sırada konuyu değiştirdi ve Skorzeny'ye tepeden inme şu soruyu sordu: «Nisan ayı sonunda Berlin'de ne yapıyordunuz?» Hayretler içerisinde kalan Skorzeny o tarihte Berlin'de olmadığını söyledi. O zaman kurnaz Albay Sheen sorgu hakimliğinin şaşırtıcı tekniğini kullanarak soruyu tekrarladı: «O halde açıkça bana söyleyin, 30 Nisanda uçurduğunuz Hitler'i nereye götürdünüz?»

Skorzeny, ancak şimdi meseleyi anlamaya başlamıştı. Demek ki, kendisinin Hitler'i kaçırdığını sanıyorlardı. Doğrusu şaşmamak elde değildi. Meğer kendisi neler yapmış da haberi olmamıştı: Eisenhower'i öldürmekten veya kaçırmaktan başka, Hitleri de kaçırıp saklamıştı (!)

Skorzeny, aynı zamanda da rahatlamıştı. Öyle ya bu konularda yüzlerce tanık bulunabilir ve bunların yalan balonlar olduğu kolaylıkla ispatlanabilirdi. Rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve gülümseyerek, bunun da doğru olmadığını söyledi. Kendisi Nisanın yedisinde Berlin'den ayrılmış ve bir daha da oraya ayak basmamıştı.

Yine uzayan sorgulama sonunda, meseleyi çabuk kavrayan ve zeki bir insan olan Albay Sheen, Skorzeny'nin bu konuda da doğruyu söylediğine kanaat getirmişti. Ve işin kötüsü, Berlin'in düşmesinden önce Skorzeny'nin Hitler'i kaçırmış olduğu hikâyesi, General Eisenhower'in

öldürüleceği hikâyesi kadar ortalığa yayılmış ve kamu oyunda bunların gerçek olduğu inancı uyanmıştı. Bu inancı yıkmak ve gerçeği acı da olsa kabullenmek, bir zaman ve uğraş işiydi. Nitekim daha sonraları Skorzeny ile konuşmak fırsatı bulan herkes ona hep aynı soruyu sormuştu: «Gerçekten, Hitler'i nereye sakladınız?». Bir defa değil yüzlerce defa Amerikan erleri, Generaller, gazeteciler, hakimler, İngilizler, Fransızlar ve Ruslar ona daima aynı soruyu sormuşlardı: «Hitler'i nasıl kaçırdınız?», «Hitler'i hangi ülkeye götürdünüz?», «Hitler sağ mı?»..

Skorzeny, Albay Sheen'e ve daha sonraları aynı soruyu soranlara şöyle cevap veriyordu: «Hitler'i kaçırıp bir yere saklamış olan adam, kendi ayağı ile tıpış tıpış dönüp ne diye teslim olsun? O da Hitler gibi, aynı yerde rahatlıkla saklanabilirdi. Hayır, bu doğru değil. Hitler'in intihar edip öldüğüne kesinlikle eminim.».. Ama neylersiniz ki, herkes onun Hitler'i kaçırmış olduğuna bir kere inanmıştı. Skorzeny, halkın gözünde modern bir efsane kahramanı idi. Kendi öz çocuğunu öldürmekten tutun da, bulunduğu yerde bir duman haline gelerek gözden kaybolmaya kadar herşeyi yapmaya muktedir bir «Süperman» idi.

Albay Sheen'in Augsburg'daki sorgulamasından bir hafta sonra müttefik yüksek komutanlığı Kurmaybaşkanı General Walter Bedell Smith, ortalığa yayılmış olan Eisenhower'in öldürülme olayının gerçek yönünü açıklamak gereğini düşündü. Paris'de Müttefik gazete muhabirlerinin üslenmiş olduğu Scribe otelinde General, bir basın toplantısı yaptı. Gazetecilere «Eisenhower'i öldürmek için bir komplo kurul-

mamış olduğunu, dolayısiyle ne Skorzeny ve ne de herhangi bir kimse tarafından böyle bir harekete teşebbüs edilmediğini» söyledi. «Güvenlik hizmetlerine bu konuda yanlış bilgi ve raporların ulaştırılmasının, böyle bir kanı uyanmasına sebep olduğunu» itiraf etti.

Gazeteciler, bu resmi beyanat karşısında afallamışlardı. En büyük haber, ellerinden uçup gitmişti. Halbuki yalnız bu konu üzerinde nekadar bol ve ilgi çekici haberler üretilebilirdi. Bunun üzerine gazeteciler bu sefer General Smith'i sıkıştırmaya başladılar:

«Peki, madem durum böyle idi de, o zaman bu konuda yapılan resmi beyanatlara ne demeliydi?»

«Yani Skorzeny, o Amerikan üniformaları giydirdiği komandolarıyla sadece Paris caddelerinde gezinti yapmak için mi Ardennes'lerden harekete geçmişti?»...

«Öyleyse, Eisenhower başta olmak üzere Montgomeri ve Bradley gibi komutanların o sıralarda adeta hapis hayatı yaşamaları nasıl açıklanacaktı?» İşte bir sürü tadsız soru ki, içinden çıkabilene aşk olsun. General, hepsine şöyle veya böyle cevaplar uydurdu ama, sonunda şeytan bir gazetecinin sorduğu:

«O günlerde Versailles'da Eisenhower saklanırken, ona benzeyen Yarbay karargaha gidiş gelişlerinde komutanın arabasını kullanmamış mıydı?» sorusunu işitmemezliğe geldi. Çünkü bu konuyu o sıralarda kendisinden gizledikleri Eisenhower'e açıklamak pek zor olacaktı.

Bu basın toplantısı pek tatsız birşey olmuş, gazeteciler ve işi merakla izleyenler üzerinde pek sevimsiz etkiler uyandırmıştı. Bu kadar or-

talığa dal budak salan hikâyede hiç mi bir hakikat payı yoktu? Yani, davul zurna ile Almanlar tarafından koca bir Amerikan Zırhlı Tugayı ve Amerikan Özel Komando Bölüğü toplanmış ve Tugay olmasa bile gözü kara Komandolardan kurulu bölük müttefik cephesine salıverilmiş de, bunlar hiç bir şey yapmamışlar mıydı? Skorzeny denen ve koca Mussolini'yi dağın başından kapıp kaçıran adam bu kadar eften püften bir işe girişir miydi? Haydi canım sende, bunu kim yutardı? Skorzeny'yi tutuklamış olanlar da ister istemez böyle düşünüyorlardı. Skorzeny, ardı arkası gelmeyen sorgulamaların birinden kurtulup diğerine yakalanıyor, ikinci bir hapisaneden çıkıp bir üçüncüsüne, dördüncüsü ve beşincisine yollanıyordu. Altıncı hapisane olarak girdiği barakada Mareşal Kesselring'i gördü. Çok kalmadan yedinci ve sekizinci hapisanelere götürüldü. Her seferinde sorgulamaya —Sil yeni baştan— bir daha başlanıyor ve artık bu kabak tadı veren sorular Skorzeny'de gülümsemeyle karışık bir vurdum duymazlık uyandırıyordu.

19 Mayıs'da Wiesbaden'de kapatılmış olduğu hapisane barakasında, Alman Gizli Servis şeflerinden Doktor Kaltenbzunner ile beraberdiler. Her ikisi de devlet sırları hakkında konuşacakları bütün şeylerin, odaya yerleştirilmiş gizli alıcılar vasıtasiyle dinleneceğini biliyorlardı. Bu nedenle uzun uzun üniversitede geçirdikleri günlerden bahsettiler. Kapı tarafında ara sıra duydukları tıkırtılardan da, aynı zamanda çıplak kulakla dinlendiklerini ve gözetlendiklerini anlıyorlardı.

Skorzeny, o günlere ait bir anısını bana şöy-

le anlatmıştı: «Yakışıklı ve iri yarı iki Amerikan muhafız eri beni bir sorgulama odasına götürdüler. Oda derli topluydu ve önüne oturtulduğum büyük masanın öbür tarafında bir yargıç yüzbaşı ile bir tercüman vardı. Sorgulama büyük bir ciddiyet içinde başladı. Bu sırada yandaki odadan gizli bir kamera ile filmimizin çekildiğini hissettim. Ve az sonra da masanın karanlık tarafındaki kenarına bir mikrofonun konmuş olduğunu gördüm. Hiç oralı olmadım.. Ama arkamdan birisi tarafından filmin yeniden çekilmesi için işaret verilmiş olacak ki, yargıç ilkin nereden başlayacağını şaşırdı, sonra kendisini toplayarak tekrar başa geçti. Bunun üzerine gülerek yüzbaşıya, durumu bildiğimi söyledim. Kendilerine yardımcı olacağımı ve istedikleri gibi filmi çekmelerini önerdim. Böylece saatler sürecek gizli çekimi, 1.5 saatte karşılıklı anlayışla hallediverdik.»

Son günlerde sorgulama işi bir İngiliz Gizli Servis Albayı ve bir Fransız Binbaşısı tarafından yürütülüyordu. O güne kadar rahat rahat Skorzeny'nin hizmetine bakan Filipin asıllı bir Amerikan erinin Skorzeny'nin yemek tepsisini eşiğin kenarına bırakıp, yıldırım gibi oradan uzaklaşmasını Skorzeny hâlâ unutamıyordu. O hafta Amerikada yayınlanan «Stars and Strips» adlı askeri mecmua Skorzeny'yi kapak resmi yapmıştı. Kapaktaki resminin altında kırmızı renkle «Dev insan avcısı» yazmakta, iç sayfalarda da bu canavarın savaş esnasında yaptıkları —Bire bin katarak— ballandıra ballandıra anlatılmaktaydı. Skorzeny'nin bulunduğu odanın kapısına takılan kart üzerinde, kırmızı renkte «kapalı» işareti vardı. Bunun manası «Bu adam Tehlikelidir» demekti.

21 Haziranda «Skorzeny'yi hazır edin» emri verildi. Yandaki büroda üç Amerikan Generali kendisini bekliyordu. Bulunduğu baraka yaz sıcağında bir fırını andırdığından pijama ile oturmakta olan Skorzeny elbisesini giymek üzere doğruldu. Haberi kendisine getiren Amerikan çavuşu dostça elini Skorzeny'nin omuzuna koyarak «Aldırmayın Albayım» dedi. «Böyle pijama ile gidin de sizin ne çektiğinizi onlar da anlasın. Ot yatakta yatırılmakta olduğunuzu da söylemeyi unutmayın.. Tabii diliniz elverirse, davetsiz misafirlerimiz kocaman farelerden de bahsedebilirsiniz».. Skorzeny, istemeden, acı acı güldü ve pijama hariç, diğer söylenenleri aynen yerine getirdi. Skorzeny'nin sözleri Generalleri üzmüştü. Ona viski ikram ettiler, durumun düzeleceğini vadederek kendisinden özür dilediler. Gerçekten de hemen o gün, civardaki daha iyice bir tutukevine nakledildi.

O Generaller görüşmesinden sonra Skorzeny'ye daha nazik davranılmaya başlanmıştı. Sorgulamalar da azalmış ve kibarlaşmıştı. 11 Ağustos'ta Oberursel'deki hücresine Karl Radl'in de konmasına izin verilmiş ve yakında normal bir esir kampına yollanacakları bildirilmişti. Tekrar «Skorzeny'yi hazır edin» emri verilmiş, yine kelepçeler takılmış ve nihayet Nuremberg'e ulaşılmıştı.

10 Eylül... Bu sefer, gerçekten pek önemli kimselere mahsus bir uçak yolculuğu yapmıştı. Uçakta şunlar bulunmaktaydı: Büyük Amiral Dönitz, General Guderian, meşhur mavi pijamasiyle Bakan Ley ve Viyana'da Skorzeny'ye son söz olarak «Burada savaşacak ve burada öleceğim» diyen Gençlik Teşkilatı eski lideri Baldur Von Schirach... İşte bu kimseler, bundan önce

tarihte hiç benzeri bulunmayan «Harp suçluları mahkemesi»ne sevkedilmek üzere yolculuk yapıyorlardı. Bütün dünyanın gözü şimdi, daha önceleri eşi ve emsali olmayan bu mahkemeye çevrilmişti ve bu uçak yolcuları da bu mahkemenin belli başlı aktörleri idi.

Kafile Nuremberg hapisanesinin kapısına vardığında, Amiral Dönitz ile Skorzeny'nin omuzlarında hâlâ rütbe işaretleri bulunduğu farkedilerek söküldü. Hapisanenin içine girilip geçitten ileriye doğru yürürlerken, Göring'in, hücresinin kapısındaki delikten yeni gelenlere hoşgeldiniz dercesine başını sallamakta olduğu görülüyordu. Muhafızına devamlı olarak bir kelepçe ile bağlı bulunan Rudolff Hess, hapisane avlusunda egzersiz yapmakla meşguldü. Birkaç gün sonra tekrar sorguya başlandı. Bu sefer sorguyu yapan kimse, Skorzeny'nin Alman ordusundaki görevinin bir benzeri olan Amerikan ordusunun Stratejik Emniyet Bürosundan «Yabani Bill» diye tanınan General O'Donovan idi.

On hafta sonra Nuremberg'deki mahkeme, elliden fazla şöhretin katıldığı açık bir mahkeme halini almıştı. Arkadaşının, astının, üstünün aleyhine ifade vererek kendini kurtarmaya çalışan bu kadar kimseyi bir arada görmek şaşılacak birşeydi. Ama, herkes öyle değildi tabii. Örneğin Mareşal Kesselring, Macar Veliahtı Amiral Horty ile Skorzeny arasında geçen olayları ve saray baskınını gayet gerçekçi bir dille anlattı. Bavyera kalesinden Amerikalılar tarafından kurtarılan eski Veliaht şimdi Nuremberg hapisanesinde çok önemli kimselere mahsus bir hücrede ayrıcaklı bir tanık olarak bulunmaktaydı. Sahip olduğu ayrıcalıklardan birisi de, kendisi-

nin sigara içmesine müsaade edilmesiydi. Kesselring ifadesinde, Amiral Horty'nin daima Almanya'nın bir dostu olduğunu ve bir müttefik olarak kendisine asla ihanet edilmemiş bulunulduğunu söylerken o da sigara içerek ve gülümseyerek dinliyordu.

Haftalar tek düze olarak geçip gidiyordu. Nihayet Skorzeny'nin eline bir gün uzun zamandır unuttuğu bir lüksten faydalanmak fırsatı geçti. Hücresine giderken yolda bir yığın keten yatak çarşafı gördü ve kimseye göstermeden bunlardan üç tane aldı. Birisini kendisine alakoydu, birisini kısa bir süre sonra hastanede ölen General Blmberg'e verdi. Üçüncüsünü de iki ay sonra intihar eden ve Amiral Horty gibi İmparator François Joseph'e yaverlik etmiş bulunan General Glais Horstenau'ya hediye etti.

Skorzeny gerçi hapisteydi ama, menkıbeleri dışarıda hala konuşuluyordu. Günün birinde hapisanenin monoton sessizliği, askeri bazı hareketlerle canlılığa kavuştu. Birdenbire muhafızlar iki misline çıkartıldı. Koridorları yan ateşine alacak şekilde, çelik kalkanlarla korunan makinalı tüfek mevzileri yapıldı. Hapisane dışına alelacele tanksavar topları yerleştirildi. Kimse buna bir mana veremiyordu. Ortalığa değişik söylentiler yayılmıştı. Nihayet hapisanenin papazı bu sırrı çözdü. Anlattığına göre bazı eski Alman askerleri Nuremberg hapisanesi ve Adliye Sarayı'na baskın yapacaklar ve tutukluları kaçıracaklardı. Bu baskıncıların başında da Albay Skorzeny bulunuyordu. Bunu Papaza söyleyen kimseye Papaz: «Ama nasıl olur. Skorzeny içerde» demişse de, derdini anlatamamıştı. Çünkü karşısındaki «Eğer hapisanede Skorzeny adında birisi gerçekten mevcutsa, bu mutlaka

sahte Skorzeny'dir» diyordu. Uzun bir zaman sonra Skorzeny, kendi adamlarından bazılarının kendisini hapisaneden kurtarmak üzere hakikaten böyle bir plan hazırlamış olduklarını öğrenmişti.

Mayıs 1946... Tutukluluk üzerinden bir yıl geçmişti. Bir ara Sachau hapisanesine götürülüp tekrar geri getirildi. Sonra Mareşal Kesselring ile beraber diğer bazı kamplara, oradan Darmstadt'a gidildi ve oradan da Dachau'ya dönüldü. Bu sırada dizanteriye yakalanıp hastaneye yattı ve sekiz gün ağzına bir lokma yiyecek koymadı. Safra kesesinden rahatsız olduğundan ameliyatla safra kesesini aldılar. Daima silaha davranmaya hazır muhafız erler yatağının baş ucunda bütün gece poker oynadılar ve radyo da bir dakika ara vermeksizin çalmağa devam etti. Kaçınılmaz bir kaza eseri olarak bir tüfekten çıkan kurşun tavanı deldi. Stars and Strips mecmuası çıkan ilk nüshasında, hiçbir hareket yapamayacak şekilde sırt üstü yatağında yatmakta olan Skorzeny'nin «Arka arkaya firar teşebbüslerinden» ve muhafızlarının da «Tıpkı bir Kobra yılanı gibi» tetikte bulunduklarından bahsediyordu.

Skorzeny'nin adamlarından bir kaçı ile birlikte Karl Radl, Dachau hapisane mutfağının bahçesinde bir iş bulmuştu. Bunların içeriye kaçırdıkları şekerlemelerle ve bazı yiyeceklerle Skorzeny'nin nekahet devresi daha iyi geçmekte idi. Ama yine bir gün o bilinen emir çıkageldi: «Skorzeny'yi hazır edin». Skorzeny'ye en unutulmaz anılardan birini sağlayan gece de işte bu seyahette yaşanmıştı. Yol uzadığı için Skorzeny ve muhafızları geceyi mecburen bir köyde ge-

çirmişler ve Skorzeny aylardan beri ilk defa o gece porselen tabaklarda, bıçak, çatal ve kaşıkla doyunca yemek yemiş, muhafızları aşağıda içerlerken o da yukarıda yumuşak ve temiz bir yatakta sabaha kadar uyumuştu. İstese o gece kolaylıkla kaçabilirdi. Fakat kaçmadı ve korkacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlamak üzere yerinde kaldı. Hem yasal olarak serbest bırakılacağı gün yaklaşmışken neden kaçacaktı? Skorzeny sık sık, eline geçen bu kaçma fırsatını hatırlamakta ve bundan yararlanmamakla akıllılık etmiş olduğuna inanmaktadır.

Onyedinci Kısım

MUKAVEMET YARIŞI
«Skorzeny'nin Yargılanması»

Düşmanlarımızı faziletleri dolayısiyle affetmek büyük bir mucizedir.

Voltaire

«Skorzeny'yi hazır edin».. 1947 senesi Temmuz ayının sonlarına doğru artık alışılmış olan bu emirle Skorzeny, Dachau'da komutanın yanına çıkarıldı. Salonda kendisini bekleyen foto muhabirlerinin peşpeşe parlayan flaş ışıkları karşısında ilkin neye uğradığını şaşırdı. Etraf gazeteci doluydu ve foto muhabirleri birbirinin omuzuna çıkarak fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı. Skorzeny gazetecilerin, savaş zamanında «Harp muhabiri» olarak giydikleri üniformaları çıkardıklarını ve normal elbiseler giydiklerini gördü. Salonda bulunan herkes kendisine karşı dostça davranıyordu. İşte sonunda, tahliye edilmekteydi.

Skorzeny, hem muhabirlerin kalabalık oluşundan, hem de etraftaki samimi tavırlardan bunu anlamıştı. Zaten böyle bir kararı haklı gösterecek nedenler de vardı. Sekiz hafta kadar önce, yargılamayı gerektiren bir durum mevcut olup olmadığı hakkında bir sonuca varmak üzere, bir

yetkili hukukçu Dachau'ya gelmişti. Bahse konu olan husus, «Grief» kapalı adı ile yapılan Ardennes harekâtı idi. Skorzeny, on uzun gün peşpeşe yapılan sorgulamada bütün olayları en ince teferrüatına kadar hiçbir şeyi saklamadan anlattı ve sorulan bütün soruları cevaplandırdı. Sorgulamayı yapan hukukçu, tatmin olmuştu. Neticede «Cezayı gerektiren birşey yapmamış olduğunuza beni ikna ettiniz» dedi. Aradan zaman geçip de bu konuda hiçbir şey yapılmadığını gören Skorzeny, harp suçlarını inceleyen heyetin çok fazla işe boğulmuş olması sebebiyle bu gecikmenin ortaya çıktığını düşünüyordu. Düşüncesinde de haksız sayılmazdı: Çünkü gerek gazetelerin yazdığı ve gerekse kulağına gelenlerden öğrendiğine göre, yetkili heyete en az binden fazla olay intikal etmişti ve heyet, gece gündüz bu işin üstesinden gelmek için uğraşıyordu.

Skorzeny tutuklu bulunduğu bu iki sene süresince az çekmemişti. Bir defa, genellikle elleri kelepçeli idi. İtirafları üzerine serbest bırakıldığı kısa süreler dikkate alınmazsa, ısrarla kelepçelenmesinin sebebini anlıyamıyordu. Vazifesini yapmış her asker gibi birgün hiç olmazsa kelepçelerinin çıkarılacağına olan inancı gün geçtikçe azalmaya başlamıştı. Kendisine karşı Müttefik makamların reva gördükleri sert ve kaba muamele bir türlü bitmek bilmiyordu. Ama işte bugün bütün bunlar acı bir anı olarak geride kalacaktı. Ve kendisi, yani Albay Skorzeny, herşeye rağmen dört duvar arasında geçen iki uzun yılı, azap dolu günler boyu süren sorgulamaları, zamanlı zamansız yapılan yorucu yer değiştirmeleri, Nurenberg'de Göring'in intiharından önce ve sonraları başvurulan onur kırıcı ara-

maları herşeyi, herşeyi unutmaya hazırdı. Girmiş olduğu komutan odasında etrafına bakındı. Kendisini bekleyen gazeteci kalabalığı arasında bazı resmi kimseleri, birkaç Amerikan subayını ve güzel bir sekreter kız gördü. Az sonra odaya sekiz tutuklu daha getirildi. Bunlar değişik rütbeli ve değişik sınıflara mensup Alman subayları idi. Bu subaylar da herhalde Skorzeny ile birlikte serbest bırakılacaklardı.

Ortadaki büyük masanın önüne doğru temiz kılıklı, saçlarını özenle taramış bir subay ilerledi. Bu, Ardennes karşı taarruzu sırasında Amerikan ordusu güvenlik hizmetinde önemli bir yeri bulunan ve tutuklanmasından sonra Skorzeny'yi sık sık sorguya çekmiş olan Albay Rosenfeld idi. Rosenfeld, elindeki kâğıdı yüksek sesle okumaya başladı. Şimdi herkes susmuştu ve diğer genç bir Amerikalı subay okunan İngilizceyi hızlı hızlı Almancaya çeviriyordu. Skorzeny'nin bu laf kalabalığı arasında anlayabildiği:

«Amerikan üniforması giymek suretiyle muharebe» oldu..

Allah, Allah... Hani artık bu fasıl kapanmış ve aklanmışlardı?. Bunlara yine ne oluyordu? Artık temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp öne sürülen şeyden bıkkınlık gelmişti. Hele dur, dur.. Neler söylüyor bakayım:

«Kızılhaç'a ait yardım malzemesini çalmak» mı?.. Ne, Ne?

«En azından 100 Amerikan harp esirine işkence yapmak ve ölümüne sebep olmak!?»

O da ne? Eğer duydukları yanlış değilse, çıldırmak işden değildi. Anlayabildiği kadariyle kendisi ve sekiz Alman su-

bayı hep birlikte suçlanıyorlardı. Şu az evvel bölük pörçük duydukları canavarlıkları beraber işlemişler ve her kimler ise işte o harp esirlerinin ölümüne, birlikte sebep olmuşlardı. Skorzeny bu sefer daha dikkatli şekilde bu subayları tek tek gözden geçirdi. Bunlardan ikisini şöyle böyle hatırlıyordu, ama diğerlerini ilk defa gördüğünden emindi. Peki, şimdi burada tanıdığı bu insanlarla mı, anlatılan bu canavarlıkları becermişti? Bu ne zırvaydı böyle?!..

Albay Rosenfeld sustu. Başına kocaman bir balyoz yemişcesine şaşırmış olan Skorzeny, kendini toparlamaya ve duyduklarını bir sıraya koymaya çalışıyordu. Demek ki bırakın serbest bırakılmayı, üstelik çok daha yüz kızartıcı ilave suçlarla itham ediliyordu. Şu kader ve talih denen şey, ne anlaşılmaz ve akıl erdirilmez nesne idi. İnsanı gülerken ağlatır veya ağlatırken aniden güldürürdü, demek. O sırada foto muhabirlerinin çektiği fotoğraflar, Skorzeny'nin, bu kızgın şaşkınlığını ve acılı düş kırıklığını gayet açık şekilde yansıtmaktaydı. Foto muhabirlerinin işi bitinceye kadar tutukluları hareket ettirmeyen muhafızlar, bundan sonra onları mahkeme binasının avlusuna doğru itelediler. Burada da merakla bekleşen kalabalık ve küstah bir sürü muhabirin soru hücumuna uğradılar. Gazetecilerin başlıca hedefi Skorzeny idi: «Bu öldürme işi nereden çıkmıştı? Bu katliam nerede ve nasıl gerçekleştirilmişti? Kaç kişi öldürülmüştü? Skorzeny bunun için kimden emir almıştı?» v.b. Skorzeny kısaca şunları söyledi: «Ben de bu suçlamayı sizinle beraber ilk defa şimdi duydum. Sizin kadar ben de meraktayım. Onun için bu soruları lütfen beni suçlayanlara sorun. Alaca.

ğınız yanıtı, sizden çok ben merak ediyorum.»

Serbest bırakılma ümitleriyle dolu o güzel gün, tutsağın, tekrar karanlık yüzlü hapisanenin demir parmaklıkları arkasına dönmesiyle sona erdi. Dokuz tutuklu, üçer üçer hücreye konmuş ve savunmalarını hazırlamaları için kendilerine süre verilmişti. Skorzeny ile aynı hücreye konmuş bulunan mahpuslar, tesadüfen Hava ve Deniz kuvvetlerinden birer subaydı. Geçirmiş oldukları hapisane hayatı yüzünden benizleri sapsarıydı. Bunlar da, tıpkı Skorzeny gibi, tam serbest bırakılacaklarını sandıkları sırada tekrar hapisane izbelerinin karanlığına itilmişlerdi. Bazıları, yenilginin moral etkisiyle artık direncinin sonuna gelmişti. Ateşkesten beri 26 ay, Ardennes savaşından beri ise 30 ay geçmiş bulunuyordu. Artık bundan sonra aleyhlerinde yeni bir delil bulunamayacağını ve uydurmaya cesaret edilemiyeceğini sanmaktaydılar. Ama gelin görün ki, bütün işgal kuvvetleri müştereken en akla gelmez iftiraları utanmadan ve sorumsuzca üstlerine yağdırmaktaydılar.

İşin kötüsü, bu birbirini pek tanımayan 9 tutuklu arasında, kader birliği nedeniyle bir araya gelip, ortak düşmana karşı dayanışma halinde bulunmak isteği de zayıftı. Hatta bunlardan üçü, topluluk arasına ayrılık tohumları ekecek ve ortalığı büsbütün karıştıracak bir tutum içinde bulunuyorlardı. Birincisi, hastanede iken suçlu olduğunu belirten bir ifadeyi yeminle ve yazılı olarak kabul etmiş, fakat sonradan bunu zor altında yaptığını söyleyerek vaz geçmişti. Asabı bozulan ikincinin ise bu haliyle ne savcılığa ne de tutuklulara bir fayda sağlayamayacağı belliydi. Genç bir deniz teğmeni olan

üçüncüsü de, bir İngiliz olan annesinin, devamlı olarak kendisine Almanlardan nefret etmeyi telkin ettiğini söyleyerek savcılığı şaşırtmıştı. Öyle ya, bundan sonraki vereceği tutuklular aleyhindeki ifade, bu açıklaması ile daha baştan çürümüş oluyordu. Bununla beraber yine de durum, tutukluların bütünlüğü yönünden, iç açıcı sayılmazdı.

Skorzeny, fikirleri dağınık ve karamsar arkadaşlarının morallerini yükseltmek ve ilerisi için onları bir araya getirmek maksadiyle elinden gelen herşeyi yaptı. Fakat kendilerini savunmak için görevlendirilmiş Baş Avukatın gelişi ile birlikte, iyi bir yargılanma ümidi ve dayanışma duyguları tekrar sarsıldı. Çünkü Amerikalı Albay Robert Durst, askeri bir avukat ve sert bir süvari subayı idi. Sıkı ağızlı, keskin görüşlü ve kolay kolay ikna edilemiyen bir insan olan Durst, hücreden hücreye giderek müvekkillerini sorguya çekti. Bu seferki ardı arkası kesilmeyen sorgulama, bundan öncekilere hiç benzemiyordu. Skorzeny bu zorluğu, en sıkı ve sert savcı sorgulamasında bile görmemiş olduğunu itiraf zorunda kalmıştı. Bu işte Durst, Alman müşterilerine hiç bir sempati göstermiyordu. Ortada adeta, kendi avukatları kendilerini itirafa zorluyor gibi bir durum vardı. Ancak, uzun sorgulama ve görüşmelerin sonunda sert avukatlarının yüzünde geniş bir tebessüm belirdi, ilk defa uzun uzun samimiyetle ellerini sıktı ve: «Her yönden masum olduğunuza kanaat getirdim. Artık, benden sakladığınız hiçbir şeyinizin olmadığını biliyorum. Birer öz kardeşimmişsiniz gibi sizleri savunacağımdan emin olmanızı rica ederim» dedi.

Albay Durst sözünü tuttu. Savcının çetin ve ısrarlı iddialarına karşı sağduyulu, mantıklı ve yılmaz bir şekilde mücadele etti. Albay Durst'ın yardımcıları Yarbay Donald Mc Clure ile Binbaşı L. Horowit'in bu alanda gösterdikleri gayret de doğrusu az değildi. Hatta Yarbay Mc Clure bu insanlar için: «Bu askerler şayet benimle beraber aynıbirlikte bulunsalardı, onlarla birarada olmaktan dolayı gurur duyardım» demişti. Bu sırada Alman barosuna mensup 6 hukukçu, tutukluların parası olmadığından gönüllü olarak, davaya yardıma geldiler. Bu avukatlardan Avusturyalı Doktor Peyrer Angerman, Alman - Avusturya sınırını geçmek yasak olduğundan, kendisini zorla tutuklattırarak bir esir kafilesiyle Dachau'ya yollanmasını sağlamış ve serbest bırakılır bırakılmaz da yardıma koşmuştu.

Aynı maksatla bir araya gelen bu seçkin hukukçuların toplanışı ortaya bir buhranın çıkmasına neden oldu. Albay Durst, savunmanın ana hatlarının kendisi tarafından hazırlanmasının ve Skorzeny'ninde diğer tutukluların sözcülüğünü yapmasının uygun olacağını söylüyordu. Alman avukatlardan bazıları da, suçlu Alman subaylarının mukadderatının tamamen bir Amerikan subayının eline terkedilmesinin doğru olmayacağını düşünüyorlardı. Skorzeny'ye gelince Albay Durst'a tam olarak güveniyor fakat, kendisinin diğer arkadaşları adına sözcülük yapmasının doğru olup olmayacağı konusunda tereddüdü bulunuyordu. Sonunda teklif açık oya konuldu ve bütün tutuklular ittifakla Albay Durst ve Albay Skorzeny'ye tam yetki verilmesini karar altına aldılar. Alman avukatlardan üçü işi terketti. Geriye, Avusturyalı avukat Dok-

tor Angerman'ın da bulunduğu sayısı azalmış, fakat gâyede birleşmiş bir savunma ekibi kaldı. Mahkeme heyetini teşkil edecek kişiler belli olunca, Albay Durst sert bir çıkış daha yaptı. Mahkeme Başkanının kişiliğine itiraz etti, fakat bu itirazı kabul edilmedi.

Artık uzun ve yorucu bir çalışma başlıyordu. Rosenfeld'in iddianamesinde öldürülmüş olan Amerikalıların tam sayısı belirtilmemişti. Ne öldürülenlerin kimler olduğu ve ne zaman öldürüldükleri bildirilmiş ve hatta ne de bu işin nerede yapıldığı açıklanmıştı. Savunma avukatları ise, suçluların hayatlarının bahis konusu olduğu bu esrarı çözecek bir ip ucu elde etmek üzere beyhude yere tutukluların hatıralarını yokladılar ve ordu resmi kayıtlarını ve hatta harp zamanı çıkartılan şayiaları gözden geçirdiler. Her konu inceden inceye tahkik edildi. Herkes tekrar tekrar sorguya çekildi, fakat bu çirkin dava konusu ne doğrulanabildi, ne de yalanlanabildi.

Yargılanma öncesindeki haftalar zarfında savunmaları yapılacak olan tutuklular, hırsızlar ve yankesiciler arasında barındırıldı ve yeni askere alınmış olan Polonyalı erler tarafından muhafaza altında bulunduruldu. Bu Polonyalı muhafızlar Almanları sevmiyorlar veya onlara karşı, hiç olmazsa şimdi Amerikalılara karşı duyduklarından daha az sempati besliyorlardı. Bu Polonyalı erler, Skorzeny'ye, Amerikan celladının elinden kurtulsa bile yakasını bir Sovyet celladından kurtaramayacağını, zira Sovyetler'in pek yakında Almanya'nın kalan kısmını da işgale hazırlandığını söylüyorlardı. 1947 yılında Avrupa'nın, Sovyetler tarafından birkaç hafta

içerisinde kolaylıkla yutulabileceği kanısı yaygındı.

Bir gece Skorzeny'nin hücresine bir tutuklu getirildi. Skorzeny'ye karşı büyük bir saygı ile hareket eden tutuklu kendisini, Sovyetlere casusluk yapmak suçundan idamını bekleyen Polonyalı bir subay olarak tanıttı. Muhafızların Polonyalı olmaları nedeniyle istediği zaman hapisaneden kaçabileceğini, Skorzeny'yi de beraber götürmek istediğini ve Mussolini'nin kurtarıcısını Demirperde gerisinde parlak bir geleceğin beklemekte olduğunu söyledi. Skorzeny güldü ve bu Polonyalı subayın ya bir palavracı veya kendisine karşı tuzak hazırlayan bir provakatör olduğunu sandı. Fakat üç gün sonra, Polonyalı muhafızların yardımı ile, bu subay esaretten kurtularak Doğu'ya kaçmıştı.

Skorzeny'nin bundan sonraki arkadaşları, onun hücresine girebilmek için bir hayli zorlukla karşılaşan üç Amerikalı subaydı. Bu subaylar isimlerini ve mensup oldukları birlikleri ve adreslerini bildirdiler ve Müttefiklerin savaş esnasında esir düşen Almanları öldürdüklerine dair şahit oldukları bazı olayları mahkemede tanık sıfatiyle anlatabileceklerini cesaretle bildirdiler. Bu sayede, Skorzeny ve diğerlerinin kurtulmaları için ellerinden geleni yapabileceklerini söylediler. Skorzeny, bu subayların önerilerini sevinerek kabul etti. Bunda başarı şansı çok olmasa da, o buna razıydı. Zira ne kendisi, ne de birliği, herhangi silahsız bir kimseyi öldürmüş değildi.

Skorzeny sonradan, bu eski düşmanlarının gösterdikleri centilmence hareketi, güya dost geçinen bazılarının hareketleri ile karşılaştırdığında acı acı başını sallamaktan kendini alama-

dı. Bunlardan birisi, Nuremberg mahkemesinde başka bir davada tanık sıfatiyle dinlenen ve mahkemede bir dinlenme paydosunda Skorzeny'ye harp esnasında Müttefiklerin devletler hukukunu ne kadar çiğnediklerini gösteren çalışmalara katıldığını, buna dair elinde bir liste olduğunu bildiren bir Alman generali idi. Skorzeny'nin bu gibi belgeleri toplayacak vakti yoktu ama Avukatları Albay Durst, bu generalin İngiliz komandoları hakkında söyleyeceği şeylerin faydalı olabileceğini düşünüyordu. Fakat bu Alman generali, Almanya'nın yeni sahipleri aleyhine birşey söylemeyi göze alamadı. General, içini çekerek, Albay Durst'a ne Skorzeny ile konuştuğunu, ne böyle bir listeyi, ne de buna dair herhangi başka birşeyi hatırlamadığını söyledi.

Gün geçtikçe hapisanenin dışında da, mahkemeye olan ilgi artmaya başlamıştı. Skorzeny, suçlu veya suçsuz oldukları hakkında sağda solda bahse tutuşulmakta olduğunu işitmekteydi. Skorzeny'nin muhafızları bile, kendisinin asılacağına dair, bire karşı on dolar bahse girmişlerdi. Resmi yetkililer de, muhafızları doğrularcasına ona karşı sert ve haşin davranıyorlardı. Bahse tutuşma işi bayağı kızıştı ve ta Münih'deki Amerikan birliklerine kadar yayıldı.

Mahkemenin yapılacağı gün belli olduğunda, Skorzeny, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Duruşma 18 Ağustosta başlayacaktı. Bu tarih, Skorzeny'nin, Mussolini'yi aramak üzere bindiği uçağın Sardunya adası civarında denize düştüğü günün yıl dönümü idi. O gün yüzde doksan dokuz, şansının yardımı ile bir ölümden kurtulmuştu. Ama şimdi, mahkemede bu şansı

pek bulamayacağa benziyordu. Skorzeny, kendi kendisiyle konuşurmuş gibi hücrede söylendi: «Bakalım hele, devran ne gösterir?»

18 Ağustos'ta herşey hazırdı. Askeri hakimleri temiz ve güzel bir görünüşle memnun edebilmek için tutuklular, değişik renkteki elbiselerini, Amerikalıların Harp Esirlerine mahsus ve üzerinde 30 santimetre büyüklüğünde «P.W.» (*) harfleri işlenmiş bulunan elbiselerle değiştirdiler. Boyunlarında asılı bulunan tanıtma numaraları da, bu şekilde bir örnek giyinişlerini tamamlamaktaydı. Hapisanenin yan kapısından çıkartılan tutukluların en önünde yürüyen Skorzeny, kendisini, ödül kazanmış bir hayvan gibi telakki etmekteydi. Tutuklular, birkaç gün önce getirildikleri hücrelerinin elli metre ötesinde bulunan, askeri polislerle çevrilmiş baraka bozması mahkeme salonuna silahlı muhafızlarla getirildiler. Muhafızlar, tutukluların hemen arkasında ve elleri tabanca kılıflarının üzerinde tetikte bekleyen bir pozda idiler. Normal silahlı askerlerle takviye edilmiş askeri polisler de mahkeme salonunun içine serpiştirilmişlerdi.

Yalnızlığa ve dar hapisane hücrelerine alışmış olan Skorzeny, savunma tarafındaki sinema koltuklarına benzeyen geniş koltuklardan birine oturtulmuştu. Dinleyicilere ayrılmış bulunan karşı taraftaki sıralar, Amerikan subayları ve harpten sonraki hallerine nazaran daha da güzelleşmiş kızlar, çantaları ellerinde iş adamları ve şimdiye kadar sırtlarına üniforma geçirmemiş uzun saçlı hırpani gençler tarafından doldurulmuştu. Basın, tam kadro ile hazırdı. Bir-

---

(*) Harp esiri.

çok yargılamalara şahit olmuş eski Amerikan polisleri bile bugün, heyecandan olacak, ciklet çiğnemeyi unutmuşlardı. Onların da bahse tutuştukları anlaşılıyordu.

Mahkeme heyetini teşkil eden, göğüsleri değişik nişan ve madalyalarla süslü dokuz Amerikan Albayı, mahkeme kürsüsü gerisindeki yerlerini aldılar. Mahkeme heyeti yerine oturduktan sonra bütün bakışlar, başsavcı makamını işgal etmekte olan Albay Rosenfeld'e çevrildi. Albay Rosenfeld az sonra, Ardennes muharebeleri işaretlenmiş olan büyük bir duvar haritasının başına geçerek, iddianamesini okumaya başladı. Ve bir saatten fazla süren okumadan sonra da, ilk tanığı çağırdı: Karl Radl... Skorzeny bir an şaşırdı ve çağrılan tanığın ismini yanlış duyduğunu zannetti. Fakat silah arkadaşı ve en yakın dostu, kendi aleyhinde tanıklık yapmak üzere, salonun ortasındaki bir ayak yükseklikte bulunan tanık iskemlesine doğru yürümekteydi.

Radl'in yuvarlak yüzü kıpkırmızı olmuştu. Karl Radl, boğuk bir sesle «Amerikan Tugayı» için gönüllü istendiği zaman kendisinin Friedenthal'de bulunduğunu, fakat «Grief» harekâtından haberdar olduğunu bildirdi. Birkaç sorudan sonra, Radl tanık iskemlesinden ayrıldı. Karl Radl'in sadece, şimdi herkesçe malum olan Mareşal Keitel'in yayınladığı «İngilizce bilen kimselere dair» emrini doğrulaması istenmişti. Albay Durst, itiraz etti. Radl, lüzumsuz yere, iddia makamı lehinde konuşmaya zorlanıyordu. Yani bu şekilde hareket edilmekle Skorzeny'nin dostları üzerinde «Emir subayının bile kendi aleyhine döndüğü» izlenimi mi yaratılmak isteniyordu? Mahkeme heyeti, kendi arasında kısa bir görüşmeden sonra Durst'un iddiasını reddet-

ti ve diğer tanıkları sorgulamayı sürdürdü. Bu tanıklar, Malmedy'de Amerikan esirlerini öldürmekten idamlarını bekleyen Alman subaylarıydı. Bunların şefi olan Albay Peiper, kendilerinin buraya zorla getirilmiş oldukları hususunda ısrar etti ve hiçbir diyeceklerinin bulunmadığını bildirdi.

Yine, Skorzeny'nin subaylarından biri olan Yüzbaşı Werner Hunke konuşmayı reddetti. Yanlışlıkla bir «Uzak Doğu Mütehassısı» olarak Friedenthal'e getirilmiş olan zavallı Hunke, Karl Radl tarafından senelerce «Bizim Çinli'miz» diye çağrılmış durmuştu. Gerçi Hunke, Çin'de doğmuştu ama, anası babası o daha birkaç aylıkken kendisini Almanya'ya getirmişlerdi. O zamandan beri de Almanya'dan dışarıya gitmemişti. Mahkemede bu tutumuyla Hunke, Radl'e, hiçbir şey söylememek gerektiği konusunda iyi bir ders vermiş oldu.

Ama iddia makamı, Friedenthal'e son zamanlarda atanmış olan ve burada kaldığı kısa sürede diğer subay arkadaşlarının antipatisini üzerine çeken bir ikmal subayından yararlanmasını bildi. Diğer arkadaşlarının aksine Skorzeny o zamanlar bu subayı savunmuş ve daha sonraları «Onun bilgili gayretleri olmasaydı Oder köprübaşı mevziini bu kadar uzun bir zaman elde tutamayacaklarını» söylemişti. Şimdi bu yüzbaşı, iddia makamı için Friedenthal'de Skorzeny'nin maiyetinde çalışmış en önemli tanıktı.

Mahkemede bulunan arkadaşları ile göz göze gelmekten kaçınan bu subay, kekeleyerek yaptığı tanıklıkla, basın locasında oturan gazetecileri yerlerinden hoplatıp telefonlara koşturdu. Yüzbaşının söyledikleri gerçekten heyecan

vericiydi. Dediğine göre Skorzeny, Ardennes savaşı öncesinde kendi tugayına, etrafında kırmızı bir kuşak bulunan zehirli mermiler dağıttırmıştı. Bu kısa beyanat üzerine ortalık karışmış, foto muhabirleri fotoğraf çekmek için, diğer gazeteciler gazetelerine telefonla haber ulaştırmak için ayaklanmışlar, dinleyiciler yüksek sesle birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Mahkeme reisi, Albay Durst'ın bu yeni iddia karşısında Skorzeny'nin ne bildiğini araştırması için, celseye bir gün ara verdi.

Bir günlük aradan sonra iş daha da enterasan bir havaya büründü. Evet Skorzeny, Friedenthal'de bu mermilerden bulunduğunu inkâr etmiyordu. Hatta, hatta.. Bu mermiyi dağıttırmış olduğunu da kabul ediyordu.

Ne! Ne!.. Savunma avukatı Albay Durst'ın, Skorzeny adına bu itirafı herkesin nefesini kesti. Ve bir anlık bu şok sessizliğinden sonra, mahkeme salonunun ortasına sanki bir bomba düşmüşcesine her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Gazeteciler yine telaşla ayaklanmışlar, dinleyiciler şaşırmışlardı. Herkes yanındakine, acaba yanlış mı duyduğunu soruyordu. Ama durun bakalım, Albay Durts'ın sözü daha bitmemişti ki!. Durst sözlerine devam ediyordu: «Şimdi tanığa soruyorum, acaba zehirli dedikleri mermiyi kendilerine gösterirsem tanıyabilirler mi?» «Evet» cevabı üzerine cebinden çıkardığı, çekirdeği üzerinde kırmızı renkli bir şerit bulunan normal bir tabanca mermisini tanık yüzbaşıya gösterdi. Bu korkunç nesneyi görebilmek için mahkeme heyeti bile ayağa kalkmıştı. Durst gayet soğukkanlı, ilkin mermiyi daha yakından görebilmesi için tanığın eline verdi, sonra da he-

yecanlı olduklarını her hallerinden anlaşılan hakimlere uzattı. «Mermi bu haliyle tehlikeli değildir. Rahatlıkla, benim gibi, elinizle tutabilirsiniz. Esasen, tanığın iddia ettiği gibi bu mermi zehirli de değildir. Sadece, sudan etkilenmeyen bir cins normal tabanca mermisidir» dedi.

Şimdi yeniden hayret sesleri ortalığı kaplamıştı. Mahkeme başkanı elindeki tokmağı kürsüye vurarak sessizliği korumaya çalışırken bir yandan da Durst'ın kendine güvenli bariton sesi duyuluyordu: «Sayın yargıçlar, tanığın zehirli olduğunu iddia ettiği ve Skorzeny'yi ağır bir şekilde suçlamasına delil olarak gösterdiği bu mermiyi tetkikinize sunuyorum. Bunun sonunda haklı olduğumuz anlaşılırsa bu yalancı tanık hakkında davacı olacağımız kuşkusuzdur. Şayet tanık haklı ise cezamıza katlanacağız. Şimdi izin verirseniz tanığa birkaç soru daha sormak istiyorum.» Tanık ise sararmış bir halde önüne bakmakta ve sanki görünmez yerlerden yardım beklemekteydi. Albay Durst'ın soruları karşısında büsbütün şaşırmaya ve kekelemeye başladı ve sonunda yanılmış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu, kuşkusuz, iddia makamı için büyük bir yenilgi, Skorzeny için ise aklanma yönünde büyük bir başarı idi. Birgün önce Darağacı'nın dibine gelen Skorzeny, nasıl olmuşsa olmuş, bir gün sonra selamete çıkmıştı.

Aslı aranırsa tanık Yüzbaşının söylediği yalan değil, fakat yanlıştı.

Skorzeny'nin hatırladığına göre, 1941'lerde kendisi Rus cephesinde iken Alman askerleri Smolensk civarında karargaha sokulmak isteyen iki düşman ajanı yakalamışlardı. Komutanı öldürmek istediklerini itiraf eden bu ajanların

tabancalarında, o zamana kadar bilinmeyen bir cins mermi vardı. Yapılan laboratuvar incelemesinde bu mermilerin her birinde yeni ve çok etkili bir zehir bulunduğu anlaşılmıştı. Nitekim yapılan deneyde, bu mermi ile ayağından vurulan büyük bir köpek bir dakika içinde ölmüştü. Alman teknisyenler bu mermilerden az miktarda imal etmişler ve her birinde 25 tane bulunan iki kutu mermiyi numune olarak seneler sonra Friedenthal'e göndermişlerdi. Skorzeny, tehlikeli bir operasyon esnasında düşman eline düşecek ve bildiklerini söylemeğe zorlanacaklarından korkan istekli komandolara bu mermilerden birer adet veriyordu. Skorzeny şöyle diyordu: «Bu mermiyi şarjörünüzün en dibine koyun. Zararı yok, kullanmasanız bile bu size güven verir. Hoş, Tanrı kullanmanızı nasip etmesin, o da başka.» Savaşta düşman eline canlı düşmek istemeyen Skorzeny, kendi tabancasının şarjörüne de bu mermilerden bir tane koymuştu. İşte şimdi tanığın söylediği bu zehirli mermilerdi ama, Skorzeny bunu nasıl kabul ederdi? Kendi canlarına kıymaları için gönüllülere ve o da ancak tehlikeli harekâta katıldığında verdirdiğine ve harekâttan sonra toplattığına kimi inandırabilirdi? Böyle bir durum karşısında bütün dünya kamu oyunun ayağa kalkacağından ve «Şu barbar Almanlara bakın, zehirli mermi kullanıyorlarmış» diye ortalığın birbirine gireceğinden şüphe yoktu.

Allahtan, o sırada Skorzeny, şekil olarak aynen zehirli mermiye benzeyen, fakat sadece sudan etkilenmeyen normal bir başka mermiyi hatırladı. Birçok harekâtta bu mermiyi kullanmışlardı. İkmal subayı yüzbaşının fırtına yaratan korkunç ifşaatı yaptığı gün hücresine dönen

Skorzeny, istediği delili bulmak için faaliyete geçti. Daha önce bir iki Polonyalı muhafızı elde etmişti. Bunlarla yine bulundukları Dachau şehrinin kuzey bölgesinde, fakat hapisane değil de normal bir Esir Kampında bulunan Karl Radl'e bir mesaj gönderdi. Radl de bu mesajı gizlice şehirdeki dostlarına ulaştırdı. Mesajın cevabı ertesi sabah Skorzeny'nin kahvaltısı ile beraber geldi. Bu, bir parça ekmeğin arasına gizlenmiş bir mermi idi. O gün mahkemede Albay Durts'a ulaştırdığı ve onun da herkese gösterdiği sudan etkilenmeyen, kırmızı bir şeritle boyalı, zehirli mermi benzeri normal mermi işte buydu.

Ama Skorzeny ve arkadaşlarının çilesi bitmiyordu. Şimdi de sıra Başsavcı Albay Rosenfeld'in esas ithamına gelmişti. Bu iddia, yine şu meşhur «Amerikan üniforması giyerek harekâta katılmak» konusu idi. 1907 tarihli uluslararası La Hey anlaşmasının bir ekine aykırı hareket edilmişti. Üstelik bu üniformayı giymiş Almanlar, zaman zaman Amerikalılara ateş de etmişlerdi. İddia makamının bunu doğrulayacak iki de tanığı bulunuyordu. Bir tanık, Amerikan teğmeni, yakalanan Almanların Amerikan rüzgar ceketini giydiklerini bizzat gördüğünü söylüyor ve birisi ile üniforma sırtında iken konuştuğunu belirtiyordu. Asıl önemli olan konuya, yani Amerikan üniforması üzerinde iken ateş etme işine gelince, ismini şimdi hatırlayamadığı bir iki arkadaşından Almanlar'ın ateş ettiğine dair birşeyler duymuş olduğunu ifade ediyor, fakat bir yer, bir olay ve bir tanık gösteremiyordu.

Diğer tanık ise Ardennes harekâtına katılan Skorzeny'nin komandolarından bir erdi. Şimdi savaş tutsağı olarak bir hastanede yatıyordu ve ifadesini yazılı olarak da teyit etmişti. Mahke-

«Ardennes karşı taarruzuna Skorzeny'nin Özel Komando Bölüğünün bir timinde onbaşı rütbesiyle katıldığını, daha önce de Friedenthal'de Skorzeny'nin Komando Birliği'nde bir yıl hizmet gördüğünü» bildiriyordu. Ardennes harekâtında «Amerikan üniforması giydiğini, eski bir Amerikan jeepine bindiklerini ve Malmédy güneyinde bir yerde bir Amerikalı çavuşa ateş ettiğini, fakat vuramadığını» söylüyordu.

Savunma avukatı, bunun münferit bir olay olduğunu ve savaşın hercümerci içerisinde bu gibi istisna teşkil edecek olayların meydana gelebileceğini, bunun genel kural halinde suçlama için kullanılamayacağını, hatta söylenenin aynen meydana geldiği kabul edilse bile atış sonunda bir isabet kaydedilmediğine göre bunu «Savaşmış» olarak kabullenmeye imkân bulunmadığını söyledi. Nihayet on gün kadar sonra mesele gün ışığına çıktı: Hastaneden gelen mesajda hastanın «Evvelce vermiş olduğu sözlü ve yazılı ifadeleri kabul etmediği» bildirilmekte ve bu ifadelerin «Kendine ve bilincine hakim bulunmadığı bir sırada zorla alınmış olabileceğini» söylediği anlatılmaktaydı. Hastane doktorlarının raporundan «Hastanın bu sıralarda akli dengesinin yerinde olduğu, fakat daha önceleri değişik tarihlerde iki defa sinir krizleri sebebiyle tedavi gördüğü» anlaşılmaktaydı. Bu son satırlar, tutuklular ve dinleyiciler arasında tebessümlere yol açtı. Durum, artık aydınlanmış, yani takke düşmüş kel görünmüştü. Tutuklular, günlerdir sıkışan nefeslerini şimdi koyuvermişler ve biraz daha rahatlamışlardı.

Skorzeny, bütün bu yargılandıkları günler boyunca savunmayı esaslı şekilde hazırlayabil-

mek ve aklına gelenleri bir sıraya koymak, sorulanları kaydedebilmek için mahkeme salonunda dizlerinin üzerine koyduğu bir altlık üzerinde berbat bir el yazısiyle notlar alıyordu. Böylece hazırlanan sayfalar dolusu yazı, tercüme edilmek üzere İngilizce bilen Alman tutuklu bir denizci yüzbaşıya veriliyor, o da İngilizceye çevirdiği dökümanları Albay Durst'a havele ediyordu. Geceleri de Skorzeny, 1.20 × 2.30 metre boyundaki hücresinde notlar üzerinde çalışmalarını sürdürüyordu. Burası karşılıklı iki ranzalı, ışıksız bir yerdi. Fakat koridor tarafındaki duvarda bulunan küçük bir delikten dışarıdaki elektrik lambalarının zayıf ışığı sızıyordu. Bu da onun çalışması için yegane imkândı. Son günlerde hücreyi paylaştıkları bir soyguncunun hayret dolu bakışları altında saatlerce çalışıyor, notları sıraya koyuyor, savunmayı düzenliyordu. Diğer tutukluların da sözcülüğünü kabul etmiş olduğundan, kendilerine yardımı dokunabilecek hiçbir noktayı ihmal etmeğe gelmezdi. Bu yazı işini bitirdikten sonra hazırladığı sahifelerin, İngilizceye çevrilmek üzere diğer bir hücreye gönderilmesi ve sonra da sabahleyin mahkeme başlayınca Albay Durst'a verilmek üzere tekrar kendisine iade edilmesi icap ediyordu.

Kızılhaç'a ait eşyaların çalınması işine gelince, bir Amerikalı subay bu malların, Ardennes savaşlarında kendisi esir olunca Almanlar tarafından yağma edilmiş olduğunu görmüştü. Ama, hangi Kızılhaç, hangi mallar, kim yağmalamış veya çalmış bilinmiyordu. Tutsaklık esnasında bu subay, kötü bakım ve az yemek verilmesi nedeniyle 1.5 kilo kaybettiğini de özellikle belirtmekteydi. Bu sırada Skorzeny'nin oturduğu yerde bu ifadeye gülümsediğini gören Mah-

keme Başkanı Albay, Skorzeny'den «Neye güldüğünü» sert şekilde sormuştu. Skorzeny, bunun üzerine ayağa kalkarak «Sayın Başkan» demişti. «Ben tutuklandığımdan beri tam 7.5 kilo verdim. Bunu düşünüyordum. Şayet farkında olmadan gülümsemişsem, herhalde nedeni budur.»... Şimdi gülümsemek ve gülmek sırası dinleyicilere gelmişti.

Tutuklular günlerce, haftalarca asıl tehlikeli konu olan «Yüzden fazla Amerikalı'nın öldürülmesi» işine sıranın ne zaman geleceğini merak edip durdular. Fakat diğer ithamlar sonuçlanıncaya kadar savcı Rosenfeld bu davaya hiç temas etmedi. Sonunda bir gün, Mahkeme Başkanının bir sorusu üzerine bu konuda konuşacak herhangi bir tanığı olmadığını bildirdi. Hiç bir açıklama yapılmadan, damdan düşer gibi ortaya atılan bu korkunç iddia, yine geldiği gibi damdan düşercesine çekilip gidiyordu. Hiçbir sebep gösterilmeden ve inandırıcı bir açıklamaya başvurmaksızın itham geri alınıyor ve mesele sessiz sedasız kapatılmaya çalışılıyordu. İddia makamı, kendi iddia ve ithamını yine kendisi yalanlıyor durumuna düşmüştü. Kafası çalışan ve konuyu yakından izleyenler acı acı gülümsüyorlar, duruma yabancılar ise ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. En şaşkın durumdakiler, tutuklulardı. Sevinmeli mi, ağlamalı mı bilemiyorlardı. Ama tepelerinde her an düşecekmiş gibi duran Demokles'in Kılıcı'ndan kurtulduklarının bilincine yavaş yavaş vardılar. Korkunç son, ümitli ve neşeli bir hikâye ile sona ermişti. Fakat olay, o kadar umulmayan bir zamanda ve bir sırada meydana gelmiş ve üstelik öyle çok kısa sürede ve hiç beklenmeyen bir şekilde sonuçlanmıştı

ki, tutukluların bunu hazmedebilmeleri ve gerçekten en tehlikeli dönemeci geçebildiklerini anlayabilmeleri için birkaç günün geçmesi gerekmişti.

Albay Durst, müvekkillerinin derhal salıverilmelerini istedi. Harp suçluları mahkemesinin şimdiki görevi, ancak öldürmekten sanık ağır suçluların yargılanması idi. Mademki Skorzeny ve arkadaşları, harp esirlerinin öldürülmesi suçundan aklanmışlardı, o halde derhal tahliyeleri gerekirdi. Zaten bir yargı hatası yapılmış, iki seneden fazla bir süredir bu suçsuz insanlar tutuklu bırakılmışlardı. Şimdi hatadan dönülmeli ve bu masum insanlar hürriyetlerine kavuşturulmalıydı. Halbuki Mahkeme Heyeti hiç de böyle düşünmüyordu. Savunma avukatlarının beraat teklifleri reddedildi ve «Amerikan üniforması giymek» suçundan yargılanmalarına devam kararı verildi. Bu sefer yalnız düşman üniforması giyilmesi işi üzerinde duruluyor, üniformalı olarak «Savaşmak» bir kenara bırakılıyordu. Çünkü bu suçtan 3 hafta önce aklanmışlardı.

Mahkemeye dört günlük bir ara verildi. Bu dört gün içinde Albay Durst, Skorzeny'yi tanık olarak sorgulamaya hazırladı. Mahkeme tekrar başladığında dinleyici sıralarının çoğunun boş olduğu görülüyordu. Halkın mahkemeye olan ilgisi azalmıştı. Basın sıraları da seyrekleşmişti. Artık heyecanlı bir haber alınabileceğinden ümidi kesmiş bulunan basın mensupları davayı takipten vaz geçmişlerdi. Durst, gayesinin, ilk iş olarak mevcut düşmanlık havasının ortadan kaldırılması olduğunu söylüyordu. İddia makamı, Skorzeny'yi hain ve adeta kana susamış bir canavar olarak küçük düşürmeğe çalışıyordu.

Skorzeny, kendisinin asla hain bir kimse olmadığını göstermeli ve hatta daha iyisi, kendi erlerinin olduğu kadar düşmanlarının hayatını da daima koruduğunu kanıtlamalıydı.

Mahkemede Albay Durst'ın bu konudaki sorularını Skorzeny, kan dökülmesine mani olucu gayretlerinden örnekler vererek cevaplandırdı. Aynı zamanda Mussolini'yi kurtarma harekâtına başlamadan önce komandosuna vermiş olduğu emri de bu arada açıkladı. Bu emrinde şöyle demişti: «Düşmanın ne şekilde hareket ettiğine ve ilk defa onun ateşe başlamasına bakılmaksızın ben ateş etmeden katiyen ateş edilmeyecektir.» Bu harekâtta ise tek mermi bile atılmamıştı.. Bundan sonra «Grief» harekâtından örnekler verdi. Elinde bir işaret sopası olduğu halde, Ardennes karşı taarruzunun yapılışı hakkında bir hoca edasıyla, açıklamalarda bulundu. Mahkeme heyeti başta olduğu halde salondakilerin hepsi, nefeslerini tutarak merak ve heyecanla Skorzeny'yi dinlediler. Dinleyiciler sanki savaşı yeniden yaşıyorlardı. Skorzeny bir filim senaryosu anlatır gibi, sıra ile ve akıcı bir düzen içinde, aldığı ve verdiği emirleri, Özel Komando Bölüğünün Amerikan üniforması giymiş olarak cepheden içerilere doğru sızması, «Amerikan Zırhlı Tugayı»nın kendi emrinde olarak geride bulunduruluşu, bu Tugayın düşman derinliklerine dalması olanağı bulunamayınca ancak Amerikan üniformalarını ve araçlarındaki diğer işaretleri söktükten sonra bir Alman birliği olarak savunma savaşlarına katılışını, herşeyi ağır ağır anlattı. «Özel Komando Bölüğü»ne olsun, «Amerikan Tugayı»na olsun, düşman üniformasını taşıdıkları müddetçe ne şartlar altında bulunur-

larsa bulunsunlar kesin olarak savaşmamaları konusunda emirler vermiş olduğunu özellikle vurguladı. Bunun için tanıklık yapacak bir sürü isim saydı.

O gün akşam sorgulama sona erdiğinde mahkeme salonundaki o sıkıcı hava dağılmış, sanki bakışlara ve duygulara bir hoşgörü ve sevimlilik hakim olmuştu. Dışarı çıkarılırlarken Skorzeny'ye, gerek dinleyiciler, gerekse gazeteciler daha bir başka bakıyorlar, gözleriyle kendisini kutluyorlar gibi geldi.

Ertesi gün Albay Durst, Skorzeny'den bu harekâtın devamı olarak General Eisenhower'in kaçırılması veya öldürülmesi konusunu anlatmasını istedi. Mahkeme Başkanı burada, duruma müdahale ederek sorgulamayı durdurdu. Bu konu aylarca önce değişik yerlerde ve değişik makamlarca incelenmiş ve artık kapanmıştı. Esasen savcılığın da iddianamesinde bu konuda bir suçlama bulunmuyordu. O nedenle unutulmuş bir meselenin tekrar ortaya getirilmesine lüzum yoktu. Evet, bu suretle meşhur «Eisenhower konusu» burada bitti ama Skorzeny de davanın artık kapanmış ve kendisinin aklanmış olduğunu resmen, Mahkeme Başkanının ağzıyla tutunağa geçirtmiş oldu. Ve Skorzeny ayağa kalkarak, bunu duymuş olmaktan dolayı çok memnun olduğunu belirtti ve sayın aBşkan ile Mahkeme heyetine teşekkürlerini sundu. Ertesi günü bir Alman gazetesinde yayınlanan fotoğrafında Skorzeny'nin memnuniyeti açık bir şekilde görülüyordu.

Şimdi mesele, başkalarının üniformalarını giymenin doğru veya yanlış olduğu noktasına gelip dayanmıştı. Bu, Albay Durst'ın Skorzeny'ye hücresinde söylediği gibi, kaçamaklı ve her

iki tarafa çekilmeye müsait bir konu idi. Durst'a göre, kıyafet değiştirmiş olarak düşmana yaklaşılabilirdi. Böyle, tıpkı tiyatro sahnelerindeki gibi, süratle kıyafet değiştirmenin muharebe cephesinde nasıl yapılacağı ise kanunu ilgilendirmeyen bir şeydi. Bunun gibi örneğin, hangi mesafelere kadar düşmana başka renklere bürünmüş olarak yaklaşılacağı, kıyafet değiştirme işinin ne dereceye kadar ileri götürülebileceği ve «Savaşma» deyimiyle neyin kastedildiği gibi üzerinde tartışma yapılabilecek çeşitli meseleler vardı. Bir mahkeme kuralları kılı kırk yararcasına inceleyebilir, bir diğer mahkeme de bu hususta çok genel bir bakışla problemin üzerine eğilebilirdi.

İşin birçok şüpheli tarafları vardı ve şimdi Albay Durst Skorzeny'ye, bu lastikli ve ikircikli durum içinde sağlam ve mantıklı bir temel buldurmağa çalışıyordu. Böylece ilk adım olarak mahkemede, sanık sandalyesinde oturan müvekkilinin harp kurallarına uyup uymadığını ve dolayısiyle «Grief» harekâtının sevk ve idaresinde bu kurallara bağlı kalıp kalmadığını araştırmakla işe başladı. Skorzeny tamamiyle harp kurallarına uyarak harekâtı yürüttüğünü söyledi ve «Erlerinin düşman üniforması giymiş olarak muharebe etmeyeceklerine ve bu üniformalardan ancak gidecekleri yere kadar faydalanacaklarına dair sözlü ve yazılı olarak emirler verdim» dedi.

Bundan sonraki soru, Albay Durst'ın nasıl bir hareket tarzı takip etmek istediğini ortaya koyuyordu. Albay Durst şimdi, Müttefiklerin bu savaşta uyguladıkları usüller üzerinde duracak ve «Böylece sayın yargı heyetinin vereceği ka-

rara yardımcı olacak»dı. Eğer Müttefiklerin bu konuda uyguladıkları usüller uygun görülecek olursa ya La Hey anlaşmasındaki harp kuralları diye birşeyin yürürlükte olmadığı kabul edilecek veya Almanların da suçsuzlukları kanıtlanmış olacaktı.

Skorzeny, düşman üniformasını ilk kullananın kendisi olmadığını söyliyerek soruyu cevaplandırdı. Skorzeny'nin bildiğine göre Macaristan'da ele geçirilen İngiliz subayları Alman üniforması giyiyorlardı. Hem Fransa ve hem de Yugoslavya'daki partizanlar tarafından, muharebede giymek üzere Alman üniformalarını aşırmak maksadiyle, Alman depolarının sık sık basıldığı görülmüştü. Polonya'lı vatansever General Bohr, 1944 deki ayaklanmada Alman üniforması kullanmıştı. Skorzeny'nin yine bildiğine göre Ruslar bu hileye sık sık başvurmuşlardı, Japonlar da aynı şeyi yapmışlardı, hatta Amerikalılar da...

Mahkeme heyeti ve diğerleri safi dikkat kesilmişlerdi. Şuraya bakın hele, neler neler söyleniyordu?!. Dinlesenize efendim, düşman üniforması giymeyen kimse kalmamış: Amerikalılardan Ruslara, İngilizlerden Japonlara kadar herkes aynı haltı yemiş.

Salonda çıt çıkmıyordu. Sigara ve kahve molasına çıkanlar tekrar yerlerini almışlardı, muhabirlerde tekrar kıpırdanmalar başlamıştı. İlgi ile kulak kesilen salondakilere göz gezdiren Skorzeny, Hitler'in, Alman üniforması giymiş olan Amerikalılar hakkında kendisine söylediklerini tekrarladı. Böyle daha birçok örnekler verdi. Meselâ Amerikalılar, Saarlautern'de Frankfurt'a giden yolun başındaki köprüyü bir Alman

tankı içinde geçmişlerdi. Fakat Hitler'e Grief harekâtı fikrini ilham eden esas şey, Aschen'deki yanıltıcı hareketti. Ve her fırsatta Hitler, bu Alman üniforması giymiş Amerikan erlerinin silâhlı olduklarını ve gerektiğinde silahlarını kullandıklarını söylerdi.

Skorzeny tam iki gün, karşısında arasıra soru soran Albay Durst olduğu halde tanık sıfatiyle bu hukuk alanlarında, bu kanun dehlizlerinde, yolunu ve soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak dolandı durdu. Ortaya sürdüğü kanıtlar kendisini kurtaracak sağlam dayanaklar teşkil ediyor idiyse de, Almanlar birçok harp dökümanlarını kaybetmiş olduklarından, bunların kanıtlanması öyle pek kolay olacağa benzemiyordu. Bununla beraber Albay Durst hakimlere «Başkasının üniformasını giymenin veya bunu kötüye kullanmanın zannedildiğinden daha yaygın ve genel bir hal almış olduğu»nu gösterdi ve onların bunu resmen kabul etmelerini sağladı.

O halde bu durum, üzerinde bu kadar tartışılan harp kuralları ile nasıl bağdaştırılabilirdi? Kurt hukukçu Durst şimdi taarruza geçmişti. Sesini biraz daha yükselterek Mahkeme Heyetine şöyle sesleniyordu: «Bu durum karşısında sayın Heyetiniz herhalde, geçmişte milletlerin imzaladıkları her anlaşmanın, gelecekteki uzun zaman içinde geçerliliğini koruyamayacağını, bazı değişik yorumlara uğrayabileceğini kabul edecektir. Nitekim bütün tarih boyunca bu gibi anlaşmalar ve kapsadığı kurallar, zamanın mantığına uyularak değiştirilmiş ve yazılı olmayan, fakat geçerli yeni uygulamalar halinde ortaya çıkmıştır.»

Albay Durst devam ediyordu: «Skorzeny'yi Amerikan üniforması kullanmakla suçlayan savcılık, 1907 La Hey anlaşmasının bir ekini ortaya sürüyorsa da, hemen hemen 40 senelik bir geçmişi olan bu madde, üzerinden geçen iki dünya savaşı ve birçok hukukçunun buna gerekli değeri vermemesi yüzünden kendiliğinden yürürlükten kalkmış bulunuyor»du. Sonra efendim «La Hey anlaşması ve eklerinin bütün savaş kurallarını kapsamadığını sayın mahkeme heyeti de, kuşkusuz, kabul etmekteydi. Bütün kuralların kâğıda geçirilmesinin hem olanağı, hem de lüzumu yoktu. Zaman bunları aşındıracağından, şayet herşey kâğıda dökülürse, ikide bir toplanıp yeni anlaşmalar yapmak gerekirdi. Örneğin La Hey anlaşması da her ne kadar yeni silahları, yeni tekniği ve hatta hava silah ve savaşları gibi geleceğe ait konuları kapsamaya çalışmışsa da, bunlara ait teferrûata girişilmekten kaçınılmışdı.»

Bu sözler hukukçu görüşü ile mantıklı ve hoşa giden şeylerdi ama yine de Albay Durst pek alâ biliyordu ki, özellikle bir askerî mahkemede bir gramlık somut bir şey, bir tonluk hukuksal nutuktan daha etkilidir. İşte mantık ve hukuk söylevleriyle olgun hale gelen ortamdan bütünüyle yararlanmak maksadiyle şimdi de somut delili ortaya sürmenin tam zamanıydı. O da öyle yaptı.. Gazeteciler ve dinleyicilerin şaşkın bakışları arasında son tanığının ismini söyledi ve kendisini tanıttı... Zaten son zamanlarda yeniden kalabalıklaşan ve Skorzeny'nin sorgulanması esnasında son sıralara kadar tekmil yükünü alan salonda kıpırdanmalar oldu. Foto muhabirlerinin koşuşturmaları arasında bir İngiliz hava subayının, tanık yerine doğru yürüdüğü görüldü.

Kısa boylu ve İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetlerinin soluk mavi üniforması içinde biraz da heyecanlanmış bir halde bulunan subay, tanıklara mahsus iskemleye doğru ilerledi, oturdu ve merakla etrafına bakındı. Adı, Yeo Thomas olan İngiliz hava yarbayı, herhalde bu kadar kalabalık ve ilgi ile karşılanmayı beklemiyordu. Bir ara tanıkla göz göze gelen Skorzeny, doğrusu tanığın kendileri lehine söyleyeceklerinde ne kadar ileriye gidebileceğini merak ediyordu. Bu arada Skorzeny Yarbayın, bazı büyük değerdeki madalyaları taşıdığına da dikkat etmişti. Bu madalyalar arasında Fransızların «Kahramanlık» ve «George» madalyaları da vardı. Sürprizden hoşlanan Albay Durst, bu oyunla istediğini elde etmiş ve gerçekten herkes üzerinde beklenmeyen bir olay etkisi yaratmıştı. Çok geçmeden Skorzeny de Albayın bu yeteneğine hayran olmuş ve ona karşı duyduğu minnet hisleri biraz daha artmıştı. Skorzeny'ye göre Yarbay Thomas gerçekten çok dikkat çekici orijinal bir kimseydi ve hatta bütün dünyanın bile ilgisini çekecek kadar geniş bilgilere sahip, garip bir insandı.

İkinci Dünya harbi esnasında Fransa'daki yeraltı harekâtında büyük şöhrete ulaşan Yarbay Thomas'ın adı «Beyaz Tavşan»dı. Fransız vatanperverlerini Londra'dan idare eden Gizli Servisin şeflerinden birisi olarak mukavemetçilere gönderdiği mesajlarda bu kapalı adı kullanırdı. Masa başı görevlerinden daha çok bir eylem adamı olan Yeo Thomas, faal bir görev yüklenmek üzere işler icad eder ve devamlı hareket halinde bulunmayı severdi. Başlangıçta çalıştığı büro görevinden sonra, dostlarının gereksinmelerini bizzat yerinde görüp anlamak

üzere Alman işgali altındaki Fransız topraklarına paraşütle inmişti. Buradan, dostlarına tekrar ve bu sefer elleri dolu olarak geleceğini vadederek, Londra'ya döndü.

Almanlara dünyayı zehir edecek yeraltı mücadelesi için bu kadar fazla silâh ve araç-gereç mi? Bu işle uğraşanlara göre bu durum hayli romantik ve imkânsız bir şeydi, şimdilik en doğru hareket biraz beklemekdi. Ama bu gibi pasif öneriler ve karşı koymalar Thomas'ı durduramazdı ki. Çılgınca bir cesaretle ve kınanmayı da göze alarak soluğu Downing Street (Başbakanlığın bulunduğu cadde) de aldı ve yaptığı zorlu bir görüşmeden sonra Başbakan Churchill'i bu konuda ikna etti. Önerilerini kabul ettirdi. Kendi olanakları ne kadar kısıtlı olursa olsun Fransız mukavemetçilerine yapılacak her yardım ileride, çıkartma sırasında, kendilerine büyük yardım sağlayacaktı. Churchill, bu atak yarbayı beğenmiş ve onu uğurlarken «Galiba biz ikimiz aynı hamurdan yoğrulmuşuz Yarbayım» demekten kendini alamamıştı. Varılan karara göre, Müttefiklerin çıkartması ile birlikte Fransız mukavemetçilerinin toptan ayaklanmasını organize etmek üzere tekrar paraşütle Fransa'ya indi.

Yeo Thomas bu ikinci Fransa indirmesinde, bir ihanet nedeniyle Gestapo'nun eline düştü. Fakat Beyaz Tavşan asla sır vermeyecek kadar işkenceye dayanıklı ve hapiste uzun süre alakonamayacak kadar kurnaz bir kişiydi. İdama mahkûm edildi. Fakat kendisi yerine başka bir ceset bırakarak D gününden (*) sonra Buchen-

(*) Müttefiklerin Avrupa'ya çıktıkları tarih.

wald kampından firar etti ve kendi savaşını bıraktığı yerden sürdürmek üzere Almanya içlerinden yürüyerek iki taraf arasındaki tarafsız bölgeye (*) ve oradan da Müttefik hatlarından geçerek Batı'ya ulaştı. Ateş kesden sonra bitmemiş işlerini tamamlamak üzere tekrar Almanya'ya döndü. Bu sefer gerçi savaş yoktu ama Alman Buch enwald kampı komutanı ve idarecileriyle görülecek hesabı vardı. Buchenwald harp suçluları mahkemesinde bu İngiliz gizli servis şefinin tanıklığı, komutan başta olmak üzere kampın yirmiiki görevlisinin ve doktorunun idamını mümkün kıldı. Şimdi yine aynı insanın, yine harp suçlusu olarak itham edilen diğer bir gurup Alman'ın kurtulması için çalışması ve onların lehinde konuşacak bir kimse olarak tanıklık etmesi insana tuhaf görünür. Ama, işte bu bir gerçekti ve Yarbay Thomas herkesin gözü önünde savunma tanığı olarak büyük bir gayret göstermekteydi.

Kurnaz Avukat Albay Durst da, bu birbirine zıt durumdan mükemmel şekilde yararlanmayı ihmal etmemişti. İşte herkesin de gördüğü gibi Thomas ne Almanlara ne de Skorzeny'ye sempati duyan bir hayranlık budalası değildi. Bilakis, gözünü kırpmadan Buchenwald kampının sorumlularını ipe götürecek tanıklıkta bulunan bir kimseydi. Öyleyse bu tanığın sözlerine gereken değer verilmeliydi. «Kuşkusuz sayın Yargıçlar, bu hususu önemle göz önünde bulunduracaklardı.» Ve bütün sağduyu sahipleri gibi Durst da «Bundan emindi.» Üstelik Thomas, «Başkasından duyduklarına göre değil, özellikle bizzat gördüğü ve başından geçen olay-

---

(**) İsviçre.

ları —Durst'ın soracaklarına cevap olmak üzere— anlatacak ve sayın yargıçların kararları için onlara ışık tutacaktı.»

Yarbay Yeo Thomas'ın tanıklığa başlaması, aylardır sürüncemede olan ve bir karara varmakta henüz doyuma ulaşmayan davaya yeni bir hız kazandırdı. Aynı zamanda kamunun ilgisi de artmıştı. Dinleyiciler ve özellikle gazetecilerde tansiyon ve merak en yüksek düzeye varmıştı. Onun her konuştuğu celsede mahkeme salonu dolup taşıyordu. Yeni yeni gazete muhabirleri Londra, Paris, New York ve Frankfurt'dan koşup geldiler. Mahkeme kararını verinceye kadar da bu aşırı ilgi sürüp gitti. Gazeteler harp suçlularının yargılanmasına ve Skorzeny'ye ait havadislerle tıka basa doluyordu. İddia makamı, bu yeni tanığın ortaya çıkmasiyle şaşkına dönmüştü. Evet Yarbay Thomas'ın eski düşmanlarına karşı bir sevgi beslediği iddia edilemezdi ama, terhis edilerek hizmetten ayrılmasından iki yıl sonra tekrar elbisesini sırtına geçirerek tanıklık yapmak üzere Dachau'ya koştuğu da bir gerçek olarak ortadaydı. Acaba bunun sebebi neydi?

Çok geçmeden bu sorunun cevabı anlaşıldı. Yeo Thomas mahkemede, Skorzeny ve arkadaşlarını daha önceleri hiç görmediğini ve ancak şimdi tanıdığını özellikle vurguladıktan sonra şunları söylüyordu: «Kanaatime göre tutuklulara yüklenmek istenen suç, hiç de bir suç olma niteliğinde değildir. Gerçi iddia edilen eylemi gerçekleştirip gerçekleştirmediklerini, daha doğrusu böyle bir şeye kalkışıp kalkışmadıklarını bilmiyorum. Zaten bu, beni ilgilendiren bir konu da değil. Fakat bildiğim bir şey var: O da, bu eylemin —iddia edildiği gibi— bir suç

teşkil etmediğidir.» Yeo Thomas, şimdiye kadar işittiklerinden ve okuduklarından edindiği kanıya göre tutukluların daima efendice hareket etmiş olduklarını da sözlerine ekliyordu. İşte kendisini ta Londra'dan buraya koşturan neden buydu. Vicdanının sesini dinlemiş, bu konudaki kanısını ve bildiklerini hiç bir sapma yapmadan dosdoğru söylemek üzere kalkıp yargıçların ve dost-düşman ayırımı yapmaksızın vicdan sahibi bütün askerlerin huzuruna gelmişti.

Durum artık iyi kötü anlaşılmış ve tanığa dudak bükerek bakan şüpheci kimselerin tereddütleri giderilmişti. Sanki bu duyguları anlamış gibi tanık sandalyasında oturan Yarbay Thomas'ın ilk dakikalardaki heyecanı ve acemiliği üzerinden atmış olduğu görülüyordu. Albay Durst uygun havayı kaçırmadan, harp kuralları hakkında şüpheleri gidermek üzere kendisini, sorularına cevap vermeye davet etti ve sordu:

«Müttefik kuvvetler bir harp hilesi olarak hiç kıyafet değiştirdiler mi? Yani düşman üniformasını giydiler mi ve düşmana ait kimlik kartı kullandılar mı?»

Tanık tereddütsüz cevap verdi:

«Elbette kullandılar. Düşman rütbe işaretlerini, silah ve araçlarını, gereçlerini, herşeyini kullandılar.»

Albay Durst, tanığın bu konuda kendi faaliyetlerinden bir örnek verip veremeyeceği sorusu üzerine Yeo Thomas kısaca ve bir an düşündükten sonra «Evet» dedi. İlgili yerlerle görüşmek üzere Londra'ya döndüğü bir sırada, Fransız mukavemet teşkilatındaki önemli bir şefin Almanlar tarafından tutuklandığını öğrenmişti. Bunun üzerine temaslarını kısa keserek

tekrar uçaktan paraşütle atlamak suretiyle Fransa'ya dönmüş ve durumu detayları ile öğrendikten sonra planını yapmıştı. Şöyle devam etti:

«Aynı zamanda yakın arkadaşım olan mukavemet şefi, Rennes ilçesinde hapiste idi. Evvela hapisaneyi keşfettik ve muhafızlardan birine rüşvet vererek hapisanenin yiyecek, içecek ikmalinin nasıl ve ne zaman yapıldığını detaylariyle öğrendik. Tutukluların salıverilmeleri için Alman makamlarının kullandıkları resmî yazılarını ele geçirdik, bunlardan suretler çıkardık ve arkadaş adına serbest bırakılmasını gerektiren dökümanları hazırladık. Sonra Alman üniformaları çaldık ve bunu giyecek Almanca konuşan arkadaşları tesbit ettik. Bir Alman kamyonu çaldık ve bu çaldığımız sözde yiyecek kamyonunu her zamanki saatte içeriye sokarak hapisanenin aradaki kapısını kapayamayacakları bir şekilde avluya çektik. Alman üniforması giyen adamlarımdan subay olanı müdürün odasına gitti. Eğer gösterilen vesikalarla tutukluyu bize vermezlerse veya herhangi bir şeyden şüphe ederlerse süratle ve sessizce onları bertaraf edecektik. Hatta bir alarm verilmesine engel olmak için telefon tellerini ve elektrik hatlarını kesmeyi de planlamıştık.

Yarbay Thomas'ın bir an duraklamasından faydalanan Albay Durst, işi istediği sonuca vardırmak üzere sordu:

«Alman üniformalarını bu iş için mi sağladınız?»

«Evet.»

«Bu üniformaları nasıl elde ettiniz?»

«Teferrüatını şimdi size söyliyemiyeceğim. Her ne şekilde olursa olsun bu elbiselerin mutlaka ele geçirilmesi için kesin emir vermiştim.»

«Alman işaretlerini takmayı da tasarlamış mı idiniz?»

«Biz, bizi başırıya götürecek her şeyi tasarlamak ve planlayıp gerçekleştirmek zorundayız.»

«Alman rütbe işaretlerini mi, yoksa diğer işaretleri mi ele geçirmeyi ve takmayı düşünüyordunuz?»

«Hepsini.»

«Oraya silahlı olarak gitmeyi de planlamış mı idiniz?»

«Elbette... Gerekirse muhafızları bertaraf edecektik.»

«Bu "Bertaraf" deyimi ile neyi kastediyorsunuz?»

«İcap ederse onları öldürmeyi... Onları esir alamazdık ya?.»

«Alman üniformalarının kullanılacağı bu plan gerçekleştirildi mi?»

«Evet.»

Yapılacak bu baskının sabahı Yeo Thomas, Rennes'de yakalanmıştı. Bu sebeple Albay Durst işi kullanma meselesine getirerek sordu:

«İngiliz Gizli Servisi tarafından, hile maksadiyle, Alman üniformalarının kullanılması âdet midir?»

Yarbay Thomas bu soruyu şöyle cevaplandırdı:

«Bize, yapacağımız görevi vermişler ve şöyle demişlerdi: İşine devam et ve görevini yap, Biz senin bu görevi nasıl yapacağını bilmeyiz, yalnız görevi yapıp yapamadığına bakarız. Eğer, yakalanırsan talihine küs. O zaman biz senin, bizimle ilgili bir kimse olmadığını ve böyle bir olay ve görevden haberimizin bulunmadığını söyleriz.»

Buraya kadar yapılan sorgulamadan, dava-

nın «Üniforma giyme» kısmı aydınlanmıştı. Savaşta önemli görevler yüklenmiş İngiliz hava kuvvetlerine mensup bir Yarbay, yeminli ifadesinde, bütün dünya önünde açık açık bir İngiliz olarak ve Fransız mukavemet teşkilatı olarak hile maksadiyle düşman üniforması giyilmiş olduğunu söylemekteydi. Albay Durst, Thomas'ın ifadesinin etkisinin daha da artmasını beklermiş gibi bir süre durakladıktan sonra tanığa teşekkür etti. Sonra tanığı gene nazik bir şekilde sorgulamayı sürdürdü. Hakimler ve dinleyicilerin merak ve dikkatle sonucu öğrenmek istedikleri her hallerinden anlaşılıyordu. Şimdi Durst'ın görüşüne göre sıra «Düşman üniforması giymiş olarak savaşmak» meselesine gelip dayanmıştı.

«Alman üniformasını giydikleri zaman Gizli Servise mensup kimseler, işe silahlı olarak mı giderlerdi?»

«Evet.»

Albay Durst tekrar ve nezaketle sordu:

«Tanınmamak ve hareketinizin meydana çıkmaması için ne gibi çarelere baş vururdunuz?»

Yeo Thomas, bakışları ile mahkeme salonunu şöyle bir süzdü. Bakışları, elleri tabancaları üzerinde duran muhafız erlere, önündeki kalın kanun kitaplarıyla arkasındaki savaş durumunu gösteren büyük bir Avrupa haritasının arasında oturan savcı Albay Rosenfeld'e, oradan da muhafız erlerin önünde sanki beli bükülmüş gibi kamburunu çıkarıp duran Skorzeny'ye kaydı. Sonra bir an düşünür gibi durdu ve yutkunarak monoton bir sesle cevap verdi:

«Gerekirse öldürmek dahil, bütün çarelere başvurmak zorunda idik.»!!...

Mahkeme salonunda seyirci ve gazetecilerin

bulunduğu sıralardan hafif mırıltılar duyuldu. Bunlar, hayret belirten seslere benziyordu. Albay Durst'ın bu sırada belli belirsiz tebessüm ettiği, Skorzeny gibi dikkatli birinin gözünden kaçmamıştı. Sağında tek sıra halinde oturan tutuklulara bakan Skorzeny, aynı rahatlığı onlarda da gördü. Kendini yokladı ve asıl sevincin kendi içinde kanat çırptığının ancak şimdi farkına varabildi. «Vay canına» diye içinden geçirdi. «Asıl sevinen benmişim de, haberim yokmuş»... Etrafa göz gezdirdi. Herkes kendisine bakıyormuş hissine kapıldı; «Aferin bre Skorzeny» diye içinden kendi kendini tebrik etti «Kelleyi kurtardın galiba»... Skorzeny yanlış düşünmüyordu, kelleyi kurtardığına şüphe yoktu.

Aranın soğumasına ve yarattığı güzel havanın dağılmasına fırsat vermeden Albay Durst yeni bir soru ile tekrar hareketlenmişti:

«İngilizler, Alman üniformaları ile kimlik kartlarını nasıl sağlarlardı?»

Yarbay Thomas, kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi:

«Bu iş için araçlarımız vardı. Biz bunları daha çok Fransa'daki Alman karargahlarından çalardık. Fransız Gizli Servisine mensup görevliler, pusuya düşürdüğü Alman er ve subayını veya sivil bir Almanı öldürüp onun kimlik kartını ve diğer vesikaları alırlardı. Bu konuda daha değişik yöntemlerimiz de vardı, fakat ben size bunlardan bahsetmeği gereksiz görüyorum.

Albay Durst sordu:

«Bu gibi kimlik kartı ve vesikaların hiç Harp Esirlerinden alındığı oldu mu?»

«Hemen hemen hiç. Çünkü askerin, her an esir olma ihtimaline karşı tedbirli olması ve düşmana yarayacak vesikaları taşımaması veya ta-

şımak zorunda ise yakalanmadan önce bunları imha etmesi görevidir.»

Dava ve problem artık aydınlığa kavuşmuştu. İngiliz hava Yarbayı Yeo Thomas, kendilerinin savaşta aynı usulleri kullanmış olduklarını hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir kesinlikle ortaya koymuştu. Böylelikle, yıllarca önce imzalanan La Hey anlaşmasının Müttefik askerleri tarafından da çiğnendiği ve Harp kurallarının herkesin keyfince yorumlandığı çırıl çıplak meydana çıkmıştı. Hem bunları ortaya koyan öyle sıradan biri değil, savaşta önemli görevler yüklenmiş yetkili bir kimseydi. Dolayısiyle sözlerinin ağırlığı vardı ve şimdiye kadar söylediklerini yadsıyacak kimse de çıkmamıştı.

Yarbay Thomas, anlattıklarıyla davayı öyle biryere getirip bırakmıştı ki Mahkeme ya Skorzeny ve arkadaşlarını beraat ettirecek, veya kanunun harbi kazananlar için bir çeşit, kaybedenler için başka çeşit uygulandığı kanısını doğuracak şekilde bir ceza vermek zorunda kalacaktı. Ve şayet bir ceza vermek yolu seçilirse, mahkemenin bu kararı hiç de inandırıcı olmayacak ve kuşkusuz kamunun adalet duygularını yaralayacaktı.

Ve o zaman askerlerin şöyle düşünecekleri ni kabul etmek lâzımdı: «Savaşta alacakları emrin, harp kurullarına ve beynelmilel anlaşmalara uygun olup olmadığını incelemeleri gerekliydi. Buna rağmen şayet düşman bir harp kuralını bozuyorsa sizde aynı şekilde hareket edebilirsiniz. Ama harbin sonunda mutlaka kazanan tarafta bulunmanız lâzımdır. Eğer öyle ise kazandığınız madalyayı göğsünüzü kabarta kabarta taşıyabilir ve heryerde bir kahraman gi-

bi karşılanırsınız. Ama eğer yenildinizse, vay geldi başınıza. Siz bir harp suçlususunuz, harp kurallarını ve La Hey anlaşmalarını çiğneyen bir zorbasınız. Veyl sana...»

Baş savcı Albay Rosenfeld, Yarbay Thomas'ın tanıklığı süresince —Tıpkı ateşli ve zor beğenir bir filim rejisörü gibi— itiraz edip durmuştu ama, tanığı sorgulama sırası kendisine geldiğinde soracak birşey bulamamıştı. Yarbay Thomas'ın sorgulaması sona erip de tanık kürsüsünden aşağı indiği zaman, Skorzeny'nin gizli bir işareti ile tutuklular hep birden ayağa kalkarak bu eli öpülesi Yarbayı başlariyle selâmladılar ve tekrar yerlerine oturdular. Sanki bu saygı yalnız kendi adlarına değil de, dost düşman bütün yiğit askerler adına yapılmıştı. Ve doğrusu istenirse tarihte, bu kadar yerini bulan selamlama pek fazla değildi. Tanık Yeo Thomas bir saat önce geldiği yoldan aynı şekilde salonu terkederken, Savcılık ve Mahkeme üyelerinde bir şaşkınlık, dinleyici ve gazetecilerde hayret ve beğeni, sanıklarda ise büyük bir mutluluk duygusu uyandırdığının belki de tam farkına varamamıştı. Ertesi gün bütün dünya gazeteleri sanki söz birliği etmişçesine yukarıdaki duyguları yansıtıyorlar ve doğruyu mertçe kabullenen yayın organları bu tanıklık sonunda durumun, tabii suçlular lehine, aydınlanmış olduğunu belirtiyorlardı.

O gün Skorzeny'nin, Dachau'dan ayrılmasından önce Yarbay Thomas'ı görmesine izin verilmedi ama, Skorzeny kendisine, teşekkürlerini bildiren bir pusulayı iletmeğe muvaffak oldu. Bu pusulasına şu cevabı aldı: «Savaşta çok iyi iş gördünüz. Kurtulacağınızdan eminim. Dinlenecek bir yere ihtiyacınız olursa Paris'de fay-

dalanacağınız bir dairem var.» Yeo Thomas bu pusulasının altına Paris'teki iş adresini de yazmıştı: «Terzi - Rue Royale - Malineus». Yeo Thomas, parfüm kokan bir terzi atelyesinin yöneticisiydi ve 1939 da ana vatanı İngiltere savaşa girince «Beyaz Tavşan» buradaki işini bırakarak yurduna hizmete koşmuştu.

Onsekizinci Kısım

KURTULUŞ
«Bir öykünün sonu»

Zayıf daima adalet ve eşitlik ister ama, bunlar kuvvetlinin umurunda bile değildir.

Aristo

Nihayet karar günü geldi. Mahkeme Başkanı Albay'ın, kararın okunacağını bildirdiği ve herkesin ayağa kalktığı sırada Skorzeny, kendisini bir defa daha yoklamış ve gereğinden fazla telaşsız olduğunu anlamıştı. Öyle ya, korkacak ve heyecanlanacak ne vardı? Daha doğrusu bu kadar günden sonra artık ortada çözümlenmemiş ne kalmıştı ki?. Avukat Albay Durst başta olmak üzere herkes, artık aklandıklarını ve mutlaka beraat edeceklerini söylüyordu. Gazetelerden bir kısmı her zamanki gibi aleyhlerinde idi ama, ağırbaşlı gazeteler lehlerinde bir tutum takınmışlardı. Hele İngiliz Hava Yarbayı Thomas'ın bomba etkisi yaratan tanıklığından sonra Mahkeme heyetinde de gözle görülür bir yumuşama belirmişti. Mahkeme Başkanının sanıklara hitap tarzı değişmiş, eski sert ve haşin muamele terkedilmişti.

Mahkemenin kararı gerçekten de beklenen gibi olmuş ve Skorzeny başta olmak üzere bütün tutuklu Alman sanıklar beraat etmişlerdi. Ama beraat kararından sonra okunan iki satır,

sanıkların sevincini gölgeledi. Diğer bazı iddialar nedeniyle bu dava dolayısiyle aklanan suçlular (ikisi hariç) salıverilmiyorlar, soruşturmanın tamamlanabilmesi için tutuklulukları devam ettiriliyordu. İşte bu son satırlar kendinden emin Skorzeny'nin manen yıkılmasına yetti. Bu davanın lehine sonuçlanmasının sevincini hiç duyamamıştı. Sanki mahkeme onu beraat ettirmemiş de ömür boyu hapse çarptırmıştı. Elleri tetikte muhafızlarının arasında salondan çıkarılırken kendini, kolu kanadı kırılmış bir yaralı kuş gibi hissediyordu. Cennetle cehennemi, güzel bahar günü ile fırtınalı kış gecesini aynı anda ve iç içe yaşamış gibiydi. Ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken, dinleyicilerden gelen kutlamaları duymuyordu bile. Kendi kendine: «Anlaşıldı, bunlar beni sağ çıkarmayacaklar» diyordu.

Sanıklar, karar gününün ertesi sabahında Baş savcı Rosenfeld'i karşılarında buldular. Albay, sanıkları aklanmalarından ötürü tebrik etti. Yaptığı işin, görevini yerine getiren bir askerin yaptığından başka bir şey olmadığını söyledi. Skorzeny de «Tıpkı bizim gibi» diye karşılık verdi. Aynı gün öğleden sonra Baş savcı Rosenfeld, gazetecilere yaptığı beyanatta bir soru üzerine şunları söylüyordu: «Her şeye rağmen Skorzeny'nin bugün bile Avrupa'nın en tehlikeli insanı olduğunu zannediyorum.»

Sanıkların, daha doğrusu Skorzeny'nin bu sözleri yalanlayacak ve protesto edecek olanakları yoktu. Onlara birer tutuklu olarak bu hak verilmemişti. O günler, sinirleri adamakıllı bozulan Skorzeny, ağzından burnundan dumanlar çıkararak hücresinde geziniyor ve konuşmaya değer bir kimseyi bulur bulmaz bütün biriktir-

diklerini boşaltıyordu: «O Rosenfeld denen adam, beş para etmeyen bir psikopattı. Hangi hakla, henüz mahkemece mahkûm edilmemiş bir insanı bu şekilde suçlayabilirdi?»

Sanıkların tutukluluk halleri devam ediyordu. Skorzeny, tutsak arkadaşlarının omuzları üzerinde gittiği ve orada aklanmasını kutlamak için arkadaşları tarafından, bir pasta, bir sucuk ve bir elmadan ibaret hediyeler takdim edildiği açık esir kampından tekrar hapisane hücresine gönderilmişti. Başka bir gün açık esir kampında 12 Eylül akşamı, Mussolini'nin kurtarılmasının yıl dönümü şerefine arkadaşlarının tertipledikleri kutlama törenine, Skorzeny'nin katılmasına izin verilmemişti.

Bu sırada başka bir şeyler de oluyordu. Danimarka ve Çekoslovakya, Skorzeny'nin kendilerine teslimini istiyorlardı. Ortada değişik bir fesat kazanının kaynatıldığı belliydi. Yine fısıltı gazetesi çalışmaya başlamıştı. Güya, Danimarka ve Çekoslovakya istihbarat makamlarının elinde Skorzeny'nin suçluluğuna dair kuvvetli deliller vardı! Meğerse Skorzeny denen insan katilinin daha ne suçları vardı da kimse bilmiyordu!? Bir dolu onbeş gün de bu dedikodularla ve heyecanlı fısıltılarla geçti. Sonunda, bu işte bir yanlışlık olduğu ve her iki hükümetin de böyle bir istekte bulunmadığı anlaşıldı. Ama bazı gazeteler yine tansiyonu yüksek tutmak istiyor ve bu «Merhametsiz insan kasabı» hakkında yazılar yayınlamağa devam ediyorlardı.

Fakat Skorzeny, hiç ummadığı bir gün, bulunduğu hapisane hücresinden alınarak açık esir kampına nakledildi. Uzun zamandır ilk defa burada biraz rahata kavuşmuş, herkesten

yardım görmüştü. Ve işte arkadaşlık dediğin de böyle olurdu. Kamp komutanından dümen neferine kadar herkes kendisine nasıl iyilik edeceklerini bilemiyorlardı. Üzerindeki elbiseler paçavra halindeydi ve hergün biraz daha dökülüyordu. Amerikalı bir çavuş, ele geçirdiği bir Alman kumaşından Skorzeny'ye bir elbise yaptı. Skorzeny gün geçtikçe sağlığına da kavuşuyordu. Yavaş yavaş yüzüne renk geldi, yanakları da bayağı tombul tombul olmaya başlamıştı. Bu sıralarda ailesine yazdığı mektupta şöyle diyordu: «Burada karşılaştığım herkes, esir kampında bir tutsak olarak bulunmama rağmen, benim halâ rütbe taşıyan bir asker olduğumu ve askerler arasında bulunduğumu hissettirmeye çalışmaktadır.»

Birgün Amerikan Harp Tarihi Dairesi tarafından, Skorzeny ve Karl Radl'dan, Mussolini'nin kurtarılmasına ait harekâtın kaleme alınmasında kendilerine yardım edilmesi rica edildi. Her ikisi de razı oldular ve üzeri koruma tel kafesiyle örtülü bir kamyonla yollarda sarsıla sarsıla Oberursel'deki eski sorgulama kampına gittiler. Burada tekrar, tehlikeli tutuklulara ait hücrelere konuldular. Bu, bardağın taşması için beklenen bahane oldu. Skorzeny bağıra bağıra Amerikalı yetkililerin bu hareketini protesto etti. «Sorumluların, bunu yanlarına koymayacağından emin olmalarını» istedi. Bu, yüksek perdeden protesto hemen etkisini gösterdi. «Yapılan yanlışlıktan dolayı özür dileniyor»du. Ve her iki tutuklu da güzel koğuşlardan birine naklediiiyor ve emirlerine bir de bakıcı tahsis ediliyordu.

Washington'dan gelen iki Albay ve bir Binbaşı ile Skorzeny ve Radl çalışmaya koyuldu-

lar. Bu arada gizliliği sağlamak için olacak, Skorzeny'ye «Able», Radl'e «Baker» kapalı adları takılmıştı. Ama bazı kamp görevlileri yine de aceleye geldiklerinde telaşla «Skorzeny» diye seslenmekten kurtulamıyorlardı. Diğer yandan herkesin bildiği böyle bir gizlilik pek komik kaçıyordu. Bir süre sonra kampa «X-Ray» ve «Zebra» kapalı adını taşıyan iki eski dost daha katıldı. Göbbels'in radyosunda, harp boyunca, İngilizce yayınlar spikerliği yapan Amerikalı genç kız «Axis-Sally» de bu kervana yetişmekte gecikmedi. Özellikle Amerikalılar bu «Hain» kıza çok kızıyor ve düşmanlarından çok bu kendi kanlarından olan insana içerliyorlardı. «Axis-Sally» kapalı adlı kız da bunu biliyordu ve daha şimdiden saçları üzüntüden bembeyaz olmuştu. Skorzeny'ye geceleri İngilizce dersi verirken, bembeyaz saçlarını öne düşürerek arasıra bir mahzun gülüşü vardı ki, işte bu, Skorzeny'ye ağlamasından daha çok dokunuyordu.

Noel geldi, fakat yine serbest bırakılmadılar. Buna karşılık Skorzeny'ye, kaçmayacağına dair şeref sözü alındıktan sonra sadece karşılıklı güvene dayanılarak onbeş günlük bir izin verildi. Skorzeny haberi duyduğu zaman bir müddet kulaklarına inanamadı. Sonra bunun bir oyun olabileceğini düşündü. Amerikalı yetkililer ne düşünürlerse veya planlarsa planlasınlar, gökten gelmişçesine önüne düşüveren bu nimetten herşeye rağmen yararlanmaya karar verdi. Münih'de bulunan ailesine gitmeden önce Oberursel'de olduğunu duyduğu Hitler'in çılgın pilotu bayan Hanna Reitsch'i ziyaret etti. Bu iki korkusuz insanın buluşması bayağı heyecan vericiydi. Eski günleri andılar, bulutlarla dolu

alaca karanlık görünen istiklal hakkında konuştular. Skorzeny ertesi sabah Münih'e gitti «Güzel günler sayılıdır» derler. Ailesinin ve kendisini ziyarete gelen arkadaşlarının arasında iki dolu dolu haftanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlayamadan kendini yine kampa dönmüş buldu. Evinde geçirdiği günlerde mevsim, herşeyin kıt olduğu bir zamana rastlıyordu. Şehir, evsiz barksız kalmış perişan insanlarla doluydu. Bugün Skorzeny, bu manzara için «Ben bu zavallı ve fakirleşmiş insanların yüzlerine hiç çekinmeden bakabilmiştim. Çünkü ben de onlar gibi herşeyimi kaybetmiş bir kimseydim». demektedir.

Oberursel'e tam zamanında dönmüş ve bulunmadığı süre içinde adı etrafında yine bazı söylentilerin dolaştığını öğrenmişti. Amerikalılar halâ Hitler'in sağ olduğunu ve saklandığı yerin Skorzeny tarafından kendilerine gösterilebileceğini zannetmekteydiler.

1948 yılının Ocak ayı da bir sürü karamsarlık ve zorluklar içinde gelip geçti. Şubatta, Mussolini harekâtı üzerinde Amerikalılarla yaptıkları çalışmaları bitirdiler. Bundan sonra, Amerikalıların tekrar Hitler'in izi üzerinde araştırmalar yapmakta oldukları görüldü. Güya bir Alman havacı eri, Hitler'in öldüğü bildirilen günden birkaç gün sonra, Hitler ile Skorzeny'yi beraberce bir uçaktan inerken görmüştü. Bereket ki bu eri muayene eden ve kontrol altına alan doktorlar, akli dengesinin yerinde olmadığını bildirdiler. Ama, konu yeniden alevlenmişti. Skorzeny'yi tekrar Nuremberg'e gönderdiler. Orada, bu bitmeyen hikâye yüzünden bir sürü sorgu suale maruz kaldı. İkide bir ısıtılıp ısıtılıp sofraya konan bu bayatlamış yemekten

artık bıkkınlık gelmişti. Skorzeny bazı sorulara cevap bile vermiyor ve gülüp geçiyordu. Günler süren sorgulama, tutanaklar, imzalar sonunda klasörler dolmuş, ama Hitler - Skorzeny efsanesinin de artık aslı esası olmadığı ortaya çıkmıştı. Bundan sonra Amerikalıların Skorzeyn'ye soracakları soru ve yürütecekleri dava kalmamıştı. Bu nedenle Skorzeny, Amerikan esir kampından bir Alman esir kampına nakledildi.

Bu kampta günler biteviye monoton geçiyor ve herkes gibi Skorzeny de üzülüyor ve sıkılıyordu. Karl Radl da aynı kamptaydı. Her ikisi de bu tadsız günleri biraz renklendirmek için önlerine çıkan bir fırsatı kaçırmadılar ve gönüllü olarak «Yıkıntı temizlemi» ekibine katıldılar. Şimdi hergün, şehrin yakınındaki bombardımanlardan harap olmuş bir ilçeye götürülüyorlar ve orada muhafızların gözetiminde yıkıntıların temizlenmesinde çalıştırılıyorlardı. Dileyen, Darmstadt ilçesine gider ve orada, bir zamanların ünlü komando komutanı Skorzeny'yi elinde kazma kürekle kan ter içinde, toz toprak arasında ahlaya puflaya çalışırken görebilirdi. Hoş, o molozların arasına kadar gitmeye pek gerek de yoktu. Daha yakınlarda bir yerde durup, yeni yeni çalışmaya başlayan tramvayların birinde örneğin ön kapıya asılmış, saçı başı dağınık iri yarı bir harp esirini, yani Skorzeny'yi seyretmek de mümkündü. Ama bereket onu burada çok az insan tanıyordu. Arasıra küçük çocuklar ona iyi cinsten bir iki sigara getiriyor, haline acıyan bir iki ev kadını da ona sıcak bir kahve ikram ediyordu.

Bu minval üzere bir beş ay daha geçti. Yeni dava konuları ortaya çıkmış, yeni iddialar ileriye sürülmüştü. Skorzeny ara sıra Askeri Savcı-

lığa götürülüyor ve hiç akla hayale gelmez ithamlar konusunda savunması isteniyor, sorularla şaşkına çevriliyordu. Skorzeny, muhafızlardan tutun, Askeri Savcıya kadar bütün görevlilerle dost olmuştu. Herkes onu tanıyor ve bu hapisane ile kampların gedikli müşterisine acıma ile karışık bir yakınlık duyuyordu. Skorzeny de resmi Müttefik asker ve sivil yetkililerine karşı eski tanıdıklarmış gibi davranıyor, handiyse şimdiki tutukluluk halini normal bir yaşam şekliymişçesine kanıksıyordu. Zaman, onda üzüntü, sorgu, iddia ve kamp hayatına karşı bir vurdum duymazlık uyandırmıştı. «Üzme kendini Skorzeny» diyordu. «Nasıl olsa üzüntünün bir yararı olmuyor.» Zaten resmi makamlar da umursamaz bir tavır takınmışlardı. «Olan işlerden bir şey anlamıyoruz. Bizim yapacağımız bir şey yok» demeğe başlamışlardı. Skorzeny bu durumda, kendisine gerekli tavsiyelerde bulunması için İngiliz Havacı Yarbay Yeo Thomas'a bir mektup yazdı. «Beyaz Tavşan»dan gelen cevapta kendisine «Kaç» deniyordu.

Son davadan beraatinden bu yana bir seneye yakın bir zaman geçmişti. Bu süre içinde bir kaç defa fırsat çıkmış olmasına rağmen Skorzeny kaçmadı. Çünkü, bütün iddiaları çürüterek, zorlukları göğüsleyerek adını temize çıkarmak istiyordu. Ama şimdi, yani işin bir yılan hikâyesi gibi uzayıp durduğu şu sırada bu işi yeniden düşünmeğe başlamıştı. Öyle ya artık iddialardan kurtulmuş, mahkemelerde aklanmış ve zamanla kamu oyu ve basın da kendisini unutmaya başlamıştı. Şimdi gâyesiz, iddiasız, mahkemesiz geçen günlerin bir manası ve inandırıcı bir nedeni kalmamıştı. Ne için, neye hizmet maksadiyle tutuklu bulunduruluyordu, belli değildi.

Skorzeny, 27 Temmuz 1948 tarihinde yani tutuklanışından tam üç yıl sonra kamptan ayrıldı. Bu ayrılışı ne tel örgüleri kesecek makaslarla, ne ip merdivenlerle ve ne de rüşvet vererek veya bir yer altı tüneli kazarak yaptı, sadece bir yolcu gibi yürüyüp uzaklaştı. Bir nakliyat ambarına ait bir kamyon, kamptan dışarıya gidiyordu. Görünürde hiçbir muhafız yoktu. Kamyonun şoförü ile bir iki kelime fısıldaşan Skorzeny kendini yüklerin arasına attı. Radl, Skorzeny'nin üzerine kamyonun kapısını kapayıp sıkıştırırken, diğer üç dört kamp esiri de bu olayı gizlemeğe çalışıyorlardı. Kamyon, kampın kapısından rahat rahat geçip uzaklaştı. Köşeyi dönünce kamyon şoförünün işareti üzerine Skorzeny hemen şoförün yanına geçip yerleşti. Skorzeny'nin dışarıdaki dostları Darmstadt'dan on kilometre uzaktaki bir istasyonda kendisine, içerisinde elbiseler ve bir miktar para bulunan bir bavul hazırlamış bulunuyorlardı. Bir korulukta elbiselerini değiştirdi, üzerinden çıkardıklarını bir çukurda yaprakların arasına gizledi. Oradan uzaklaşırken dönüp arkasına baktı. Sanki üzerinden çıkarıp çukura attıkları, o lime lime olmuş tutuklu elbiseleri değil de en sevdiği kostümü imiş gibi, sırtında bir ürperme hissetti. Adeta üşüyordu. Akşam, Stuttgart trenine bindi. Sakin görünmeye çalışıyor ve kompartımanda uyuklamaya niyetleniyordu. Ertesi gün, yüksek dağlar arasındaki Hitler'in son dayanağı görevini yapmaya hazırlanan, hayal kalesi Berchtesgaden'e ulaşmıştı.

Skorzeny'nin bu kaçışı nasıl karşılanmıştı?

Alman makamlarının, bu kaçış dolayısiyle, Skorzeny'nin geleceği hakkında bir karar vermekten kurtuldukları için memnun olduklarını

belirten haberler alındı. Gerçi Almanların Skorzeny'nin aleyhinde söyleyecekleri bir şey yoktu ama, «Avrupa'nın en tehlikeli adamı»nın bu kaçışı, Müttefiklerin Batı Almanya'ya yapacakları ekonomik yardımı acaba sekteye uğratır mıydı? İş tavsayıncaya kadar ve hâlâ kendisine diş bileyen bir kısım gazetelerle radyoların kopardıkları fırtına dininceye kadar bir yerlere saklanmalıydı. Geçecek süre içinde, bulunup tutuklanması için Müttefiklerin Alman hükümetine yaptıkları baskı da hafifleyecek ve olay bir oranda küllenmiş olacaktı.

Skorzeny iki ay kadar sonra bu ikinci tutukluluk haline benzeyen hayata daha fazla dayanamıyacağını anladı. Çünkü dışarıya çıkmadan devamlı gizlenmek ve insanlardan kaçmak bu yerinde duramıyan adamı sıkmaya başlamıştı. Bunun da çaresi kılık ve kıyafet değiştirmek, sahte bir kimlik kartı edinmekti. Dostları, çiftçi Anton adına bir kimlik düzenlediler, bir berber ve küçük bir şişe peroksit yardımiyle görünüş elden geldiğince değiştirildi. Bir dağ köylüsü elbisesi de bu komik manzarayı tamamlamakta kendisine düşen görevi yaptı. Bu gün elimizde bulunan ve oraya getirtilen kızına sarılmış olan gür saçlı dev gibi dağ köylüsü Anton'u gösteren fotoğraflar, acaip ve tatlı bir anı olarak geçmişten yankılar vermektedir.

Skorzeny bir kaç ayını güneş banyosu yaparak, dağlara tırmanarak, ağaç keserek geçirdi. Şimdi hayatından memnundu. Çektiği sıkıntılar kendisini takattan düşürmüş ve direncini sandığından fazla azaltmıştı. Şimdi yavaş yavaş eski haline ve çevikliğine kavuşuyordu. Dağ havası ona yaramış, yüzüne kan gelmişti. Skorzeny, güzel yemeğini yiyip ulu bir çınarın gölgesine

uzandığında, bu işi neden daha önce yapmamış olduğuna yanıp duruyordu. Bu hayat kendisine bir sağlık kürü, hastalıktan sonra bedava yapılan bir hava değişimi gibi görünüyordu. Geçmiş acı günleri unutmağa çalışıyordu.

Kamptan kaçışından hemen hemen bir yıl sonra, 1949 ilkbaharında Skorzeny artık toplum içine karışmaya hazırdı. Kaçışı unutulmuş, ortalık durulmuştu. Münih yakınlarında sakin bir ilçede bir ev kiraladı ve karısını da getirerek buraya yerleşti. Kimliğini gene saklıyordu. Burada huzur dolu güzel günler geçirdi, hatta bir Amerikan binbaşısı dahil bazı dostları oldu. O yaz, şurada burada bazı silah arkadaşlarını bulmak için kısa seyahatler de yaptı. Ama bazan arkadaşı yerine dul bir kadın ve yetim çocuklarla karşılaşması, neşesini kaçırmasına yetiyordu.

Ekim 1949 da Skorzeny'ler, St. Germain - En - Laye'deki Fransız dostlarının yanına gittiler. Almanya'dan kolaylıkla çıkıp, Fransız gümrüğünden de rahatlıkla geçmişlerdi. Harpten zarar görmemiş Paris oturdukları yere yakındı. Onlar da bundan sık sık yararlanıyorlardı. Günün birinde bir gazeteci, Skorzeny'yi rahat rahat dolaşırken yakaladı. Haberi olmadan çekilen fotoğrafı Skorzeny'yi, Paris'in Cheps Elyséé caddesinde vitrinlere bakarken gösteriyordu. Humanite gazetesi bu fotoğrafı ele geçirip yayınladı. Böyle bir kanlı Faşist'in Paris caddelerini kirletir olması Fransız solcularının ayaklanmasına yetmişti. Bütün gazeteciler Skorzeny'yi bulmak için seferber oldular, fakat onu ele geçirmek ne mümkün? O, çoktan ortadan kaybolmuştu. Kışı, Lyons yakınlarında bir çiftlikte geçirdi ve geçen süre içinde yine unutulmayı becerdi.

Sonra kayak yapmak için Savoy yakınında-

ki Magévé'ye gitti. Dünya basınında ve diğer yayın organlarında «Neo Nazi» hareketi zaman zaman kendini duyuruyordu. Bu konuların Kahire, New York, Buenos Aires ve Roma arasında ne kadar hızlı şekilde yayıldığına şaşıp kaldı. Bütün bu gürültülere rağmen tanıdık Fransızların dostluklarında herhangi bir azalma veya kuşku bulunmadığını görerek teselli buldu. Konuştuğu insanlar arasında, hatta kendisinin kim olduğunu bilseler bile, «Tarihi düşmanlık»dan eser bulunmadığını görüp seviniyordu.

1950 yılı ilkbaharına gelinmişti. Skorzeny kamptan kaçalı hemen hemen iki yıl geçmiş ve artık böyle asalak yaşamaktan sıkılmaya başlamıştı. Kendisine yeni bir hayat şekli seçmeli ve yaşamını bir düzene koymalıydı. Daha önünde uzun yıllar vardı ve böyle bir kaçak olarak yaşamak, sonuna kadar sürdürülecek bir yaşam şekli olamazdı. Almanya'daki hatırlı dostlarına başvurarak bir iş istedi. Skorzeny'ye Avusturyalı olduğu hatırlatılarak kendisine oradan iş araması tavsiye edildi. El altından gönderilen haberlerde «Yeni Bonn hükümetinin barışçı ve Nazizm'den arınmış bir şekilde dünya yüzüne çıkmağa çalıştığı şu sıralarda kendisinin Almanya'ya gelmesinin hiç de hoş kaçmayacağı» bildiriliyor ve ayrıca «Böyle bir harekette ısrar ederse, başına iş açabileceği» de ima ediliyordu. Hem canım, kendisi Avusturyalı değil miydi ve Avusturya'da bugün bağımsız bir devlet olarak Avrupa haritasında gösterilen yerde ve hayattaydı. Skorzeny bu cevaplara ilkin kızdı ama sonradan haklı olduklarını kabul etti. Ne Almanya'ya, ne Avusturya'ya şimdilik gitmemeye karar verdi.

İşte Franko İspanyası bu sırada imdada yetişti. İspanyol yetkili makamları, vatansız kimse-

lere verdikleri bir Nansen pasaportu temin ederek kendisine İspanya'da dilediği kadar kalabilmek izni verdiler. Bu da, kuşkusuz, yine hatırlı dostları vasıtasıyle elde edilmişti. Skorzeny de duraklamaksızın bundan yararlandı ve Fransa'daki dostlarına veda ederek İspanya'ya geçti.

1950 yazında Uzak Doğu'da başlayan Kore savaşı ile dünya yeni bir harbin eşiğine geldi. Durumu yakından takip etmeyen kamu oyunda, olaylar sanki gökten düşmüş gibi bir panik uyandırmıştı. Yine ne oluyordu? Daha İkinci Dünya Harbi'nin mürekkebi kurumadan bir üçüncüsü mü başlıyordu? Batı dünyası, yeniden silahlanmaya henüz hazır değildi. Bir Komünist taarruzu, kolaylıkla Pirene dağlarına kadar ulaşabilirdi. Batılıların, bu istila selini ara yerde durduracak bir kuvveti ortalıkta görünmüyordu. Skorzeny, cesur, disiplinli ve gerilla savaşına alışmış bulunan İspanya ordusunun, modern usüllerle yetiştirildiği takdirde bu ilerleyişi yavaşlatabileceğini ve Pirenelerde bir müddet düşmanı oyalıyabileceğini düşünüyordu. Küçük bir nüvenin büyük askeri gücü nasıl meydana getirebileceğini iyi bilen Skorzeny böylece kuracağı dört beş esaslı tümenin, Batı'nın savunmasında özel görevleri yapabilecek bir «Avrupa Ordusunun çekirdeği»ni teşkil edebileceğini tasarlıyordu.

Almanya, iş arayan bir yığın eski askerle doluydu. Müttefiklerin elinde de hâlâ bir hayli harp esiri vardı. O halde hazır bu deneyimli ve savaşta pişmiş askerlerden yararlanılabilir ve yeni tümenler kısa zamanda organize edilebilirdi. Şayet bir savaşta bu kuvvetler İspanya'da da tutunamazlarsa, Afrika'ya geçerek oradan savunmayı sürdürebilirler ve Cebeli Tarık'ı pekala

o yakadan kontrol altında tutabilirlerdi. Skorzeny'nin bu düşünce ve planlarıyla Pentagon ve aynı zamanda İspanya makamları ilgilenmişlerdi. Fakat sonradan gerek politika, gerekse lüzumsuz bir protokol işi bu hususta bir anlaşmaya varılmasını engellemişti. İspanyollar plan hakkındaki ilk teklifin Amerikalılar tarafından yapılmasında ısrar ettiler, Amerikalılar da önerinin ilkin İspanya'dan gelmesini beklediler. Bu sırada Batı Avrupalılar, bir türlü kendilerini tamamen toplayıp doğrulamıyorlar ve ayak sürüyüp duruyorlardı. Az sonra da, 1951'de bir Dünya Savaşı tehlikesi bir hayli uzaklaşmış bulunuyordu. Bu nedenle çekirdek bir İspanyol, daha doğrusu bir Batı Avrupa özel tümenleri planları rafa kaldırıldı ve Skorzeny de bu işleri bırakarak kendi özel girişimlerine döndü.

Bir yazı masası, bir dosya dolabı ve bir miktar da borç alınmış sermaye ile işe başlayan Skorzeny, Madrid'in Gram Via caddesindeki iki odadan ibaret iş yerinde teknik bir büro kurmuştu. Sanayi ve teknik sahalarda aracılık yapıyor ve ithalat, ihracat faaliyetlerinde bulunuyordu. Kısa zamanda kendini o kadar işe kaptırmıştı ki, Kastilyalı'ların (*) iş hayatında bile pek az rastlanan böyle sıkı bir uğraşın başarılı olması mümkün değildi.

İspanya'nın, bir mühendisin yapabileceği veya elde edebileceği her şeye ihtiyacı vardı ve Skorzeny'nin, az gelişmişlerin rağbet gösterdikleri bu alanda bir çok ilgi ve ilişkileri bulunuyordu. Nuremberg'de Krupp, Filek ve İ. G. Farben şirketlerinin yapılan mahkemelerinde uzun

---

(*) İspanya ticaretini ellerinde tutan, çalışkan bir bölge halkı.

boylu tanıklık yapmıştı. Almanya'nın en belli başlı sanayicileriyle, ilim adamları ve ekonomistleriyle hapisane arkadaşlığı vardı. Bu insanlarla tutuklu iken cereyan eden uzun konuşmaları kendisini sanki çekirdekten yetişmiş, diplomalı bir iş adamı haline getirmişti. Şimdiye kadar hafta geçmiyordu ki, bu Nuremberg arkadaşlarından birisi kendisini görmek üzere Madrid'e gelmemiş olsun. İşte böylece 1952 senesinde Skorzeny, Almanya ile İspanya arasında, İkinci Dünya Harbinden sonraki en büyük ticaret anlaşmalarından birini gerçekleştirdi. Bu anlaşmaya göre İspanya Almanya'dan beş milyon dolar tutarında demiryolu malzemesi ve makine parçaları alacaktı.

Bu büyük uğraşı gerektiren görüşmeler esnasında Bonn'dan bir resmi mektup geldi. Bunda, Skorzeny'nin Nazi'likle bir ilgisi olmadığına dair Hessen mahkemesinin verdiği karar vardı. Böylece Skorzeny savaşın sona ermesinden tam yedi yıl sonra ancak şimdi tam manasiyle temize çıkmış oluyordu. Madrid'deki harp suçlularını takiple görevli müttefik kontrol bürosu da, Skorzeny'nin yurt dışına çıkmak için yaptığı başvuruya müsbet cevap vermişti. Asıl şimdi Skorzeny, ilk defa olarak, dört başı mamur şekilde kendisini hür ve bağımsız hissediyordu. Bir kuş gibi serbest ve bağlantısız. İspanya dışına serbestçe çıkabilecek ve dilediği memlekete ve özellikle de Almanya'ya elini kolunu sallayarak girebilecekti.

Geçen yaz (1955) kendisini ziyarete gittiğimde, bir iş gezisi dönüşünde bir çok yüksek şahsiyet tarafından karşılandığını görmüş ve doğrusu hayret etmiştim. Gezdiği bütün bölgelerdeki İngiliz, Fransız, İspanyol, Portekiz ve

Belçika makamlarını ziyaret etmişti. Dillere destan efsanesi, harbin üzerinden bu kadar yıl geçmiş olmasına rağmen hala yaşamaktaydı ve bu sebeple de kendisine bir çok kapılar rahatlıkla açılıyordu.

Bununla beraber birçok insanın gözünde Skorzeny hala müthiş bir komando idi. Ve hertürlü tehlikeli işi şimdi de yapabilecek bir yaradılışta idi. Herhalde bu sebeple olacak, Mısır makamlarının kendisinden Süveyş kanalındaki İngiliz gemilerine karşı harekâtta kullanılmak üzere «Balık Adam»lar istediği söyleniyordu. Yakın günlerde sürgün bulunduğu Korsika adasından Hint Okyanusu'nda küçük bir adaya nakledilen Fas Sultanı ile, Skorzeny arasındaki ilişkilere dair söylentiler de vardı. Güya Fransız Güvenlik makamlarından Paris'e ulaşan bir rapora göre, Korsika'da Fransız muhafızlar gözetiminde sürgünde bulunan Fas Sultanı, kendisinin Kahire'deki dostlarının yanına kaçırılması için Skorzeny'ye 500.000 sterling teklif etmişti. Bu konuda ne diyeceği sorulduğunda şaşıran ve gülerek hayretini gizleyemeyen Skorzeny «Öyleyse Fransız hükümetinin boş duracağına, Sultanın emniyetinin sağlanması için, kendisine neden daha cazip bir teklif yapmadığını anlıyamadığını» söylemişti. Sonra da başını ağır ağır sallayarak şöyle demişti. «Ben artık emekliyim ve bu tür işlerle uğraşmayacak kadar deneyim sahibiyim... Hem de kimse duymasın, yaşım da bu konuda elverişli olmayacak kadar ilerledi.»

Dünya bir sahnedir. Burada baş role oynayanların, rollerine ara vermeden devam etmeleri beklenir. Şimdi de Skorzeny aynı kurallar içinde oyununu sürdürmeye çalışıyor. Elinde bir sürü iş var ama kendisini asıl saran konu, rüzga-

rın coşkun ve tükenmez bir enerji kaynağı olarak sanayide kullanılması hususudur. Her biri üçer pervaneli olan ilk örnek makinalar hazırlanmıştır ve Skorzeny, hemen her tepenin üzerine böyle bir makina konulmasını tahayyül etmektedir.

Bu, Cervantes'in (*) garip fikirleri mi yoksa?

Skorzeny gülerek şunları söylüyor: «Eğer Don Kişot'u düşünüyorsanız, unutmayın ki ben yeldeğirmenleri kurmak istiyorum, yoksa onları yıkmak değil. Benim düşüncelerim yapıcıdır.»

Skorzeny'nin düşünce ve ruh yapısı, onun dış görünüşü ile tezat halindedir, birbirine uymaz. Onu ilk tanıdığınız zaman yüzündeki yara izi ile iriyarı görünümü, üzerinizde kaba ve kültürü az bir kimse ile karşılaştığınız kanısını uyandırabilir. Halbuki o, hiç de bu olumsuz etkiyi haketmeyecek kadar nazik ve bilgili biridir. Geçmiş korkunç eylemlerine bakarak onu savaş yanlısı bir Nazi ve gözü kanlı bir barbar sanmanız da hatalıdır. İsteyerek değil, kader ve emirle sürüklendiği bu yerde, o da herkes gibi görevini yapmış ve hatta gereğinden fazla insancıl hareket etmiştir.

Yel değirmenleri konusundaki sözlerinin içten olduğuna eminim. Gerçekten de o «Yıkıcı» değil «Yapıcı»dır. Ayrıca, yel değirmenleri yani rüzgar enerjisinden büyük çapta yararlanmak her ne kadar ilk bakışta pek «Ham hayal» olarak görünüyorsa da, bugün değilse yarın, sanayiin belli başlı enerji kaynağını oluşturacağına ben de onun kadar inanıyorum.

SON

(*) Don Kişot'un yazarı İspanyol.

Bu belgesel kitap, İkinci Dünya Harbinde Hitler'in emriyle kurulmuş, Hitler'in çılgın isteklerini yerine getiren korkusuz komandoların ve onların korkusuz komutanları Skorzeny'nin yaşanmış öykülerini günümüze getirmektedir.

Ölümü göze almış bir avuç komandosuyla Skorzeny'yi bir gün,

İtalya'da kuş uçmayan bir dağın başında tepeden tırnağa silâhlı yüzlerce muhafız arasında tutuklu Mussolini'yi kaçırmak üzere birkaç planörlük bir kuvvetle küçük bir düzlüğe inerken.

Bir başka gün, Almanlara karşı amansız bir gerilla savaşı sürdüren Tito'yu yakalamak için Yugoslavya dağlarına tırmanırken görürüz.

Ren nehri üzerindeki bir düşman köprüsünün Skorzeny'nin Balık Adamları eliyle havaya uçuruluşunu, Amerikan elbiseleri giymiş İngilizce konuşan Alman komandolarının düşman cephesi gerilerine dalarak ortalığı allak bullak edişleri takip eder.

350 TL.